

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOLLY SMALE

SONSUZA KADAR GEEK

6

HER HİKAYENİN
BİR SONU VARDIR.

Gençlik/Roman

Çeviren: Birgül Kasap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

HOLLY SMALE

SONSUZA KADAR GEEK

6

Benim adım Harriet Manners ve ben daima bir geek olacağım.

Yetişkin bir insanın vücudunda yaklaşık 640 kas bulunduğunu, Einstein'ın otopsisini yapan patoloğun onun beynini çalıp yirmi yıl bir kavanozda sakladığını, İnsanların bir trilyon farklı kokuyu ayırt edebildiğini, İstakozların ayaklarıyla duyduğunu, Parmaklarımızı hareket ettirmek için otuz dört kas kullanmamız gerektiğini, Ömrümüz boyunca ortalama 229.961 saat uyuduğumuzu biliyorum. Ama planların, bazen işe yaramayacağı konusunda hiçbir fikrim yok! Kendi hikâyenizin gidişatını değiştirmek için asla çok geç değildir. Çünkü ne de olsa, sizinle başlar bu hikâye. Şimdi, bu hikâyeye mükemmel bir son yazmaya hazır mısınız?

29 TL

/eksikparcayayinlari

/eksikparcayayinlari

www.eksikparca.com

9 786052 162828

HOLLY SMALE

Biraz sakar, biraz da 'geek' olan yazar Holly Smale, gençlik yıllarının büyük bölümünü tuvaletlerde, boş soyunma kabinlerinde saklanarak geçirir. 15 yaşındayken beklenmedik bir şekilde bir modellik ajansı tarafından keşfedilir ve sonraki iki yılını podyumlarda düşe kalka yürüyerek, sürekli utanıp sıkılarak ve parasının yetmeyeceği şeyleri kıırarak geçirir. Bristol Üniversitesi İngiliz Edebiyatı Bölümünden mezun olduktan sonra ise modeliği bırakarak yazar olmaya karar verir. İlk romanı *Geek Kız*, 2013 yılında İngiltere'de uzun süre birinci sırada yer alır ve önemli ödüllere aday olur.

HOLLY SMALE

Gençlere kendilerini iyi hissettirecek ve okuduktan sonra özgüvenlerini artıracak bir mücevher.

Books For Keeps

Harriet'in her konu hakkındaki komik ve cesurca iddiaları size gülme garantisi veriyor.

The Week Junior

Geek Kız serisi için mükemmel bir son.

Goodreads

SONSUZA KADAR GEEK

Yer çekiminin benim üzerimde
hiçbir etkisi yok artık

Güzel yüzlü utangaç,
Entel dantel, bilimsel,
Esprili, her şeyi bilen
Kaçık kız

Eksik Parça Yayınları

Geek Kız 6 - Sonsuza Dek

Holly Smale

HarperCollinsPublishers tarafından aşağıdaki isim ile İngilizce basılmıştır:

Geek Girl: Forever Geek

Text Copyright © Holly Smale 2017

Çeviri ©Eksik Parça Yayınları 2018

HarperCollinsPublishers Ltd. lisansı altında çevrilmiştir.

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Birgül Kasap**

Editor: **Gözde Döneli**

Redaktör: **Burcu Terzioğlu**

Kapak ve Sayfa Tasarımı: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Temmuz 2018

ISBN: – 978-605-2162-82-8

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

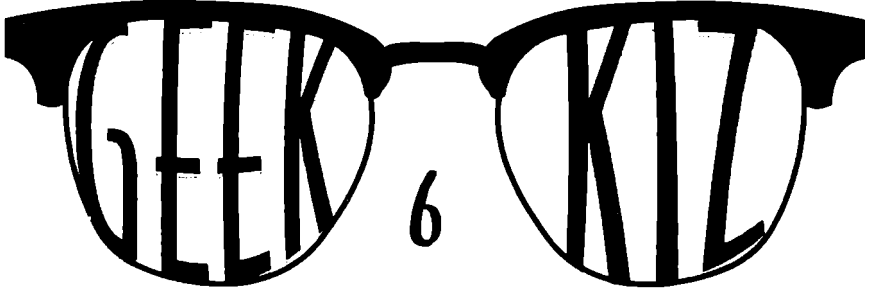
www.ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

HOLLY SMALE

SONSUZA KADAR
GEEK

Çeviren: Birgül Kasap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ergenliğime.
Çak bir beşlik.

şans (isim)

1 Bir kimsenin bilgi ve emeğinden çok rastlantı sonucu elde ettiği elverişli durum

2 Mantıkla açıklanamayan birtakım rastlantısal olayların nedeni olan güç, baht, talih, felek

3 İyi dilekleri ifade etmek için kullanılan kelime

4 İşlerin yolunda gitmesi, başarılı olmak

KÖKEN: on beşinci yüzyıl, eski Batı Cermen dillerinden *gheluc* - "mutluluk ya da iyi talih"

I

A dim Harriet Manners ve ben şanslı biriyim.
Şanslı olduğumu biliyorum çünkü:

1. Bir pencerenin tam yanında oturuyorum. Oysa, kol-otuklar rastgele verildiğinden, pencere kenarında oturma şansım sadece dörtte birdi.

2. Wi-Fi bağlantım mükemmel çalışıyor. Bu da mem-mleketteki herkese pencere kenarında oturduğumu haber verebileceğim anlamına geliyor.

3. Onlara ne kadar şaşırtıcı bir şekilde şanslı olduğumu nu detaylarıyla anlatan bir liste de gönderebileceğim anlamına geliyor bu... Aynen bunun gibi bir liste.

4. Peş peşe yedi belgesel izledim ve böylelikle de uçak-ak-lar, orkalar, flamingoların çiftleşme ritüelleri, Rus uzay is-tasyonları, Yucatán Yarımadası, papağanlar ve Christian Dior'la ilgili bilgilerimi derinleştirdim.

5. Kesinlikle isteğe bağlı değildi ama sonuncu seçenek ek gerçekten hoşuma gitti.

6. Hâlâ sabah olmasına rağmen, çoktan Hong Kong'a 'a geldim.

Bugün uyandığımdan bu yana, Tung Chung Körfezi'nde cam bir teleferiğe binerek devasa bir Buda heykeline ıktım, Güney in Denizi'nin fotoğraflarını çektim ve yakın çevredeki turistleri, in h k metinin Güney in Denizi üzerinde hak iddia etmeye çalışmasından dolayı kaynaklanan politik gerginlik konusunda eğitimden geçirdim.

(Birkaç Amerikalı bana bilgimden dolayı on dolar bahşış vermeye çalıştı ama resmî park rehberleri onlar kadar etkil nmiş görünmüyorlardı.)

Üstelik, daha da *iyiye gidiyor* şansım.

Son yirmi dört saat içinde on üç ülkeyle   okyanus geçtim, 15.876 km seyahat ettim ve (ikisi benim, bir buçuk tanesi Bunty'nin olmak üzere)   buçuk tane şekerli çörek yedim.

Bir harita ve uydu seyir sistemi yardımıyla Berlin'deki 960 köprünün yerini belirlemeye çalıştım, %62'si Alplerle kaplı olan Avusturya'ya hayranlıkla baktım, Türkmenistan'daki Karakum  l 'n n kara kumlarını ve (Gürcistan olarak da bilinen) Sakartvelo'nun parıldıyan g llerini izledim.

Fransa üzerinde, açık hava türbülansının ne olduğunu deneyimledim.

Ama şanslı olduğumu bilmemin *ana* nedeni, şu anda

omzuma dayalı olan başın sahibi.

Bir iki ipucu vereyim size: Koyu renk, dalgalı saçları var bu kızın.

Gözleri hafiften kapalı ve burnu, sevimli bir bebek tavşanındaki gibi seğiriyor. Ayaklarını çapraz yapmış; bir bileği diğerinin üzerinde, kolları gevşek bir şekilde karnının üzerinde duruyor ve ağzı da hafifçe açık.

Arada bir koltuklarımız hafifçe sallanınca homurdanıyor, başı hafifçe yana doğru kayıyor, gözlerini açıyor ve...

"Harriet, uyurken beni izlemeyi keser misin lütfen?"

Hoşnut bir hâlde, en iyi arkadaşşıma gülümsüyorum.

Natalie Grey: Terzilik dehası, çabuk küplere binen kişi, hep doğruları söyleyen kişi ve on altı yıllık hayatımdaki öpüşmediğim ruh ikizim. Ve -dün sabah itibarıyla- çok yakın seyahat-macera arkadaşım. Tüm o havai fişekler, balta-lar ve birbirini zehirleme girişimleri olmaksızın, Frodo'mun Samwise'si; Batman'ımın Robin'i; Tom ve Jerry ikilisi.

"Nat!" diyorum mutlu bir şekilde, özellikle yememiş olduğum şekerli çöreğin yarısını ona uzatırken. "Uyandın!"

Gözlerini kırıştırıp dimdik oturuyor ve uykulu gözlerle uçağa bakınıyor Nat. "Harriet, şişman bir adamın heykelini görmek için bir dağın tepesine yapılan anlaşılmaz bir yürüyüşle kesilen yirmi dört saatlik bir seyahat bu," diyor genişçe esneyip atkuyruğunu düzeltirken. "Doğrusu, bu haber beni de senin kadar şaşırttı."

“Siddhartha Gutama’ydı o,” diyerek bilgilendiriyorum Nat’i. “Bronzdan yapılmıştır ve Budizm’in babasının diğerkimgelerinden bazılarıyla kıyaslandığında oldukça zayıftır.”

Ardından, yanımızdaki koltukta arkasına yaslanmış olan Bunty’ye merakla bakmak için her ikimiz de öne doğru eğiliyoruz. Göçebe büyükannemin boynuna geçirilmiş uçuk pembe, kadife bir yastık var; gözleri püsküllü, mavi, ipek bir eşarpıa bağlanmış ve o kadar sesli bir şekilde horluyor ki önümüzde oturan küçük çocuk başını koltuğının üzerinden çıkarıp büyükannemin “bozuk” olup olmadığını sorup duruyor.

Nat, yarısı ısırılmış şekerli çöreğiy alıp sırtıyor.

“Ne kadar daha var?” diyor daha canlı bir şekilde, yaklaşan bulutlara bakmak için üzerimden pencereye doğru eğilirken. “Yaklaştık mı? Bana kesin verileri söyle, Harriet Manners tarzı olsun.”

Emniyet kemeri ışığı yanıyor ve yüzümdeki gülümseme daha da büyüyor.

“Yirmi sekiz dakika, üç yüz bir mil,” diyorum, itaatkâr bir şekilde kemerimi bağlayıp ardından da kurallara uymayan Nat’i koltuğuna geri itip aynı şeyi ona yaparken. “Ya da yirmi sekiz bin feet.”

Uçak hafifçe sarsılıyor ve kulaklarım ınılıyor.

“Yirmi yedi bin feet,” diyerek düzeltiyorum heyecanla, önümdeki ekranı takip ederken. “Yirmi altı bin...”

“Yirmi beş...” diyerek gülüyor Nat.

“Yirmi dört, yirmi üç...”

“Yirmi iki.”

Ardından bir ciyaklamayla birlikte birer beşlik çıkıyoruz birbirimize gürültülü bir şekilde.

Çünkü şanslı olduğumu bilmemin *en büyük* nedeni bu.

Yer çekimi kelimesi, *ağır* anlamına gelen Latince *gravis* kelimesinden gelir ve dünyanın yer çekimi ivmesi hep $9,80665 \text{ m/s}^2$ 'dir. Evreni bir arada tutan şey yer çekimidir: Yıldızları, galaksileri, gezegenleri, atom altı parçacıkları birbirlerine doğru çeker ve bizi yere sabitleyerek ayaklarımız üzerinde durmamızı sağlar.

Bilim de önümdeki ekran da istediklerini söyleyebilir: Yer çekiminin benim üzerimde hiçbir etkisi yok artık.

İnişe geçmiş olabiliriz ama ben kendimi dünyanın tepesindeymiş gibi mutlu hissediyorum.

Çünkü sonunda bulutlar açılıp mavi okyanus altımızda belirirken, tişörtlerimize iliştilmiş olan ev yapımı rozetlere bakıyorum başımı eğip:

OZ¹ - ŞANSLI ÜLKE

Bu, hayatımızın tatili olacak.

Avustralya, *geliyoruz işte*.

¹ Avustralya için kullanılan, konuşma diline bağlı bir ifade. (2011) Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

2

Biz, koltukları dik duruma getirmek, masaları kapatmak gibi iniş hazırlıklarıyla ilgilenirken, siz de beni en son gördüğünüzden bu yana neler olup bittiğini öğrenmek istersiniz muhtemelen, değil mi?

Normalde bu bölümde bunu yaparız çünkü.

Bu noktada sizleri hayatımdaki iniş çıkışlardan, ilginç gelişmelerden ve bu süre zarfında öğrenmiş olduğum (antropologların kulak kirini inceleyerek insan göçünün izini sürebildikleri ya da Litvanya'da her yıl bebek emekleme yarışı düzenlendiği gibi) büyüleyici birkaç bilgidен haberdar ederim.

Sizler de çok nazikçe dinlersiniz beni, hem de aslında nasıl olduğumu sormamış bile olmanıza rağmen.

Korkarım bu sefer anlatılacak çok bir şey yok.

Zaten, dört günde olabilecek o kadar çok şey de yoktur aslında. Özellikle de bu sürecin çok büyük bir kısmı, belgesel izleyerek ve öğrenilen bilgileri hevesle paylaşmadan önce Avustralya hakkındaki rehber kitapları hatmederek yeterince bacak boşluğu bulunmayan bir uçak koltuğunda oturularak geçirilmişse.

Bildiğime göre, gece göğündeki yıldızların sayısı, şu ana

kadar yaşamış olan her insan tarafından söylenmiş olan kelimelerin sayısından fazladır ama sanırım son birkaç gün yanımda oturduktan sonra Bunty, Nat ve bitap düşmüş uçuş görevlimiz bu ifadeyi sorgulayacaktır.

Aradaki açığı kesinlikle daralttım ben.

Size *anlatabileceklerim* yine de şöyle:

Başına buyruk babam, geçen yıl kovulmuş olduğu reklam ajansına geri döndü ve döner dönmez de yeniden kovulmanın yollarını aramaya koyuldu. Henüz bir bebek olan kız kardeşim Tabby ilk kelimesini söyledi. (Gerçi “manana” kelimesi bir Scrabble oyununda asla kabul görmez ama bu beni çok gururlu bir abla yaptı.)

Wilbur, tekrar Yüce Olağanüstü Temsilci olmaya karar verdi ve onu son gördüğümde, “tekboynuz deodorantı” dediği bir şeyden gökkuşağı rengine simler sıkıyordu üstüne, tepeden tırnağa.

Toby, Londra’da modellik yaparken geçici olarak yatak odama taşınmış olan ve kedimiz Victor’u müsrif bir Disney prensesi gibi giydiren Rin’le artık resmî bir *romantik çift* oldu. (İstatistiksel olarak, kedi sahiplerinin kalp krizi geçirme olasılığı, evcil bir hayvanı olmayanlarınkine oranla yüzde otuz daha azdır. Hiç kimse kediler açısından bakmamış istatistiklere.)

Üvey annem Annabel, tüm hazırlık sürecini acil durum telefonlarıyla yedek acil durum telefonlarını yazarak ve ar-

dından da kuru olmasıyla ünlü bir ülkede olur da ıslanırlarsa diye bunlara lamine kaplama uygulayarak geçirdi.

“Sadece...” dedi Annabel, A4 boyutundaki parlak HER ZAMAN YANINDA BULUNDUR kâğıtlarını zaten ağız ağıza dolu olan bavulumun arka gözüne tıktırırken. “Birbirinize iyi baktığınızdan emin olun, tamam mı?”

Yatağımın üzerinde karşılıklı oturğum Bunty’yle gözlerimizi yuvarlayarak bakmıştık birbirimize.

“Bels, canım.” Büyükannem sevgiyle gülümsemişti. “Evren bizi sanki ufacık tüylü bir tavşanı olan küçük bir çocuğu tutar gibi dikkatle tutup birleştirmiş, sıcak avuçları içinde. Bu kadar çok endişelenmene gerek yok.”

Annabel gözlerini hemen bana doğru döndürüvermişti.

“Elbette,” demiştim omuz silkerek; gerçi, on altı yaşındayım ve deneyimli bir altıncı yapı öğrencisiyim: Bence kendime nasıl bakacağımı biliyorum.

Son olarak da Jasper’a hoşça kal dedim.

Seyime...

Şey, Jasper’ın ne olduğundan tam olarak emin değilim, dürüst olmak gerekirse.

Dört günlük yakışıklı, alaycı, Bir-Arkadaştan-Daha-Fazlası-Olan-Ama-Tam-Da-Erkek-Arkadaşım-Olmayan’ım o benim: Öpüştüğünüz ve el ele tutuştüğünüz kısmı tamamıyla dolduran ama henüz mürekkeple yazılmış resmî bir ilişki antlaşması imzalamadığınız biri.

Gerçi kurşun kalemle yazılmış bir taslak hazırladım ben, elbette.

Romantik bir ilişkide daima bir sonraki adıma hazırlıklı olmak önemlidir.

"On saat ileride olacağım ben," diye izahat vermiştim Jasper'a. Kanepeye kıvrılmış, Meksika'da bulunan 400 metre derinliğindeki mağaralarla ilgili bir *Planet Earth* bölümü izliyorduk, Annabel, Bunty ve babam mutfakta oturmuş, muhtemelen yurt dışında en iyi nasıl kontrol edilebileceğim hakkında sessizce konuşurlarken.

"Biliyorum, Harriet."

"Bu da İngiltere'de saat sabah sekizken, Avustralya'da akşam altı oluyor demek. Senin için saat öğleyken, benim için akşam on olacak ve burada saat akşam yediyken de orada..."

"Sabah beş olacak," demişti Jasper, biri mavi biri kahverengi olan gözlerini kısarak biraz önce ona vermiş olduğum çıktıya bakarken. "Temel matematik becerilerim var ama hesaplamalar için teşekkürler."

Yüzümde sert bir ifadeyle gözlerimi ona dikmiştim.

"Öyle diyorsun, Jasper King ama büyük mesafeler söz konusu olduğunda *dakiklik her şeydir*. Bu nedenle planlanmış telefon görüşmelerimiz mavi, görüntülü görüşmelerimiz pembe, e-postalarımız yeşil ve mesajlarımız da mor. Kafenin duvarında asılı olan A2 boyutundaki versiyonuna

yoğunlaşmak isteyebilirsin.”

Gür kaşları birden havaya kalkmıştı. “Ya da duruma göre hareket edebiliriz sadece?”

“*Elbette,*” demiştim, gözlerimi devirip başka bir bölüme işaret ederken. “Plansız ve teklifsiz romantizm seçenekleri turuncu: burada, burada ve burada işte.”

O anda Jasper başını iki yana sallayıp beni öpmüştü.

Hepsi hemen hemen bu kadar işte.

Hızlı bir keçeli kalem hareketiyle JINTH Takımı JRNTH Takımı’na dönüştürüldü, sınav hazırlığı notları bavulumu yerleştirildi ve iki hafta boyunca ardımda düzgün bir şekilde bırakabileyim diye tüm dünyamı etkili bir şekilde düzenledim.

Bilinmedik olanı keşfetmeye hazırım artık, 1900’ların başlarında Güney Amerika, Asya ve Güney Pasifik’e seyahat edip *National Geographic* dergisi için yazan Harriet Adams gibi.

Ya da İngiltere’den, huzur içinde öldüğü Avustralya’ya getirilen kaplumbağa Harriet gibi.

Ama umarım böyle bir şey olmaz burada.

En azından... *Çoğunlukla* bilinmedik bir yer olacak burası, her hâlükârda.

“Harriet,” diyor Nat alçak sesle, uçak sarsıntıyla inip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bunty sesli bir şekilde homurdanarak uyanırken. "Konuşmamız gerekiyor mu?"

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırarak en iyi arkadaşıma bakıyorum. "Son kırk sekiz saattir öyle yapıyoruz zaten, öyle değil mi?"

Nat, yola çıkmamızdan bir gece önce şişme bir yer yatağında yattı odamda. Ben de bu durumdan en iyi şekilde faydalandım.

"Sen konuşuyorsun," diyerek gülüyor Nat. "Kesintisiz olarak. Ama şeyi kastetmiştim ben... Anlarsın işte. *Nerede olduğumuz hakkında konuşmayı. Ya da daha açık bir şekilde söyleyeyim,*" -dikkatli bir şekilde inceliyor beni- "*Kimin de burada olabileceği* hakkında konuşmayı."

Çünkü İngiltere'yle Avustralya arasındaki saat farkını tam olarak bilmemin bir nedeni var. İki ülke arasında çetrefilli sohbetlerin nasıl yapılabileceğini biliyorum, çünkü bu bilginin ardında da deneyim var.

Üstelik, belirli bir iletişim çizelgesine sıkı sıkıya bağlı kalmaya hevesliysen, hepimiz bunun yadsınamaz bir mantığı olduğunu da biliyoruz.

Bu, ilk uzun mesafeli ilişkim *değil*.

"Yok," diyorum kesin bir şekilde, ayağa kalkıp çantamı alırken. "Bu temiz bir sayfa, Nat. Her ikimiz için de yepyeni bir macera."

Ve bu macera tam *şu anda* başlıyor.

3

Her neyse, buyurun size Avustralya hakkında birkaç muhteşem bilgi:

1. Kapladığı 7,6 milyon kilometrekareden fazla alanla dünyanın altıncı en büyük ülkesidir.
2. Bu da Avustralya'yı Birleşik Krallık'tan 32 kat daha büyük yapar.
3. Nüfusu sadece 24 milyondur: İngiltere'nin yarı nüfusundan daha az.
4. İki yüz farklı dili vardır.
5. Ve koyun sayısı, insan sayısının üç katıdır.
6. Kilometrekareye sadece ortalama olarak 2,66 insan düşer.

Bütün bunların ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?

Bu, şu anlama geliyor: *Olur da* Avustralyalı eski bir erkek arkadaşınız varsa, *olur da* o kişi o anda Avustralya'da yaşıyorsa ve *olur da* siz iki haftalığına orada bulunacaksanız, o eski erkek arkadaşınızla karşılaşma olasılığınız o kadar azdır ki bu olasılıklar için endişelenmeye bile değmez.

Özellikle de bu eski erkek arkadaşınız yedi aydır birbirinizle tek bir kelime bile etmediğiniz için aynı ülkede oldu-

ğunuzu bilmiyorsa.

Bu olasılıklar önemsizdir, komiktir, çok küçüktür.

Avustralya'nın altmış milyon kangurusundan biri tarafından üzerinize basılma olasılığınız ya da bilhassa saldırgan bir koyun tarafından ısırılma olasılığınız *gerçekten* üç kat daha fazladır bundan.

Dolayısıyla yeni lokasyonum konusunda zerre kadar bile endişeli ya da huzursuz değilim.

Keşke aynı şeyi Nat için de söyleyebilsem.

"Ama Harriet," diyor Nat, esnemekte ve şingirdayan pembe bir kedi gibi gerinen Bunty önümüzde, ağrıyan bacaklarımız nedeniyle yalpalayarak uçaktan inerken. "En azından şey... Eski Erkek Arkadaşla Karşılaşma İhtimaline Karşı Acil Durum Planı ya da öyle bir şey *hazırlamamız* gerekmez mi? Bir şey... Pasta grafiği ya da bir... Dağılım grafiği yapmamız? Ne olur ne olmaz diye?"

Bunlar saçma öneriler, doğrusu.

Olsa olsa bir akış diyagramına ihtiyaç duyardık belki: Diğer iki seçenek de bu özel amaç için tamamiyle faydasız olurdu.

"Hiçbir şeye ihtiyacımız yok," diyorum rahatlatıcı bir tavırla, hafifçe Nat'in koluna vurup yeni keşfedilmiş şen tavrımı bulup meydana çıkarmaya çalışırken. "Hayat daha çok olayları akışına bırakmaktır, öyle değil mi? Talihin seni

götürdüğü yeri kabullenmektir. Talih ve şans dalgaları üzerinden zarif bir şekilde geçmektir şişe burunlu bir yunus gibi.”

“Ya da bir alpaka gibi,” diyor Bunty neşeyle biraz önümüzden. “Alpakaların bir sörf tahtası üzerinde neler yapabileceklerine *inanamazsınız*.”

Nat kaşlarını havaya kaldırıp peşinden eski, yıpranmış okul çantama bakıyor manalı bir şekilde. “Tamam... Önümüzdeki iki hafta için *hiç* planın olmadığını mı söylüyorsun bana yani? Hem de *hiç*?”

Burnumu havaya dikiyorum. “Evet.”

“Bütün bu süre zarfında *her şeyi olurluna bırakmayı* planlıyorsun demek? *Ne olacağına bakacaksın* sadece? On dört gün boyunca *içgüdülerine dayanarak hareket edeceksin*? *Strateji* olmadan? *Tamamen plansız bir şekilde*?”

Midemin alt kısmında sıcak bir kaynama başlıyor.

Geçen hafta, bitip tükenmek bilmeyen kontrol etme, zorlama ve düzenlemelerimin; işleri *olurluna bırakma* konusundaki beceriksizliğimin neden olduğu oldukça çok dramatik durum yaşanmış olduğunu hatırlarsınız.

Sana söylemiştim demek için bekleyenlerin en başındaydı Nat de.

Ben de ona daha rahat ve geniş bir insan olmaya, işleri akışına bırakmaya gayret edeceğime dair söz vermiştim.

"Aynen." Burnum biraz daha havaya kalkıyor. "Dersimi aldım ben, Natalie. Hayatın her zaman benim istediğim şeyleri, benim istediğim zamanda yapmadığını ve bazen hayatı zorlamaya çalışmaktan vazgeçmem gerektiğini anlayabiliyorum. Son birkaç günde *büyüyüp geliştin*."

Ardından da Bunty'ye yetişebilmek için daha hızlı yürümeye çalışıyorum.

"Tabii," diyerek gülüyor Nat, uzun bacaklarıyla rahat bir şekilde bana ayak uydururken. "Eee, çantanda ne var, Harriet? Sanki biraz *ağır* görünüyor."

"Avustralya doları," diyorum, birazcık daha hızlı bir şekilde yürürken. "Plastik parayı ilk kullanan ülkenin Avustralya olduğunu biliyor muydun? Plastik para, kâğıt paradan daha ağırdır, bilirsin."

"Bakabilir miyim?"

"Ne?" Bir parça daha hızlanıyorum. "Hayır. *Özel mülkiyetim* bu benim."

"Yani, demem o ki," diyerek sırtıyor Nat. "O çantada sanki *benden sakladığın* bir şey var gibi neredeyse."

Şu anda koşar adımlarla yürüyorum ama en iyi arkadaşım, doğal atletik yapısıyla bedeninin belden aşağısının güçlülüğü sayesinde ve benim bunlardan tamamen yoksun olmam sayesinde, yanımda hiç çaba sarf etmeden rahatlıkla yürüyor.

1996 yılında, üç nörolog, bir makağın beynini inceler-

ken beynin hareketleri planlamakla görevli kısmı olan pre-motor kortekste bir grup hücreye rastlamışlar ve bu hücrelerin sadece maymun bir eylem yaptığında değil, aynı zamanda maymun aynı eylemin başka biri tarafından yapıldığını gördüğünde de harekete geçtiğini bulmuşlar. Ardından da insanları inceleyip “ayna nöronların” duyum ve duyguları da içerebileceğini keşfetmişler.

Bu da esasen, *bilimsel olarak* çevremizdeki insanların zihnini okuma yeterliliğine sahip olduğumuz anlamına gelmektedir.

Nat’in bunu yapmaktan derhâl vazgeçmesini dilerdim gerçekten.

Bu, birinin özelini istila etmek çünkü.

“Biliyor muydun,” diyorum, çantama sıkıca yapışıp sola doğru kayarken. “Romalı lejyonerler *loculi* olarak adlandırılan çantalar taşırlarmış. İlginç değil mi?”

“Gelişigüzel Dikkat Dağıtma Bilgileri bende işe yaramaz,” diyerek gülüyor Nat, benim peşimden yumuşakça yana doğru kayarken. “Seni çok uzun zamandır tanıyorum.”

Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? *İşgüzar.*

Sağa doğru zıplıyorum. “Niye bana bu kadar takıntılı-sın?”

“Çantayı ver bana.”

“Hayır.”

“Ver şunu bana.”

“HAYIR!” Diğer yana kayıyorum ve ardından da geriye doğru birkaç adım atıp canı sıkkın bir yolcuya çarpıyorum yanlışlıkla.

Nat, olduğu yerde birden sert bir şekilde dönüyor.

Ve ben daha tepki bile veremedem, beni sıkı bir kafa kolla alıp çantamı açıyor ve çantamın içinden ağır ve parlak bir şey çıkarıyor.

“İşte!” diye bağıyor Nat, elindeki şeyi havada sallayarak. “Yakalandın!”

“Aaa, ne hoş renkler!” diyor Bunty, Nat’le koridorun köşesinde itişip kakışmamızı sakince izlediği yerden. “Ve ne kadar düzgün bir güzel yazı becerisi, Harriet, canım! Ne kadar zekisin.”

Nat’in çantamdan çıkardığı şeyin ne olduğunu biliyorsunuz, öyle değil mi?

Elbette biliyorsunuz: Boşuna birbirimizi yıllardır tanımıyoruz. Üzerine boydan boya mor ve pembe büyük harflerle HARRIET’İN ÇOK GİZLİ MASALIMSI ON DÖRT GÜNLÜK AVUSTRALYA EĞLENCE PLANI yazılmış olan, gökkuşağı şeklinde boyanmış bir dosya bu.

Bunun altında da gümüş renkli kalemle *Detaylı Strateji Ekli* yazıyor.

Ve altın sarısı kalemle de *(Nat’e Gösterme, Artık Şen Biriyim Ben)* yazıyor.

İçimi dışımı bilen bir dosta sahip olmaktan gerçekten nefret ediyorum bazen.

Hiç mahremiyet kalmıyor çünkü.

“Yunuslar bile ara sıra sesle yön belirlemesine ihtiyaç duyar,” diye homurdanıyorum ters bir şekilde, başım hâlâ, Anne Boleyn’in hayaleti gibi, Nat’ın kolu altına sıkıştırılmış bir durumdayken. “Dalgalar *son derece* kafa karıştırıcı olabilir.”

“Sersem,” diyerek gülüyor Nat, burnumu çimdiklerken.

Ardından da beni serbest bırakıp artık gizli olmayan dosyayı karnına dayamış bir hâlde, bagaj teslim alanına doğru yürümeye başlıyor.

“Natalie!” diye bağırıyorum ardından. “Ne yapacaksın onunla?”

Doğrusu, bu dosyayı hazırlamak çok zamanımı aldı. Nat yeni baştan büyük bir düzen dâhisi olmaya geri döndüğümü görmesin diye her şeyi banyoda delgeçle delip bir araya getirmek zorunda kaldım.

“Buradaki her şeyi işaretlemek için sadece iki haftamız var, seni kontrol manyağı,” diye sesleniyor Nat hafifçe başını geri çevirerek. “Dolayısıyla acele etsek iyi olur.”

4

Bilhassa müthiş yeni bir bilgi için hazır mısınız?
İnsan kulağının ortasında her biri bir pirinç tanesinden daha küçük olan üç kemikçik bulunur. Bu kemikçikler *ossiküler zinciri* olarak adlandırılır ve bunlar, vücudunuzun siz büyüdükçe değişmeyen tek parçasıdır.

Ben de gerçek dostluğun böyle bir şey olduğunu düşünüyorum.

Gerçek dostluk; yıllar geçtikçe birçok parçanız büyüyüp gelişirken, diğer parçalarınızın aynen olduğu gibi kalacağının ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığının farkına varmaktır.

Gerçek dostluk; birini olduğu kişi yapan -rahatsız edici, itici ya da zaman zaman son derece sinir bozucu olsalar da- o kişiye ait ufacık parçaları ve bunların hep var olacağını kabullenmektir.

Bu parçaların ne kadar derinlerde gömülmüş olduklarının ya da ne kadar saklanmış olduklarının bir önemi yoktur.

Gerçek dostluk; her hâlükârda yoğun şekilde sevmektir o kişiyi.

Bu da işe yarar bir şeydir; çünkü iki haftalık tatilin tama-

minı detaylı bir şekilde planlamış olduğumun ve ardından da olur da ıslanırsa diye, bir programı lamine kapladığının farkına varınca Nat'ın tepesinin atacağını düşünmüştüm *cidden*.

"Sidney Opera Binası'nda *La bohème*'i izle," diye okuyor Nat, birlikte bagaj teslim alanının yanında dururken. "Nat'i Sidney Opera Binası'nın 15.500 ampulünün her yıl değiştirildiği konusunda bilgilendir ve ardından da tavuğu anlat ona."

Başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana bakıyor Nat.

"Seksenlerde, *Boris Godunov*'un bir performansı sırasında bir tavuk birden sahneye çıkmış," diyorum, bavullara göz atarken. "Ardından da bir viyolonselistin üstüne konmuş."

"Aaa, *hatırlıyorum* bunu ben," diyerek gülüyor Bunty, bir taraftan da başını evet anlamında sallıyor. "Her taraf tavuk tüyü olmuştu. O zamandan beridir orkestra çukuru-nun üzerinde bir ağ gerilidir."

"St Peters'te balta atmak?" diyor Nat, tekrar elindeki programa bakarak.

"Bunu yapmak için elli dolar ödeyeceğin bir depo var," diye açıklıyorum, dikkatle konveyör kayışını izlerken. "Edinilmesi gereken faydalı bir hayat becerisi gibime geliyor bu."

“Tabii,” diyerek gülüyor Nat. “*Taht Oyunları*’nda yaşadık öyle.”

“Beklenmedik ejderhalar için asla çok hazırlıklı olamazsın,” diye homurdanıyorum hâlâ bagajıma bakınırken.

Nat, siyah bavulunu alalı on dakikadan fazla oldu; Bunty’nin hırpani, çiçekli, yama işi çantası zaten uçakta yanındaydı ve ben de yola koyulmak için sabırsızlanıyorum sayılır. Sidney 12.368 kilometrekare ve bunun tamamını görmek için sadece on dört günümüz var.

Bu da günde 883 kilometrekare ya da saatte 36 kilometrekareden fazlası demek.

Hesaplarıma göre, üç boz sincaptan daha hızlı hareket etmek zorunda kalacağız.

“Ayrıca Bayan Macquarie’nin Koltuğu da var,” diye ekliyorum şaşkın bir şekilde. “Taştan yapılmış ve mahkûmlar tarafından oyul...”

Bagaj girişinden yüksek bir gürültü geliyor.

Ayvayı yedim.

Görünen o ki kocaman sarı bavulum bir yığılmaya neden olmuş: Kutular ve çantalar bavulumun arkasına sıkışıp kalıyor ve konveyör kayışının tekerlerinden bir gıcırdama sesi geliyor.

“Hadi canım,” diyerek gülüyor biri. “Ölü bir beden ya da bir mutfak evyesi kaybeden var mı?”

Kızarıp bavulumu kurtarmak için öne doğru zıplıyorum.

“Mutfak evyesinin her bir santimetrekaresinde yarım milyon bakteri bulunur,” diye mırıldanıyorum bavulumun sapına yapışırken. “Gümrükten bir evyenin geçmesine izin vereceklerini sanmam gerçekten.”

Ardından da şüphesiz sınırlı olan tüm gücümü, sarı canavarı konveyör kayışından indirmeye çalışmak için kullanıyorum. “İhh,” diye hırıldıyorum bavulum öne doğru kayıp ben bavulumun yanında sürüklenmeye başlarken. “Arkadaşlar?”

Hâlâ bavulumla asılmış bir şekilde birkaç metre daha sürükleniyorum. “Arkadaşlar?”

Ortalama yetişkin bir insanın vücudunda yaklaşık 640 kas bulunur. Ben bu tür anlarda, kollarımdaki kasları geliştirmek için birazcık daha fazla zaman ve ağızımdakileri geliştirmek için çok daha az zaman harcamış olmayı diliyorum gerçekten.

Ben çiğneme oyuncağını bırakmayı reddeden takıntılı bir köpek gibi yerde hızla sürüklenirken yabancılar sağa sola pike yaparak yoldan çekilmeye başlıyorlar.

Yanaklarım alev alev yanmaya, gözlerim batmaya başlıyor.

Merhaba, toplum içinde küçük düşmenin tanıdık işaretleri.

“Arkadaşlar?” diye üçüncü kez meliyorum, ayağı kesilmiş bir kanguru gibi, bir ayağım yerde sekerek, can hav-

liyle aptalca büyük bavulumun üzerine tırmanırken. “Biraz yardımcı olabilir misiniz lütfen?”

“Bayan,” diyor sert bir şekilde bir güvenlik görevlisi salonun karşı tarafından, ben seken ayağımı yerden kaldırıp bavulumun üzerine tünerken. “Konveyör kayışından inin. Bu bir lunapark oyuncağı değil.”

Bunu biliyorum zaten. Dünyanın en eski lunapark oyuncağı gezintisi 1870'lere uzanıyor ve bu gezinti, boyanmış atları yani oturacak rahat bir yeri olan gerçekten şahane bir atlıkarıncada gerçekleşmiş.

Sonunda, ben tam bunun benim hayatım olduğunu -sondaki kanatlı plastik kapıdan çıkıp *Charlie'nin Çikolata Fabrikası*'ndaki Veruca Salt gibi ebediyen gözden kaybolacağımı- düşünürken anlayışlı bir yabancı DUR düğmesine basıyor.

Bunlar olurken, dünyada en çok sevdiğim insanlardan ikisi gözyaşları içinde yere yığılıp kalmışlar. O kadar katıla katıla gülüyorlar ki Bunty'nin eşarbi bir gözünün üzerine kaymış ve Nat'in parlak atkuyruğu da tamamıyla düşmüş.

Bildiğim kadarıyla Japonya'da yeni arkadaşlar kiralayabiliyorsunuz: Belki de ne kadar cep harçlığım olduğunu kontrol etmeliyim.

Bu ikisi, kelimenin tam anlamıyla *işe yaramaz*.

“Bunun bir bavul rodeosu olduğunu bilseydim,” diyerek kahkahalara boğuluyor Nat, nihayet ayağa kalkıp inmeme

yardım ettikten sonra devasa bavulumun diğer tarafından tutarken. "Kovboy çizmelerimi getirirdim."

"Pardon canım," diyerek gülüyor Bunty. "Ama hafif bir çanta hazırlamanı *ısrarla* söylemiştim. Sana aldığım o sevimli yeni sırt çantasına ne oldu?"

O sırt çantası ait olduğu yerde -yatak odamda yerde- duruyor; çünkü, şeker pambesi ve içinde romanları, ödevleri, bir dizüstü bilgisayar, acil planlama malzemelerini, zimba tabancalarını, delgeçleri ya da minyatür bir yazıcıyı koyacak hiç bölme yok.

Yani, demek istediğim şu ki belgelerinizi yurt dışında son anda ne zaman değiştirmeniz gerekeceğini bilemezsiniz, öyle değil mi? Aynı boyutta delgeç olmayabilir Avustalya'da sonuçta.

"Bunun *içinde* ne var ki?" diye soruyor Nat, nihayet devasa bavulu birlikte *pat* diye yere çekmeyi becerirken.

"Abartısız her şey." diyerek itirafta bulunuyorum.

Tamam. Anladım. Belki de bu tatili bir parça olurlarına bırakmayı denemeliydim.

5

Evet, bu tatilin gerçekten başlama zamanı geldi sanırım. On altı yılın birikimi olan eşyalarımı Sidney havaalanının varış salonu boyunca sürüklerken güneş ışığını hissedebiliyorum. Güneş ışığı; parlak dalgalar hâlinde camlardan içeriye akın ediyor, cam tavanı deliyor, binanın dışını kocaman bir somun ekmek gibi kızartıyor ve çevremizdeki insanların sağlıklı, çilli, kahverengi yanaklarına çarpıp geri yansıyor.

Avustralya resmî olarak dünyanın en eski, en kuru ve üzerinde yaşam olan en düz kıtasıdır. Tüm ülkeler arasında en yüksek güneş ışınlamına sahip olan bu ülke, yılda 3.000 saatten fazla güneş görür ve kilometrekare başına tüm ülkeye sadece güneş enerjisiyle güç sağlamaya yetecek kadar çok güneş ışığı düşer.

Ayrıca, cilt kanseri dünyada her yerden fazla Avustralya'da görülür.

Burası, *kelimenin tam anlamıyla* yeryüzündeki en güneşli yerdir.

Biz İngiltere'den ayrılırken, şiddetli bir yağmur vardı ve birkaç saat önce de Jasper bana e-postayla bir fotoğrafını gönderdi: Kafenin bir köşesinde durmuş, yüzünden akan

yağmur damlalarıyla soğuktan tir tir titriyor.

Ne demiştiniz size? *Şanslıyım*.

“Vay be,” diyerek iç geçiriyor Nat, birlikte havaalanının kapılarını itip dışarıya çıkarken önümüzde beliren kobalt mavisi gökyüzünü görünce. “Harriet, modellik yapmandan ne kadar çok hoşlandığımı söylemiş miydin sana bu yakınlarda? Âdeta, *bayılıyorrum* modellik yapmana. İlelebet modellik yapmalısın. Belki bir sonraki sefer Maldivler’de.”

Ardından da altın sarısı güneş gözlüğünü takıp gözlüğü burnunun üzerine aşağıya doğru kaydırarak sağımızda kalan gerçekten hoş, sarışın bir çocuğa göz kırpmıyor Nat.

Sarışın çocuk direkt olarak cam kapıya çarpıyor.

Aynen güneş gibi, Nat’in erkekler üzerindeki su katılmamış etkisi de hep çok kuvvetli, yön şaşırtıcı ve fiziksel olarak zarar verme potansiyeline sahip olmuştur.

Biz kıkırdarken, “Minnoşlar,” diyor Bunty, bir duvara yaslanıp gülümseyerek. “Evrene tekrar bağlanıp yerimi değiştirmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Yoksa Avusturyalı karmik ruh eşlerim nerede olduğumu bilemezler. Hadi, siz bunu alın ve ben sizinle orada buluşayım.”

Bunty dökümlü, uzun, turuncu elbisesinin cebine uzanıp -sökük sanmıştım ama aslında cepmiş- bir ağaç kabuğu parçacığına bir sicimle bağlanmış olan paslı bir anahtar çıkarıyor cebinden. Ağaç kabuğunun üzerine de şu kazınmış:

SiHİRLİ YALIÇAPKINI BARAKASI

Bondi Plajı

Sidney

Bu ağaç kabuğu parçacığından pembe kuş tüyleri sarkıyor ve ağaç kabuğunun üzerine yıldız gibi görünen şekiller de çizilmiş bir tükenmez kalemle.

“İstediğiniz taksiye binin şekerler,” diye ekliyor Bunty bize eski püskü, çiçekli bir cüzdan uzatırken. “Hemen peşinizden geleceğim.”

Nat’le ben önce adrese, ardından da birbirimize bakıyoruz.

Baraka kelimesinin ne anlama geldiğini anlamak için *Oxford Sözlük*’e ihtiyacım yok. Yalıçapkını da Avustralya’ya özgü bir kuştur. Avustralya yalıçapkını, dünyanın en büyük balıkçısıdır ve aynı familyadan olan kuşların aksine yılan, kurbağa, böcek, fare gibi suda yaşamayan canlıları avlayarak beslenir.

Yukarıda bahsettiğim şeylerden bir hayli olduğunu tahmin ediyorum bu “baraka”da.

Ve muhtemelen, elle çizilmiş olan yıldızlara bakılacak olursa, çatısı da yok bu barakanın.

Hatta büyükannemi tanıdığım için çuval beziyle kaplanmış ve sevgiyle adlandırılmış haşereler tarafından sarılmış sert, kıymıklı bir zeminde yatacağız diyebilirim.

Avustralya'da bu gezegende herhangi bir yerde görebileceğinizden *kesinlikle* çok daha fazla öldürücü örümcek bulunsa da bu durum benim canımı pek sıkılmaz ama Nat'ın canını *çok büyük ölçüde* sıkacaktır.

Bir defacık olsun, bilgimi kendime saklayabilirim belki.

"*Sihirli,*" diye okuyor Nat, tekrar memnun bir şekilde sırtarak. "Klasss."

Nat'e bunun elektrik olmadığı ve cep telefonunun "mutluluk enerjisi" ile "yüksek enerji aurası"yla çalışmak zorunda kalacağı anlamına geldiğini söyleyecek cesaretim yok.

Yine de *Avustralya'dayız!*

Heyecandan zıp zıp zıplayarak bavullarımıza sarılıyor ve bavullarımızı parlak, beyaz bir taksiye doğru çekmeye başlıyoruz.

Ama birden duraksayıp arkama dönüyorum.

Bunty elini gözlerine siper etmiş, gözlerini göz kamaştıran güneş ışığından koruyarak omzuna çapraz olarak asmış olduğu yama işi çantasında bir şey arıyor. Güneş ışığı pembe, kabarık saçlarına arkadan vuruyor ve mor parmak arası terliklerindeki payetler, elbisesindeki turuncu boncuklar, fularındaki mavi simler, parmaklarındaki ametist yüzükler parlıyor.

İlkokul balosu için süslenmiş bir flamingoya benziyor Bunty.

Düşünmeden, Bunty'ye doğru geri koşuyorum. "Teşekkür ederim," diyorum minnetle, ona sarılırken. "Sensiz buraya gelmemize izin vermezlerdi, biliyorum."

Anne babam, dizginleri hafifçe gevşetmiş ve moda kariyerimin sosyetik taleplerine boyun eğmiş olabilirler belki ama on altı yaşında iki kızın, yalnız başlarına dünyanın diğer ucuna gitmelerini kabul etmek?

Evet, daha esnekler ama klinik olarak *akıl hastası* değiller.

Bunty beni kucaklayıp ardından da omuzlarıma vuruyor. "Budalalık etme," diyor beni Nat'e doğru itelerken. "Torunumla dünyanın ufak bir parçasını paylaştığıma çok memnunum. Hadi, gidin artık."

6

Hayatın insana bir film gibi geldiği o anları bilirsiniz, değil mi? Dünya sıradan ve olağandır ama beklenmedik bir *pat* ile birden değişir her şey. Renkler daha canlı bir hâl alır, hava daha hafifler ve bir şekilde, tam olmanız gerektiği yerde olduğunuzu, tam yapmanız gereken şeyi yaptığınızı ve bunu tam da yapmanız gereken kişiyle yaptığınızı hissedersiniz.

Ve bu ânı bir anda zihninizde diğerlerinden ayırıp yeniden şekillendirirsiniz.

O ânın görüntüsünü yakalarsınız; gerçek hayatta, nasıl görmezlikten geleceğinizi ya da sonlandıracağınızı bilemediğiniz bir şey olurken bu görüntüyü tekrar oynatabilmek için tüm detayları kaydedersiniz zihninize.

İşte, bu da o anlardan bir tanesi.

Bindiğimiz taksi Sidney'in temiz, geniş sokaklarında yol alırken, biz taksinin camlarını açıp saçlarımız kükürt taçlı kakadu tüyleri gibi havaya dikilsin diye başlarımızı camdan dışarıya çıkarmışken Nat de böyle hissediyor.

Nat'in de böyle hissettiğini biliyorum, çünkü yüzünde yine o komik ifade var: ördek gibi büzmüş dudaklarını. Asla böyle bir şey yapmadığını iddia eder Nat ama dokuz

yaşından bu yana, ne zaman güneş gözlüğü taksa yüzü bu hâli alır.

Ve ansızın içimizdeki mutluluğun etrafa her ikimizden de bir anda yaz gibi yayıldığını hissediyorum.

"G'day², Sidney!" diyerek, güneşin aydınlattığı sokaklara çok sevinçli bir şekilde sesleniyor en iyi arkadaşım. "Birazcık *ripper*³ değil misin sen?"

"Strewth⁴," diye bağıryorum gülerek. "Sidney, *bonzer*⁵ sin⁵."

"Reckon⁶!" diye feryat ediyor Nat, siyah saçları ardında dalgalanırken.

"Deffo⁷!" diye kükrüyorum.

"Fair dinkum⁸," diye bağıryor Nat yoldan geçen bir köpeğe, "*barbie*'ye⁹ birkaç *snag*¹⁰ at!"

Avustralya'da En Çok Kullanılan Kelime ve İfadeler!! kitabımın bir noktada işe yarayacağını biliyordum: Klişe ve kültürel açıdan duyarsız olmasına ve kapağına anlaşılabilir bir şekilde bina dışı tahta bir tuvaletin fotoğrafı konulmuş olmasına rağmen.

"İngilizsiniz, değil mi?" deyip ağzını çarpıtarak gülümüyor taksi şoförü, yolculuğumuza uygun muhteşem bir müziğimiz olsun diye radyonun sesini açarken. "Kırk yıl

2 "Merhaba" anlamına gelen Avustralya argosu. (ç. n.)

3 "Harika, mükemmel" anlamına gelen Avustralya argosu. (ç. n.)

4 "Vay canına!" anlamına gelen ve hafif bir küfür olan Avustralya argosu. (ç. n.)

5 "Harika, mükemmel" anlamına gelen Avustralya argosu. (ç. n.)

6 "Kesinlikle" anlamına gelen Avustralya argosu. (ç. n.)

7 "Şüphesiz" anlamına gelen Avustralya argosu. (ç. n.)

8 "Hakiki, gerçek, doğru" anlamına gelen Avustralya argosu. (ç. n.)

9 "Barbekü, mangal" anlamına gelen Avustralya argosu. (ç. n.)

10 "Sosis" anlamına gelen Avustralya argosu. (ç. n.)

düşünsem aklıma gelmezdi.”

Sırıtarak, Nat’le birbirimize dönüyoruz: Saçlarımız rüzgârda dalgalanıyor, hayali kamera vınlıyor, hayali yönetmen başparmağını havaya kaldırarak bize kocaman bir “harika” işareti yapıyor.

Ortalama bir yaşam sadece 27.375 gündür.

Bu da 657.000 saat ya da kırk milyondan biraz daha az dakika eder. Ya da iki buçuk milyar saniyesi vardır her birimizin, çok şanslıysak eğer.

Bu anların hepsini zihnimizde tutmamız gerekmez ama.

İnsanın uzun süreli bellek kapasitesi sınırlı olduğundan, sadece seçtiğimiz sınırlı sayıdaki ânı hayatımızın geri kalan kısmında, canımız ne zaman isterse tekrar tekrar oynatmak için zihnimizde tutarız.

Ama bunlar sonsuza kadar süren anlardır.

Yirmi dakika, bir sürü şarkı söyleme (Nat) ve ahenksiz mırıldanma (ben çünkü şarkıların hiçbir sözünü bilmiyorum) sonrasında taksi, her iki tarafında da sıra sıra tanımadığım yamru yumru ağaçlarla canlı renklerde çiçekler olan; yer yer güneşli, yer yer gölgeli bir sokağa giriyor.

Avustralya’ya özgü 24.000 bitki türü vardır ve ben bunların olabildiğince çoğunu, fiziksel olarak mümkün olduğunca çabuk öğrenmek niyetindeyim.

Özellikle de siyanür üreten yüzde onunu.

Ağaçların ve süs çalılarının sizi sahiden zehirleyebileceği bir ortamda botanik bilginizi geliştirmek gerçekten iyi bir fikirdir doğrusu.

“Nat,” diyorum; taksi budaklı tahtadan yapılmış, seyrek, yüksek bir çitin yanında durunca, paramızı ödeyip bavullarımızla birlikte taksiden inerken. “İlmi, sanırım seni hazırlamalıyım.”

Ardından susup bavuluma uzanıyor ve Nat’e bir sivrisinek kovucu sprey, bir sineklik, antibakteriyel ıslak mendil, bir kutu kibrit ve şişirilebilir bir yastık veriyorum.

Bazen yapılan bir hareket, kelimelerden daha çok şey anlatır.

“Harriet,” diyerek gülüyor Nat, elimizde paslı anahtarımızla çürümeye yüz tutmuş bir kapıya doğru birlikte temkinli bir şekilde yaklaşırken. “Bunty, yirmi dört saati sadece uyuyarak ya da uçakta verdikleri yiyeceklerin yarısını yiyip geri kalan kısmını sırt çantasına koyarak geçirdi. Önümüzdeki on dört gün boyunca bizi neyin beklediğinin tamamıyla bilincindeyim ve kesinlikle biliyorum ki kendimizi kucağında bulacağımız son şey de l-”

Kapı tık diye açılıyor ve bir sessizlik oluyor.

Sessizlikte dalga üzerine binerek seyahat etmeye ilgi duysanız, ta eve kadar onca yolu bu şekilde aşabileceğiniz türden bir sessizlik bu.

“-üks,” diyerek Nat’in yerine tamamlıyorum cümlesini.

Çünkü bunu ifade etmenin başka bir yolu yok.

Her ikimizin de hayatında şimdiye kadar görmüş olduğu en pahalı daireye bakıyoruz şu anda.

7

Doğrusu, Bunty'nin geçimini nasıl sağladığına dair hiçbir fikrim yok.

(Ya da geçimini geçmişte nasıl sağladığına dair. Artık emekli olmuş olmalı Bunty.)

Nat'le ben taş kesilmiş bir hâlde, kapının ağzında Narnia'daki satirler gibi hareketsiz dururken, bunu muhtemelen bir ara sormuşumdur diye düşünüyorum.

Dünya genelinde, kadınların yıllık gelirleri toplamda on sekiz trilyon Amerikan dolarıdır (erkeklerinkinden yaklaşık yüzde 24 daha az) ama kadınlar, evi çekip çeviren oldukları için yılda yirmi sekiz trilyon harcarlar.

Büyükannem bu istatistikleri *tek başına* değiştiriyor olmalı.

Önümüzde pırıl pırıl parıldayan, kocaman, güzel bir oda uzanıyor. Cilalı meşe parkeleri, krem rengi boyanmış kocaman kemerli bir tavana ulaşan yüksek duvarları ve sarı güneş ışığı altında parıldayan şeffaf muslin perdeli devasa pencereleri var bu odanın.

Odanın bir tarafında, üzerinde aklınıza gelebilecek her renk ipek yastık bulunan, yeşil kadifeden kocaman kapitone bir kanepenin altında büyük bir

özenle işlenmiş kilimler, yerde duvara yaslanmış kitaplar, oyma eserler ve göz alıcı renklerde resimler var.

Sarhoş edici yoğun bir çiçek, tütsü ve henüz yakılmış olan mumların kokusu odayı dolduruyor.

Odanın diğer tarafında maun oyma bir mutfak bulunuyor ve yüksek tavandan, yıldızlar gibi, düzinelerce küçük kristal ışık sarkıyor. Sol tarafta kemerli bir kapıdan şimdiye kadar görmüş olduğum en büyük sayvanlı karyolaların bulunduğu, ahşap panel duvarlı iki yatak odası görünüyor. Karyolaların birinin tepesinden ayva sarısı, diğerinin tepesinden de yeşil bir kumaş sarkıyor: Bu kumaşların etrafı yüzlerce ısıll ısıll ufak lambayla iç içe geçmiş taze beyaz çiçeklerle bezenmiş.

Tam önümüzde kocaman bir sürme kapı var. Bu kapı; kulağa müzik gibi gelen bir su sesiyle sonsuzluğa karışan, etrafı devasa armut koltuklar ve renkli fenerlerle çevrili, zümrüt rengi pırıl pırıl bir sonsuzluk havuzuna açılıyor.

Ve havuzun ardında da Tasman Denizi uzanıyor alabil-diğince.

Pırıl pırıl, uçsuz bucaksız ve mümkün olan her çengel kullanılarak asılmış olan kristallerden etrafa prizmatik gökkuşakları saçan Tasman Denizi.

Annabel'in bana paranın önemli olmadığını söylediğini hatırlıyorum; bana hayatta daha değerli şeylerin olduğunu, paranın mutluluğu satın alamayacağını falan filan anlatmıştı.

Ama kısa bir süre için mutluluğu *kiralayabilmeli* para.

"Aaa!" diye mırıldanıyor Nat mutlu bir şekilde, Labrador yavrusu görmüş yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi kollarını öne doğru uzatmış, ileriye doğru koşarken. "Aa. Aa. Aa."

Nat bir düğmeye basınca, bir duvar paneli yana doğru kayarak açılıyor ve bir sinema ekranıyla minyatür bir Kızıl-derili çadırının bulunduğu, çeşitli yönlerde doğru rastgele genişleyen kocaman bir bahçe manzaralı, altın sarısı pençe ayakları olan yeşil mermerden müstakil bir küvet çıkıyor ortaya.

"Aaa!" Nat devasa bir soyunma odasının kapısını açıyor.

"Aaa!" Nat ellerini çırpınca, evdeki tüm ışıklar yanıyor. "Aa!" diyor Nat, ışıkları söndürmek için ellerini tekrar çırparken. "Aa!"

Evin ışıkları Nat'in neşesinden dolayı bir yanıp bir sönmeye başlayınca kahkaha atıyorum.

Ardından da en iyi arkadaşımın kendinden geçmişçesine, kedimiz Victor'un yiyecek beklerken yaptığı gibi her şeye sürtünerek evin içinde koşuşturmasını izliyorum.

Nat'in yurt dışında kaldığı en son yer, Güney Fransa'da viran bir çiftlik eviydi; orada da yeşil likra bisiklet şortu gi-

yen bir çocukla kalmıştı: Gerçekten hak ediyor bunu Nat.

Sonunda denizyıldızı şeklinde yatağın üzerine atıyor Nat kendini, parmaklarını şaklatarak radyoyu bir açıp bir kapatıyor ve ben de dışarıya çıkıp dolaşarak denize doğru yürüyorum.

İnce bir patika, minik taş bir köprüden geçip içinde tek kişilik beyaz bir yatakla basit bir masa bulunan ve okyanusa bakan büyük bir penceresi olan küçük tahta bir kulübeye uzanıyor. Pencere pervazına yanmamış mumlarla çiçekler serpiştirilmiş ve kulübede bir de gökkuşakları ve kristallerle ilgili hippie kitaplarıyla dolu küçük bir raf bulunuyor.

“Nat!” diye sesleniyorum heyecanla, yatağın ortasında duran *Çiçek Yapraklarıyla En Dolu Hayatınızı Yaşamamız için Papatya Dizimi Rehberi* adlı yıpranmış bir kitabın üzerinde elimi dolaştırırken. “Peri kulübesini buldum!”

“Korkarım Natalie *Vogue*’un nostaljik sayılarını buldu,” diyor ardımdan gelen tanıdık bir ses. “Dolayısıyla onu uzunca bir süre göremeyebiliriz.”

Ardıma dönüyorum. Bunty, dişi bir bozdoğan gibi parıldayarak köprünün ortasında duruyor. Yanında da saçları çok kısa kesilmiş, ciddi yüzlü, üzerinde sade mavi bir tişörtle siyah pantolon ve ayaklarında da siyah spor ayakkabı olan ve kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş hâlde duran bir kadın var.

Bunty’yle yanındaki bu kadın birbirleriyle o kadar uyum-

suzlar ki ikisini bir arada görmek, bir sıgırcıkla takılan bir papağan görmeye benziyor bir parça.

“İşte, sana bahsettiğim çok özel/ torunum bu,” diyor Bunty yabancıya, ben bu yabancıyı kaba bir şekilde bakışlarımla süzerken. “Bu da Moonstone Dream¹¹, canım. Siz iki genç zıpır hayatı doya doya yaşarken, o da bana yarenlik edecek.”

Tekrar bu kadına bakıyorum şaşkınlıkla. *Moonstone Dream* mi?

Kısa bir süre önce 3.000 ebeveynle yapılan bir çalışma, her beş ebeveyninden birinin çocuklarına koyduğu isimden dolayı pişmanlık duyduğunu ortaya koymuştur.

Bu kadının anne babasının da pişmanlık duyan ebeveynlerden ikisi olduğunu tahmin ediyorum.

“Doğru,” deyip başını evet anlamında kısaca sallıyor Moonstone: Konuşma bitiyor.

“Ama... *Neredeyiz biz?*” diyorum, devasa villaya tekrar bakmak için dönerken. “Bu ev kimin, Bunty?”

“Eski bir arkadaşımdan kiraladım burayı,” diyerek gülümüyor Bunty. “Ilık yağmur suyuyla banyo yapabileceğin, sabah güneşinin ısını kullanarak yemek pişirebileceğin ve kendi dışkında sebze yetiştirebileceğin sihirli bir yerdir burası.”

“Cidden mi? Bir yerlerde kullanım kılavuzu var mı acaba?”

Bunty kahkaha atıyor. “Burası çevre dostu, organik ve

11 Aytışı Rüyası. (ç. n.)

sürdürülebilir bir ev. Bu da ardımızda hiç iz bırakmayacağımız anlamına geliyor canım. Buradan ayrıldığımızda, evren buraya gelmiş olduğumuzu bile bilmeyecek.”

“AMAN TANRIM, BANYODA BİR KÂSE DOLUSU ÇİKOLATA TOPU VAR!” diye çığlık atıyor Nat.

“Gerçi, muhtemelen tahmin edecektir bunu evren.” diyerek gülümsüyor büyükannem.

Bunty, üzerindeki ziller çingirdayarak *Papatya Dizimi* kitabını yatağın üzerinden alıp eliyle hafifçe birkaç kez vurduktan sonra kitabı çantasına koyuyor. “Burası benim odam,” diyor net bir şekilde. “Okyanusa daha yakın burası ve bedenimi ayla senkronize edebilmek için bir sürü gelgit enerjisi olmasını istiyorum.”

İlâ, bilimsel olarak nasıl mümkün olur...

Yok, bunu sormayacağım bile.

“Wi-Fi var mı?” diyorum bunun yerine, yepyeni cep telefonumu çantamdan çıkarırken. “Yoksa bu da organik ve sürdürülebilir bir şekilde mi sağlanıyor?”

“Aynen öyle, hayatım. Yapman gereken tek şey, şu tepeye tırmanıp met zamanı mobil aygıtını aya doğru havaya kaldırarak göç eden bir bülbülün ötüşünü beklemek.”

Dehşet içinde başımı kaldırıp Bunty’ye bakıyorum. Son sayım rakamlarına göre, dünya genelinde on milyar Wi-Fi aygıtı sevk edilmiş. Büyükannem şu anda bana bu aygıtlardan *hiçbirine* sahip olmadığımızı mı söylüyor gerçekten?

Peki bu durumda bizimkini *kim* aldı ki?

Bunu alanın bir şekilde Toby olduğuna bahse girerim.

"Gerçekten mi?"

"Hayır," diyerek gülüyor Bunty, bana üzerinde "RÜYA-AVCISI1234" yazılı kırışmış küçük bir kâğıt parçası uzatırken.

Beş saniye sonra telefonumun ekranında bir mesaj beliriyor.

HARRIET??? ORADA MISIN? J xx

Kalbim heyecandan hafifçe hop ediyor.

Ve suçluluktan tabii: Programın kırk dakika gerisindeyim ve üstelik bu, *benim* hazırladığım bir program.

Anne babama, "iner inmez" atacağıma söz vermiş olduğum mesajı yazıyorum çabucak.

Kartal güvenli bir şekilde indi! Harriet x

Bu mesajın hemen ardından iki mesaj alıyorum:

Haha, kimi kandırıyorsun sen. Kartal benim, sen küçük gösterişsiz bir güvercinsin. Baban x

Bense zümrüdüankayım dolayısıyla ben kazandım. Annabel

İngiltere’de anne babanızla ilişkinizi resmî olarak kesmek için on sekiz yaşında olmanız gerekir.

Bir yıldan birazcık daha fazla bir zaman var sadece...

“Pardon,” diyorum büyükanneme, telefonum birden çalmaya başlayıp ekranda Jasper’ın adı belirirken. “Sanırım bu çağrıyı yanıtlamam gerekiyor.”

“Kafana göre takıl canım,” diyerek gülümsüyor Bunty, sevgi dolu bir hâlde elini sallayarak bana git derken. “Her zaman ânı yakalamalısın.”

8

Karasinek, yeryüzündeki en hızlı kanat çırpın canlılardan biridir.

Karasinek kanatlarını o kadar hızlı çırpır ki kanatları bu esnada bir müzik yaratır aslında: İşte, duyar duymaz tanıdığınız bu karasinek vızıltısı, orta oktav Fa notasındadır. Saniyede üç yüz elli dört kez kanat çırpın karasineğin kanatları kanat çırpma esnasında insan gözüyle görünmez bir hâl alır.

Cılalı taş basamaklardan aşağıya, güzel okyanusa doğru koşarken bu sineğin kendini nasıl hissettiğini bir şekilde anlıyorum sanırım. Sanki bütün bedenim baştan aşağıya titreşiyor ve vızılıyor gibi.

Bu, *şimdiye kadar geçirmiş olduğum* en iyi iki hafta olacak.

O kadar heyecanlıyım ki sanki ayaklarım yerden kesilip havalanacakmış gibi hissediyorum.

"Alo?" diyorum yeşil düğmeye basıp. "Alo, Jasper? Orada mısın?"

Önümde pırıl pırıl parıldayan sayısız mavi dalga var.

Ama elimdeki telefonun donuk siyah ekranına bakıla-

cak olursa o kadar çok radyo dalgası yok.

"Alo?" Telefonumu sallıyorum. "Jasper?"

Sonunda görüntü netleşiyor ve Tam-Da-Erkek-Arkadaşım-Olmayan erkek arkadaşım ekranda profilden beliriyor. Görebildiğim tek şey; parlak mavi bir göz, üzerinde birkaç çil olan düzgün bir burun ve altın sarısı bir triceratops boynuzu gibi dik duran, geriye doğru taranmış bir tutam bronz saç.

Her zamanki gibi yine somurtuyor Jasper.

Somurturken, gülümsemek için gerekenden daha çok kasın kullanıldığı yaygın bir yanlış kanıdır. Aslında, bunun tersi doğrudur: Yüzünüzde bir mutluluk ifadesi oluşması için on iki kasın kullanılması gerekirken, somurtur görünmek için on bir kas kullanılır.

Jasper'ın yüz ifadesi konusunda sadece ekonomik davranışını düşünmeyi tercih ediyorum.

"Hayır!" diye ters bir şekilde yan tarafa doğru sesleniyor Jasper. "Baba, *moladayım*." Geri planda biri de ona seslenirken, daha da çok somurtuyor Jasper. "Evet, bir tane *daha*." Geri plandaki kişi daha çok bağılıyor. "Tamam, mirasımdan düş."

Ardından da gözlerini devirerek bana dönüyor Jasper.

"Babam Starbucks hanedanı ya da öyle bir şey olduğumuzu sanıyor," diyor düz bir şekilde. "Sanki hazırlanmam gereken sınavlar, üniversite ya da bir *hayat* yokmuş gibi re-

sim dosyamı kahve makinesinin yanından kaldırttı bana.”

Sırıyorum. “Dünya çapında ünlü bir besteci olan Philip Glass’ın aynı zamanda bir tesisatçı olarak çalıştığını hatırlat babana. Yani, yetenekleri etkin bir biçimde birleştirmek tamamıyla mümkündür.”

“Bahse girerim ki Philip Glass bir saatte üç kez bir bu-
laşık makinesini boşaltmak zorunda kalmamıştır,” diyerek
homurdanıyor Jasper. Ardından da öne doğru eğiliyor.
“Eee, yolculuk nasıl geçti?” JASPER’LA HARRIET’İN RO-
MANTİK GÖRÜŞME ÇİZELGESİ’ni havaya kaldırıyor. “Bu
arada, yaşadığımız gecikme nedeniyle *pembe alana* şu
anda girmiş olduğumuzu ve bunun aslında kendimize ayı-
racağımız zaman olduğunu belirtebilir miyim acaba?”

Tüm yüzüm bu alanın rengine uyum sağlamak üzere
kıpkırmızı kesiliyor birden.

İnternetteki birçok ilişki makalesinde tavsiye edildiği
gibi “kendimize kaliteli anlar” ayırmak iyi bir fikir gibi gel-
mişti bana. Böyle bir şey yapmak, daha ilişkinin başında
bağımsızlıklarımızı koruyarak ve birbirimizden çok çabuk
sıkılmamamızı sağlayarak yeni çiftler arasındaki bağı güç-
lendiriyor anlaşılan.

Gerçi şu anda, bu tavsiyeyi bu kadar bire bir almayı az
çok sorguluyorum.

Bunun kendine ait bir renk koduna ihtiyacı yoktu muhtemelen.

"Geciktiğim için özür dilerim. Bavullarımızı almamız biraz sürdü, ardından uzun bir taksi yolculuğu yaptık ve sonrasında da havuz aklımızı başımızdan aldı..."

"Vayyy. Bir *havuzunuz* var demek?"

"Kesinlikle havuza girmemenizi tavsiye ederim," diyen bir ses geliyor ekran dışından. "İstatistiklere göre, insanların yüzde yetmişi havuza girmeden önce duş almıyor ve yetişkinlerin yüzde yirmisi de halka açık yüzme havuzlarına idrarlarını yaptıklarını kabul ediyorlar."

Jasper, koyu renk kaşlarını havaya kaldırıyor ve ardından da telefonu yavaşça döndürüyor.

"Selam Toby." Daha görüntü netleşmeden gülümsüyorum.

"İyi akşamlar, Harriet," diyerek selamlıyor beni Toby. Üzerinde Mr. Spock'un resmi bulunan kıpkırmızı bir tişört giymiş. "Sana 'iyi akşamlar' tabii. Bizim için hâlâ 'günaydın' elbette, dünyanın dönüşü nedeniyle."

"*Ohayo gozaimasu!*" diye cıvıldaayan bir ses geliyor Toby'nin yanından. "Asıl anlamı *daha erken* ama Japoncada süper kibar bir merhaba demek."

Jasper telefonu birazcık daha döndürüyor.

Rin, Toby'ye yakın oturuyor; üzerinde Kaptan Kirk'in resmi olan kırmızı bir atlet giymiş. "Bak bana sen!" diyor

Rin zafer kazanmış bir edayla, atletini işaret ederek. "Ben de uzay patikası oldu!"

"Yolu." diye düzeltiyor onu Toby sevgiyle.

"*Hai*," diyerek gülüyor Rin, başını bir aşağı bir yukarı sallayarak. "Mükemmel uyuyor biz ve uzayda yürüyor birlikte uzağa. Yürü yürü yürü."

"Daha çok yörüngede dönmekle ilgili aslında," diyerek itiraz ediyor Toby. "Ama sanırım bir gemideki Starfleet Subayları aynı zamanda ayakta da olduklarından bu muhteşem bir nokta."

Ekran nazikçe yana doğru eğilince, Toby'yle Rin'in el ele tutuştuklarını görüyorum.

Siyanoakrilat (nam-ı diğer Japon yapıştırıcı) aslında tek başına yapışkan olmayan bir maddedir ama havadaki su iyonlarıyla temasa geçer geçmez, anyonik polimerizasyona girer: Siyanoakrilat molekülüleri polimer zincirler hâlinde etrafta hızlıca dolanır ve yüzeyleri birbirine yapıştıran ve çıkarılması neredeyse imkânsız olan dayanıklı bir ağ oluşturur.

Bir şey bana Rin'le Toby'nin sonsuza dek yapıştırılmış olduklarını söylüyor.

"Neyse," diyor Jasper, ekranı tekrar kendine döndürerek. "Down Under¹² nasıl? Planlama becerilerini masum Avustralyalıların üzerine saldın mı şu ana kadar?"

"Muhteşem," diyorum alayını duymazdan gelip denizi

¹² İngilizlerin Avustralya ve/veya Yeni Zelanda için kullandıkları bir deyim. (ç. n.)

görebilsin diye telefonumu havaya doğru kaldırarak. "Ayrıca, Sidney'yi keşfetmek için iş, adamakıllı başlamadan önce yarın tüm gün Nat'le bana ait."

"Aaa," diyor Jasper, gözleri birden aydınlanarak. "Bana bir iyilik yapsana, Yeni Güney Galler Sanat Galerisi'ne gider misin? Muhteşem Aborjin eserler var orada, renk kullanımları *olağanüstü*dür Aborjinlerin."

Bu, tarihsel açıdan kulağa kesinlikle ilgi çekici geliyor ama... Planda yok bu ve sanata olan ilgim Jasper'ın coşkusu tarafından bir parça bilenmiş olsa da yine de Yapmaktan Gerçekten Zevk Aldığım ve Yapmaya Zaman Ayıracağım Şeyler listemde *bir hayli* altlarda yer alıyor bu.

Ama Jasper'ın bunu şu anda bilmesine gerek yok muhtemelen.

Google bu kadar çabuk olmamalı diyor zaten.

"Tabii." Evet anlamında başımı sallıyorum, serginin fotoğraflarını internetten indirmeyi zihnime not ederken. "Yarın ilk iş olarak oraya gideriz."

"Kedi Victor için *arigato gozaimasu!*" diye bağırıyor Rin pembe yüzünü ekrana sokarak. "*Teşekkür ederim* anlamına geliyor ama gerçek anlamı *nadir ve değerli* demek. Ve Victor, öyle!"

"Özellikle de küçük tacını taktığında," diyor Jasper gizemli bir şekilde. "Ancak bu kadar değerli olabilir."

Gülüyorum, birden buranın yanı sıra aynı zamanda ora-

da kafede de olabilmeyi isteyerek.

Bilim adamlarına kesinlikle saygı duyuyorum ama keşke zamanda yolculuk ve beden klonlama konusunda daha hızlı çalışsalar: Aynı anda sadece bir yerde bulunmak çok kısıtlayıcı.

"Jasper!" diye sesleniyor biri yakınlardan. "Mola bitti! Müşterilerimiz var!"

"Öldür daha iyi," diye iç geçiriyor Jasper ayağa kalkarken.

"Bir sonraki randevumuz ne zaman?" diye soruyorum lamine kaplı çizelgemi çıkarıp yeşil alanlar için çizelgeyi tarken. "Yarın birde?"

"Yapamam," diyerek yüzünü ekşitiyor Jasper. "Yeni bir mesaim var. Dokuz buçuk yapsak?"

İşte, *tam da* bunun gibi gerekli bir esneklik nedeniyle o portatif yazıcıya ihtiyacım vardı. "Tamam, buranın saatiyle yedi buçuk yani," diyorum çizelgeyi tekrar cebime koyarken. "Ve, ııı... Benim yerime birkaç kurabiye yemeyi unutma!"

"Ha?" diyerek alnını çatıyor Jasper, arkadan gelmeye devam eden bağırma nedeniyle dikkati dağılmış bir hâlde. "Down Under'da kurabiye yok mu?"

Yüzüm kızarıyor. Bu, görünüşte saygın olan ve ilişkilerle ilgili öğütler veren bir sürü internet sitesinin önereceği gibi, Jasper'ın bana yaptığı yanmış kurabiyeleri ima ede-

rek, üstü kapalı bir şekilde romantik olmaya çalışmak için kullanmış olduğum şifreli bir yoldu oysa.

"Aaa, elbette." Utanç içinde öksürüyorum. "Belki bir süpermarkete bakarım. Neyse... Iıı... Yarın görüşür mü-yüz?"

"Elbette," diyor Jasper çizgili önlüğünü tekrar beline bağlarken. "Bir dahaki sefere biraz daha fazla mahremi-yetimiz olması için çaba harcayacağım."

"Hoşça kal, Harry-chan!" diyerek gülümsüyor Rin, el sallayarak.

"*Sayonara, Harriet!*" diye sesleniyor Toby. "*Ganbat-te!*¹³"

Ardından da görüşme kesiliyor.

13 (Jap.) Bol şans.

9

Planlara dair en çok neyi seviyorum, biliyor musunuz?
Her şeyi.

Planlarla ilgili her şey, kelimenin gerçek anlamıyla *muhteşem*dir. Plan yapmayı, bu planları yazmayı seviyorum. Planları lamine kaplamayı, delgeçle delmeyi, maddelerin altını iki çizgiyle çizmeyi, maddeleri yazarken madde işaretleri kullanmayı ve maddeleri kendi içlerinde hiyerarşik bir sıraya koymayı seviyorum.

Hazırladığım planları, hem bu planların nesnel güzelliklerini hem de -hadi, dürüst olayım- benim öznel organizasyon becerilerimi takdir edebilsinler diye başkalarına göstermeyi seviyorum.

Ve planlardaki maddeleri bir bir işaretlemeyi *gerçekten* çok seviyorum.

Aslına bakarsanız, maddeleri işaretlemeyi o kadar çok seviyorum ki sırf bir madde daha işaretleyebileyim diye listelerimin sonuna *Plan Maddelerini İşaretle* diye yazdığım bilinir.

Şu ana kadarki tüm belirtiler de sabah çok neşeli ve canlı bir hâlde (saat farkına uyum sağlama konusundaki dört günlük titiz çalışmam sayesinde) saat farkından do-

layı en ufak bir sersemlik bile hissetmeden uyandığımdan bugünün *muhteşem* olacağına işaret ediyor.

İlk iş olarak Natalie Grey'i yataktan çıkartmam gerekiyor sadece.

Yatağın Nat'in yayılmış olduğu köşesine geçip, "Nat?" diye fısıldıyorum. Nat, bilekleri dışa dönük bir şekilde ellerini beline koymuş ve yatarken dağılmış olan saçları yüzünü kapatmış.

Avustralya'daki ilk gecemizi sonsuzluk havuzunda vakit geçirerek ve bahçedeki devasa sinema ekranında *Home and Away*'i¹⁴ izleyerek geçirdik. O zamandan bu yana, Nat ıslak bir denizyıldızı gibi yatağın üzerinde kendinden geçtiğinden beri yani, Nat'ten daha hareketli meşe ağacı gövdeleri gördüm gerçekten.

"Nat!" Nat'in sağ omzunu hızlı bir şekilde sarsıyorum.

"Natalie?" Orta parmağımla alınına tık tık vuruyorum.

Ardından yastığını başının altından birden çekiyorum ve başı *küt* diye yatağa vuruyor. "Natalie Grey. Derhâl uyan."

Nat'in göz kapakları titreşiyor ama ardından tekrar horlamaya başlıyor.

Bir ağaç kurbağası, kış uykusuna yattığında kalbini durdurur, akciğerlerini dondurur ve tıbben ölene kadar da kanında buz kristallerinin oluşmasına müsaade eder.

Şu anda, başımı en iyi arkadaşımın göğsüne koyup

¹⁴ Sidney'in *Summer Bay* adlı hayali kasabasında geçen olaylar üzerine kurulu bir Avustralya pembe dizisi. (ç. n.)

onun da aynı şeyi yapmış olup olmadığını kontrol etme niyetimdeyim aslında.

Ama bunu yapmak yerine, Bunty'nin kuş tüylerinden biriyle Nat'in burnunu kurcalıyorum.

"İhyyyyy," diye mırıldanıyor Nat öfkeli bir şekilde, beni itip bir koluyla sıkıca yüzünü kapatarak. "Gitbaşmdanuyuyom."

"Ama saat on oldu," diye belirtiyorum sabırla. "Onu on dört geçiyor, tam olarak söylemek gerekirse. Sabahın yarısı bitti bile."

"Banne," diye mırıldanıyor Nat dirseğinin altından. "Gitya."

"Ve *Avustralya*'dayız," diye hatırlatıyorum ona, Nat'in yatağının üzerinde özendirici bir şekilde zıplayıp dururken. "Bir *macera* yaşıyoruz. En yakın iki arkadaşın kaçamağı bu. Hayatta insanın başına bir kez gelen ruh eşi yârenliği."

"İhyyyyyy," diye mırıldanıyor Nat arkasını dönüp başını iyice yorganın altına sokarken. "Birsaatdaabekleyebilirjetlagim. Çokratsizediyosun."

Koalalar bütün hayvanlardan daha fazla uyur: Günde yirmi iki saat ki bu da koalaların ortalama yaşam sürelerinin yüzde 91,7'sini uyuyarak geçirdikleri anlamına gelir. Belli ki bilim adamları çalışmalarına Nat'i dâhil etmemişler, çünkü Nat tatil başlar başlamaz, yeryüzündeki herhangi bir keseli hayvanı uyku konusunda geçebilir.

Bu arada da diğerk insanların özenle yaptıkları planları mahveder.

Hâl böyleyken, sinir bozucu olan da *benim* yani?

“Yapacaklarımız var,” diyorum olabildiğince neşeli bir şekilde, özenle araştırılarak hazırlanmış planlarımın bulunduğu dosyayı yorganın altına doğru iterken. “Bugün bunlardan herhangi birinin işaretlenmesini istiyorsak, harekete geçmek durumundayız.”

“Sen geç,” diyor Nat boğuk bir sesle, dosyayı yorganın altından direkt olarak geri iterken. “Kitabevlerine ya da başka bir yere git ve öğle yemeğinden sonra gelip al beni.”

Tamam: *Kitabevlerine ya da başka bir yere git demek?* Sidney’deki Napolyon Kitabevi’nde sadece askerlik ve tarihle ilgili kitaplar, DVD’ler filan bulunur ve ayrıca İkinci Dünya Savaşı *aksiyon figürleri* de vardır bu kitabevinde: Tüm bunların keyfini iyiden iyiye sürmeyen birini görmek isterim doğrusu.

Belki de en büyük kozu oynamanın zamanıdır artık.

Açıkçası bugünü bir sürpriz olarak *planlamıştım* ama insanlar kendilerinden geçmiş bir hâlde kalma konusunda ısrarcı davrandıklarında, duyduğunuz mutluluğu onlara da yaymanız bir hayli zor oluyor.

Nat’i gürültülü bir şekilde solurken bırakıp soyunma odasına koşuyor ve devasa bavulumun fermuarını açıyorum. Dikkatli bir şekilde, bavulumun içindeki naylon kaplı

bir sürü paketten birkaçını çıkarıyorum. Rin'le Wilbur'un yardımıyla düzgün bir şekilde paketleni bunlar. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde bu paketlerden birini açıyorum.

Ardından da pijamalarımı çıkarıp paketten çıkan şeyi üzerime geçiriyor ve süzölerek ilerleyip yatağın üzerine çıkıyorum.

"Belki de bunu bir kez daha *elbiseye* almalıyız," diyorum, Nat'i tekrar dürterek. "Yoksa, *kombinezon gibi* görünmeye başlayabilir."

Yüksek sesle ofluyor Nat. "Ne diyorsun?"

"Demem o ki," diyorum, başka bir şeyi daha paketinden çıkarırken. "Bu konunun *eteğine* dolanmayı ya da bana *sırt* çevrilmesini istemem. Ama bir daha bu tür *üst* bir fırsat yakalamak gerçekten zor olur."

Yine ofluyor Nat.

"Bana defalarca *ayak* altında dolaşmamamı söyleyebilirsin," diyorum, beklenti içinde sırtmaya başlayarak. "Ya da belki... *Pabucumun kenarı* diyebilirsin. Hahaha."

Kısa bir sessizlik oluyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu dilsel oyunda ufak bir ihtimalle de olsa kaş yapayım derken göz çıkarmış olabilirim.

"Harriet," diyor Nat, neredeyse dimdik olmuş saçlarla sonunda yorganın altından çıkarken. "Bütün o söylediklerin neydi bilmiyorum ama kulağa balatayı sıyırmış gibi

geliyorsun, söz konusu olan sen bile...”

Konuşmayı kesip gözlerini yavaş yavaş kırpıştırarak bana bakıyor Nat.

“Nasıl sence?” diyerek gülümsüyorum, bir balerin gibi hafifçe kendi etrafımda dönüp, ardından da abartılı bir reverans yaparak. “Beğendin mi?”

“O benim elbisem mi?” Nat şoke olmuş bir hâlde, üzerimdeki çizgili, diz boyu siyah beyaz parçaya bakıyor. “Daha açıkçası, o benim liseyi bitirme ödevim mi?”

“Evet,” diyorum, kendimi daha fazla tutamadığımdan bir o ayağım bir bu ayağım üzerinde zıplarken. “Kesinlikle o.”

“O da geçen dönem şov için tasarladığım ceket,” diyor dalgın bir şekilde, üzerimdeki işli gri parçayı işaret ederek. “Ve onlar da uyarlamış olduğum ayakkabılar.”

“Biliyorum.” Kırmızı ayaklarıma bakarak gülümsüyorum. Bunlar, Nat’in annesinden ona geçen klasik Prada ayakkabılar ve “Bunları görünce Nat’in annesinin tepesi atmıştı.” demek yüzyılın en yetersiz ifadesi olur. “Tam ayağıma göre bunlar.”

“Ama anlayamıyorum...” Nat yüzünde akli karışmış bir ifadeyle yatağın içinde doğrulup oturuyor; alnında yastık izleri var hâlâ. “Avustralya’da ne işi var bunların?”

“Her şeyi getirdim,” diyorum iftiharla, bavulumdan koca bir paket yığınınını alıp bunları Nat’in yanına yatağın üzerine atarken. “Bu zamana kadar yapmış olduğun her

şeyi getirdim. JRNTH Takımı yola çıkmadan önce bunları toparlamama yardım etti.”

Ardından bir adım geri atıp sanki görkemli bir şekilde şapkadan beyaz pofuduk bir tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi paket yığınının işaret ediyorum.

En iyi arkadaşım gözlerini dikmiş, son yedi aydır kolejde yapmış olduğu her şeyi içeren güzel, parlak koleksiyona bakıyor sessizce. Kırmızı ipekler, turuncu koton kumaşlar, mavi kadifeler, kahverengi deriler, çizgili örme kumaşlar var. Tamamı; şahsen tasarlanmış, elde dikilmiş ve üzerinde sevgiyle, özenle, deli gibi çalışılmış şeyler.

Bu yıl Nat’ın, uğruna hayatından vazgeçtiği her şey burada.

Partilerden, gece yatılarından, pikniklerden, filmlerden, potansiyel sevgililerden, doğru dürüst düzleştirilmiş saçtan fedakârlık etti Nat, çünkü çok çalışıyordu ve böylesi bir adanmışlıkla, bunların hiçbirine ayıracak zamanı yoktu.

Ve bunu hiç kimsenin fark etmediğini sanıyordu ama ben farkındaydım.

“O yüzden mi bavulun o kadar ağırdı?” diyor Nat sonunda, kocaman açılmış gözlerle bana bakarken.

Yüzümde yine bir sırıtışla, başımı evet anlamında sallıyorum.

“Ama...” Odaya bakınıyor. “Niye?”

“Çünkü, asıl Avustralya planı bu,” diyorum, cüzdanım-

da taşıdığım gizli bir kâğıt parçacığını çıkarırken. "Moda blogun üzerinde çalışıp blogu yeniden hayata geçireceğiz Nat. Sosyal medya hesapları açacağız sana. Ben de herkes senin parmak ısırtan, harika kıyafetlerini görebilsin diye bu kıyafetler için modellik yapacağım."

Ardından da Nat'e cüzdanımdan çıkardığım madde işaretli listeyi gösteriyorum. Bu listenin başlığı:

NAT'I BİR MODA İKONU YAP

Kızların ayda ortalama 5,3 kez ağladıkları söylenir ama bildiğim kadarıyla Nat on bir yılda üç kez yaptı bunu.

Şu anda da bu oranı yükseltmek üzereymiş gibi görünüyor.

"Harriet," diyor sakın bir sesle. "Planın *ben* miyim yani?"

Nat, beni hayatımda gördüğüm en sıkı sarılışla yatağın üzerine doğru çekerken, tepeden tırnağa kadar sıcak, mutluluk veren bir arkadaşlık coşkusuyla dolduğumu hissediyorum.

Çünkü planlara dair en sevdiğim şey bu.

Bazen listenizin en başına başka birini koymanız gerekir.

10

Nat'in artık uykulu olmadığını söylemem yeter sanırım. Kopepodlar okyanusta yaşayan, bir milimetre boyun-
daki kabuklu hayvanlardır ve saniyede boylarının beş yüz
katı yol kat edebilirler. Aslında, dünyadaki en güçlü bacak-
lara sahip yaratıklar bu hayvanlardır.

Nat'in yataktan zıplayıp soyunma odasına doğru koşma
hızına bakılacak olursak Nat, bu sabah bu hayvanlarla re-
kabet etmeye çalışıyor.

"Beyaz Mary Jane ayakkabılarına ihtiyacım olacak,"
diye bağırıyor Nat, ardında top gibi zıplayan boş bavuluyla
yatak odasına geri koşarken. "Yüksek belli krem panto-
lonla siyah bluz, cepli mavi deri elbiseye, çizgili gömleğe,
siyah fötr şapkaya ve altın kolyeye ve..."

Nat'in başıyla birlikte isteklerinin geri kalan kısmı da
paket yığınının içinde kayboluyor. "Kemerler!" diye ba-
ğırıyor, manik bir firavun faresi gibi birden başını yığının
içinden çıkararak. "Göz kalemi! Bilezikler!"

Ardından, yine gözden kayboluyor Nat.

"Ona yiyecek bir şeyler ver hayatım," diye fısıldıyor
bana Bunt, Moonstone'yle birlikte ellerinde kızarmış ek-
mek, yumurta ve iki bardak portakal suyu bulunan bir

tepsiyle odanın kapısında belirirlerken. "Yoksa, inan bana, Kraliyet Botanik Bahçeleri'nin biberiye tarhında uyuyakalır ve bir hafta boyunca pizza gibi kokar."

Dolayısıyla yatağın kenarına ilişip sonraki on beş dakikayı sanki Moda Kasırgası Nat aşırı uyarılmış bir hamstermiş gibi onu küçük, teşvik edici lokmalarla beslemeye çabalayarak geçiriyorum.

Sonunda o karmaşanın içinden çıkıyor Nat: Yanakları kızarmış, saçı darmadağınık ve yaratıcılık seviyesi tehlike arz edecek şekilde doruğa ulaşıyor. Bugün Nat'in kamera *arkasında* olacak olması iyi bir şey, çünkü kimsenin kâkülünde yumurta kabuğu olan bir kıza kıyafet siparişi vereceğini sanmam.

"Özgün bir kullanıcı adına ihtiyacım olacak," deyiveriyor Nat, aşırı dolu bavulunu dışarıda bekleyen taksiye doğru sürükleyerek götürürken. "Yeni bir internet sitesi, güncellenmiş bir blog, bir Twitter hesabı, Instagram, tumblr, yeni bir biyografi sence telefonumunkamerası yeterince iyi mi? Kontrolettin-"

İnsanlar saniyede en fazla on dört ses çıkarabilirler ama en iyi arkadaşım bu teoriyi test etmeye başlıyor sanırım.

"Nat," diyorum tekrar elimi koluna koyarak. "Soluklan."

Sırtarak telefonuma hafifçe vurduktan sonra telefonumu havaya kaldırıp Nat'e ön plana kıvrımlı bir yazıyla

NGrey Tasarımları yazılmış olan hoş, gümüş rengi beyaz bir internet sitesi gösteriyorum. Ardından da birkaç uygulama açıyor ve Nat'e yepyeni bir sosyal medya platformu ağı gösteriyorum.

"Toby, biz uçaktayken yaptı bunu," diye açıklıyorum. "Jasper içeriğini yazdı ve Rin... lııı, peruk takan bir sürü yavru keçi fotoğrafı yolladı."

Nat, dikkatle ekrana bakıyor ve ardından yüksek sesle gülüyor. "Dur, tahmin edeyim," diyor adının altındaki şekli işaret ederek. "Bu, senin işin."

NGrey Tasarımları yazısının altında gümüş bir makas var.

Elbise yapabileceğiniz, iplik kesebileceğiniz ya da kumaşlara şekil verebileceğiniz türden bir makas bu. Ya da resim odasından çalıp en iyi arkadaşınızın baş düşmanının atkuyruğunu kesebileceğiniz türden bir makas.

Sayfanın alt kısmında da boydan boya ince, gümüş rengi bir yazıyla şöyle yazıyor:

Natalie Grey: Daima Zirvede.

"Elbette," diyerek sırtıyorum, Nat'la birlikte taksiye binerken. "Şan, şöhret ve başarı; bekle bizi."

Doğrusu, bugün için yaptığım plan öyle karmaşık bir plan değil.

Planım şu şekilde:

- Sidney'nin en tanınmış yerlerini ziyaret et.
- Nat'in en iyi tasarımlarını giy.
- Çaba harcamadan zarif ve havalı pozlar ver.
- Fotoğrafları internete yükle.
- Nat ünlensin.

Tamam, sosyal medya *zaman çizelgesinden* tam olarak emin değilim, sadece dört arkadaşım olduğundan grup mesajları benim işimi gayet iyi görüyor ama bunun çok uzun zaman almayacağından eminim.

Yani, demek istediğim şu aslında: YouTube'de bir plajın üzerine doğru eğilip DJ taklidi yapan beyzbol kasketi takmış bir kedi var ve bunun izlenme sayısı üç buçuk milyon.

Tarih, bu planın *kesinlikle* işe yarayacağını kanıtlamış durumda.

Bir saattir mükemmel gidiyor planım.

Nat, dağınık bir topuz yaparak saçımı özenle şekillendirdi ve kirpiklerime rimel, yüzüme de sıcak pembe yüz parlaticısı sürdü.

Nat'in, ona geçen sene Tokyo'dan getirdiğim kimono-
dan yapmış olduğu, havalanan beyaz balıkçılarla kaplı şık
bir mavi ceket ve pantolon var üzerimde.

Bir kaldırımın kenarında gelişigüzel bir şekilde oturuyorum.

Avustralyalıların yaptığı tarzda, sakın ve rahat bir şekilde takılıyorum kaldırımda. Huzurlu, gayriresmî, vakurum. *Kaygısızım*. Bu, biraz ironik bir durum aslında, çünkü bir kaldırıma oturduğumda bir çeşit panik atak geçiriyordumdur normalde.

"Hoş!" diyor Nat, iPhone'unu biraz daha havaya kaldırırken. "Birazcık daha geriye doğru yaslanabilir misin, H? Dirseklerini kaldırıma koysan?" Birazcık daha geriye doğru yaslanıyorum. "Bir parça daha az?" Bir parça daha az geriye doğru yaslanıyorum. "Çeneni öne doğru çıkarsan?" Çıkıyorum. "Başını yana eğsen?" Eğiyorum. "Diğer tarafa." Tekrar eğiyorum başımı. "Yok, *diğer* tarafa. Biraz daha? Birazcık daha? Omzunun üzerine?"

Üzerime vuran korkunç derecede sıcak güneş ışığını engellemek için elimi havaya kaldırıyorum.

Yaklaşık on yedi aydır profesyonel olarak modellik yapıyorum ve yaptığım işler arasında *Vogue*, Baylee ve Yuka Ito vardı ama görünüşe bakılacak olursa, Nat Grey şimdiye kadar sahip olduğum en müşkülpesent müşteri.

"Baykuşlar başlarını iki yüz yetmiş derece çevirebilirler,"

diyorum sert bir şekilde. "Natalie, bir baykuş gibi mi görünüyorum?"

"Anormal büyük, yuvarlak gözlerin var *aslında*. Hem geçen sene bana zorla izlettirdiğin o kuş belgeseli de bir baykuşun bir fareyi bütünüyle yediğini ve sonra farenin iskeletini kusarak çıkardığını söylüyordu. Senin bunu bir çikolata kâğıdına yaptığını gördüm ben."

"O, *folyo*du bir kere. Ve Noel'di. Folyoyu zamanında görebileceğim kadar ışık yoktu."

"O boyutta gözlerle göremediğin konusunda ciddi şüphelerim var."

Birbirimize dil çıkarıyoruz.

"Dur, arka planın görüldüğünden emin olayım," diyor Nat çömeli bir fotoğraf daha çekerken. "Yoksa, burayı seçmiş olmamızın hiçbir anlamı kalmaz."

Her ikimiz de arkamdaki manzaraya bakmak için dönüyoruz.

Dünyanın en geniş çelik köprüsünün kocaman, gümüş rengi kemeri; faal, hoş tekne ve yatlarla dolu parıldayan koyu mavi suyun üzerine doğru zarif bir şekilde kavis yapıyor.

"Sidney Liman Köprüsü'nün yapımında 52.800 ton çelik kullanılmıştır," diyorum Nat'e, onunla yüz yüze gelmek için dönüp tekrar kayıtsız ve rahat görünmeye çalışırken. "Ve bu çeliğin yüzde 79'u da İngiltere'den ithal edilmiştir."

“Tamam,” diyor Nat bir fotoğraf çekerken.

“Sadece limanda 586 balık türü bulmuşlar. Bu, Manş Denizi’ndekinden fazla.”

“Hımm,” diye mırıldanıyor Nat bir fotoğraf daha çekerken.

“Köprü, doksan altı farklı lokomotifle test edilmiş.”

“Dikkatimi vermeye çalışıyorum Harriet, bu nedenle konuşmayı keser misin lütfen?”

Bazen en iyi arkadaşım balıkların, trenlerin ve dünyanın en dönüştürülebilir metallerinden birinin önemini tamamen hafife alıyor.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diyor Nat, son kareden sonra başını kaldırıp bakarken. “Planın bir sonraki aşaması ne?”

Fotoğraflara birlikte bakalım diye ayağa fırlayıp koşarak Nat’in yanına gidiyor ve bir kolumu omzuna atıyorum. Nat’in filtreye ne yaptığından tam olarak emin değilim ama yeşilmişim gibi görünüyorum.

Bir uzaylı ya da bir avokado gibi yeşil.

Gerçi, bugün satışta olan avokadoların yüzde 95’i Milwaukee’li bir postacının 1926 yılında diktiği bir ağaçtan türemiştir ki bu olağanüstü eşsiz bir mirastır. Dolayısıyla belki de bilinçli olarak yapmıştır bunu Nat.

“Tüm sosyal medya hesaplarından ben sorumlu olacağım,” diyorum kararlı bir şekilde. “Toby’yle ben sosyal medyanın her yönünü araştırmak için dokuz saat harca-

dık; dolayısıyla ne yaptığımı *tam olarak* biliyorum. Sen sadece işin yaratıcılık kısmına odaklanacaksın.”

Unvanım Sosyal Medya Denetçisi mi, Ağ İletişim Müdürü mü yoksa İletişim Başkanı mı olmalı bir türlü karar veremedik Toby’yle birlikte. Kararımı verince, Nat’e söyleyeceğim.

Nat gözle görülebilir bir rahatlamayla başını tamam anlamında bir aşağı bir yukarı sallıyor. “Süper, çünkü henüz çevrim içi pazarlama okumadık; bir dahaki döneme saklıyorlar bu dersi.”

Bunu zaten bildiğim için gülümsüyorum: Çoktan Nat’in ders programının çıktısını alıp yatak odamın duvarına benimkinin yanına yapıştırdım bile.

“İşte *bu kadar*,” diyorum memnun bir hâlde, ilk fotoğrafı yükleyip altına hızlıca birkaç bilgilendirici not eklerken. “Bunu yapabiliriz, Nat. İlk Resmî NGrey Tasarımları Paylaşımımız. Hazır mısınız?”

“Hazırım!” diye bir çığlık atıyor Nat.

“Yerlerinize!”

“Hazır ol...” diyerek mutlu bir şekilde gülümsüyor.

“**BAŞLA!**” diye bağıríyorum bir düğmeye basarken.

İşte, aynen bu şekilde yepyeni bir Moda İkonu doğuyor.

Günün geri kalan kısmında, fişek gibi dolanıyoruz Sidney'de. Ya da birazcık daha net olmam gerekirse fiziksel olarak mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yürüyoruz.

Neticede, profesyonel modellik yarın başladığından, Nat'la benim birlikte geçireceğimiz bu güne olabildiğince çok üretkenlik ve eğlence sığdırmamız gerekiyor.

Ve pizza tabii.

Bir sürü, bir sürü, bir sürü pizza.

"Bitti!" diye bağıyor Nat, bir fotoğrafımı çekerken. Üzerimde yeşil denim bir şortla beyaz fırfırlı bir gömlek, ayaklarımda da altın sarısı parmak arası terlikler var. Sidney Limanı'nın ahşap iskelelerinin yanında gelişigüzel bir biçimde duruyorum.

Ardından Nat telefonunu sosyal medya gurusuna veriyor.

Sidney Limanı'nda 500 gigalitreden fazla su bulunduğunu biliyor muydunuz? HAYRET! yazıyorum fotoğrafın altına ve birkaç tane de kalp gözlü emoji ekliyorum.

"Bitti!" diyor Nat köprü'nün altında yaptığımız kısa bir tekne turundan sonra. Benim üzerimde lila rengi işli bir

tulum, gözümde siyah güneş gözlükleri var ve saçlarım rüzgârda uçuşuyor.

Sidney'deki 20.000 tekneden sadece biri ki bu, bir kilometrekareye 52'den fazla tekne düştüğü anlamına gelir! diye yazıp üç küçük yat emoji ekliyorum fotoğrafın altına.

Ben Kayalıklar bölgesinin sokaklarında kayıtsızca dolaşırken fotoğraflarımı çekiyor ve ardından, "Bitti!" diye bildiriyor Nat. Kayalıklar, Kaptan Cook 1770'de Avustralya'yı "keşfedip" buranın Britanya'ya ait olduğunu iddia ettikten neredeyse hemen sonra kurulmuş olan; kırmızı tuğladan binaların, kiliselerin ve ağaçlı caddelerin bulunduğu görülmeye değer bir bölge.

Oysa, bu büyük kara parçasında 60.000 yıldan epeyce uzun bir süredir Aborjin halk yaşıyormuş zaten.

Dolayısıyla bu bilgiyi de fotoğrafın altına ekliyorum.

Nat'la birlikte Sidney Opera Binası'nın dışındaki gri granit merdivenlerde bir aşağı bir yukarı koşuyoruz. Üzerimde altın sarısı bir etekle sarı bir bluz var. Bu binanın dünyaca ünlü yarı dairesel beyaz yelkenleri, kobalt mavisi bir gökyüzüne doğru yükseliyor ardımızda.

Bu binanın yapımında, portakal kabuğundan esinlenilmiştir :) yazıyorum fotoğrafın altına.

Ardından Google'a bakıp kendime kızıyorum ve şu şekilde düzeltiyorum yazdığımı: *Gerçi bu bilgi "şüpheli";*

yani, şaibeli kaynakları olan bir hikâye bu. Dolayısıyla bunu alıntı yapmayın! Haha. :) :

“Fotoğrafın altına ilgili tüm bilgileri eklemeyi unutma,” diyerek bana on dördüncü kez bir hatırlatmada bulunuyor Nat.

Sanki bunu çoktan yapmamışım gibi, yani.

Harcadığımız çabadan ötürü iyice yorulduğumuzdan, Botanik Bahçeleri’nde pizza yemek ve limonata içmek için kısa bir mola veriyoruz.

Ardından da Sidney’in merkezine doğru yola çıkıp tüm yol boyunca fotoğraf çekiyoruz. Kraliçe Victoria Binası’nın (1898’de inşası tamamlanıp pazar olarak kullanılmış ve 1986’da restore edilmiş) önünden; süslü, balkonlu, cam tavanlı Strand Arcade’nin (gerçekten Viktoryen!) içinden geçip, ağaçlı Martin Place Meydanı’ndan (her yıl düzenlenen Anzak Günü anma törenlerinin yapıldığı alan) aşağıya doğru yürüyoruz.

“Şu rehberi bırak, Harriet,” diyor Nat nazik bir şekilde, bana flamingo desenli bir elbise uzatırken. “Dikkatimizi vermemiz gerek.”

Bu da beni ne kadar iyi tanıdığını gösteriyor.

Büyük kısmını ezberledim bile; bu yüzden, *güleyim bari*.

Sonunda, toplam yüksekliği üç yüz dört metre olan ve üst kısmında parıldayan, altın sarısı yuvarlak bir döner kule bulunan hoş Sidney Kulesi’nin tepesine çıkıyoruz. Nat,

üzerimde gümüş rengi bir şort ve siyah kazakla benim bir fotoğrafımı çekiyor ve ben de fotoğrafı internete yüklüyorum.

420 pencere, uç uca eklenecek olsa, Sidney'den Yeni Zelanda'ya kadar uzanacak olan, 235 yüksek çekme dayanımlı telden yapılma 56 çelik kablo!!!! HADİ CANIM! :) :)

Ardından çalışma günü nihayet sona erdiğinden Nat'ın telefonunu geri vererek, manzaraya bakmak için dönüyorum. Ve ağır ağır, son derece alakalı bilgilerimin geri kalan kısmı içimden süzölmeye başlıyor.

İnanılmaz derecede güzel bir manzara var.

Hava sakın ve ılık; üç tek bulut koyulaşan lavanta mavisi gökte asılı duruyor. Hafif bir pembe mor bulanıklık var gökyüzünde. Altımızda, Sidney'in suları mavi kurdeleler gibi yumuşak ve titrek bir ışıkla parlıyor; girintili çıkıntılı parklar mavi yeşil bir renk alarak koyulaşüyor ve ufuk çizgisinin alt kısmı turuncu bir renk almış, ışıltıyor.

Altımızda Sidney'in ışıkları bir bir yanarken, üstümüzde yıldızlar bir bir görünmeye başlıyor.

Çevremiz her yöne doğru seksen kilometre uzanan manzaralarla çevrili. Bir tarafıma dönünce, bir stegosaurus sırtı gibi yandan görünen Mavi Dağlar'ı; diğer tarafıma dönünce de Avustralya'nın doğu sahilinden Queensland'a doğru uzanan Pasifik Okyanusu'nu görebiliyorum.

Ve sadece bir anlığına tanıdığım başka birinin de bu gün batımını izleyip izlemediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bu kişinin aynı yöne bakıp bakmadığını da merak ediyorum.

“Nat,” diyorum, sonunda gözlerimi manzaradan ayırıp. “Şanslı değil miyiz? Bu şimdiye kadar görmüş olduğun en büyüleyici manzara de...”

En iyi arkadaşımın başı öne eğik ve gözleri telefonuna yapışıp kalmış durumda.

“Nat? İyi misin?”

“Harriet,” diyor Nat başını kaldırarak. “Bu fotoğrafların altına ne yazdın sen Allah aşkına?”

Gözlerimi kırıştırıyorum. “Tüm ilgili bilgileri, aynen bana söylediğin gibi.”

“Kumaşları, kesimleri ve esinlenmeleri *kastetmiştim* ben,” diyor Nat öfkeyle. “*Moda* ile ilgili şeyleri. ‘Sidney’de yaşayan her sekiz kişiden biri altmış beş yaşın üzerindedir’i *değil!*”

Aah.

Aaaaaaaahh.

“Sosyal medyayı hep canlı ve eğlenceli tutmalısın,” diyorum kendimi savunarak. “Rehberde öyle diyordu.”

“İki takipçim var,” diyor Nat pat diye, ekranı bana doğru kaldırarak. “Biri, bir bağırsak detoks merkezi; diğeri de

sekiz gönderi yapıp evden çalışarak haftada beş bin dolar kazanacağım bir iş önermiş bana.”

“Gördün mü?!” diyorum heyecan içinde memnuniyetle. “Çok para bu, Nat!”

“Bu bir iş teklifi değil Harriet,” diyerek iç geçiriyor Nat. “*Spam* yani, istenmeyen e-posta. *Tüm gün boyunca* canımızı dişimize takarak çalışıyoruz, sen *yirmi altı* fotoğraf yüklüyorsun ve muhatap olduğumuz kişiler sadece çer çöp.”

Nat, her bir hesabını açıp telefonunu havaya kaldırarak bana gösterirken, gözlerimi dikip ona bakıyorum; umutsuzluk artıyor.

Nat haklı: Hiç aktivite yok.

Ne tek bir kalp ne tek bir yıldız ne de tek bir favori listesine eklenilme var: Herhangi bir yorum, bir etiketleme yok @TobyMuhteşemPilgrim tarafından yazılan şu yorum hariçinde: *Bir Sidney kafesinin dünyanın en büyük hamburgeri rekorunu kırdığını ve bu hamburgerin 95,5 kg olduğunu biliyor muydunuz?* Tam bir elektronik çölle karşı karşıyayız.

Nat’ın blogu bir istisna gerçi: Biri, fotoğraflarımdan birinin altına, “tatsız *avuç* sacını sevmedim çirkin burunlu *iğrenç*” yazmış. Bu, a) *havuç* ve *saç* kelimelerini doğru yazamayan biri tarafından yazılmış ve b) Nat’ın tasarımlarını değil, benim görünüşümü hedef almış. Bu yüzden olumlu düşünmeye devam etmeye çalışmalıyız.

Ama en iyi arkadaşım, yüzüne vuran Avustralya'nın pembe gün batımının ısıltısına rağmen bile kırılmış görünüyor.

Ve benim mideme saplanmış, bir burgu gibi dönen, keskin bir suçluluk duygusu var.

Bu, *benim* fikrimdi.

Fikir babası ben olmasaydım, Nat asla kreasyonlarını böyle apar topar internete koymazdı. Bu da onun hissettiği her başarısızlıkla baş etmenin benim de sorumluluğum olduğu anlamına geliyor.

Gerçekten tam şu andan önce düşünmüş olduğum bir sonuç *değildi* bu.

Planların sonuçlarını enine boyuna düşünmeye başlamam gerek.

"Hüküm vermek için daha çok erken," diyorum neşeyle, Nat'in omzuna hafifçe vururken. "Hem, zamanı gelince kullanmak üzere sakladığım daha *bir sürü* sosyal medya numaram var, endişelenme. Bu, sadece Birinci Basamak."

Nat'in kaşları umutla havaya kalkıyor. "Sahiden mi?"

"*Kesinlikle*," diyorum kendimden emin bir tavırla, yapmış olduğumuz dokuz saatlik araştırmayı başından sonuna kadar tekrar düşünmeye çalışırken.

"Tamam," diyor Nat derin bir nefes alıp telefonunu cebine koyarken. "Bu senin planın; dolayısıyla patron sensin."

"Evet," diyerek başımı sallıyorum. "Bu benim planım; bu nedenle..."

Mide zarımız üç dört günde bir yenilenir ve sanırım ben eski mide zarımın soyulup düştüğünü fiziksel olarak hissettim.

Patron benim.

Of, hay aksi.

Tamamen unuttum Jasper'ı. Oysa, aramalar konusunda patronluk taslamıştım.

12

Tamam, unuttum yanlış kelime oldu.

Bu akşamki telefon görüşmemiz için kurmuş olduğum alarmı *dikkate almadım*. İngilizcede *pretermit* olarak kullandığımız bu kelime, *ihmal etmek* ya da *aldırmamak* anlamındaki Latince *praetermittere* kelimesinden gelen, on beşinci yüzyıla ait bir kelimedir; dolayısıyla *unutmak* kelimesinden tamamıyla farklı bir kelimedir.

Ve bu fiilin eş anlamlısı değildir.

"Ayvayı yedim," diye mırıldanıyorum çantamdan telefonumu çıkarırken. "Ayvayı yedim, hay aksi, kalayı bastığım."

Sana söylemiştim demekten nefret ediyorum, özellikle de bunu kendime söylemekten nefret ediyorum ama programların, kılavuzların ve zaman çizelgelerinin önemli olmasının nedeni işte tam da bu.

Yoksa, alay egemen olurur tamamen.

"Oha," diyerek gülmeye başlıyor Nat, ben parlak cep telefonumu bir marakasmış gibi çılgınca sallamaya başlar-ken. "Kalayı bastığım mı? Kullandığın dile dikkat et, kan-ka."

"Kalay aslında atom numarası 50, atom ağırlığı 118,7,

yoğunluğu 7,29 olan, 232 °C’de eriyen, gümüş beyazlığında, kolay işlenebilen, yumuşak bir elementtir,” diyorum Nat’e telefonumu baş aşağı çevirirken. “Aslında küfür değildir yani.”

Sonunda, bir Wi-Fi sinyali beliriyor.

Saniyeler içinde de kısa biplerle birlikte bir sürü mesaj akın ediyor.

19:29

Hey! Buradayım işte! Mutfak dolabının içinde sessiz bir yer buldum. Rahatsız edilmeden konuşabiliriz belki! Jasper xx

19:43

Orada mısın? Zamanları mı karıştırdım? Belki de o çizelgeye ihtiyacım vardı aslında haha. ;) J xx

20:01

Kusura bakma, dün doğru dürüst hoşça kal diyemedim. Diğerlerinin önünde ve babam bağırırken tuhaf oldu. Kızgın değilsin, değil mi? Jxx

20:28

Tamam, sanırım ya çok kızgınsın ya da MODA engel oluyor sana. Şimdi çalışmam gerek ama yarın konuşuruz. Jx

Suçluluk duygusuyla yüzüm kızararak, mesajların gönderilme saatlerine bakıyorum.

Bir saat. Jasper; kokan bezler, deterjanlar ve paspaslarla çevrili bir hâlde rutubetli bir mutfak dolabının içinde neredeyse tam bir saat oturup benimle konuşmayı beklemiş.

Ve evet, mobilyaların içine girmek, muhtemelen yapmam gerekenden daha sık yaptığım bir şey kişisel tarihime bakıldığında ama bu başkalarını yapmaya zorlamak istediğim bir davranış değil.

Jasper'ı arıyorum ama artık çok geç: Çağrı direkt olarak telesekretere düşüyor.

"Hay hay hay aksiii," diye homurdanıyorum telefonu mu çantama geri tıkip çatılmış kaşlarla güzel manzaraya bakarken. Güneş kısa bir süre önce battı ve Sidney'in gökyüzündeki yıldızlar net ve parlak ama bu yıldızları doğru dürüst sayamayacak kadar çok suçlu hissediyorum kendimi.

"Alt tarafı bir arama," diye hatırlatıyor Nat bana, omuzlarımdan tutup döndürerek beni asansöre doğru yönlendirirken. "Jasper çok yoğun olduğumuzu anlayacaktır."

"Okul çantanın daima üzerimde olması gerektiğini söylemiştim sana," diyorum ters bir şekilde. "Ama yaptığın çekimler için yeterince sık olmadığından, benden almak zorundaydın tabii onu."

"Hayır; çantanı almamın nedeni, üzerinde kırmızı keçeli

kalemle GEEK yazması hâlâ,” diyerek gülüyor Nat, çantamın iyice çizilmiş olan ön cebini işaret ederek. “Ya da C-E-H yazması. Ben okuldan ayrıldıktan sonra geliştirilmiş yeni bir hakaret olmalı bu.”

Ağzımın kenarı istemeden seğiriyor. “Aslına bakarsan, Cazgır Etüt Hastası’nın kısaltması bu, Natalie, o kadar bilmek *istiyorsan*.”

“Ya da belki Cadalog Ekol Harabesi.”

“Cins Esirikli Hatun.”

“Tam uyuyor sana,” diyerek kahkahayla gülüyor Nat. “Seni seviyorum Harriet Manners ama sen tam bir CEH’sin.”

Asansör Sidney’e doğru alçalmaya başlarken gülüşüyoruz.

Nat haklı: Tek bir kaçırılmış çağrı için telaşlanmanın bir anlamı yok. Jasper’ı sabah mesaisini bitirdiğinde arayabilirim.

Tabii kafe sabah saat ondan önce kapanırsa elbette, yoksa derin uykuda olurum ben.

Bu dönen dünya olayı *tam* bir köstek doğrusu.

Asansörün metal kapıları açılıyor ve tam o anda keskin bir ses çıkarıyorlar, telefonum tekrar titreşmeye başlıyor. Birden bir rahatlama hissederek telefonumu çantamdan çıkarmak için eğiliyorum, Nat asansörden adımını dışarıya atarken ve ardından birden asansörün kapısı kalçalarım

çarpmıyor. İleriye doğru sendeleyerek birkaç adım atıyorum ve elimde tuttuğum yepyeni telefonumu affetmeyen taş zemine düşürüyorum sert bir şekilde.

Yüksek bir çatırtı duyuluyor.

Hayır.

Hayır hayır hayır. Hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır.
HAYIR HAYIR.

Telefonun ekranında boydan boya bir çatlak var, telefonun ışığı sönmüş durumda ve örümcek ağına benzer bir çatlak ekranın tam ortasını kaplıyor. İstatistiklere göre, her üç telefondan biri alındığının ilk on haftasında kırılıyor ve şu anda benim telefonum da resmî olarak bu istatistiklere dâhil olmuş durumda.

İyi haber şu ki telefonum en azından hâlâ çalışıyor.

"Alo?" deyiveriyorum umutsuzca, bir parmağımı bir bağlantı kuruluncaya kadar kırıkların üzerine bastırıırken. "Jasper, orada mısın? Özür dilerim. Tekrar. *Tam* bir geri zekâliyim ben."

Bir cızırtı oluyor.

"Biz - cızzzz - hep - cızz cızzz," diyor hafifçe bir ses uzaktan gelen bir vızıltıyla. "Cızzzz Oz'dasın cızzz cızzz."

"Alo?" diyorum tekrar, giderek artan bir akıl karışıklığıyla telefonumu sallarken. Jasper Avustralya'dan her zaman Down Under diye bahseder. "Beni duyabiliyor musun?"

"Duyamıyorum cızzz cızzz cızzz. Özledim seni cızzz."

Sanki tekrar asansördeymişim de on yedinci kattan (ya da 304 metreden) kaldırıma doğru çakılıyormuşum gibi yüreğim ağzıma geliyor birden.

Çünkü bu bir erkek sesi ama bu ses neredeyse-erkek-ar-kadaşım olan kişiye ait değil ve kiminle konuştuğum konusunda gerçekten bir fikrim yok.

Emin olduğum tek şey, *bu kişinin beni özlemiş olduğu.*

13

Bildiğim kadarıyla ortalama bir insanın tüm kanını emmek için o insanı, hepsi bir kez olmak üzere, 1.2 milyon sivrisineğin sokması gerekir. Beni sokanlar belki de çok sessiz sivrisineklerdi, çünkü bedenimde tek bir damla bile kan kalmış gibi görünmüyor.

İçimdeki panik bir sel gibi yükselmeye başlıyor.

"Ya... Cızzz cızzz gelip cızzz cızzz Sidney'de cızzz cızzz cızzz."

Kesinlikle babam değil bu, çünkü babamın yeni işinde kişisel telefon görüşmeleri yapması yasak. Toby de değil bu, çünkü Toby asla ve asla, olur da bana "yanlış bir fikir" verir de "tekrar onunla öpüşmeyi denememe" neden olursa diye beni özlediğini söylemez bana.

Yüreğim birden ağzıma geliyor tekrar, daha hızlı bir şekilde bu sefer.

Bu, şu anlama geliyor ki...

Hayır. Olamaz. Mümkün değil bu. Burada olduğumu bilmiyor o.

Biliyor mu?

"A-alo?" diyorum, yüreğim gelip dilimin ardına yerleşmiş gibi. "Kiminle görüşüyorum? Ne dedin?"

"Cızzz... Nerede... Cızzz cızzz ne değil cızzz."

Gözleri koskocaman açılmış olan Nat'e bir bakış atıyorum. "Kim?" diye soruyor ağzını oynatarak.

"Bilmiyorum." diye yanıtlıyorum, ben de ağzımı oynatarak. *Bir çocuk.*

"Aman Tanrım." diye fısıldıyor Nat, bir elini koruyucu bir şekilde ileriye doğru uzatmış bir hâlde, bana doğru ani bir adım atıyor. *Biliyordum.*

Telefon cızırdamaya devam ederken, gözlerimizi dikmiş birbirimize bakıyoruz Nat'le.

Ne yapayım, Nat?

Bilmiyorum!

NATALIE, NE YAPAYIM?

BİLMİYORUM.

Ve ben daha ne olup bittiğini algılayamadan, Nat elimden telefonu alıp sert bir şekilde yere fırlatıyor.

Çatırt.

14

Bilim adamları, çok büyük olan kara deliklerin çevrelerindeki uzay-zaman (üçü uzaysal boyut ve biri zaman boyutu olmak üzere dört boyutlu bir koordinat sistemi) dokusunu ciddi anlamda büküklerini keşfetmişlerdir.

Sonuç olarak, bir kara deliğin içinde sonsuza değin hapsolabilirsiniz.

Görünüşe bakılacak olursa bir kara deliğin içine düştüm ben; çünkü Nat'le birlikte, yerde paramparça bir hâlde dağılmış olarak duran yepyeni telefonuma bakarken her bir saniye sonsuza değin uzayıp gidiyormuş gibi geliyor.

Sessizlik ve zaman dışında hiçbir şey kalmayınca kadar uzayıp gidiyor gibi.

Sessizlik ve zaman ve karanlık ve sonsuza değin yere bakmak ve...

Bir bip sesi duyuluyor ve ikimiz de olduğumuz yerde sığıyoruz.

"Mümkün değil," diye fısıldıyor Nat, birlikte telefona doğru eğilirken. "Nasıl yani? Nasıl yapıyor bunu?"

"Belki cinlidir," diye fısıldıyorum dehşet içinde, gözlerim koskocaman olmuş bir hâlde. "Belki de canlıdır."

Bir bip sesi daha duyuluyor ve ikimiz birden çılgın atıyoruz.

“Ha,” diyor Nat elini çantasına sokarken. “Dur. Benim-kiymiş.”

Telefonunu çantasından çıkarıyor.

Merhaba Minik Kopyam. Harriet’in anne babası ikinizin de sağ salim vardığını söylüyorlar bana. Bilgilendirme için teşekkür ederim canım. Annen xx

İğneleyici konuştum, anlayamadıysan diye söylüyorum. Annen xx

“Ayy,” diyor Nat suçlu bir şekilde. “Tamamen unuttum onu aramayı. Tanrım, ebeveynler son derece pasif-agresif olabiliyorlar bazen.”

Ardından, gözlerimizi diğip birbirimize bakıyoruz.

Beni kimin aradığını hâlâ bilmiyoruz.

“Bak,” diyor Nat sonunda, mükemmel şekilde işleyen ve parçalanmamış olan telefonunu çantasına koyup ağır ağır soluğunu dışarı verirken. “Sana bir şey diyeyim mi? Bunun endişelenecek bir şey olmadığından eminim: Muhtemelen sıradan bir satış araması ya da öyle bir şeydi. Herhangi biri olabilir arayan sonuçta, öyle değil mi?”

Evet anlamında başımı sallıyorum, hissettiğim mide bulantısı hissini bastırmaya çalışarak. Sonuçta, bir uçak kazasında ölme olasılığı on bir milyonda bir ama böyle olması-

na rağmen her gün sekiz milyon insan uçağa biniyor.

Sizin *siz* olma olasılığınız ve mevcut anne babanızın bir araya gelip sahip olduğunuz genetik yapıyı oluşturma ihtimali de on üssü 2.685.000'te bir... ve buna rağmen dünyadasınız işte.

Ve bir asteroit tarafından yok edilme olasılığı da 1.600.000'de birdir, tabii bu gerçekten *büyük* bir asteroit değilse. Bunun gerçekten büyük bir asteroit olması durumunda, yer kabuğunun 9,5 km kadarlık katmanları anında kırılıp dökülür, hipersonik şok dalgaları önlerine çıkan her şeyi silip süpürür, oluşan moloz yörüngeye yerleşir, ateş fırtınaları bilinen tüm hayatı yok eder ve toz, güneş ışınlarının yeryüzüne ulaşmasını engelleyerek yeni bir buzul çağına başlamasına neden olur.

Ama böyle bir şeyin olmayacağını varsayarak, hepimiz her gün ortalıkta öylece dolaşıp duruyoruz.

Ömrüm boyunca ilgilendiğim analiz ve veriler bana herhangi bir şey öğrettiyse, o da istatistiklerin bizden yana olduğuna inanmak *zorunda* olduğumuz.

Çünkü aksi hâlde, tek bir olasılık var.

15

Bu, endişelenecek başka şeyler olmadığı anlamına gelmiyor. Yepyeni telefonum paramparça olmuş durumda ve anne babamın bana sigorta için vermiş oldukları parayı Ravenclaw marka orijinal bir telefon kılıfı almak için harcadım. Dolayısıyla herkes ne kadar zeki olduğumu öğrenecekti.

Gariptir ki telefon kılıfı da kırıldı.

Bir şeyler bana, netice itibarıyla doğru Hogwarts binasına yerleştirilmemiş olabileceğimi söylüyor.

"Ne dedin?" diye bağıyor babam, Nat'la birlikte Sihirli Yalıçapkını Barakası'na dönüp sonunda Anne Babasız Yapılacak Olan Avustralya Seyahati Antlaşması'nda net bir şekilde belirtildiği üzere anne babamı arayacak cesareti bulduğumda. "Harika neon spor ayakkabılara harcayabilecek olduğum sigorta parasını neye harcadın?"

Dışarıdaki sinema ekranına bağlanılarak görüntülü bir arama yapılabileceğini keşfetmiştik ve ben akılsızca davranıp bu görüşme için bunu bir denemeyi tercih ettim. Bu da babamın olduğundan üç kat büyük bir boyutta ve yüksek çözünürlükte bana bağırdığı anlamına geliyor.

Teknolojik ilerlemeler hiç de sanıldığı kadar iyi değil aslında.

“Önemli değil,” diye mırıldanıyorum babamın ayak büyüklüğündeki kocaman burun deliklerinden başka bir yere bakmaya çalışırken. “Önemli olan, benim *sağlam* olmam. Fiziksel olarak, aklen ve ruhen. Olumlu şeylere odaklanalım hadi, olmaz mı?”

“Bir asansör kapısından bahsediyoruz Harriet,” diyor Annabel sakın bir şekilde, babamın yanında oturduğu yerden. Şu anda yaklaşık üç metre görünüyor. Bir parça Galadriel’i andırıyor. “Bir kitle imha silahından değil.”

“2002’den beri 266 kişinin asansör kazalarında yaralanmış olduğunu biliyor muydunuz? Bence atlatmış olduğum büyük tehlikeyi çok küçümsüyorsunuz.”

Ardından da sağ salim olduğum için ne kadar şanslı olduklarının önemini kavrayabilsinler diye kollarımı iki yana doğru kocaman açıyorum.

Görünüşe bakılırsa, kavrayamıyorlar bunun önemini.

“Yeni bir telefon filan yok,” diyor Annabel, Tabitha’yı dizlerinin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplatırken. “Cidden çok pahalı telefonlar, Harriet ve baban da işine henüz geri döndü. Para babası değiliz biz.”

Ardından babam bana doğru eğiliyor ekrandan. “Ola biliriz gerçi Harriet, *seni* kısmen takasla verip senin yerine daha az sakar, daha sorumluluk sahibi genç bir kız evlada

yatırım yaparsak.”

“Muhtemelen bir geri satın alma sistemi de vardır,” diye babamı onaylıyor Annabel. “Gerçi, muhtemelen kullanmayız onu.”

“Hep daha ileriye,” diye ekliyor babam.

Anne babama, ardından da yanımda sırttan Nat’e kaşlarımı çatıyorum.

“Ne yapayım peki?” diye çıkışıyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Gençlerin *yüzde doksan ikisi* her gün internete giriyor. Ortalama olarak *günde yüz elli kez* cep telefonumu kontrol etmem gerekiyor. Bir telefonum olmadan nasıl yapabilirim bunu?”

“Nat’inkini paylaş,” diyor Annabel sadece. “Ya da telefonsuz idare et.”

Aman Tanrım. On altı yaşında olmanın ne demek olduğunu *hiç* anlamıyorlar gibi.

“Benim yaşımdayken buruşturulmuş parşömen kâğıtlarını dinozorların sırtında sektirerek birbirinize atmanız, bunun bugün de bir seçenek olduğu anlamına gelmez.”

“Elbette gelir,” diyerek gülüyor babam. “Sadece bir stegosaurus kullanma, çünkü kâğıt topu stegosaurusun sırtındaki sivri çıkıntılar arasına sıkışıp kalıyor.”

“Çok sinir bozucu,” diyerek gülümsüyor Annabel. Ardından da kameraya doğru yaklaşıyor. “Harriet, büyükanne nerede? Çok sıkıntı yaratmıyorsunuz ona, değil mi?”

Tam olarak ne...

Tamam, bu cümleyi tamamlama zahmetine bile girmeyeceğim.

"Buradayım canım," diye yanıtıyor Bunty elinde ev yapımı muzlu kek dolu bir tepsiyle yan taraftan salınarak içeriye girerken. "Ve her şey mükemmel. Her ânı sonuna kadar yaşıyoruz, değil mi canlarım? Son damlasına kadar kullanıyoruz."

Nat'le ben başlarımızı evet anlamında sallıyoruz şevkle, her birimiz ikişer dilim kek alırken.

"Sonuna kadar olmaz," diyerek kaşlarını çatıyor Annabel. "Hem anne, birkaç damla bırakman gerek. Ne konuştuğumuzu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet Bels," diyerek gülümsüyor büyükannem. "Okumamış olduğum çok uzun ve sıkıcı bir antlaşmayı imzalamış da imzalamamış da olabilirim."

Ardından da yavaşça yanıma oturup göz kırparak kucağıma küçük, mavi, kadife bir torba bırakıyor.

Merakla açıyorum bu torbayı.

Şimdiye kadar görmüş olduğum en büyük telefon var torbanın içinde.

Siyah bir tuğla gibi görünüyor ve bir o kadar da ağır. Üzerindeki çıkık tuşların alt kısmında rakamlar var, ekran gri tonlamalı görünüyor ve tepesinde de kalın, plastik bir anten var.

Sıradan bir İngiliz çocuk, ilk cep telefonu görüşmesini sekiz yaşındayken yapar ve bunun büyükannemin bu çok özel olay için kullanmış olduğu telefon olduğundan bir hayli eminim.

“Hoşşş,” diyor Nat, hayranlıkla telefona bakarken. “Acayip *retro* bir şey bu. Gelecekteki çekimlerimizde *mutlaka* kullanmalıyız bunu.”

Rahatsız olmuş bir hâlde, telefonun ekranına dokunuyorum hafifçe. Hiçbir şey olmuyor.

Bununla nasıl mesaj gönderilir ki? S harfini yazmak için *dört kere 7’ye* basmam gerektiğini mi söylüyorlar bana yani? Basit bir iyi geceler mesajı yazıp gönderdiğimde kırk beş yaşımda olurum.

Daha da önemlisi, *kamerası nerede?*

Başımı kaldırıp baktığımda, Bunt’y’nin zaferiyle övünen yüzünü görüyorum ve birazcık daha ileriye doğru baktığımda kocaman görünen anne babamın yüzlerindeki sert ifadeyi fark ediyorum.

Evet. Onlar da gördü telefonu.

“*Bayıldım buna,*” diyorum itaatkâr bir şekilde, kollarımı büyükannemin boynuna dolayarak. “Çok teşekkür ederim, Bunt’y. Çok faydalı ve çok pratik bir şey bu.”

“Hiç önemli değil,” diyerek gülümsüyor büyükannem. “İçinde yeni bir SIM kart var tatlım ve para yüklersen mükemmel çalışacaktır. Artı, sıkılırsan *Yılan* oynayabilirsin!”

Korkuyla elimdeki hilkat garibesine bakıyorum.

Yılan oynamak şöyle dursun, bu canavarla biriyle kavga edip onu öldürebilirim bile. "*Harika.*"

Hızlıca hoşça kalın diyorum anne babama.

Tabby'ye de hâlden anlar bir öpücük gönderiyorum: Ne de olsa, Tabby'yi önümüzdeki iki hafta boyunca onlarla yalnız bıraktım, değil mi?

Ardından da hatırı sayılır ölçüde çaba harcayarak tüm önemli telefon numaralarımı telefona kaydetmek için yirmi dakika harcıyorum. Nat'ın, Buntynin, Rin'in, Tobynin, Jasper'ın, Wilbur'un, evin, yeni ajansın ve Avustralya'daki en yakın kitabevinin telefonlarını kaydediyorum.

Parmaklarımızı hareket ettirmek için otuz dört kas kullanırız. Telefon numaralarını kaydetmeyi bitirdiğimde, sanırım bu kasların en az on dört tanesini incittim.

Son olarak da Jasper'a şimdiye kadar yazılmış olan en kısa, yazması en karmaşık mesajı yolluyorum:

ARAMA İÇİN ÖZR - YRN 2D ARM. Hxx

Tam kırk bir kez tuşlara basma: Fotoğraf yok, eklenen dosya yok, bağlantı adresi yok, gülen yüz ya da minik tekboynuzlar yok, internete erişim yok, sözlük yok, kelime tahmini yok (bu özelliği hiç açmış olduğumdan değil ama).

Evet.

Bu bir kâbus olacak.

16

Gecenin geri kalan kısmı, Nat'in Sosyal Medya Baş Denetçi Başkanı™ (SMBDB) sıfatıyla sıkı bir şekilde çalışarak geçiyor.

(Tüm titrleri birleştirmeye ve ardından da şans getirsin diye bu yeni markanın tescilini almaya karar verdim.)

Bu, şunları içeriyor elbette:

- Her Avustralya dergisinin genel yayın yönetmenini takip etme.
- Her bir gönderinin altına Bu destansı yeni moda tasarımcısına bir bakın! Süper OK :) yazma.
- Rin'in tüm sosyal medya hesaplarının altına Niye siz de bizi takip etmiyorsunuz? yazma.
- #NatGrey'de @CirenK'in #fotosu #ParisModaHaftası #LOL #tbt #Yeşilelbise #Morparti #Ayy yazarak Kenderall'i olan fotoğrafımı yükleme.
- Kenderall'in bunu 287k takipçisine yeniden göndermesini bekleme.
- Kenderall'in bunu yapmayacağını farkına varma.

Sabah olduğunda, bağırsak yıkama firmasını kaybetmeyi ama hamsterler için peruk satan bir firmayı kazanmış olmayı becerdiğimizi görüyorum ama en iyi arkadaşımın

özel tasarım kıyafetleri için istediği izleyici kitlesinin bu olduğundan tam olarak emin değilim.

“Nasıl gidiyor?” diye soruyor Nat kahvaltıda. “Girişimimiz popüler oldu mu Bayan İnternet Patronu?”

Nat, kendini birtakım yeni tasarım fikirlerine kaptırmış durumda ve ben ona dünyadaki 2,3 milyar aktif sosyal medya kullanıcısından henüz sadece üçünün ilgisini çekmiş olduğumuzu nasıl söyleyeceğimden tam olarak emin değilim.

Bu üç kişiden biri de annesi.

“İııııı,” diyorum gözlerimi dikmiş kızartılmış askerlerime bakarken. “Son derece farklı bir biçimde popüler oluyor.”

Ocak 1986’da NASA Uzay Mekiği *Challenger* (OV-099) kalkışından 73 saniye sonra infilak etmiş ve Florida’nın Canaveral Burnu açıklarında Atlantik Okyanusu üzerinde parçalanmış.

Bu girişim de buna çok benzer bir şekilde *popüler oluyor* işte.

“Harriet,” diyor Nat kısa bir duraksamadan sonra. “Bana bak.”

Nat’in başının üzerinden tavana bakıyorum.

“Harriet.”

Yutkunarak ön kapıya bakıyorum.

“Harriet Manners,” diyerek iç geçiriyor Nat. “Yalan söylerken göz teması kurma konusunda *çalışman* gerek.

O bilgisayarı derhâl bana ver de ne yaptığını göreyim.”

İstemeye istemeye bilgisayarı uzatıyorum ve en iyi arkadaşım her bir sayfayı dikkatle incelerken bekliyorum. Ardından, en iyi arkadaşım masanın üzerine yığılıp başını bir bardak altlığına hafifçe vurmaya başlarken biraz daha bekliyorum.

“Kanka,” diyor Nat sinirle, sonunda başını masadan kaldırırken. “Avustralya *Vogue* dergisinin genel yayın yönetmenine beş kez istenmeyen e-posta mı gönderdin sen? *On beş tane kalp gözlü kedi emoji* mi kullandın?”

“İstenmeyen e-posta değil o,” diyorum kızgın bir şekilde. “Emojiler 2013’te resmen dünyanın en hızlı gelişen dili olarak adlandırıldı: *Uluslararası bir şekilde iletişimde bulunuyorum* ben. Senin önerin ne?”

“Bilmiyorum,” diyerek itirafta bulunuyor Nat. “Bu, benim uzmanlık alanım değil gerçekten.”

Birkaç saniye gözlerimizi dikip birbirimize bakıyoruz.

“Kazak giymiş bir kedi yavrusu fotosu yollasam?” diye bir öneride bulunuyorum tereddütle. “Şu aralar oldukça popüler görünüyor bu fotolar.”

Nat başını tekrar masaya koyuyor.

“Vazgeçiyorum,” diye mırıldanıyor kolları arasından. “Zaten, kimin yaratıcılık açısından doyurucu bir kariyere ihtiyacı var ki? Koleji bitirdikten sonra sizinle birlikte kafe oturur, hayatımın geri kalan kısmında her günü Jas-

per'ın kahvesini içip Toby'nin kendisine çikolatadan bıyık yapmasını izlerim."

"Aa, biz orada olmayacağız ki," diyorum düşünmeden. "Toby çoktan Oxford'a kabul edildi, ben Cambridge'de olacağım ve Jasper de eğitimine bir yıl ara verip Paris'e gidecek."

Nat yüksek sesle homurdanıp bardak altlığına kafa atmaya başlıyor yeniden.

"Yani, *demek istiyorum ki*," diye düzeltiyorum hızla, hafifçe Nat'in omzuna vurup frontal lob darbesi almasına engel olmak için başını havada tutmaya çalışırken, "*Senin için ruhen orada olacağız* biz tabii ve her şey çok güzel olacak, *bekle de gör*."

Ayrıca, Cambridge Üniversitesi'ndeki yerime karmik açıdan bir uğursuzluk getirmek de istemiyorum.

Son altı yıldır üniversiteye girerken vereceğim kişisel beyanat üzerinde çalışıyorum ama ne istediklerini asla bilemezsiniz ki: Buntý'nin yardımsever kozmik ruhlarını da planıma dâhil etmeye çalışmakla kaybedecek hiçbir şeyim yok.

"Belki de işe yaramazın tekiyim ben," diye bedbaht bir hâlde koltuğunun altından fısıldıyor Nat. "Belki de tasarımlarım iğrenç. Belki de ta en başından beri kendimi kandırıyorum. Belki de bunu gerçekten yapamıyorum zaten."

Nat'in doğuştan gelen öz güveninin buharlaşıp yok ol-

maya başladığını gerçekten *hissedebiliyorum* ve suçluluk duygusundan dolayı midemde hissettiğim burkulma hissi yeniden başlıyor: Midem ağır ağır karnımdan ayrılıyor.

Nat'in *herhangi bir şey* konusunda kendinden şüphe ettiğini daha önce hiç görmemiştim.

Bu felaket tamamıyla *benim* yüzümden yaşanıyor.

Bu da bu durumu düzeltmenin benim sorumluluğum olduğu anlamına geliyor.

"Pekâlâ," diyorum ciddi bir tavırla, birden kahvaltı sofrasından kalkarak. "İnsanların vermeleri gereken şekilde tepki vermelerini beklerken, sosyal medyayı rafa kaldırıyoruz. B Planı'nın zamanı geldi."

"B Planı mı? Bir B Planımız mı var?"

Şaşkınlıktan dilim tutulmuş bir hâlde gözlerimi dikip Nat'e bakıyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Elbette şaka yapıyorum," diyerek gülüyor Nat kolumu iterken. "Bahse girerim ki alfabedeki tüm harfler için birer planın vardır ve muhtemelen birkaç tane de Romen rakamı verdiği plan vardır. Devam et o hâlde, B Planı'yla şaşırt beni bakalım."

Rahatlamış bir hâlde, çantamdan tuğlayı çıkarıyorum.

Saat sekizi azıcık geçiyor henüz daha. Gerçi, bu tuğlanın saati gösterebilecek kadar teknolojik beceriye sahip olmasına şaşırmış durumdayım: Bir yayın ucunda sallanan bir güneş saati olmasını beklerdim doğrusu.

Bereket versin ki kısa mesajları alabiliyor bu tuğla.

**Payetli kedi yavrucuğum! 11! @TopModellz 4eva!
Göz kamaştırmaca BAŞLIYOR! Sosluğun. Wilbur**

Günün birinde Wilbur'dan soyut bir FBI şifresiyle yazılmış gibi görünen bir mesaj alacağım.

Ama o günün hızla yaklaşmadığı gayet açık.

Ayrıca, yeni modellik ajansındaki randevunun ne kadar süreceğinden de emin değilim. *Sonsuza kadar TopModellz'de ol.* Yani, sanırım böyle yazmış Wilbur, ne demek pek anlamadım gerçi, ama *sonsuza kadar* bir parça iddialı görünüyor.

"Üç saatimiz var," diyorum Nat'i soyunma odasına doğru sürüklerken. "Bu da hazırlanmak için yeterince zaman verir bize."

Görkemli bir şekilde soyunma odasının kapısını açıp orada kalmış kıyafetleri işaret ediyorum iftiharla.

"Hazırlanmak?" Nat kaşlarını çatıyor. "Neye hazırlanmak?"

Yüzümde neşeli bir gülümsemeyle Nat'e dönüyorum.

"Moda dünyası bize gelmiyorsa Natalie Grey, o hâlde bizim ona gitme zamanımız geldi."

17

Bunu nasıl ifade etsem ki?

Tarihte tam şu anda dünya genelinde yirmi altı hükümdar bulunmaktadır: Kamboçya, Monako, Svaziland, Britanya ve Tonga da dâhil olmak üzere kırk üçten fazla ülkede hüküm süren krallar, kraliçeler, sultanlar, imparatorlar, grandükler ve emirler vardır.

Ama günümüzde hiç imparatoriçe yoktur.

En azından, Nat'le ben üzerimizde en iyi ve en sık kıyafetlerimizle Avustralya'nın en büyük ve en prestijli modellik ajansından içeriye girene kadar yoktu.

Evet, aynen böyle.

Vurgulayarak söylemek istediğim şey şu: Burada biz *hüküm sürüyoruz*.

Gerçekten *herkes* gözlerini dikmiş bakıyor.

Ağızına götürmek üzere olduğu sandviçiyle öylece kalmış olan danışma görevlisi, köşedeki iki krom sandalyede oturan iki model, elinde bir paspasla bir tuvaletten çıkan bir temizlikçi ve elinde göğsüne yakın bir klasörle iç pencerenin oradan geçen bir temsilci bize bakıyor.

Üzerinde baldırlarına kadar inen, yaka hattı boyunca

kırmızı çiçekler işlenmiş, bel kısmında bedene oturup diz hizasında dalgalanan, siyah ipekten kombinezon tarzı bir elbise olan Nat'e ve sarı satenden, fisto yakalı, belinde şu anda kapı koluna sıkıcı dolanmış olan parlak, beyaz bir kuşak bulunan, uzun bir gece elbisesi giymiş bana bakıyorlar.

Sorun değil: Henüz hiç kimsenin bağlantı parçalarına dolanmış olduğumun farkına varmadığından oldukça eminim.

Hepsi, altın sarısı spor ayakkabılarıma bakmakla meşgul şu anda.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan *emin* misin?" diye fısıldıyor Nat kimseye hissettirmeden kuşağımyı kapı kolundan kurtardıktan sonra, birlikte kraliyet ailesindenmişiz gibi bir edayla, kıyafetlerimiz hışırdayarak danışmaya doğru ilerlemeye devam ederken. "Pek şey hissetmiyorum da... *Ferah.*"

"Cidden mi?" diye fısıldıyorum ben de. "Klima sonuna kadar açık. Şahsen, sahte kürk ceketi aldığıma çok memnunum ben."

Ardından da kısacık, parlak turuncu renkli, tüylü ceketi üzerime geçiriyor ve cekete sıkıca sarınır sarınmaz terlemeye başlıyorum.

Nat ağzını açıyor ama ardından kapatıyor tekrar.

Nat'e B Planı'nı açıkladığımda, gayet şiddetli bir şekilde itiraz etmişti buna ama ben Avustralya'daki ilk resmî iş

görüşmemiz için gece elbiselerinin mükemmel olacağını *biliyordum*. Bunun nedeni, bu gece elbiselerinin mükemmel olması, Nat'in bunlarla gurur duyması ya da bu elbiselerin Nat'e kolejde tasarım ödülünü kazandırmış olması bile değil.

Herkes, kalıcı bir etki bırakmak için göze çarpmak gerektiğini bilir. Ve hiçbir şey, kuşluk vakti kırk derece sıcakta giyilen yere kadar uzun, saten bir elbise ve sahte kürk bir ceket giymek gibi *bana bak* demez.

Bir de Avustralya rozetlerimiz var tabii, sırf... Biliyorsunuz işte.

Şans getirsin diye.

Çenemi havaya kaldırıp danışmadaki kadına doğru yaklaşıyorum.

Sandviç hâlâ dudaklarından üç santimetre geride duruyor: Ne kadar beklenmedik harika bir görüntü olduğumuzun kanıtı işte.

"Günaydın. Ben Harriet Manners. On bir randevusu için geldim. Ve evet, üzerimde orijinal bir Natalie Grey tasarımı var. Lütfen, kesinlikle evdeki bilgisayarımdan çıktısını *almamış* olduğum, profesyonel bir kartviziti kabul edin."

Dikkatli bir şekilde olduğum yerde etrafımda dönüp bir reverans yapıyor ve bir *NGrey Tasarımları* kartvizitini danışma bankosunun üzerine koyuyorum: Parlak gümüş rengi yüzü üste gelecek şekilde.

Ardından da geniş bir taş sütunun arkasına saklanan Nat'e dönüyorum.

"Kıyafetini tekrar göster," diye fısıldıyorum cesaret verici bir şekilde. "Bir ikili olarak daha çok işe yarıyor bu kıyafetler."

"*Harriet*," diye hafifçe inliyor Nat sütunun ardına biraz daha saklanarak. "Üff."

"Kim, ne, ne zaman?" Danışma görevlisi gözlerini kırıştırarak kartvizite bakıyor ve ardından sandviçinden kayıtsızca bir lokma alıyor. "Bir saniye, siz *İngiliz* misiniz? Evet, şimdi çok daha fazla anlam ifade ediyor."

Tamam da insanlar niye bunu söyleyip duruyorlar ki?

Ben tam bunu sormak üzereyken kapı açılıyor ve içeriye avare avare yürüyen üç model giriyor: Uzun, zayıf, bronz tenli, bir trilyon yıl geçse de benim sahip olmayı asla umamayacağım türde sağlıklı, netbol oynayacak bir güzelliğe sahip üç model.

Bu oyunun 1890'larda İngiltere'de icat edilmiş olduğunu ve basketbolun ilk hâllerinden türemiş olduğunu biliyorum ama netbolla ilgili tüm marifetim bu kadar.

"Hadi be," diyor minicik beyaz bir şort giymiş olan esmer model aniden önümüzde durarak. "Külkedisi'nin balosunu kaçırdık mı?"

"Yok," diye kıkırdıyor mini bir etek ve boyundan bağlamalı bir bluz giymiş olan sarışın model. "Yıllık Disney Pren-

sesi töreni var, hatırladın mı?”

“Şu sarılı olan Belle, değil mi? Keşke buralarda bir canavar olsa hahaha.”

Yan gözle Nat’in yüzünün giderek daha da kızardığını görüyorum ve midem suçluluk duygusuyla tekrar altüst olmaya başlıyor.

Bir şeyler yap, Harriet.

“Aslında,” diye parlıyorum olduğum yerde ardıma dönerek. “Bence ülkenize özgü en tehlikeli canavarın Tazmania Canavarı olduğunu öğreneceksiniz ve o da 3.000 yıldır Avustralya ana karasında bulunmuyor.”

Yok: Aradığım iğneleyici sert yanıt bu değildi.

“Hem,” diye can havliyle devam ediyorum. “Bilmelisiniz ki Tazmania kaplanı...”

“Sakin ol, tavuk,” diyerek sözümü kesiyor üçüncü kız, tırnaklarından başını kaldırıp bana bakarak. “Sadece seninle eğleniyorlar. Ama pek komik değiller.”

Diğer iki model birden gülmeyi kesiyorlar. “Acımasız,” diyor kızlardan biri incinmiş bir sesle.

Sözümü kesmiş olan kız gözlerini kısıyor. Gümüş rengi boyanmış kısa saçları güneş ışığında pırıl pırıl parlıyor. “Bu elbiseler hoş,” diyerek kararını bildiriyor çok kısa bir süre sonra. “Kuşluk vakti için hiç uygun değil ama kendilerine has bir şeyleri var gibi.”

Aklım karışmış bir hâlde, yan tarafa doğru bir bakış atı-

yorum ve Nat'in yüzünün yine birden renk değiştirdiğini görüyorum.

"Evet!" diye bağırıyorum coşkuyla, hızla metaforik SMBDB şapkamı tekrar takarken. "Kesinlikle! İngiltere'den gelen yepyeni bir tasarımcı tarafından yapıldılar ve bu tasarımcı ödüller aldı ve..."

"Onları ben yaptım," diyor Nat sakın bir şekilde, sütunun ardından çıkarken. "Benim onlar."

"Öyle mi? Çünkü gelecek hafta büyük bir şov var, ön sırada olacağım ve yeni bir şeyler giymem gerekiyor. İsmarlama yapıyor musun?"

Nat'i tanımasanız, işlerin 180 derece dönmesini tamamıyla normal karşılıyor diye düşünürsünüz: Soğukkanlılıkla ve profesyonelce.

Ama Nat'i tanıyorum ben ve şu anda bu şekilde davranmıyor.

Kulak memelerinden biri kızarmış ve sol burun deliği seğiriyor. Çantasını kurcalamaya başlıyor Nat ve içinden bir ruj, bir göz farı ve dairemizin anahtarlarını çıkarıyor rastgele. Bu nedenle ben zafer kazanmış gibi bir edayla dört kartvizit tutuşturuyorum kızın eline.

"Daima modanın zirvesinde!" diye bağırıyorum. "Bu bizim ünlü reklam sloganımız!"

Ayrıca *güleyim bari*: Babamın yanılmış olduğu açık. Kartvizitler "modası geçmiş ve gereksiz" değildir.

(“*Sen modası geçmiş ve gereksizsin,*” demiştim babama.

“Tam isabet,” demişti babam.)

“Muhtemelen bir şeyler ayarlayabilirim.” Nat, sağ burun deliği de seğirmeye başlarken gelişigüzel bir şekilde omuz silkiyor. “Yani, seni araya sıkıştırmayı *deneyebilirim.*”

“Süper,” diyerek evet anlamında başını sallıyor kız, eline tutuşturmuş olduğum kartvizitleri direkt olarak çantasına atıp danışmanın önünden geçerek ajansa yönelirken. Bu öğleden sonra ararım seni, tamam mı?”

“Nasıl yapıyor bunu?” diyor sarışın model, danışmadan bir kâğıt alıp yan tarafta bulunan bir kapıya doğru dönerken. “*Her zaman geleceği parlak tasarımcıları buluyor.*”

“Hem bu seferki *İngiliz,*” diye ekliyor diğer kız. “*Çok havalı bir şey bu.*”

“Ayrıca çok şey anlatıyor,” diye onunla aynı fikirde olduğunu belirtiyor sarışın kız, onlar da gözden kaybolurlarken.

Onlar gider gitmez, Nat’ın soğukkanlılığı yok oluyor.

“Aman Tanrım,” diye bir çığlık atıyor alçak sesle, kolu-
ma yapışırken. “AmanTanrımamanTanrımamanTanrım..”

“Söylemiştim sana.” Kendini beğenmiş bir tavırla sırtıyorum, üzerimdeki sahte kürk ceketten kurtulurken. “Sana. Söylemiştim. Gerçek bir pazarlama *dehasıyım* ben.”

Bu zafer için bir şarkı uydurup dans edeceğim daha

sonra.

“Harriet Manners?” diye biri sesleniyor arka taraftan. “Eva şu anda müsait. Gelmeyi arzu eder misiniz? Sizin için hazırız.”

4Eva.

Aaa. Wilbur sonsuza dek bir modellik ajansında oturmamı istemiyormuş benden. Eva’yla görüş diyormuş.

Dikkatli bir şekilde en iyi arkadaşımı inceliyorum: Umutla, öz güvenle ve dürüst olacağım koltuk altı hafifçe ıslanmış olan ipek bir elbiseyle pırıl pırıl parılıyor.

“Yapacak çok şey var,” diye mırıldanıyor Nat eskiz defterini çıkarırken. “Araştırılacak kumaşlar, patronlar. A kesim etek ya da verev kesim. Saçlara uysun diye gümüş rengi ya da belki pembe...”

Sırıtarak, en iyi arkadaşımın sevdiği dünyaya dalmasını izliyorum: Motive olmuş ve mutlu bir hâlde.

B Planı: *İşaretlendi.*

Ardından da hâlâ sırtır hâlde bir sonraki büyük macerama yöneliyorum.

Avustralya modellik dünyası benim için hazır, öyle mi?

Harika.

Sanırım şu anda ben de onun için hazırım.

18

Melbourne'ün tam kuzeyinde bir dağ bulunur. Bu dağın yüksekliği 800 metredir ve bu dağ bir sürü farklı türde bitki ve ağaçla kaplıdır. Esasında, bu dağda o kadar çok ağaç vardır ki Hume ve Hovell isimli kaşifler 1824'te bu dağa tırmandıklarında manzaranın çok kötü olduğunu fark etmişler, bu dağa tırmanmaya değmemiş olduğuna karar vermişler ve bu keşiflerine *Hayal Kırıklığı Dağı* adını vermişlerdir.

Bu, resmî olarak tüm zamanların en iyi dağ adıdır.

Bu kaşiflerin kendilerini nasıl hissetmiş olduklarını bir nevi anlıyorum.

Bu modellik ajansına gelmek için yaklaşık 17.140 km yol katettim; iki uçak, üç taksi, bir bavul ve bacaklarımı hareket ettirmek için tam olarak kırk kas kullandım. İki etüt grubu, bir cumartesi bulmacası ve belki de neredeyse erkek arkadaşım olan kişiyle muhtemel bir ilk randevuyu kaçırdım.

Tamamıyla dürüst olmak zorundayım: Şimdi buradayım ama *niye* olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

"Harriet..." diyor Eva beşinci kez, sandalyesinde geri yaslanıp modellik portföyünün sayfalarını bronzlaşmış tek bir parmağıyla çevirirken. "Harriet, Harriet, Harriet."

Altı dakikadır bu ofisteyim ama temelde söylediği tek şey bu Eva'nın. Avustralya'da yaşıyor ya da bir zamanlar yaşamış olarak kayıtlı olan Harriet adında 14.221 kişi bulunuyor ve ben Eva'nın her birimizin adını teker teker söyleyecek olduğuna ikna olmaya başlıyorum yavaş yavaş.

"Evet," diyerek onaylıyorum Eva'yı, elbisemi düzeltirken. "Harriet."

"Harriet," diye mırıldanıyor tekrar. Ardından daha umutlu bir şekilde, "Harriet?" diyor.

"Manners, İngiltere'den."

"İşte bu," diyor, Hatfield Sarayı labirentinde çekilmiş olan fotoğrafımın olduğu sayfada duraksayarak. "Anladım. Londra'dan gelen, Wilbur'un koruması altında olan kişi. Harika."

Sonra da portföyü kapatıp bana gülümsüyor Eva.

Ajansın yan tarafında kalan, cam duvarlı küçük bir ofise tıkilip kalmış durumdayız ama buradan ajansın tam merkezini çok net bir şekilde görebiliyorum. Esasen açık plan ofis düzeni hâkim ajansa. Yan taraflarda bulunan özel odalar ve beş tane devasa yuvarlak masa var ajansta. Bu masalardan her birinde sekiz temsilci, düzinelerce telefon, bilgisayar, kocaman kâğıt ve klasör yığınları var.

Her duvarda parlak ve göz kamaştırıcı kareler ya da portrelerle kaplı panolar var ve ajansta bir sürü faaliyet var: Telefonlar çalıyor, yazıcılar vızıldıyor, temsilciler sohbet ediyorlar, modeller ve müşteriler yan taraflarda bulunan odalara girip çıkıyorlar.

Sadece, bu kadar hareketliliğin hiçbir kısmı bu odada değil.

Gerçekten hiçbir kısmı.

Pencerenin kenarında uçuşan sinek dışında hiçbir şey hareket etmiyor bu odada. Eva yüzünde, bir David Attenborough belgeselindeki henüz avını yemiş olan bir aslanın yüzündeki müşfik ve ilgisiz ifadesiyle bana gülümsemeye devam ediyor.

"Eee..." diyerek konuşmayı teşvik etmeye çalışıyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Eee," diyor Eva da başını bir aşağı bir yukarı sallayarak.

"Eee?"

"Eee."

Eee İngilizcede en sık kullanılan 41. kelimedir: Sanırım bu kelimeyi birkaç basamak daha üste çıkarmak üzereyiz.

"Eee... Senin için ne yapabilirim, Harriet?" Eva bir kez daha sandalyesinde geri yaslanıyor. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Gözlerimi kırptıştırıp elbisemi düzeltiyorum. Normalde model temsilcileri bir modellik ajansında modeller için ne

yaparlar? Bu, tuzak bir soru mu acaba?

Belki de ne kadar zeki olduğumu kontrol etmek için bir testtir.

"Düşündüm de belki çalışma programının çıktısını alabilirim?" diye bir teklifte bulunuyorum, anında karşıma çıkan bu zorluğu kabullenerek. "Böylelikle çalışma programını adamakıllı inceleyip her şeyi takvime bağlayabilirim. Ya da çalışma programını USB belleğime yükleyebilirsiniz dilerseniz."

Gururla, bir meyveli dondurma çubuğu şeklindeki taşınabilir diskimi masanın üzerine koyuyorum.

Bu taşınabilir diskin yaza ve Avustralya'ya çok özgü bir şey olduğunu ve 8 GB'lık kapasitede bir şey açısından çok sevimli olduğunu düşünmüştüm.

"Harika," diyerek gülümsüyor Eva başını bir aşağı bir yukarı sallayıp belleği bir çekmeceye koyarken. "Eğer bir şey çıkarsa sana bildiririz."

Ardından bir sessizlik oluyor.

Istakozlar ayaklarıyla duyarlar: Ben de benimkileri bir denemeliyim belki, çünkü o son cümleyi kesinlikle yanlış işitmiş olmalıyım.

"Pardon, eğer bir şey çıkarsa mı?" diyorum dalgın dalgın. "Eğer?"

"Çıktığı zaman," diye düzeltiyor Eva kolayca. "Biraz zaman alabilir bu, dört hafta, belki de beş. Bazen, yeni

kızlarımız için iş gelmeye başlaması altı haftayı buluyor.”

Aklım karışmış bir hâlde, gözlerimi dikip Eva’ya bakıyorum.

“Ama altı haftam yok,” deyiveriyorum. “Sadece on bir günüm kaldı Avustralya’da. Sonrasında İngiltere’ye dönüp sınavlarıma girmek zorundayım.”

“Muhteşem!” diyor Eva daha canlı bir şekilde. “Birçok niteliği olan kızları severiz. Yaz tatilinde tekrar gelsene, o zaman çok daha fazla zamanın olur!”

Kastettiğim şey hiç de bu *değildi*.

Hayal Kırıklığı Dağı’nı boş verin: Bu tam bir Sukutuhal Yanardağı’na dönüştü ve bu yanardağın tam içine düşmek üzereymişim gibime geliyor.

Üstelik, hiçbir anlam ifade etmiyor bu olup biten.

Wilbur günler öncesinden Avustralya’da beni bekleyen bir modellik işinin olduğunu ciddi şekilde ima etmişti. *Yabancı bir ajans benden senin muazzam pırıltını birkaç haftalığına onlara ödünç vermemi istedi, sıçanım. Bir süredir senin yükselişini izliyorlar ve biz bunun seni süper model diyarına yuvarlayacak şey olabileceğini düşünüyoruz.*

Çıktısını alıp katlayarak cüzdanıma koyduğum bir Avustralya’da Şen Bir Şekilde Modellik Yaparken Kullanılabilecek Yüz İfadeleri İçin Fikirler listem bile var: Her sabah aynanın karşısına geçip gizlice bu ifadeleri çalışıyorum ben.

Elime geçen her fırsatta sanki topuklu ayakkabı giyiyor-

muşum gibi yaparak parmak uçlarımda yürüyorum kaç zamandır, ne olur ne olmaz diye.

Üzerimde parıl parıl parıldayan sarı bir gece elbisesi var, Allah aşkına ya.

Bu süper model diyarı macerasına *hazırım* ben.

Dürüst olmak zorundayım: Şu anda hiçbir yere pek *yuvatlanmış* hissetmiyorum kendimi. Aslına bakarsanız, neredeyse bir insanın olabileceği kadar çok dikey durumdayım.

"Temas hâlinde olacağız," diyor Eva, çıplak ayaklarını masanın üzerine atıp ayak bileklerini üst üste koyarken. "Geldiğin için teşekkürler, Harriet. Seni kataloglarımıza dâhil etmek kesinlikle bir zevk bizim için."

Bir Japon balığı gibi ağzımı birkaç kez açıp kapatıyorum.

Ya da bir inek gibi: İnekler, bir aksilik olduğunda sadece ağızdan nefes alır.

"Hı," diyorum tuhaf bir şekilde eteğimi çekiştirerek. "Tamam. Yeni... Bir telefon numaram var. İster misiniz?"

"Neden olmasın?" diyor Eva memnun bir şekilde omuz silkerek.

Hızlıca, masanın üzerinde duran pembe bir kâğıt parçasına Bunty'nin tuğlasının numarasını yazıp diğerlerinden daha kolay ayırt edilebilmesini sağlamak için çevresine birkaç kalp ve çiçek çiziyorum.

Ardından da bu kâğıt parçacığını olabildiğince unutul-

maz bir şekilde masanın üzerinden Eva'ya doğru itiyorum.

"Çok sevimli!" diyor Eva bu kâğıt parçacığını diğer kızların telefon numaralarından oluşan kocaman bir yığının altına iterken. "Sonra görüşürüz, Harriet!"

Sonra? Sonra ne zaman?

"Hımm," diyorum, Eva camı açıp sinek dışarı uçarken. "Benimle görüştüğünüz için teşekkürler."

"Benim için zevkti," diyor Eva, bunun kesinlikle tek seferlik bir olay olduğunu açıklığa kavuşturarak. "Hoş elbise, bu arada."

Yutkunarak, portföyümü alıyorum masadan hızla.

"Teşekkürler,." diyorum zayıf ve etkisiz bir şekilde.

Ardından da aynen Avustralya moda dünyasına kabul edildiğim kadar neşeli bir şekilde Avustralya moda dünyasından uğurlanıyorum.

19

Bir "an" doksan saniye olarak tanımlanır.

Bu, mekanik saatlerin icadından önce, Orta Çağ'da kullanılan bir zaman birimidir: Bir güneş saatinde bir gölgenin hareketi, kırk *an* içeriyordu. Dolayısıyla bu *anların* her birinin uzunluğu, gündüzün ve mevsimin uzunluğuna göre değişiyordu.

Ve Annabel yıllardır, herhangi bir zor ya da akıl karıştırıcı duruma tepki vermeden önce, "bir an" düşünmeye teşvik eder beni.

Bu nedenle Eva ardından ofisin kapısını kapatırken, uysalca doksandan geriye doğru yavaş yavaş saymaya başlıyorum.

Seksen dokuz, seksen sekiz, seksen yedi, seksen altı...

Ajans hâlâ vızır vızır işliyor.

Kollarının altlarına sıkıştırmış oldukları portföyleriyle modeller gelip ofislere girerek gözden kayboluyorlar. Temsilciler yoğun, etkili telefon görüşmeleri yaparak muhtemelen heyecan verici işler ayarlıyor, egzotik seyahatler organize ediyor, yepyeni ve hayat değiştirecek deneyimlerin hazır bulunma durumunu açıklıyorlar.

Seksen beş, seksen dört, seksen üç...

Şimdiye kadar hiç bulunmadığım yerlerde yapılacak olan fotoğraf çekimlerini ve moda şovlarını ayarlıyorlar: Muhtemelen daha önce hiç karşılaşmadığım, evlat edinmediğim, özgürlüğüne kavuşturmadığım ya da sinirlendirmediğim bazı hayvan türleri de vardır bu çekimlerle şovlarda.

Seksen iki, seksen bir, seksen...

Ortada bu kadar moda ile ilgili faaliyet varken benim *bunlardan hiçbirine* uygun olmadığımı inanmak oldukça zor geliyor bana.

Yetmiş dokuz, yetmiş sekiz...

Yani, o kadar yol geldim sonuçta: Bana bir şans tanıyabilirlerdi, öyle değil mi?

Yetmiş yedi, yetmiş altı, yetmiş beş...

Sadece ufak *bir* seçme mesela?

Yetmiş dört, yetmiş üç...

Uzaya gitmiş olan en geç insan, yirmi beş yaşındaki Gherman Titov, yirmi beş saatte dünyanın çevresinde on yedi tur atmıştır. Eva'nın bir modellik işi için beklememi istediği sürede, dünyanın çevresinde yedi yüz kırk kez dönebilirim ben.

Ve hazır elim değmişken de yeni bir dünya rekoru kırabilirim.

Yetmiş iki, yetmiş...

Aman Tanrım, bir an çok uzun.

Yet...

Çok çok uzun.

Ye...

Size bir şey diyeyim mi? Saat kullanmamızın bir sebebi var kesinlikle.

Çabucak herhangi biri beni fark etmeden önce sarı saten elbisemin eteklerini toplayıp makineler, kâğıtlar, klasörler ve kalemlerle dolu bir ofise giriyorum: Muhtemelen bu ortam bana birazcık daha bildik geldiğinden.

Ardından ofisin kapısını kapatıyor, portföyümü önümdeki makinenin üzerine atıyor ve tuğlayı çıkarıyorum.

Hızla ihtiyaç duyduğum numaraya doğru ilerleyip düğmeye iyice basıyor ve ağır telefonu kulağıma götürüyorum.

Birkaç kez çalıyor telefon ve ardından bir *klik* sesi duyuluyor.

"Bebek dingom! Nasıl asılıyorsun bakalım, parıltılı koalam benim? Ayaklarınla, baş aşağı?"

"Wilbur," diye fısıldıyorum alelacele. "Yardıma ihtiyacım var sanırım."

20

Tamam, ihtiyacım olan yardım değil.

Rehberlik. Açıklama: Danışmanlık ve aydınlatma. Öneri, bilgi, ipucu ve yönerge. Direktif ve tavsiye.

Ya da... Anlarsınız işte.

Birkaç milyar sorunun yanıtı.

Her nedense Wilbur çoktan kahkahalarla gülüyor bile.

"Yardıma ihtiyacın var demek." diyerek hattın öbür ucundan bir kahkaha patlatıyor. "Bu *hiç* senin tarzın değil, benim küçük ornitorenk suratlım. Konuştuğum kişi Harriet Manners mı gerçekten? Çünkü karakterine *tamamen* aykırı bu, tatlı vombatım."

Bazen, hayatımdaki insanların beni hiç de benim kendimi gördüğüm gibi görmediklerini düşünüyorum.

"Avustralya ajansındaki randevumdan yeni çıktım," diyorum. "Ama sanırım yazışmalarla ilgili bir hata olmuş, çünkü bana verecekleri hiç iş yok. Hem de hiç."

"Bebek kangurum," diyor Wilbur tatlı bir şekilde. "Asla garanti bir iş değildi ki daha çok muhteşem potansiyel bir fırsat gibi bir şeydi. Bunu anladığınızı sanmıştım."

On dörtlük günlük programımda MODELLİK YAPILA-

CAK GARANTİ GÜNLER!!! yazarak bırakmış olduğum koca boşluklara bakılacak olursa kesinlikle *anlamamışım*.

“Bir aydan daha uzun bir süre beklemem gerekebileceğini söylediler.”

“Bu tamamen normal, tavşancığım,” diyerek doğruluyor bunu İngiliz temsilcim. “Şimdiye kadar acayip şanslıydın. Modellik yapmak bir Scrabble oyununa benzer. Bazen doğru harfler gelir. Bazen de minik damla balığım, poponun üzerine oturup doğru taşları beklemen gerekir sadece. Niye şu parıltılar saçan büyükannenle birlikte birkaç yer görmüyorsun oralarda?”

Suratımı asıp portföyümün sayfalarını çeviriyorum bir bir. Ardından da önümdeki makinenin bir tuşuna basıyorum.

Wilbur’un söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyor, alışıldığı üzere. En son Scrabble oynadığımda; elimdeki harflerle yazacak bir şey olmadığını düşünürken, B harfi kelimenin üç katına, J harfi de harfin üç katına gelecek şekilde BURJUVAZİ yazmayı becerip yüz elli üç puan almıştım. Jasper o kadar sinirlenmişti ki üç saat boyunca benimle konuşmamıştı.

Kent soyluluğun eş anlamlısı olan bu kelime, üretim araçlarını ellerinde bulunduranla çıkarları birleşenlerin oluşturdukları toplumsal sınıf anlamına gelir, merak ettiyseniz.

Daima oynayabileceğiniz bir kelime vardır yani.

“Yani, sabırlı olmalıyım?” diye açıklık kazandırıyorum, dalgın bir hâlde başka bir düğmeye basarken. “Bir şeyler çıkacağını düşünüyor musun?”

“İvit,” diyerek onaylıyor beni Wilbur. “Sakin ol, benim minik tepeli deve kuşum. Bu arada, o bip sesleri de ne, şaşkın paspasım?”

Hımm.

Gelecekte olur da ekstra kopyalarına ihtiyacım olursa diye tüm portföyümün fotokopisini çekerken çıkan sesler?

“Sadece belge düzenliyor ve bir parça Avustralya sıcağının tadını çıkarıyorum.”

Bu fotokopi makinesi Tayvan’da yapılmış gerçi ama söyledim oldu işte.

“Mükemmeliyato,” diyor Wilbur, kar taneleri arasında vesikalık şeklinde çekilmiş fotoğrafımın bir kopyası daha makineden çıkarken. “Bardaktan ejderha boşanırcasına yağmur yağıyor burada ama yeni kızlarımdan biri üst düzey bir Gucci kampanyası kaptı ve önümüzdeki hafta onunla birlikte Mauritius’a uçuyorum, ay da ay!”

İstemsizce küçük bir ah kaçıyorum ağzımdan.

Mauritius, nesli tükenmiş olan Dodo kuşunun bir zamanlar tek evi olmasıyla ve yüzde sekseninin şeker kamışı tarlalarıyla kaplı olmasıyla ünlüdür.

O iş için genel hatlarıyla bir çalışma programı hazırla-

maya başlamayı ne kadar da çok *isterdim*.

“Bak sana ne diyeceğim, benim minik zencefilli bisküvim,” diyor Wilbur, fotokopi makinesi vızıldamayı kesip ben sıcak kâğıtları portföyümün içine koyarken. “Yarın Eva’ya bir *bello* der, seni bir sıkıştırıp sıkıştıramayacağıma bakarım. Bu nasıl geliyor kulağa?”

Tüm bedenimi yoğun bir minnet duygusu kaplıyor.

Wilbur’un yardım edeceğini *biliyordum*.

Ya da anlarsınız işte. Rehberlik edip beni yönlendireceğini. Öh öh.

“Evet, *lütfen*,” diyorum muazzam bir rahatlamayla. “Ve gerçekten hiç müşkülpesent değilim, abartısız *her şeyi* yaparım.”

“Hayır, yapamazsın, şekerparem,” diyerek gülüyor iyilik perim. “Sen benim modelimsin ve Peak Models’in koruması gereken bir destansı ünü var, balım. Ama yine de ne yapabileceğime bakacağım bir.”

Tamam, pekâlâ: Nerede kalmıştım?

Yetmiş. Altmış dokuz, altmış sekiz...

Temkinli bir şekilde, her iki tarafa da bakıp kimse beni yakalamadan kırtasiye odasından çıkıyorum hızla.

Altmış yedi, altmış altı...

Isınmış portföyümü göğsüme bastırıp çıkışa doğru koridor boyunca hızla yürümeye başlıyorum. Sadece yarına

kadar beklemem gerek. Bu o kadar da uzun bir süre değil, değil mi?

Altmış beş...

Belki aradaki zamanda Sidney Sealife Akvaryumu'nu ziyaret edebiliriz: Steven adında bir papua pengueni var orada.

Altmış dört...

Ve Pig adında bir manati.

Altmış üç...

Solumdaki bir odanın kapısı açılıyor ve bir kadın çıkıyor.

Altmış i...

"Geldiğin için teşekkürler!" diye sesleniyor biri. "Sanırım listedeki son kişiydi. Kalan kimse var mı?"

Altmı...

Alt...

Bir saniye.

Belki de kendi iyilik perim olma zamanıdır.

Yakalayın ânımı...

"Merhaba," dediğimi işitiyorum, öne doğru bir adım atıp elimi uzatırken. "Ben Harriet Manners. Geç kaldığım için özür dilerim."

21

Geek olmak, bir parça sorun yaratan bir şey olabilir zaman zaman.

Örneğin; öğretmenin tahtaya yazmış olduğu bir matematik denklemini teneffüste tahtaya gidip düzelttiğinizde notunuzun yıldızlı A'dan A'ya düşürülmesinde olduğu gibi.

Veya kafe kuyruğunda önünüzdeki, menüyü inceleyen bir kişiyi tek bir fincan kahvede önerilen günlük riboflavin dozunun yüzde on birinin, pantotenik asit dozunun yüzde altısının, manganez ile potasyum dozunun yüzde üçünün ve niasin ile magnezyum dozunun yüzde ikisinin bulunduğu konusunda bilgilendirmek için on dakikanızı vermiş olmanıza rağmen, bu kişinin hiçbir şey almadan kafeden ayrılmasında olduğu gibi.

Ya da arkadaşınızın gönderdiği mesajlardaki *eşortman* ya da *mağrul* gibi yanlış yazılmış olan kelimeleri *eşofman, *marul diye düzelttiğinizde, arkadaşınızın üç gün boyunca size yanıt vermemesinde olduğu gibi.

Of, kimi kandırıyorum ben?

Geek olmak çoğunlukla hayati tehlike oluşturan bir şeydir ve üzerine iştirilmiş bir ön uyarıyla gelmesi gerekir: Yanıp sönen bir ışık ya da en azından küçük, kırmızı bir

rozet gibi bir şeyle.

Ama zaman zaman, faydalı bir şey de olabiliyor geek olmak.

Gelişigüzel bilgilerle dolu bir kafayla, bilinmeyen bir kadro seçimine düşünmeden adımımı atarken, bir şey bana bu ânın o anlardan biri olduğunu söylüyor.

Burası, Avustralya'nın moda merkezi olabilir ama bana yönlendirilecek olan her soruyu muhtemelen yanıtlayabileceğimi tahmin ediyorum. 1998'de Singapur'da yapılan bir güzellik yarışmasında, puanların yüzde altmışı internet bilgisine verilmiş.

Ben *çoktan* hazırım.

"Çok özür dilerim," diyor karşımdaki hoş, sarışın kadın. "Ajanstan gelen listeyi tamamladığınızı sanmıştım. Seni atladık mı?"

"Yo," diyerek gülüyorum, yapabildiğim kadar soğukkanlı bir şekilde başımı sallarken. "İngiltere'den şimdi geldim. Zamanında yetişemeyeceğimi düşünüyorlardı ama buradayım işte! Puff! Bereket versin ki dünya genelinde günde 102.465 uçuş yapılıyor ve ben de bunlardan birindeydim!"

Mükemmel, Harriet. Hayat kurtarıcı ve iddialı bir hamle.

Sevkle, hâlâ ılık olan portföyümü uzatıyorum.

Ardından da sekiz ya da dokuz fotokopiyi alıp masanın üzerine düzgün bir yelpaze şeklinde yerleştiriyorum bun-

ları, ek olarak.

“Harika!” diyor üzerinde kotla mavi bir tişört bulunan ve daha da sarışın olan genç bir adam ağır bir Avustralya aksanıyla. “Ben Jack ve bu da Emily. Bu niş bir iş; dolayısıyla ne kadar çok olursa, o kadar iyi!”

Jack’le Emily birlikte portföyümün üzerine doğru eğiliyorlar.

Onlar ağır ağır sayfaları açarken, odadaki heyecanın arttığını hissedebiliyorum: Bir balonu bir süt şişesinin ağzına geçirip şişeyi ısıttığınızda, balonun şişmesi gibi.

Vesikalık şeklinde çekilmiş olan Baylee fotoğrafıma ve polaroid Elizabeth dönemi *Vogue* fotoğrafıma bakarken, başlarını kuvvetli bir şekilde evet der gibi bir aşağı bir yukarı sallıyorlar. Yuka Ito için yapılan Fuji çekimine, cam bir kutunun içindeki Manga Kızı çekimine ve altın sarısı tütü giymiş olduğum fotoğrafa bakarken de şevkle bir şeyler mırıldanıyorlar.

Ahtapot Charlie ile olan fotoğrafıma gelene kadar, çoktan kocaman birer sırtış yerleşmiş oluyor bile Jack’le Emily’nin yüzlerine.

Ben de içimde umudun bir sıcak hava balonu gibi şiştiğini hissediyorum.

Bunun işe yarayacağını *biliyordum*. *Biliyordum* işte.

Bu, *benim anım* ve kendi başıma yarattım ben bu ânı: *Hiç kimsenin* yardımı olmadan.

“Bir ahtapot!” diyor Emily, neşeyle bana gülümseyerek. “Tam bir sürpriz!”

“Charlie bir *callistoctopus macropus*’tu,” diyorum memnuniyetle. “Aynı zamanda, Atlantik beyaz benekli ahtapot olarak da bilinir. Hint Pasifiği bölgesinde bulunup özel olarak çekim için Japonya’ya gönderilmişti.”

“Umarım zarar görmemiştir.” diyerek kaşlarını çatıyor Jack.

“Hiç zarar görmedi,” diyerek teminat veriyorum. “Aslında, ahtapotların kabuklu hayvanların kabuklarını ve diğer nesneleri toplayarak yuvalarının çevresine kale ördüklerini biliyor muydunuz?”

“Aramızda bir uzman olması çok hoş,” diyerek gülümsüyor Emily ve ben birden gururla dolduğumu hissediyorum: Tüm ömrümü birinin beni bu şekilde adlandırmasını umarak geçirdim.

“Şey,” diyorum olabildiğince alçak gönüllü bir şekilde. “Kendimi daha çok *meraklı biri* olarak nitelendirmeyi tercih ediyorum ben, gerçekten.”

“Bu fotoğraflar harika, Harriet,” diyor Emily, Tokyo’da çekilmiş olan sumo fotoğrafının fotokopisini eline alırken. “Aynı zamanda gerçek bir moda modeli gibisin de.”

Memnuniyetle gülümsüyorum. Benim için çok şey söylendi, ama *gerçek bir moda modeli* asla bunlardan biri değildi. “Çok teşekkür ederim!”

“Peki bu geçişi nasıl yaptın?” diye soruyor Jack bir kâğıt parçasına bir şeyler karalarken. “Zor mu oldu, yoksa kendiliğinden mi gelişti?”

Bu muhteşem soruyu yanıtlamadan birkaç saniye düşünüyorum. “Başlangıçta zordu ama sanırım alıştım artık.”

Yani, başlangıçta *birkaç* aksilik oldu elbette ama kişisel moda serüvenimin tüm detaylarını öğrenmelerine gerek yok.

“Çok *gençsin*. Ne zaman başladın?”

“On beş yaşındaydım. Benim ülkemde gayet normal bir şey bu, sanırım.”

“İnanılmaz derecede çok çalışmış olmalısın. Şu ana kadar senin için en zorlu yer neresiydi?”

Lunaparktaki hızlı tren, hiç şüphesiz: O kadar korkmuştum ki neredeyse trenin tepesine tırmanıp kaçacaktım. “Coney Island, New York,” diyorum düşünceli bir şekilde. “Sanırım kalbim atmayı kesmişti tamamıyla!”

“Hahahah!” diye gülüyorlar. “Bazen böyle geliyor, öyle değil mi? Ama ne derler, bilirsin: Hepimiz okyanustan geliyoruz ve her birimizin içinde küçük bir okyanus var.”

Gözlerimi kırıştırıyorum. *Akıntıya uyum sağla, Harriet*. “Kanın yüzde doksan sekiz oranında deniz suyuna benzer bir kimyasal bileşimi olduğunu ve hemen hemen aynı pH değerine sahip olduğunu, dolayısıyla bu söylemin esasen neredeyse tamamıyla *doğru* olduğunu biliyor muydunuz?”

Müşteriler katıksız bir sevinçle birbirlerine bakıyorlar.

Fiziksel olarak şiştiğimi hissediyorum ben de: Bilgi birikimim, enformasyon balonu patlama raddesine gelene kadar şişiyor içimde.

Geek olmak *muhteşem* bir şey.

“Peki ama solunum hakkında ne söyleyebilirsin bize? Çünkü,” alçak gönüllülükle gülümsüyor Emily. “Korkarım daha çok moda açısından yaklaşıyoruz buna. Çok daha fazla şey bildiğinden eminim.”

Duyduğum heyecandan dolayı bedenimdeki her bir lif ürperiyor. Aman Tanrım, solunumla ilgili ne söyleyebilirim onlara?

Temelde, solunumla ilgili *her şeyi* anlatabilirim aslında.

“Şey,” diyorum çabucak. “Hepimizin akciğer kapasitesi farklıdır ama ortalama bir kadın için *inspiratuar kapasitesi* yaklaşık 2,4 litre iken, *soluk kapasitesi* 3,1 litredir.”

Gözleri kocaman açılıveriyor.

“Ve,” diye devam ediyorum. “Aslında solunumun oksijenle çok az ilgisi vardır. Havanın sadece yüzde yirmi biri oksijendir!”

Başlarını bir aşağı bir yukarı sallıyorlar, mest olmuş bir hâlde.

“Ve oksijen, glikozun karbondiokside kadar parçalanıp ATP elde edilmesi için kullanılır.”

Tarnam: Artık susacağım.

O kadar heyecanlıyım ki benim kendi akciğer kapasitem en az yarıya inmiş gibime geliyor çünkü; susmamın temel nedeni bu.

Bu işin altından başarıyla kalkıyorum işte.

Emily'yle Jack birbirlerine bakıyorlar ve ardından da portföyümü zafer kazanmış bir edayla *pat* diye kapıyorlar.

"Pekâlâ," diyor Jack yüzünde geniş bir sırıtışla. "Sanırım öğrenmemiz gereken her şey bu kadar. Deneyim ve detaylı bilgiyi modayla birleştirecek birini arıyorduk ve sen mükemmelsin."

Gözlerimi dikip Jack'le Emily'ye bakıyorum. "*Sahiden mi?*"

"Kesinlikle," diyor Emily yüzünde mutlu bir sırıtışla. "Sen tam beklediğimiz kişinin, Harriet. İstersen iş senindir."

22

Yusufçuk böcekleri hayvanlar âleminde en iyi görüşe sahip olanlar hayvanlardır.

İnsanlar renkleri kırmızı, mavi ve yeşilin bir kombinasyonu olarak görürken Japon araştırmacılar, yusufçuk böceklerinin *otuz üç* farklı türde ışığa duyarlı proteine sahip olduklarını keşfetmişlerdir ki bu da yusufçuk böceklerinin bizim hayal bile edemediğimiz renkleri gördüğü anlamına gelir.

Yusufçuk böceklerinin ne hissettiklerini tam anlamıyla biliyorum.

Çünkü vesikalık şeklinde çekilmiş olan fotoğrafımın fotokopisinin arkasına telefon numaramla e-posta adresimi hızla yazıp gururla yürüyerek kadro seçiminden çıkarken dünya gözüme birden o kadar renkli görünüyor ki benim de her bir gözümde 30.000 mikro göz varmış gibime geliyor.

Sanki her şey bir milyar güzel renk içeriyormuş gibi.

Yusufçuk böcekleri ayrıca, yüzde doksan beş başarı oranıyla, yeryüzündeki en ölümcül avcı hayvanlar olarak bilinirler: Bir büyük beyaz köpek balığından iki kat başarılı, bir kaplandan da dört kez daha etkilidirler.

Ama açıkçası, artık köşelerine çekilebilirler, çünkü benim şu andaki başarı oranım onlarınkinden yüzde yüz daha iyi.

İlk Avustralya modellik işimi garantiledim.

Tamamıyla bir başıma yaptım bunu.

Yüzümde bir gülümsemeyle, zıplayarak danışma kısmına geri çıkıyor ve bu zaferi kutlamak için *Şanslı Ülke* rozetimi parlatıyorum elimle.

Nat hâlâ eskiz defteri üzerine eğilmiş bir hâlde oturmuş, başparmağının tırnağını kemiriyor. Natalie Grey, bir şeye konsantre olmuşken yaklaşık olarak yüzde seksen oranında insan, yüzde yirmi oranında da mideye indirilmiş ojedir.

"Aldım!" diye bir çıgık atıyorum zaferle, portföyümü Nat'in yanındaki boş yere fırlatıp etrafta zıplamaya başlıyorum parmaklarımı Nat'in yüzüne doğru oynatarak. "Bir iş aldım!"

"*Hadi canım!*" diyor Nat, eskiz defterini bırakırken. "Bu kadar kısa zamanda! *Nasıl* yani? Sen gideli daha üç dakika oldu sadece!"

Kaşlarımı çatıp saatime bakıyorum.

Bu son iki sahnenin gerçekleşmesi kırk sekiz dakika aldı; dolayısıyla ya Nat saat bilmiyor ya da çokkk fazla aseton indirdi mideye.

"Bir kadro seçimine *davetsiz girdim,*" diye fısıldıyorum

kiyafetlerimiz hışırdarak binadan çıkarken. "Temsilci beni bu seçime sokmayacaktı; dolayısıyla ben de bunu kendim yaptım!"

Nat, süper etkilenmiş bir hâlde bana dönüyor.

"İyi bir fikir miydi bu, Harriet? Yani, moda temsilcilerinin işi değil mi bu? Tam da bunu yapmak için usanmadan çalışıp durmazlar mı temsilciler?"

Tamam, Nat'ın yüzündeki ifadeyi kesinlikle yanlış okumuşum.

"İş aldım diye gerçekten çok mutlu olacaklar," diyerek güvence veriyorum Nat'e, birlikte güneş ışığının muhteşem bir şekilde aydınlattığı bir parka doğru caddeden karşı karşıya geçerken. "Her neyse, sanırım Eva'nın aklından tamamıyla çıkmıştı bu, çünkü bu iş için *dört dörtlüktüm*. Tüm soruları yanıtlayabildim falan filan."

"Sen *her zaman* tüm soruları yanıtlayabilirsin," diyerek gülümsüyor Nat. "Sana soruları *yanıtlatmamayı* sağlamak: İşte, değerli olan beceri bu."

Mutlu bir hâlde Nat'e dil çıkarıyorum.

Sarsıntılı bir başlangıç sonrasında, her şey tam plana göre gidiyor. Belki bu başta sahip olduğum bir plan değil ama sorun değil bu.

Farklı, doğaçlama, *daha iyi* bir plan bu.

"Bu arada, kızın adı neydi?" diye soruyorum, kol kola girmiş bir hâlde Bondi Plajı'na doğru geri yürümeye başlar-

ken. "Elbiseyi isteyen kızın?"

"Hiçbir fikrim yok ama bu akşam aradığında, adını söyleyeceğinden eminim. O kartvizitleri hazırladığın için teşekkür ederim, H. Telefon numaramı likit göz kalemiyle yazmaktan *çok daha* profesyonelce. Şu kartvizitlere bakabilir miyim?"

"Elbette," diyorum çantamdan bir kartvizit çıkarırken. "Zaten Yıldızlar Gecesi partisinden kartlar kalmıştı ve babamın bilgisayarında da asla kullanmadığı özel bir ayar var."

Ardından da çantamdan çıkardığım kartviziti Nat'e uzatıp artık kaderim tamamıyla kendi kontrolümde olduğu için hayatımın ne kadar da muhteşem olacağına dair bir hülyaya dalıyorum.

Belki de Cambridge Üniversitesi'ne erken bir başvuru yapmalıyım.

Ya da ön bir niyet mektubu göndermeliyim.

Onlara tüm altı alanda da kazanmış oldukları 89 Nobel Ödülü'nden bahsedebilirim Oxford'dan otuz bir tane daha fazla (gerçi, Oxford'dan daha fazla başbakan çıkmıştır) ve benim girişkenliğimden o kadar etkileneceklerdir ki...

"Harriet," diyor Nat sert bir şekilde, birden kaldırımda durarak. "Bana bunun tek kartvizit olmadığını söyle."

Gözlerimi kırıştıtarak Nat'e bakıyorum. "Elbette değil. Endişelenme, yüzlerce kartvizit hazırladım."

Nat'in yüzü bir kez daha renk değiştiriyor: Pembeden acayip bir griye dönüşüyor. "Demek istediğim, bana bunun kartvizitin *tek versiyonu* olmadığını söyle. Bana hepsinin aynı olmadığını söyle."

Nat'in basım işinin nasıl yürüdüğünü anladığını sanmıyorum.

"*Hepsi aynı,*" diyorum sabırla. "Bilgisayarların yaptığı budur, Natalie. Aynı şeyden bir sürü yaparlar."

"Harriet, bunun üzerinde hiçbir şey yok."

"Ne?"

Nat gümüş rengi kartviziti havaya kaldırıp arkasını çeviriyor "*zerinde hiçbir şey yok.*"

Kartviziti almak için uzanıyorum ama Nat benden kaçırıyor kartviziti.

"Var," diye ısrar ediyorum endişeli bir hâlde, Nat *şanslı ülke* rozetini yakasından söküp yere fırlatırken. "Adın, e-posta adresin, telefon numaran, sosyal medya hesapların var. Boş bir kartvizit yapmam ben. Ne tür bir geri zekli olduğumu düşünüyorsun?"

Ardından dehşetle birbirimize bakıyoruz.

Bunun temel nedeni -hadi, dürüst olalım- bu sorunun yanıtının hemen hemen her zaman aynı olması.

"Kontrol et," diyor Nat paniklemiş bir sesle. "Diğerlerini kontrol et."

Ağzım kurumuş bir hâlde, çantamı altüst edip içindeki-

leri kaldırıma boşaltıyorum. Her bir gümüş rengi kart boş.

Yazıcının mürekkebi bitmiş olmalı.

Sanırım beynim de durmuş aynı zamanda.

"Nat," diyorum sonuçsuz bir biçimde yerdeki kartvizitleri tararken. "Çok, çok özür dilerim. Eminim o kız bir şekilde ulaşacaktır sana. Yani, tek yapması gereken..."

Adını ve telefon numaranı tahmin etmek.

"Söyle," diyor Nat gözlerini kısarak. "Devam et, onun kim olduğumu tahmin etmesine ve bana nasıl ulaşabileceğine dair istatistiksel olasılıkları söyle bana."

Kızarıp yere bakıyorum.

"On iki hane," diye mırıldanıyorum fısıldayarak. "Her bir hane sıfırdan dokuza kadar bir rakam olabilir. Yani bu da bir hane için on olasılık anlamına gelir. Bir haneyi doğru tahmin etme olasılığı, onda bir. On iki hanenin tamamını doğru tahmin etme olasılığı..."

Duraksıyorum. Hiç de umut verici bir hesaplama değil bu.

"Söyle, Harriet."

"Telefon numaran için bir trilyonda bir," diyorum zayıf bir sesle. "Adın için ise çok daha fazla."

Hayatla barışık biri olduğumu düşünmekten hoşlanırım: Her durumun iyi yanını görebilme yeteneğine sahip biri.

Ama bu istatistikler dehşet verici.

"Bir trilyonda bir," diye homurdanıyor Nat yüksek ses-

le, son kartviziti de yere atarken. "Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama *aman Tanrım.*"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum yüzüm alev alev yanmaya başlarken. "Gerçekten çok çok... DUR BİR SANİ-YE. Belki hâlâ ofistedir. Yapmamız gereken..."

Daha ben cümlemi tamamlayamadan Nat uzaklaşıyor: Güçlü bacakları küt küt vuruyor yere ve saçlarıyla gece elbisesi rüzgârda dalgalanıyor. Ben, kaldırım taşlarına takılarak ardından ilerlerken aramızdaki mesafe giderek artıyor.

Ama ona yettiğimde çok geç artık.

Nat'in suratı bir karış.

Bu hiç mantıklı bir anoloji değil; çünkü karış, *satılabilir*cek bir şey değil ama daha iyi bir anoloji bulacak vaktim yok, çünkü en iyi arkadaşım beni öldürmek üzere.

"*Gitmiş,*" diye parlıyor Nat, ajansın kapısını ardımızdan küt diye çarparken. "Hiç kimse kim olduğunu bilmiyor, randevu defterinde kaydı yok ve onu bulmanın hiçbir yolu yok."

Ağzımı tekrar açıp kapatıyorum, bu hikâyenin tüm suçun tamamıyla benim olmadığı bir versiyonunu bulmaya çalışırken.

"Google'da aramayı deneyebilir?" diye bir öneride bulunuyorum zayıf bir şekilde.

"Hangi bilgiyle?" Nat ayaklarını yere vura vura güneşli sokaklara çıkıyor tekrar ve ben ardından koşuyorum. "Ko-

lejimin internet sitesinde gömülü olan fotoğrafımı bulana kadar milyonlarca fotoğrafı taramasını mı istiyorsun?"

Gözlerimi kırıştırıyorum. Neden olmasın? *Benim* yapacağım şey bu olurdu.

Bunu sesli olarak söylemediğimden emin olmama rağmen, "Biz, sen değiliz," diyerek iç geçiriyor Nat. "Seni seviyorum Harriet ama bu, benim büyük şansımdı. Şu anda seninle konuşamayacak kadar öfkeliyim, tamam mı?"

Evet anlamında bir aşağı bir yukarı sallıyorum başımı. Bu gayet adil ve mantıklı görünüyor, koşullar göz önüne alındığında.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum tekrar, Nat'in yere atmış olduğu rozetini kaldırımdan alırken.

"Biliyorum," diyerek iç geçiriyor Nat.

Eve dönüş yolunun geri kalan kısmını hiç konuşmadan yürüyoruz.

23

Nat, günün geri kalan kısmı boyunca suratını asıyor. Küçücük gözlemeler yapıp bunları ÖZÜR yazacak şekilde bir tabağa yerleştirdiğimde suratını asıyor. İnternetten *Şeytan Marka Giyer*'i indirip bunu dışarıdaki sinema ekranına yansıttığımda suratını asıyor.

Kalp şeklindeki kâğıda *Lütfen beni affet!* yazıp, yanına da hızla kovboy şapkası takan bir kanguru resmi çizdikten sonra bu notu önce Nat'ın karşısındaki yastığa, ardından karyola direğine, sonrasında da alnıma yapıştırdığımda suratını asıyor.

Yatağının kenarına oturup yüzümde en üzgün, en özür diler ifadeyle gözümü dikmiş ona bakarken bile suratını asıyor Nat.

"İyi miyiz artık?" diyorum umutla.

"Hayır."

Birkaç dakika sonra: "Ya şimdi?"

"Yok."

"Şimdi?"

"Harriet," diye iç geçiriyor Nat yorganı kafasına çekerken. "Biraz zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Bu, gayet makul bir istek ama bilim adamları zamanın

algıdan ibaret olduğunu ve tamamen algılayana bağlı, yani göreceli bir kavram olduğunu ortaya koymuşlardır.

Ben de böyle bir şey söylediklerinde insanların aslında ne kadar zaman istediklerini bir türlü kavrayamam asla.

“Canım,” diyor Bunty, sonunda Nat’la uğraşmaktan vazgeçip ayaklarımı sürüyerek salona girdiğimde. “Göz açıp kapayıncaya kadar düzelecektir Nat. Gel yanıma otur da bana yarınki çekimden bahset.”

Moonstone gayet resmî bir şekilde kanepenin yakınındaki bir sallanan sandalyeye oturmuş, gıcırdayan bir kalemle bulmaca çözerken; Bunty gökkuşağı rengine tüylü bir battaniyeye sarınmış bir hâlde yeşil kadife kanepede uzanıyor.

İtaatkâr bir şekilde, kendimi Bunty’nin yanına küt diye bırakarak kanepeye oturuyorum.

“Uçak, sabah sekizde kalkacak,” diye okuyorum Emily’nin yirmi dakika önce göndermiş olduğu e-postadan. “Çekim tüm gün sürecektir muhtemelen. Akşam da geri uçacağız.”

Anne babam ilk kez bu seyahatte yanıma Bunty’yi ya da bir gözeticiyi veya bir çeşit bebek bakıcısını almam konusunda ısrarcı davranmadılar. Belki de beni kısmen takasla verip benim yerime canlarını ona ne olduğu konusunda eskisi kadar sıkmayacak olan daha iyi bir versiyonumu almaya hazırdırlar artık.

“Bak, ne diyeceğim sana,” diyerek gülümsüyor Bunty. “Neden eve geri dönüşün için bir kek daha yapmıyoruz? Bir maceradan sonra *bir sürü* gıdaya ihtiyaç duyarsın.”

Önemli ölçüde neşeleniyorum. “Bir lamington keke ne dersin? Bu, Avustralya’ya özgü, Hindistan cevizi tozuna bulanmış, çikolata soslu bir pandispanya ve ben henüz denemedim.”

“Kesinlikle,” diyerek gülüyor büyükannem. “Canım benim, her zaman *her şeyi* denemelisin.”

Birden bir parça ev hasreti hissederek, yanağımı büyükannemin kucağına koyup uzanıyorum.

“Bilirsin,” diyor Bunty şefkatle saçımı okşarken. “Hayat bir çiçek gibidir tatlım. Ona ne kadar çok bakarsan, ne kadar çok ışık verersen o kadar çok açılır ve o kadar çok güzelleşir.”

Başımı evet anlamında sallayıp ardından merakla Moonstone’a bir bakış atıyorum.

Fısıltıyla bir şeyler mırıldanıp bulmacasına henüz doldurmuş olduğu kelimenin üzerini çiziyor Moonstone.

“Ona karşı nazik olman gerekir,” diyerek konuşmaya devam ediyor Bunty. “Onu sevmen, onu olduğu gibi kabullenmen gerekir ama asla onu paramparça etmemeli ve asla aşırı sıkı tutmaya çalışmamalısın.”

Tekrar başımı evet anlamında sallıyorum. Cidden, eğitilmiş bir bahçıvan değilim ama ben bile bir çiçeği elinizde

sıkmamanız gerektiğini biliyorum.

“Hayat geçicidir. Dolayısıyla değişmesine müsaade et ve hayatın her değerli anının olduğu gibi tadını çıkar.”

Alnımı kırıştırarak sehpaye bakıyorum.

Çiçek Yapraklarıyla En Dolu Hayatınızı Yaşamamız için Papatya Dizimi Rehberi sehpanın üzerinde duruyor: Yıpranmış, canlı gök mavisi kapağının ön yüzünde büyük beyaz sarı bir çiçek var ve kitabın adı altın sarısı harflerle yazılmış.

İçinde de bir sürü cıvı cıvı ayraç var.

Gerçi, eğer Bunty şu anda kitaptan direkt alıntı yapıyorsa kitabı kendim okuyup notlar ekleyebileyim diye bana vermesi muhtemelen daha verimli olurdu: Ne de olsa bu, benim uzmanlık alanım bir şekilde.

Başımı kaldırıp baktığımda, Moonstone’un elindeki bulmacaya başını evet anlamında bir aşağı bir yukarı salladığını görüyorum.

“Tamam,” diyerek onaylıyorum Bunty’yi, birden ağırlık çökünce ona biraz daha sokulurken. “Papatyalar şafak ağarırken açtığından, İngilizce *daisy* kelimesinin Eski İngilizcedeki *daes eag* ifadesinden geldiğini ve bunun da *günün gözü* anlamına geldiğini biliyor muydun?”

“Bak, al işte canım. Çiçeklerin bile bize göz kulak olduğunu bilmek hoş bir şey değil mi?”

“Hııı,” diye mırıldanıyorum.

Ardından da Moonstone'un kalemiyle agresif sesler çıkarmasına rağmen, rahatsız etmeyen bir sessizlik oluyor. Ben tam uykuya dalmak üzereyken çantam garip sesler çıkarmaya başlayınca, başımı kaldırıyorum birden.

BİPP BİPP

Sanki çantam bu sesleri gerçekten yüksek sesle söylüyormuş gibi geliyor: İşte bu kadar alçak teknolojiye sahip telefonum.

Tuğlayı çantamdan çıkarıp yeşil bir ışıkla aydınlanmış olan ekrana bakıyorum gözlerimi dikip.

Mola! Görüntülü görüşme? Jasper x

Doğrulup oturuyorum: Bir kez olsun zaman çizelgeme uymamın zamanı geldi. Güç bela cevap yazıyorum:

Evt!

Hızlıca Bunt'yı öpüp kanepeden zıplayarak kalkıyorum.

Moonstone'un omzu üzerinden eğilerek, "Yukarıdan aşağıya altı, beş harf, bir şey çekmeye yarar, ucu çengelli demir çubuk: *Kanca*, bir şey değil."

Ardından da dışarı çıkıp devasa sinema ekranındaki şey kırmızı bir pabuç resminden Jasper King'in tanıdık somurtmasına dönüşene kadar birkaç düğmeye basıyorum.

"Nihayet," diyor Jasper yüzümü görür görmez.

Bu biraz tuhaf.

Çünkü bu, benim de ona söylemek istediğim şey tam olarak.

24

Buyurun size Aborjin Sanatı ile ilgili birkaç bilgi:

- Dünya tarihindeki en eski kesintisiz yaşayan kültürden gelir.
- Resimler, 60.000 yıldır nesilden nesle aktarılan rüya zamanı hikâyelerine dayanır.
- Yazılı bir dil olmadığı için bu hikâyeler toprak, demir ve kömürden yapılan renklerle anlatılır.
- Bir sanatçının ailesinden kendisine geçmemiş olan bir hikâyeyi izinsiz resmetmesi yasaktır.
- En değerli Aborjin resmi 2.400.000 dolara satılmıştır.
- Tüm bunları Yedinci Sınıf Sanat Projem sırasında öğrendim.

Elbette, Jasper'a son maddeden bahsetmiyorum.

Yeni Güney Galler Sanat Galerisi'ni ziyaret edeceğime söz vermiş olduğumu tamamıyla unutmuştum ve neredeyse Jasper'ın ilk sorduğu şey bu oluyor. Panikleyip Avustralya sanatıyla ilgili bildiğim her şeyi kusana kadar, gerçekten oraya gitmiş olduğuma da neredeyse ikna ediyorum kendimi.

Belki de gitmeliydim: Büyüleyici çünkü.

"Yiribana galerisini nasıl buldun?" diye heyecanla ko-

nuşmaya devam ediyor Jasper öne doğru eğilerek. "Şu Emily Kam Ngwarray'ın resmi delicesine güzel değil mi?"

"Yiribana, Eora halkı dilinde 'bu taraftan' anlamına gelir," diyorum, bunu bir hayli çaba sarf ederek hatırladıktan sonra, hafifçe ekranın sol köşesine bakarak. "Ve Gadigal topraklarındaki bu halkı tanır."

"Peki ya John Bulunbulun'un ağaç kabuğuna yaptığı resim? Gördün mü onu? Geçen dönem John Bulunbulun'un tarama tekniğini okuduk."

"Ha, evet," diyorum yutkunarak, çünkü konuyla ilgili bilgim tamamıyla tükendi. "Çok şeydi..." *Neydi? "Ağaç-sal."*

"Hiç fotoğraf çekmedin mi? Birkaçını ilham versin diye kullanmak isterim gerçekten."

Midem suçluluk duygusuyla burkulmaya başlıyor.

Doğrusu, bu bilgileri peş peşe sıralamamdan Jasper'ın için iç yüzünü şu ana kadar çoktan tamamıyla anlamış olacağını tahmin ederdim bir şekilde ama anlamadığı için ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin değilim.

Benim için alışılmadık bir durum bu.

"Aaa," diyorum başımı iki yana sallayarak. "Çektim *tai* ama telefonumu parçaladım. Çokkk sinir bozucu."

En azından *bu* kısmı doğru.

"Endişelenme," diyerek rahatlatıyor beni Jasper. "Bu, hafıza kartına zarar vermez; dolayısıyla geri döndüğünde,

Toby'nin yardımıyla fotoğraflara ulaşabiliriz."

Kahretsin. Bunun sonuçlarını *düşünmemiştim*.

"Neyse," diyorum, eve dönmeden önce başkalarının fotoğraf galerilerindeki fotoğrafları telefonuma yüklemeyi aklımın bir köşesine not ederken. "Ben geldiğimden beri ne var ne yok?"

Jasper de olup bitenleri anlatıyor bana.

Rin'le Toby'nin artık kendilerine resmen *Roby* dediklerinden ve birbirlerine uyumlu, kanatlı spor ayakkabılar aldıklarından; artık üzerine bir şey döküp mahvedemeyeceğim için yaprak oyma resim projesini sonunda bitirmeyi başardığından bahsediyor.

Dün Alexa Roberts'in nasıl birden kafeye dalıp büyük camgöz köpek balığı gibi ortalıkta dolaştıktan sonra, hiçbir şey satın almadan kafeden çıkıp gittiğini anlatıyor.

"Sence beni mi arıyordu?" diyorum, hafif meraklı bir şekilde.

"Şüphesiz," diyerek başını bir aşağı bir yukarı sallıyor Jasper. "O kızın gidip kendine bir hayat edinmesi lazım."

Bir parça memnun hissetmekten alamıyorum kendimi.

Çünkü, bu soruna sahip olan kişinin ben olduğumu düşündüğüm onca yılın ardından, aslında durumun tam tersi olduğu netlik kazanıyor. Artık belalımlı tamamıyla arkamda bıraktım ben, hem de bir açıdan daha fazla açıdan.

Sonunda, Jasper'la ben yavaş yavaş bir sessizliğe doğru

yol alıyoruz.

Bir sonraki adımın ne olması gerektiğinden tam olarak emin değilim.

Altı aydır iyi arkadaş olabiliriz ama Jasper'la ben toplamda sadece yedi kez öpüştük.

(Saydığımdan değil elbette: *Yaklaşık olarak* yedi kez demek istiyorum.

Ya da bilirsiniz işte.

Tam, kesin ve ajandamda işaretlenmiş olarak.)

Bu her ne ise başlangıca oldukça yakın gibime geliyor.

"Biliyor..." diye söze başlıyorum.

"Oralar..." diyor Jasper aynı anda.

Her ikimiz de susuyoruz ve ben hafifçe kızarıyorum.

"Önce sen söyle," diye ısrar ediyorum, çünkü gelişigüzel bir şekilde Ewok dilinin Tibetçe ve Nepalcenin bir birleşimi olduğunu bilip bilmediğini sormak üzereydim Jasper'a ve bu, gerçekten önemli bir soru değil.

"Oralardayken tanıdığın binlerini görüp görmediğini sormak üzereydim tam?"

Birden ağzım kuruyor.

Bir insan ortalama ömürde yaklaşık olarak 20.000 litre tükürük üretir. Bu da elli üç küveti doldurmaya yetecek bir miktardır. Şu anda, ben bir yüksüğü bile dolduramam ürettiğim tükürükle.

"Bu, bu ne anlama geliyor? Kimi gördüm mü?"

“Rin, Yuka Ito’nun şu anda Sidney’de olduğunu söylüyordu,” diye yanıtıyor beni Jasper. “O senin eski patronun, öyle değil mi? Seninle iletişime geçmiş olabileceğini düşündük.”

Bunu duyunca, tekrar yutkunabiliyorum.

“Ha, Yuka,” diyorum rahatlamış bir hâlde. “Hahaha. *Tabii* ya. Imm... hayır. Çok uzun zamandır görmüyoruz birbirimizi.”

“Belki de ona sen ulaşmalısın,” diyor Jasper, babası tezgâhın ardından bağırmaya başlayınca, bakışlarını o tarafa doğru çevirerek. “Hayatında önemli bir yeri vardı, öyle değil mi? Hem şu anda aynı ülkedesiniz. Bir daha bu şansı yakalayamayabilirsin.”

Ardından, direkt bana bakmak için dönüyor Jasper.

Çok kısa bir anlığına, artık Yuka’dan bahsedip bahsetmediğimizden emin olamıyorum ve birden Jasper’la aramızda çok büyük bir mesafe varmış gibime geliyor: On altı bin kilometreden ve on saatlik zaman farkından çok, çok daha büyük bir mesafe.

“Hıı,” diyorum belli belirsiz bir şekilde, zorlukla yutkunarak. “Belki de. Sadece... Pek iyi ayrılmadık ve Yuka sahiinden delicesine n...”

Birden susuyorum.

Nüfuzlu.

Aman Tanrım: *İşte bu.*

Birden, kader değiştirecek olan bir sonraki fikrim yüksek bir küt sesiyle tam yerine oturuyor.

“Jasper,” diye viyaklıyorum, birden dimdik oturarak. “Seni yarın arasam? Yarın akşam yedide konuşuruz, tamam mı?”

“Tamam.” Jasper ayağa kalkıp önlüğünü' beline bağlamaya başlıyor. “Olur tabii. Zaten gitmem gerekiyor şimdi. Yarınki çekimde başarılar.”

“Sağ ol,” diyorum, Jasper düğmeye uzanırken. “Hoşça...”

Ama Jasper çoktan gitmiş bile.

25

Tamam, bu biraz tuhaf kaçabilir.
Şunları göz önünde bulundurursak yani:

- a) Yuka Ito'yu son gördüğümde; Paris'te bir yer altı mezarlığında, üzerimde kuş tüyleri, kemiklerle çevrelenmiş bir hâlde, idrar torbamı Yuka'nın önünde boşaltmamaya çalışarak ayakta duruyordum ve
- b) Ondan bir önceki seferde de artık yardımına ihtiyacım olmadığından, direkt olarak beni yalnız bırakmasını söylemiştim ona.

Bilgisayarımı kapıp geçen yılın e-postalarını tararken Yuka Ito'nun bunların hiçbirini hatırlamayacağına ikna etmeye çalışıyorum kendimi.

Beyin, 2,5 petabayt veri kaydedebilir ki bu da 2.500.000 gigabayt eder. Ama Yuka, dünyanın en ünlü moda tasarımcılarından biridir ve her zaman son derece yoğundur.

Eğer çok şanslıysam, Yuka benimle ilgili her şeyin üzerine bir şekilde yeni bir şeyler kopyalamış olacaktır.

Büyük bir heves patlamasıyla Yuka'ya bir e-posta yazıyorum:

Sevgili Yuka Ito,

İnternette, Amerikan Moda Tasarımcıları Konseyi Yaşam Boyu Başarı Ödülü'nü aldığınızı okudum! Tebrikler! Gerçi, gerekli nitelikleri taşıdığınızı bile bilmiyordum. İşinizi ABD'de bu şekilde kaydettirmiş olmanız çok akıllıca.

Neyse Natalie Grey adında gelecek vadeden bir tasarımcının Sosyal Medya Baş Denetçi Başkanlığını™ yapıyorum. İnternet sitenizde onun birkaç fotoğrafını yayımlayabilir misiniz acaba?

Sadece iki üç fotoğraf yeter de artar bile! ;)

Pişman olmazsınız!

Harriet Manners xx

Çabucak GÖNDER'e basıyorum.

Ardından da aslında fotoğraf ya da bağlantı adresi eklemediğimi fark edip bir e-posta daha yazıyorum.

Sevgili Yuka Ito,

Ayyy! Fotoğrafları unuttum.

Endişelenmeyin, bu e-postaya otuz iki fotoğraf ekledim; dolayısıyla aralarından seçmek üzere BİR SÜRÜ fotoğrafınız var! ;) ;)

Harriet x

Tekrar GÖNDER'e basıyorum.

Ama dosyalar çok büyük olduğundan yazdığım e-posta gönderilemiyor. Ben de fotoğrafları, her birinde sekiz fotoğraf olacak şekilde, dört ayrı e-postaya ekleyip bunları Yuka'ya gönderiyorum.

Ardından, lütfen ve teşekkür ederim demeyi unuttuğumu fark ediyorum.

Dolayısıyla yedinci bir e-posta yazıyorum.

Sevgili Yuka Ito,

Lütfen ve çok teşekkür ederim!

Hx

Evet: Bu, iş gerecektir.

İnisiyatif alma konusunda gitgide iyi oluyorum, bunu kendim söylesem bile. Belki de memlekete dönünce, dersler bittikten sonra öğrencilerin katılacağı, ârı yakalama konulu bir ders açmalıyım okulda.

Birkaç saniye sonra, Nat gözlerini ovuşturarak evden dışarıya çıkıyor. Ona verdiğimde, "Giymektense üzerine ketçap döküp yerim Harriet," dediği, üzerinde JRNTH Takımı'nın bir fotoğrafı basılı olan kocaman tişörtü giymiş.

Sanırım Nat'in beni affettiğini söylemesinin dokunaklı bir yolu bu.

Ya durum bu ya da gerçekten tuhaf bir akşam yemeği

yemek üzereyiz.

“Selam,” diyor en iyi arkadaşım utana sıkıla, kapının ağzında durarak. “N’apıyosun?”

“Hiçbir şey,” diyorum, çabucak bilgisayarımın kapağını kapatarak. “Bir dahaki dönem okuyacağım logaritma ve integralde değişken değiştirme konularında formda olduğumdan emin oluyorum.”

Nat’in henüz B Planı’nın bir sonraki adımının ne olduğunu öğrenmesine gerek yok. Ben bunun işe yarayacağından emin olana kadar öğrenmemeli bunu.

“Bazen senin için gerçekten çok endişeleniyorum,” deyip gülümsüyor Nat yanıma oturup, sevgi dolu bir şekilde dirseğiyle beni dürterken. “Eee, bir sonraki Sidney turu planı ne, kanka? Hadi, programımızla şaşırt beni.”

Ve sanki sihirli bir şekilde tüm aptal hatalarımın bağışlanmış ve unutulmuş olduğunu anlıyorum.

İşte, zaman böyle bir şey.

Bilim adamları, evrenin 13.8 milyar yaşında olduğunu ve genişliğinin milyarlarca ışık yılı olduğunu meydana çıkarmışlardır ve evrenin, beş milyar yıl daha var olacağını tahmin etmektedirler. Başka bir ifadeyle; evren büyüktür, yaşlıdır ve daha bir hayli zaman vardır önünde.

Dolayısıyla belki de Buntly haklı: Belki her zaman çok sıkı tutmam gerekmiyor.

Çünkü sevdiğim insanlar sonunda dönüş yolunu buluyorlar.

26

Yaklaşık olarak on yedi aydır modellik yapıyorum. Ya da birazcık daha net olmamı isterseniz yaklaşık on iki bin saat, yedi yüz bin dakika ya da kırk dört milyon saniyedir modellik yapıyorum.

Bunların epey delice olduğunu söylemek de adil olur.

Göreceli olarak kısa olan bu zaman zarfında, Birmingham'da bir şapka tezgâhını kırıp döktüm; Kremlin Sarayı'nın dışında karlar içinde zıplayıp durdum; Japonya'da bulunan *Motosu-ko Gölü*'nde ışıklandırılmış bir elbisenin içinde su üzerinde süzüldüm ve Shibuya Geçidi'nde bir bisiklet çarptı bana.

Brooklyn Köprüsü'nden New York'un 250.000 sokak lambasının titreşerek yanmasını izledim; Marakeş'te Jemaa el-Fnaa'da mutsuz yılanlar tarafından sarmalandım ve Sahra Çölü'nün turuncu kumlarında yuvarlandım; Hindistan'da Holi boya bulutlarının içinde dans ettim ve bir fil teklifsizce hortumundan üzerime su püskürterek beni yıkadı.

Paris'in katakomplarından ürktüm, kafama devasa bir tavşan başı geçirilmişken Le Piscine Molitor havuzuna düştüm ve Londra'nın merkezinde de birkaç kez yere çakıldım.

Söylemeye çalıştığım şey şu: Modellik sayesinde, hayatımın son 637 gününde, onun öncesindeki 5.572 günde yapıp görmüş olduğumdan daha çok şey yapıp gördüm muhtemelen.

Gerçi, o kadar çok ödev yapmamışımdır sanırım.

Ama ben tam *bunu atlattım* diye düşündüğümde, moda dünyası karşıma yeni bir zorluk çıkarmayı beceriyor her nasılsa. İki saatlik bir uçuş için güneşli Sidney’de bir uçağa binerken de bunun o zorluklardan biri olduğunun farkına varıyorum: Yaşadığım yerden çok uzakta, dünyanın bir ucunda, bir günlük bir çekim için bir başımayım.

Bir buçuk yıl önceki Harriet Manners buna nasıl tepki verirdi diye düşünmekten de alamıyorum kendimi. Hatırlarsınız onu: cips paketlerinin içine doğru hızlı ve derin derin nefes alan, masaların altına saklanan kızı.

Şu ana kadar kustumuk torbasını çoktan başına geçirmiş olurdu o muhtemelen.

Uçak yumuşak bir şekilde pırıl pırıl, mavi bir gökyüzüne doğru yükselirken, bu kızın artık var olmadığını fark ediyorum birden. Azar azar, küçük parçacıklar hâlinde bahsettiğim bu farklı yerlere bıraktım onu son bir buçuk yılda. Konfeti gibi dünyanın dört bir tarafına saçtım onu.

Çünkü, kendimi gergin hissetmiyorum artık.

Bunalmış ya da korkmuş hissetmiyorum kendimi; bunu yapamam, burada olmamam gerekir ya da buraya ait de-

ğilim gibime gelmiyor.

Ama evet, ben hâlâ Harriet Manners'ım, iliklerine kadar geek olan kızım. Ama şu anda hissettiğim tek şey; özgürlük, heyecan ve macera: dünyadaki yerime açılan kapı.

Tamamıyla yeni bir bölüm.

"Baylar ve bayanlar," diye cıvıldıyor hostes, uçak ağır ağır kuzeye doğru süzülürken. "Sol tarafa bakarsanız, Tazmanya'ya kadar uzanan Tasman Denizi'ni görebilirsiniz."

İtaatkâr bir şekilde, yanımdaki pencereden dışarıya bakıyorum.

"Uçağın sağ tarafında oturanlarınız, Tamworth ve Dubby'ye kadar uzanan bir manzara görüyor."

Öne doğru eğilip diğer yana doğru uzanıyorum.

Altımızda, kilometrelerce uzanan altın sarısı ve yeşil alanlar, parça parça etrafa dağılıp yer yer maviyle aydınlanmış.

"Ve aşağıya bakmak üzere eğilecek olursanız," diye konuşmaya devam ediyor hostes, ben talimatlarını merakla takip ederken. "Avustralya'nın doğu sahil şeridini görebileceğiniz kadar açık bir gündeyiz. Şu anda Gold Coast üzerinden geçerek Brisbane, Yamba ve Byron Bay'e doğru yol alıyoruz."

Dimdik oturuyorum koltuğumda.

Ardından da yutkunarak, büyük bir dikkatle altımızdaki

manzaraya bakıyorum. Bina adaları, girintili çıkıntılı turkuaz kıyılar boyunca uzanan birkaç beyaz kumsal, bir elin arka yüzündeki ince damarlar gibi uzanan yollar görüyorum.

Biraz daha dikkatle bakarken, insanları da görebildiğimi düşünüyorum bir an: altımızda karıncalar gibi gezinen insanları.

Hayatlarını yaşayan, tepelerinden uçan bize karşı kayıtsız insanları.

Elbette imkânsız bir şey bu: Böyle bir detayı göremeyecek kadar çok yüksekteyiz.

Ama bir anlığına bunu görmüş olduğuma yemin ederim.

Büyük bir arka bahçesi olan küçük, kahverengi bir ev görüyorum. Yamru yumru bir ağaçla üstü kapalı bir veranda ya yaslanmış olan bir sörf tahtası, yıldızlara bakan bir çatı katı penceresi görüyorum.

Bir an için *onu* gördüğümü sanıyorum.

“Şu anda da Sunshine Coast’a doğru yolumuza devam ediyoruz,” diye konuşmaya devam ediyor hostes, ben altımızdaki kasabaya bakabileyim diye boynumu acı verecek şekilde döndürürken. “Uçağımız, Prosserpine’ye inmek üzere burada alçalmaya başlayacak.”

Gözlerimi kırıştıtarak, dikkatimi toplamaya çalışıyorum.

Dün gece Emily'yle Jack'ten gelen son e-posta, bu iş için *nasıl* da kesinlikle uygun olduğumu teyit ediyordu tamamiyle.

Onlara her şeyi anlatmaya hazırım.

Onlara, Queensland'in Avustralya'daki ikinci en büyük eyalet olduğunu söyleyebilirim: Japonya'nın beş, Büyük Britanya'nın da yedi kat büyüklüğünde olduğunu anlatabilirim. Queensland'in dört milyondan fazla insana ve Riversleigh Fosil Alanı'yla Tropik Bölgeler de dâhil olmak üzere iki yüz ulusal parka ev sahipliği yaptığına değinebilirim.

Queensland, her gün sekiz dokuz saat güneş ışığı aldığından, buranın Güneş Işığı Eyaleti olarak bilindiğini ve yeryüzünde bilinen tüm balık türlerinin yüzde onunun bu bölgeyi çevreleyen sularda yaşadığını ilave edebilirim.

Queensland'de *uzaydan* görülebilecek kadar büyük bir doğal yapı bulunduğunu da ekleyebilirim.

Akıllarını başlarından almaya hazırım.

Uçak; ağır ağır, sıcak, altın sarısı bir ışığa doğru alçalmaya başlıyor ve uçaktaki her yolcu pencerelerden dışarıya bakıyor.

Altımızda, milyonlarca mavi tonu var: Lacivertten çivit mavisine, safir mavisinden camgöbeğine, gök mavisinden açık turkuaza kadar her tonu var mavinin. Ufka doğru

uzanıp parlak beyaz girdaplarla karışıyor bu maviler, sanki biri troposferden bir külah dondurma düşürmüş de bu dondurma eriyip her yana dağılıyormuş gibi.

Pırıl pırıl parlayan mavi suda, gelişigüzel bir şekilde savrulmuş koyu yeşil lekeler var: Sanki devler kıvrılmış, bunların altında uyuyormuş gibi görünen, ormanlarla kaplı, tümsek hâlinde adalar bunlar.

Bu sayısız adanın uç kısımları, sanki kocaman zümrüt yeşili bir defterden kopartılmışlar gibi pütürlü.

Bu adaların arasında da yer yer nokta gibi küçük, beyaz tekneler var.

Uçağımız yumuşak bir şekilde iki yanında sıra sıra rüzgârda hafifçe sallanan palmye ağaçları olan, bronzlaşmış, pas rengi bir piste doğru alçalırken bu turist tekneleriyle yatlar gitgide daha da büyüyor ve parlaklaşıyor.

İnsan gözü dijital bir fotoğraf makinesi olsa, 576 megapiksel olurdu: Yani, satın alabileceğiniz en yüksek kaliteli fotoğraf makinesinin iki katından daha fazla güçlüdür insan gözü. Midemde heyecandan bir kıpırdanma başlarken, bu ânı sonsuza dek zihnimde tutabileyim diye kendimi bu ânın epik bir filmini kaydetmeye çalışırken yakalıyorum.

Çünkü son on yedi ayda olan bütün bu muhteşem şeylere rağmen, Dünyanın Yedi Doğal Harikası'ndan birine daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Bu, resmî olarak dünyanın dördüncü doğal harikası.

Nepal'deki Everest Dağı'nın, Zambiya'daki Victoria Şelalesi'nin ve Amerika'daki Büyük Kanyon'un hemen ardından geliyor. İzlanda'daki Kuzey Işıkları'nın, Meksika'daki Paricutin Volkanı'nın ve Brezilya'daki Rio de Janeiro limanının da hemen öncesinde.

Durup dururken şans eseri oluşmuş yepyeni bir listeyi işaretlemeye başlıyorum.

Ve bu liste şöyle başlıyor:

1. Büyük Mercan Resifi.

27

Buyurun size Whitsunday Adaları'yla ilgili birkaç bilgi:

- Toplamda 74 ada vardır ama sadece sekizinde yaşanılmaktadır.
- Deniz Parkı boyunca dağılmış 2.900 farklı resif bulunur.
- Bu adalara adını, adaları ilk kez Paskalya yortusundan sonraki yedinci pazar günü⁵ gördüğünü düşünen Kaptan Cook vermiştir.
- Kaptan Cook tarihi karıştırmıştır: Aslında bu adalara Whitmondays denilmeliydi.
- Whitehaven Beach, yeryüzündeki en güzel beş sahilden biri olarak addedilir.

Fotoğraf çekimi için nelerin planlandığından tam olarak emin değilim ama Nat'ın son anda çantama tıktırmış olduğu kocaman bir şişe 50 faktör güneş kremi için minnettarım. Bir şey bana, bugünün bikinileri, sıg turkuaz sularda hoplayıp zıplamayı ve sadece yansıtıcı beyaz kumlar üzerinde bulunan kızıl saçlı insanların sahip olmayı umabileceği türden bir güneş yanığı içereceğini söylüyor.

"Harriet! Tatlım, buradasın işte!"

Emily, üzerinde minicik bir kort şort ve göbeğini açıkta

bırakan tığ işi siyah bir bluzla, Proserpine gelen yolcu salonunda hoplaya zıplaya bana doğru gelip beni yanaklarımdan şevkle öpüyor.

“Gelebildiğine çok memnun olduk,” diyerek gülümsüyor Emily, ardında Jack sırtarak belirirken.

“Gerçekten öyle,” diyerek Emily’ye katılıyor Jack, elimi kuvvetli bir şekilde bir aşağı bir yukarı sallarken. “Ajans bu bütçeyle çok şey beklemememizi söylemişti bize ama işte buradayız! Mükemmel modeli bulduk!”

“Çok şanslıyız.”

Sadece yusufçuk böceklerine takılmayın: Muhtemelen beni bir milyar renk içinde pırl pırl parlarken görebilecek birkaç opossum ve kedi olduğu için de çok mutluyum artık.

Hayatım boyunca birçok şey söylenildi bana ama *mükemmel model* asla bunlardan biri olmamıştı.

Keşke Eva burada olup duysaydı bunu.

Ve belki okuldan birkaç kişi de olsaydı keşke.

Ve Infinity Models’ten Stephanie, fotoğrafçı Aidan, Peter Trout, India, Poppy, Shola, Rose...

Aslına bakarsanız, daha bir hayli çok tanığın olması hoş olurdu.

“Hiç önemli değil,” diyerek gülümsüyorum gözleri kör eden sarı gün ışığına çıkarılıp hafif tozlu gri bir arabaya doğru yönlendirilirken. “Bu, benim için de bir hayalin gerçekleşmesi. Daha önce hiç Whitsunday Adaları’na gelme-

miştım!”

Jack’le Emily’nin gözleri kocaman açılıp daire hâlini alıyor. “Neee?”

“Hayır! Saçma bu! Buranın geleceğin *ilk* yer olacağını düşünürdük doğrusu!”

“Bali’deki Kristal Koyu ya da Similan Adaları’ndaki Fil Başı Kayalığı dışında.”

“Ya da Sipadan’daki Barakuda Noktası.”

“Maldivler’deki Maaya Thila.”

“Belize’deki Büyük Mavi Çukur.”

“Komodo Adaları.”

“Ya, kimi kandırıyoruz? O kadar çok muhteşem yer var ki nasıl seçim yapılır hatta?”

Kocaman sırtıyorum onlara.

Neden bahsettikleri konusunda hiçbir fikrim yok ama *Nasıl Top Model Olunur* listemin başında *Ödeme Yapan Müşteri Ne Diyorsa Ona Katıl* dediğinden bir hayli eminim.

Dolayısıyla elimden geldiğince gayretli bir şekilde başımı evet anlamında bir aşağı bir yukarı sallıyorum.

“Sanırım bir şapkadan çekiverirsin!” diyerek neşeyle gülüyorum. “Böylelikle de senin için karar verilmiş olur, *Harry Potter*’da olduğu gibi!”

İştahla kıkırdamaya başlıyorlar.

“Bu, çok eğlenceli değil mi?” diyor Emily yanakları parıldarken.

“Bu işte yeniyiz,” diyerek başını bir aşağı bir yukarı sallıyor Jack bir elini şefkatle Emily’nin omzuna atarken. “Muhtemelen bunu kadro seçiminde açıklamalıydık ama kasırğa gibi bir şey oldu seçim. Em kreatif direktör, ben de sanat yönetmeniyim. İlk adamakıllı çekimimiz bu. Dolayısıyla bizim için biraz heyecan verici bu çekim.”

“Biraz değil Jack,” diyerek çok kısa bir anlığına kaşlarını çatıyor Emily, ardından da tekrar gülümsüyor. “Acayip heyecan verici.”

Bu, inanılmaz bir şey. Bu ikisi kadar mutlu bir şekilde hevesli olan ve hiçbir şekilde soğukkanlı davranmaya çalışmayan bir müşteri görmedim daha önce hiç.

Sanırım sonunda *benim* tarzımda moda insanları buldum.

“Herhangi bir şey hazırlamam gerekiyor mu?” diyorum, araba sahile doğru ilerlemeye başlayıp ben camdan, henüz Latince adını bilmediğim gür, sivri uçlu çiçeklere bakarken. “Ne tür bir *ifade* tercih ediyoruz?”

Modellik portföyümün şu ana kadar içerdiği ifadeler şunlar: korkmuş, ifadesiz, keyifli, akli karışık, mest olmuş, şaşırmış, memnun, utanmış, kalbi kırılmış, âşık ve küçük düşürülmüş.

İnsan duygularını sunan hakiki bir *açık büfeyim* ben.

“Ha, vardığımızda görürsün,” diyerek gülüyor Emily. “Ama endişelenme, Harriet. Hiç şüphesiz, ne yapmamız

gerektiğini söyleyen sen olacaksın!”

Vayyy, beni daha şimdiden çok iyi tanıyor Emily.

“Pekâlâ,” diyor Jack, araba küçük bir iskelenin yanında dururken. “Senin için mahzuru yoksa, seni teknede hazırlayacağız. Bu, eğlence kısmı için daha çok zaman kazandırır bize.”

Ardından da arabadan atlayıp kapımı açıyor Jack.

Altın sarısı güneş ışığı tüm gücüyle yüzüme çarpıyor, bir keki fırına verdikten yarım saat sonra fırının kapağını açmış gibi. (Bunun tüm süreci mahvedeceği söylendi bana ama işlerin nasıl gittiğini başka nasıl anlayabilirsiniz ki?)

“Önden buyur,” diyor Jack küçük, beyaz bir sürat teknesini işaret ederek. “Ben bagajdan ekipmanları alayım.”

Bu esnada, Emily arabanın bagajından önce kocaman, naylon kaplanmış bir çanta, ardından da büyük, siyah bir kutu çıkıyor. “Muhtemelen şu ana kadar çalışmış olduğun en deneyimli stilist ben değilim,” diyerek gülüyor, kuttan bir fırça yere düşünce.

“Ems,” diyor Jack başını iki yana sallayarak. “Bunu yapabiliriz, anımsıyorsun değil mi?”

“Elbette,” diyor Emily yüzü kızararak. “Öyle değil mi?”

“Öyle.”

Onların bu gergin heyecanı birden somut bir hâl alıyor: Sanki uzanıp iki parmağınızla tutabilir ve ucundan çekerek bir pamuk ipliği masurasını çözer gibi açabilirmişsiniz gibi.

Midemde küçük bir kırırdanmayla birlikte, sürat teknesine tekrar bakmak için dönüyorum. Kaptan ve iki asistan tekneye binmiş bile. En azından, okyanusun ortasında, sadece üçümüz olmayacağız.

Çünkü, kadro seçimine düşünmeden davetsiz katıldığım andan beri, burada aslında ne yaptığımız konusunda ne kadar az şey bildiğim ilk defa aklıma gelmeye başlıyor.

Ve ufacık bir endişe tohumu yerleşiyor içime.

Bu müşterilere *kendi* bildiklerimi ve *benim* yapabildiklerimi anlatmaya o kadar odaklandım ki onlarla ilgili herhangi bir soru sormayı unuttum tamamen.

Ki bu, en akıllıca hamlem olmayabilir.

"Muhteşem!" diyor Jack sevinçten havalara uçarak, arabanın bagajından Viktorya dönemine ait, kalın, mavi, tek parça, streç bir giysi gibi görünen bir şeyi çekerek çıkarırken. "Bu, çok eğlenceli olacak."

Bir mini şaşkınlık dalgası daha yaşıyorum.

"O benim için mi?" diyorum şüpheyle. "Modelliğini yapacağım dalış giysileri mi?"

"Hay Allah, hayır," diyerek gülüyor Emily çantanın fermuarını açarken. "Q, Jack için. Senin görüntün tam tersi, bence."

Gurur dolu gösterişli bir hareketle, çantadan bir elbise çıkarıyor.

Uzun, beyaz bir elbise bu: Bedene oturan göğüs kısmı,

pul ve dantelle kaplı; boncuk işli, gümüş rengi bel kısmından sonra birden, şimdiye kadar görmüş olduğum en büyük fırfırlı etek kısmı başlıyor.

Aynı zamanda, bunu söylemenin kibar bir yolu yok, parçalanıyor.

Metrelerce uzaktan bile dikişlerinin söküldüğünü, boncukların sallandığını ve elbisenin alt kısmının ağır ağır üst kısmından ayrıldığını görebiliyorum.

“Ben diktim bunu!” diye ekliyor Emily beni teknedeki bir kamaraya yönlendirip dikkatli bir şekilde elbiseyi giymeme yardım ederken. “Elde!”

Birkaç yüz tane pul birden yere dökülüyor.

“Ayyy,” diyor Emily şakıyarak. “İyi ki yapıştırıcı getirmişim.”

“Hi,” diyorum, yapıştırıcı dantelden sızmaya başlarken. “Harika.”

Aynı zamanda, şaşırtıcı derecede ağır bir elbise bu. Tüm bacak kaslarım tir tir titrediğinden, birkaç dakika sonra banka oturmak zorunda kalıyorum.

Emily sert hareketlerle kaslarıma doğru mavi far, yanaklarıma çingene pembesi allık ve dudaklarımin doğal şekline hiç dikkat etmeden de canlı pembe bir ruj sürmeye başlıyor.

Ardından, yürürken pullar ve boncuklar saçarak tekrar dışarıya çıkarılıyorum.

“Ayy, duvağı unutmayalım!” diye ciyaklayıp yıpranmış uzun bir şifon parçayı başımın arkasına tokayla tutturuyor. “Ve de tacı!”

Duvağın üstüne, kristal kaplı plastik bir taç oturtuyor.

Ardından da çalışılmış sahte bir tevazuyla büyük çantayı tekrar açıp, çantadan ağır ağır sekiz elbise daha çıkarıyor. Bu elbiselerin her biri uzun, beyaz ve süslü: Çiçeklerle, parıltılarla, dantellerle, fırırlarla, işlerle ve kuş tüyleriyle kaplı bu elbiseler.

Ve her biri kendine özgü bir şekilde hızla sökülüyor.

Elbiselerin tamamı çantadan çıkarıldığında, yeri çoktan ara ara beyaz, küçük tüy parçacıkları kaplamış oluyor. Aynen Victor’un bahçede gerçekleştirdiği bilhassa vahşi güvercin saldırılarından biri sonrasında görülen manzaraya benziyor bu.

Teknenin motoru harıl harıl çalışmaya başlayınca, artan bir panikle, telefonumu bulmak için ardıma dönüyorum.

Belki Wilbur’u arayabilirim.

Belki Avustralya ajansını arayabilirim.

Belki Eva’yla konuşup ona bir açıklama yapabilirim: Bu işi ona söylemeden aldığımı ama tam olarak ne...

Ama çok geç artık: Tekne kıyıdan uzaklaşmaya başladı ve etrafımızda sadece pırl pırl parıldayan, turkuaz rengi, engin bir deniz var.

Hımm.

Acaba bu sefer, ne tür bir ayva yeme durumuna soktum kendimi?

28

Kuala Lumpur Bülbülü.

Bu, yeryüzündeki en pahalı gece elbisesinin adı: Fayzali Abdullak tarafından tasarlanmış, saf ipekten yapılmış ve üzerinde 751 Swarovski kristali bulunan elbise.

Değeri otuz milyon dolar.

İşin iyi tarafı, böylesine değerli bir şeyi mahvedeceğim diye endişelenmeme gerek yok bugün. İşin kötü tarafı ise Wilbur tam olarak moda endüstrisinin hangi bölümü için modellik yaptığımı öğrendiğinde, benimle bir daha asla konuşmayabilir.

Wilbur'un *standartlarının* plastik taçları ve yakamda şu anda kuruyan yapıştırıcıları kapsadığını sanmıyorum.

"Hııı," diyorum, tekne motoru hırıldayıp açık denize doğru yol alırken çantama göz atarak. Şükürler olsun ki tuğla çantanın içinde.

Zaman kazan, Harriet.

"Evliliklerin yüzde kırk ikisi boşanmayla sonuçlanır. Bu, gerçekten gelişen bir iş pazarı değil mi sence de?"

"Böyle *sonuçlanmayan* yüzde kırk sekizi düşün ama," diyor Emily neşeli bir hâlde, eteğimdeki minik bir söküğü tel zimbayla tuttururken. "Muhteşem değil mi bu? *Romantik* değil mi?"

Tamam. Tekrar dene.

"On altı yaşındayım," diyorum can havliyle. "Avustralya'da on sekiz yaşına gelene kadar, evlenmeye yasal olarak izin verildiğini sanmıyorum."

"Ha!" diyerek gülüyor Jack, üzerinde dalış giysisiyle kabinden çıkarken. "Seni bir balinayla evlendirmeyi planlamadığımız sürece öyle tabii. O durumda sorun yaşamayacağız sanırım!"

"Bir keresinde bir kadın Eyfel Kulesi'yle evlenmiş," diyorum onlara, kalın bir naylonla kaplanmış kamera gibi görünen şeye gözlerimi dikip endişeyle bakarken. "Google'da yeterince uzun bir araştırma yaparsanız, her şeyin mümkün olduğunu görürsünüz."

Ardından da kaşlarımı çatarak okyanusa bakıyorum.

Beni bir balinayla evlendirmek mi? Bu ne anlama geliyor ki şimdi?

Tekne yavaşlayıp duruyor. Çevremizi saran parlak mavi denizde, bağırışıp kahkahalarla gülen turistlerle ağız ağıza dolu başka küçük tekneler de var.

Bu turistlerin hepsinde de şnorkel var.

Birçoğu aynı zamanda dalış giysisi giymiş ve paletle su altı gözlüğü takmış. Sırtlarında oksijen tüpleriyle yavaşça suya girip, sırtüstü suya atılıyorlar etrafa sular sıcratarak.

Klik, klik, klik.

Sanki ufukta beliren durdurulamaz devasa bir buharlı

trenin buharını tttre tttre bana doğru yaklaşmasını izler gibi, yavaş yavaş durumu kavıyorum. Kocaman, ağır ve çok gürültü yapan bir tren bu.

Ve kendimi raylara o kadar özenle bağlamışım ki kaçmaya yetecek zamanım yok.

Trenin buraya varmasını sabırla bekleyecek kadar zamanım var sadece.

"Bir adaya demirlemiyoruz değil mi?" diye soruyorum tereddütle, çapanın teknenin kenarından açıp okyanusun dibine doğru yol almasını izlerken. "Bu düğün çekimi tropikal bir altın sarısı kumsalda değil mi?"

Emily'yle Jack birbirlerine bir bakış atıp ardından da iyi niyetli bir kahkaha fırtınasına tutuluyorlar. "Bir *kumsalda* mı? Eşsiz yeteneklerinin heba edilmesi olurdu bu!"

Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Pardon?"

"İşte, ajansa bu yüzden özel birine ihtiyacımız olduğunu söyledik," diyor Emily, zaten neon ışığı gibi parlayan yüzüme biraz daha pembe ruj ekleyip beni teknenin kenarına doğru götürürken. "*Senin* gibi birine."

"Kesinlikle!" diyor Jack kocaman bir oksijen tüpünü sırtına bağlayıp su altı gözlüklerini takarken. "Aşağıda neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum, Harriet!"

Tekrar gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum onlara. Ardından suya bakıyorum.

Onun ardından da komple dalış takımlarıyla etrafa su

sıçratarak, parıl parıl parıldayan koyu mavi okyanusa dalan insanlara bakıyorum.

"Aşağıda?" diyorum alık alık, sonunda tren bana ulaşırken. Hiç yavaşlama belirtisi göstermeden, buhar çıkararak geliyor tren. "Şeyde olduğu gibi... Diklemesinde?"

"Evet!" diyor Emily neşeyle, Jack el sallayıp solunum tüpünün hortumunu ağzına taktıktan sonra suya dalarken. "Yoksa niye modelliğin yanı sıra serbest dalış yapan eğitilmiş bir dalgıç olan bir model seçelim ki?"

Ve geldi işte tren.

Altmış beş ton masif çelik, bilincime bindiriyor. Çünkü, modellik ajansındaki kadro seçimi tekrar aklımdan geçmeye başlıyor. Ama bu kez, doğru yanıtları vermeye odaklanmak yerine, gerçekten dinliyorum söylenenleri.

Ve birazcık farklı geliyor duyduklarım.

Bu geçişi nasıl yaptın? Çok gençsin. İnanılmaz derecede çok çalışmış olmalısın. Şu ana kadar senin için en zorlu yer neresiydi?

Solunum hakkında ne söyleyebilirsin bize?

Aynı zamanda gerçek bir moda modeli gibisin de.

İngilizce'de yıldızlı A'lık bir öğrenciyim, dil bilgisinde kazandığım bir altın madalyamla Büyük Britanya'nın en başarılı genç dil uzmanlarının yüzde birlik diliminde olduğumu kanıtlayan bir sertifikam var.

Ama bir kez bile olsun şunu sormak aklıma gelmedi:

Neyin yanı sıra?

"Eğitimli bir pa-pardon?" diye kekeliyorum, kibarca teknenin kenarına çıkmama yardım edilirken. Üzerimdeki beyaz elbisenin kabarık eteği sökülüyor, duvak hafif rüz-gârda daha da yıpranıyor.

"Serbest dalış yapan dalgıç," diyerek sırtıyor Emily yüzüme daha da fazla allık sürerken. "Şansımıza inanamıyoruz. Doğrusunu istersen, sonunda modellik yapmaktan bihaber bir uzman bulacağımızı düşünmüştük!"

Aman Tanrım. *Benim profesyonel bir denizkızı olduğumu düşünüyorlar.*

"Ben-ben..." diye kekeliyorum, katıksız bir panikten ötürü boğazım düğümlenmeye başlarken. "Ben... Emin değilim... Nasıl..."

"Endişe etme," diyerek rahatlatıyor Emily beni. "Elbisenin belinde seni aşağıda tutması için ağırlıklar var ve Jack işaret dilinin *tamamını* öğrendi. Birbirinizle mükemmel bir şekilde anlaşabileceksiniz!"

Bununla ilgili ciddi şüphelerim var, çünkü:

- a) Ben dalgıçların kullandığı işaret dilini bilmiyorum ve
- b) Şu anda bile düzgün iletişim kuramıyorum.

"Hıı," diyorum gözlerimi dikip derin suya bakarken.

Zihnimi olabildiğince çok zorluyorum ama bu beladan

kurtulmak için tek bir onurlu yol bile bulamıyorum. Wilbur'un yardımını beklemedim; Eva'yı çiğnedim; beni ajans göndermiş gibi yapıp hakkında hiçbir şey bilmediğim bir işi kabul ettim; hem de tek bir soru bile sormadan.

Öncesinde doksana kadar saymayı bekleyecek kadar bile sabırlı davranmadım.

Üstelik, yepyeni bir iş kurmuş olan iki hoş insan, onları bir profesyonel olduğuma ikna ettiğimden, tüm bütçelerini beni uçakla Queensland'a getirmeye harcadı. Eğer ben başarısız olursam, onların ilk fotoğraf çekimleri de başarısız olur.

Bu durumun suçlusu tamamıyla benim.

Her zaman hay aksi olduğu gibi.

"Ne..." diyorum endişeyle, teknenin kenarına çıkmış, parmak uçlarımda yalpalarken, "lı, ne kadar orada kalacağım, tam olarak?"

"Sana bağlı! Dört beş dakika yeter de artar bile!"

Dört beş dakika kesinlikle yeter de artar bile.

Yutkunarak, içimdeki biyolojik kıvrı zıvır kuyusu pır pır etmeye başlarken, gözlerimi dikip parlak mavi okyanusa bakıyorum.

Bunu yapabilirsin, Harriet.

İnsanlar su altında nefeslerini, beden oksijen gereksinimini en aza indirmek için otomatikman nabız sayısını azalttığından, karada tuttuklarından iki kat daha uzun bir

süre tutabilirler.

Ortalama bir insan su altında otuz saniye nefessiz kalabilir.

Dolayısıyla yapmam gereken tek şey, her bir çekimin bir dakikada ya da daha kısa bir sürede tamamlanmasını sağlamak.

“İyi şanslar!” diyerek sırtıyor Emily hafifçe sırtıma vururken.

Başımı bir aşağı bir yukarı sallayıp profesyonel dalış şampiyonlarının yaptığı gibi, bedenimdeki genel karbon dioksit miktarını azaltmak için, elimden geldiğince çok hızlı ve derin nefes alıyorum.

En azından, tüm hayatım boyunca *bu kısmın* pratiğini yaptım.

Ardından da derin bir nefes alıp sökülen eteğimi bir elimle bacaklarımın çevresine doluyor, diğer elimin iki parmağıyla da burnumu kapatıyorum.

Ve suya atlıyorum.

29

Tamam, su hakkında çok şey biliyorum.

Ortalama bir insan bedeninin yüzde elli ila altmış beşinin, beyninse yüzde yetmiş beşinin sudan oluştuğunu biliyorum.

Metrik sistem oluşturulurken suyun ağırlığının kullanıldığını; dolayısıyla bir litre suyun bir kilo, bir metreküp suyun da tam olarak bir ton geldiğini biliyorum.

Bugün yeryüzünde bulunan su miktarının, dünyamız oluşturulurken bulunan su miktarıyla tamamen aynı olduğunu; dolayısıyla dinozorların, Kleopatra'nın ve Shakespeare'in de içmiş olduğu suyun aynısını içtiğimizi biliyorum. Uzayda; dünya okyanuslarının içerdiği toplam su kütlesinin 140 trilyon katına eşdeğer bir su rezervi bulunduğunu biliyorum.

Hatta suyun tam kimyasal yapısını da biliyorum ve size doğru bir diyagram çizebilirim.

Ama Mercan Denizi'ne atlayıp ağır ağır batmaya başlarken, bu bilgilerden bir tekinin bile şu anda bana yardımcı olmayacağını da biliyorum.

Çünkü şu anda önem taşıyan tek şey; bu suyun yoğun olması, beni ıslatması ve suyun içinde nefes alamamam.

(Bunun temel nedeni, oksijen moleküllerini, bir balığın yaptığı gibi, boynumun yan tarafında bulunan solungaçlar aracılığıyla vücuduma geçirememem.)

Sakinliğini koru, Harriet. İçindeki Küçük Denizkızını devreye sok.

Gözlerimi kırıştırarak üzerimde, geri doğru çekilen su yüzeyine odaklanıyorum.

Deniz şeffaf; yanardöner ışık demetleri suda titreşiyor ve yanımda ve altımda pembe, mavi, yeşil renklerde güzel mercan tepelikleri var.

Turuncu-beyaz minik palyaço balıkları daireler çizerek etrafımda hızla dolanıyor; gümüş rengi-pembe büyük bir levrek ağır ağır süzülerek yanımdan geçiyor; üzerime doğru gelen sarkık dudaklı, benekli sarı balıklar birden yön değiştiriyor. Sol tarafımda parlak mavi bir denizyıldızı duruyor ve yeşil minicik bir denizatı kayalıklar arasında bir aşağı bir yukarı hoplayarak dolaşiyor.

Bir vatoz, başımın üzerine doğru yükseliyor sakın bir şekilde, bir uçak gibi.

Ve ben batmaya devam ediyorum.

Işık demetlerinin inceldiği, suyun daha mavileştiği, daha büyük balıklarla daha koyu renkli mercanların bulunduğu derinliklere doğru iniyorum. Sonunda tam da dibe vurana kadar batmaya devam edeceğimi düşünürken Jack'ı görüyorum. Jack, parmaklarıyla bir halka yaptığı elini havaya

kaldırmış, bir su altı kamerasından bana bakıyor.

Olduğum yerde kalayım diye kendimi yukarı doğru itiyorum yoğun bir çabayla.

Jack elini düzleştirip başını bir aşağı bir yukarı sallarken yüzümü toparlıyor, kollarımı iki yana doğru açıyor ve ayak parmaklarımı birbirlerine bakacak şekilde çeviriyorum.

Klik.

Sonra, hızla duruşumu değiştiriyorum: Bir dizimi havaya kaldırıp dirseklerimi büküyor ve parmaklarımın arka yüzlerini birbirine değdiriyorum. *Klik.* Gözlerimi kocaman açıp sırtımı geriyor ve parmak uçlarımla sağ tarafıma doğru uzanıyorum. *Klik.*

Göğsüm patlamak üzereymiş gibi hissediyorum.

Devam, Harriet. Devam.

Yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde, avuç içlerimi başımın üzerinde dua eder gibi hafifçe birleştirirken, olabildiğince zarif bir şekilde ayak parmaklarımla öne doğru bir tekme savuruyorum.

Klik.

Evet: Uluslararası modellik yatırım ve dünyanın en büyük tasarımcılarından birkaçı için çekimlere katıldım.

Şu anda da su altında "YMCA" dansı yapıyorum.

Babam görse benimle gurur duyardı.

Sonunda, tam başım patlamak üzereymiş gibi hissederken, Jack başparmağını havaya kaldırıyor ve ani bir rahat-

lama hissiyle olabildiğince hızlı bir şekilde ayaklarımı cırparak suyun yüzüne doğru yükselmeye başlıyorum.

Çık çık çık çık çık çık...

Islak kızıl saçlarım yüzüme çarpıp burnuma girerken, soluk soluğa bir hâlde gün ışığına çıkıveriyorum birden.

Hiç Ariel'e benzer bir yanımla yok.

"Harika!" diyor Emily neşeyle, üzerimden sular sızarken kıpkırmızı ve soluk soluğa bir hâlde merdivenden tekneye çıkmama yardım ederken. "Bir daha!"

Dolayısıyla tekrar suya giriyorum.

Bu sefer, koptu kopacak gibi gevşek, minicik incilerle kaplı bir elbise var üzerimde.

Ağır ağır dibe doğru iniyorum.

Telaş içinde, "Robot" dansı yapmaya çalışıyorum: Kollar sertçe ileriye doğru uzatılmış, ayaklar açılmış ve yüz donuk.

Klik klik klik.

Hızlı bir şekilde, suyun yüzüne çıkıyor, tekneye tırmanıyor, başka bir elbise giyiyor, suya geri atlıyor ve "Elma Toplama" dansını deniyorum: Ayakların ucuna basılıyor, el parmakları yukarıya doğru gerilmiş durumda.

Klik klik.

Çık, elbise değiştir, atla. "Ayak Sürüme" dansı.

Klik klik klik.

"Cumartesi Gecesi Ateşi dansı".

Klik.

“Büyük Kutu Küçük Kutu” dansı.

Klik.

Davranışlarım tutarsızlaşınca, bildiğim disko hareketleri tükeninceye; her şey benim için suyun, güneş ışığının, mercanların, balıkların, satenlerin fırıl fırıl dönüşüyle suda süzülme ve düşmeden ibaret oluncaya kadar; artık ne tarafın yukarısı olduğunun ve ne yaptığımın ayırdına varamayacak bir hâle gelmeme kadar bu böyle sürüp gidiyor.

Sadece bunun bir son bulmasını istiyorum artık.

Bunun bir son bulması için *her şeyi* yaparım.

Sonunda, ıslıl ıslıl gülümsüyor Emily bana. “Sadece bir tane daha!” diyor mutlu bir şekilde, son gelinliği giyme-yardım ederken. “Tam bir yıldızsın sen, Harriet! Bravo sana!”

Göğsüm inip kalkarken, gözlerimi kırıştıtararak Emily’ye bakıyorum.

Titrer ve yutkunmaya çalışır bir hâlde tekrar teknenin kenarına çıkarılıyorum.

Gözlerimi dikip denize bakıyorum yedinci defa.

Ardından da derinlere doğru düşmeye başlıyorum.

Durmuyorum bu sefer.

Güneş ışığı etrafımda titreşip parıldarken aniden sakinleşiyor, huzur doluyor ve dinginleşiyorum. Burgu gibi yukarıya doğru dönüp aşağıya doğru düşünüyorum: Bir karahin-

diba tohumu gibi, ağırlığım yok ve savruluyorum.

Ya da havada süzülüyorum, bir kuş gibi.

Belki sevimli bir kerkenez; belki minik, mavi bir bozdoğan; belki kızıl kuyruklu bir şahin; belki gezginci birdoğan; belki de pembe bir boğazı ve pır pır eden minik yeşil kanatları olan yanardöner renkli bir sinek kuşu gibi. Daha önce bir sinek kuşu gördüğümü sanmıyorum; belki de gitmeliyim Meksika'ya ya da Kosta Rika'ya ya da Ekvador'a ya da...

Her şey kararmaya başlıyor.

Ağır ağır, ışıklar titreşip sönüyor.

Tam gözlerimi kapatmak üzereyken bir el uzanıp elimi tutuyor.

Ve beni tekrar suyun yüzüne doğru çekiyor.

30

31

"Harriet?"

32

"Harriet? Gözlerini aç."

33

"Hadi, Manners. Bana bak."

34

Yavaş yavaş, seslerin farkına varmaya başlıyorum. Ardından tekneye vurup tekneyi sallayan dalgaların, yüzüme vuran ılık güneşin, bacaklarıma vuran hafif meltemin ve sırtımın altındaki tahta güvertenin farkına varmaya başlıyorum.

Ve hâlâ elimi tutan bir elin farkına varıyorum.

Bu eli tanıyorum ben.

Parmakların şeklini, tırnakların kısalığını, avuç içinin sertliğini, başparmağımın bu elin üstüne bastırılış tarzını tanıyorum.

Bu, daha önce tutmuş olduğum bir el.

Ağır ağır, gözlerimi açıyorum.

Tam üzerimde bir yüz var: Bronzlaşmış ama kemikli bir yüz bu. Alt dudağın kenarlarında iki küçücük çukur oluşturan, kenarları yukarı doğru kıvrılan geniş ve dolgun bir ağız. Burun, hoş bir şekilde yukarı doğru çıkıyor. Sol yanakta bir ben ve alında küçücük bir çizgi var.

Bu çizginin üzerine de sırlıslam siyah lüleler dökülüyor.

Tanıdık, koyu renk iki göz bana bakıyor: Bir aslaninkiler gibi çekik gözler bunlar ve son derece dikkatli bir şekilde bana bakıyorlar, sanki onlar da yavaş yavaş bana ait küçük

parçaları bir araya getirmeye çalışıyorlar.

“Merhaba,” diyorum sakın bir şekilde. Ardından da bir kova deniz suyu kusuyorum, dünyaya meteor çarpıp yer-yüzündeki her şeyi, ağaçları, insanları, binaları, kaldırımları, dağları, ırmakları, denizleri bir çırpıda yerinden söküp atarken.

Ve beni.

“Oh, çok şükür,” diyor Nick, alnını alnıma yaslarken.

Ve her şey kararıyor.

35

7, 451, 533, 451

7, 451, 533, 493

7, 451, 533, 511

"Ne diyor?"

"Telefon numarası mı bu? Aramamız gerekir mi bu numarayı?"

"Arayamayız ki değişip duruyor."

"Bir şeyler yapın!"

"Tamam, çocuklar. Sorun yok. Sadece birkaç saniye verin ona."

İhtiyatla, gözlerimi tekrar açıyorum.

Hâlâ orada Nick.

Hayali olmayan, istatistiksel olarak olasılıksız, tamamıyla üç boyutlu eski erkek arkadaşım.

"7.451.533.631," diyorum boğuk bir sesle şaşkın şaşkın. "Yaklaşık olarak bu kadar insan var dünyada şu anda. Gerçekten çok hızlı yükseliyor."

"Bir o kadar da hızlı bir şekilde azalıyor," diye iç geçiriyor Nick. "Manners, ne *halt* ettiğini sanıyordun sen orada?"

Gözlerimi kırpıştırarak oturmaya çalışıyor ve öksürerek bir ağzı dolusu daha deniz suyu kusuyorum.

Nick'in ardında, Emily'yle Jack endişeli bir hâlde dikkatle beni izliyorlar: Ellerinde su, çay dolu bardaklar ve atıştırma malıkları dolu tabaklarla tepemde duruyorlar.

"İşte," diyor Emily, beni bir Noel hindisi gibi gümüş rengi büyük bir folyo parçasına sararken. "Biraz kek ye, Harriet. Ya da bir kurabiye. Sandviçimiz de var. Jack! Sandviçler!"

"Getiriyorum," diye sesleniyor Jack telaş içinde, kamara da dalkar. "Harriet, neli istersin? Peynir? Jambon? Ton balığı? Bir çeşit sığır etiyle..."

"*Herhangi bir tane,*" diye bağıyor Emily. "Hadi Jack ya!"

Gözlerimi kırpıştırarak, tekrar Nick'e bakıyorum.

Nick, sade siyah bir dalış giysisi giymiş ve ayaklarında da paletler var; su altı gözlüğünü başına kaldırmış. Yanakları kızarmış ve gözleri parlıyor. Birden hiç ağırlığım olmaksızın süzülüyor ve batıyor, düşünüyor ve tekrar uçuyor gibi hissediyorum.

7.451.639.128...

"Ben..." diye başlıyorum güçsüz bir hâlde.

"Çayı iç," diyor Nick kati bir şekilde, bir fincan çay alıp

bana uzatırken.

"İstemiyorum hiç..."

"Çok deniz suyu yuttun ve eğer içmezsen su kaybedersin. İç şunu, Harriet."

İtaatkâr bir şekilde, şekerli çaydan birkaç yudum alıyorum.

"Tanrım, ne *sanıyordun?*" diye patlıyor Nick çayımın üzerinden bana doğru, ayağa kalkıp güvertede hızlı adımlarla turlarken. "Harriet, ne yapmış olduğuna dair bir fikrin... Ne olabileceği hiç aklına..."

Bir anlığına Nick'in uzun aslan kuyruğunun kızgın bir şekilde seğirdiğini hayal ediyorum ve beklenmedik bir kırdama çıkarıveriyorum ağzımdan.

"*İyiyim,*" diye ısrar ediyorum boğuk bir sesle, çay fincanını tekrar yere bırakıp minnetle bir dilim keke yumulurken. "Bir an gözüm karardı, hepsi bu."

"Sen ne *yapıyordun* aşağıda?" diye bağıırıyor Emily Jack'e, kolundan tutup Jack'i sarsarak. "Bir sorun olduğunu niye *fark etmedin?*"

"Kitapçıkta, kollarını başının üzerine kaldırmanın iyi olduğun anlamına geldiği yazıyordu!" diye yanıtıyor Jack, mahcup olmuş bir sesle. "Harriet, çok özür dilerim."

"Cidden, *iyiyim,*" diye ısrar ediyorum kek dolu bir ağızla. Ardından da gözlerim sanki bir pusulaymış, Nick de Kuzey Kutbu'ymuş gibi Nick'e dönüveriyorum.

"Nasıl?" diye kaçıırveriyorum ağzımdan. "Nasıl bura-
dasın sen?"

"Şu teknede dalış hocasıyım," diyor Nick basit bir şe-
kilde, elli metre ötede, ciyaklayan turistlerle dolu, yeşil bir
motoru işaret ederek. "İşte son günüm bugün. Dolayısıy-
la... Şans, sanırım."

İşte böyle.

Sanki bu, yeryüzü tarihi boyunca birinin başına gelmiş,
olma olasılığı en düşük şey değilmiş gibi.

Sanki ben daha önce böyle bir olasılığı hesaplamamışım
da sonuçlar sıfıra yakın çıkmamış gibi. Sanki Avustralya'da
yirmi üç milyon, Queensland'de beş milyon insan; yetmiş
dört ada ve 344.400 km²'lik Büyük Bariyer Resifi yokmuş
gibi.

"Burada olduğumu bilmiyordun yani?" diye soruyo-
rum, koyu renk gözlerini tararken. "Beni takip etmedin,
olur da başım belaya girerse diye?"

"Yok," diyerek gülümsüyor Nick kendine rağmen, so-
nunda kızgınlığı hafiflerken. "Hem dürüst olalım Manners:
Böyle bir şey tam zamanlı bir iş olurdu ancak. Başını her
zaman belaya sokuyorsun sen."

"Her zaman *değil*," diyorum kıpkırmızı kesilerek. "Sa-
dece *bazen*."

"Neredeyse her zaman."

"Herhangi birinden fazla değil."

"Kelimenin tam anlamıyla herhangi birinden çok daha

fazla.”

Jack’le Emily tuhaf bir şekilde boğazlarını temizliyorlar. Onların burada olduklarını tamamıyla unutmuştum. “İl, biz toparlanırken birkaç dakika daha kendini toparlamak için burada kal sen,” diyor Jack. “İyi olduğundan eminsin değil mi?”

Gözlerim hâlâ Nick’e yapışık bir hâlde, evet anlamında başımı sallıyorum.

“Biraz daha çay iç,” diye tekrar ısrar ediyor Emily, bana bir fincan çay daha uzatırken. Ardından da fısıldayarak endişeli iki yengeçmiş gibi yan yan giderek uzaklaşıyorlar.

Nick’le ben gözlerimizi dikmiş birbirimize bakmaya devam ediyoruz.

7.451.276.176...

6.836.392.019...

3.283.109.482...

1.917.201.928...

99.716.039...

7.819...

997...

82...

Dünyada milyarlarca insan var ama birden sanki hepsi yok oluyormuş gibime geliyor.

Ta ki önümde kalan...

Tek bir kişi olana kadar.

36

Matematik, seviyorum seni.
Ama bu kez, beni fena hâlde hayal kırıklığına uğrattın.

Çünkü bunun olacağını tahmin etmemiştim; zerre kadar bile hazırlıklı değildim ve bir daha asla bir hesap makinesine güvenmeyebilirim.

Öksürüp sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

Kafamdan sadece *sensin sensin sensin sen sen sen sen sensin sensin sen olduğuna inanamıyorum* diye geçiyor ama sanırım böyle başlamamalıyım.

Ne de olsa, üzerimde folyodan bir pelerin ve sıırıslık bir *gelinlikle* eski erkek arkadaşımın karşısında duruyorum.

Kıyafetim zaten yeteri kadar hevesli görünmeme neden oluyor.

"Ya," diyor Nick sonunda. Arkamızda kalan yeşil bottaki biri, ısıık çalıp sesleniyor ama Nick parmağını bir saniye der gibi havaya kaldırıp ardından bana dönüyor tekrar. "Bu olanaksız."

Başımı evet anlamında sallıyorum boş boş.

Üç milyon sekiz yüz yirmi dokuz bin dokuz yüz otuzda

bir, tabii aynı iki metrekarede karşılıklı durma olasılığımızdan bahsediyorsak ve bu okyanusu kapsamıyor bile.

"Olanaksız" bu durumu ucundan bucağından kapsamaya başlamıyor bile.

"Şey... lı... Nasılsın?"

Yeterli değil, yeterli olmadığını biliyorum, ama bunun dilimizde en sık kullanılan cümlelerden biri olmasının bir nedeni olmalı.

"İyiyim," diyor Nick, başını bir aşağı bir yukarı sallayıp, yeşil motora tekrar bir bakış atarken.

"Ve her şey..."

Susuyorum.

Her şey nasıl? Hayatındaki her şey ve her bir günün gündüzünde ve gecesinde olan en ufak şeylerle bunlar arasında geçen zaman dilimindeki tüm düşünceleri bile bildiğim o günlerden bu yana geçen son altı ayda olan her şey.

"Muhteşem," diyor Nick kulağını kaşırken. "Her şey, evet, her şey muhteşem." Motordaki adam tekrar ısıklık çalıyor ve Nick homurdanıyor: "Ya, Allah aşkına..." Ardından da iki elini ağzına götürüp bağırıyor: *"Tamam, anladım, bir dakika."*

Birden, o eski paniğimin tekrar tırmanmaya başladığını hissediyorum.

Bir dakikam var.

Sadece bir dakikam; altı aydır gerçekten tek bir kelime bile etmemiş olmanın ardından her şeyi muhtemelen söyleyebilmek için sadece bir dakika. İnsanoğlu altı milyon yıldır yeryüzündedir: 2.184.000.000 gündür ya da bir buçuk milyar dakikadır.

Bacakları olmayan minik bir amip olarak başlasam bile hayata, *yine de* söylemem gerekenleri söylememe yetecek zaman olacağından emin değilim.

"Sen?" diyor Nick, boğazını temizleyerek. "Sen nasılsın?"

"Okeyim," diyerek başımı bir aşağı bir yukarı sallıyorum, bir kez daha öksürerek. *Yine okey deme, Harriet.* "Yani, ben... Fantastikoyum." *Hayır.* "Süpersoniğim." *Hayır.* "Yani... İyiyim."

"Harika. Ya Toby ve Nat?"

"Harikalar. Rin şu anda İngiltere'de. Toby'yle çıkıyor."

"Cidden mi? Harika."

Kıvrımlarını düzleştirip yaymanız durumunda, beynin ebadının bir yastık kılıfı kadar olacağı söylenmektedir. Birilerinin acilen benim beynime bakması gerek, çünkü beynim düz, parlak bir kâğıt hamuruymuşçasına düzleşiyor-muş gibime geliyor.

Asla böyle olmazdı eskiden.

Nick'le benim aramda işler her zaman... Kolaydı. Ben bir kaldırım kenarına oturmuş panik atak geçirsem de bir

tekerlekli sandalyede Kızıl Meydan'a doğru itilsem de bir televizyon stüdyosunda canlı yayında olsak da birbirimizle iletişim kurmanın bir yolunu hep bulurduk.

Sanki aralarında sihirli, görünmez bir yay olan iki yoğurt kâsesiymişiz gibi.

Ama şu anda Nick'in yüzü üzgün ve soğuk görünüyor ve ben artık bu yüzü nasıl okuyacağımı bilmiyorum.

"Bir de Jasper var," deyiveriyorum çaresizlik içinde. "Yeni erkek arkadaşım."

Bunu niçin söylediğimi bilmiyorum. Doğru bile değil bu.

"Ya?" diyor Nick, yüzünde bir değişiklik olmaksızın gülümseyerek. "Harika bir şey bu!"

Beynim bir yorgan ebadına gelene kadar düzleşiyor.

"Evet," diye konuşmaya devam ediyorum çabucak. "Gerçekten çok yetenekli bir ressam ve *heterochromia iridium*'lu, yani gözleri farklı renklerde. Bu, binde altı kişiyi etkileyen genetik bir bozukluk."

Kapa çeneñi, Harriet.

"Harika bir haber," diyor Nick başını bir aşağı bir yukarı sallayarak, teknenin kenarına doğru bir adım atarken. "Jasper'la ilgili olanı yani, gözle ilgili olanı değil. Mutlu olmana sevindim."

Nick'in dalış teknesindeki düdüğü çalıyor.

"*Tamam!*" diye sesleniyor Nick. "Geliyorum!"

Ardından oksijen tüpünü alıyor ve benim mideme bir

kramp sallanıyor, beynim daha da çok dönmeye başlıyor ve düşünebildiğim tek şey şu oluyor: *Gitme.*

Gitme gitme gitme git...

"Nick," diyorum birden, öne doğru bir adım atarak. "Birkaç gün önce bana telefonla ulaşmaya çalıştın mı? Çünkü, inan sana aldırılmazlık etmiyordum, telefonumu düşürmüştüm ve kırılmıştı, kimin aradığını göremiyordum ve söylenenlerin tamamını da anlayamıyordum, sonra Nat telefonumu attı..."

"Sana ulaşmaya çalışmadım," diyor Nick düz bir şekilde, teknenin kenarına oturup paletlerini giyerken. "Doğrusu, birkaç dakika öncesine kadar Avustralya'da olduğunu bile bilmiyordum."

"Ya."

Ani bir titreşimle, teknemizin motoru yeniden çalışmaya başlıyor ve Jack, "Herkes tekneye, açılıyorz!" diye sesleniyor.

Hayır hayır hayır hayır...

Daha değil daha değil daha değil daha değil...

"Her neyse," diyor Nick su altı gözlüklerini gözlerine indirirken. "Gitmem lazım. Seni tekrar görmek güzeldi, Harriet."

Beni tekrar görmek güzeldi, Harriet.

Sanki ben Nick'in bir keresinde tesadüfen kısa bir araba yolculuğu yapmış olduğu ve bir daha asla düşünmediği

biriymişim gibi.

“Se-seni de,” diyorum uyuşmuşçasına.

“Hoşça kal, Manners,” diyor Nick yüzünde minicik, üzgün bir gülümsemeye ve oksijen tüpünün hortumunu ağzına sokuyor.

Gözlerimi dikip sessizce ona bakıyorum.

İngilizcede *hayalet kelimeler* diye adlandırılan kelimeler vardır. Basım, çeviri ya da yorumlama hatalarından dolayı, aslında var olmamalarına rağmen, *dord*, *kime* ve *abacot* gibi kelimeler tüm dünyada sözlüklere girmiştir resmî olarak.

Sadece görüntü itibarıyla kelimedir bunlar: Anlamları, gayeleri, hedefleri yoktur.

Herhangi bir yere varan bir ana hatları yoktur.

“Hoşça kal,” demeyi becerebiliyorum sonunda. “Nick?”

Nick okyanusa atlayıp gözden kaybolurken, aslında aradığım kelimeler de onunla birlikte gidiyor.

Seni özledim: Hayaletler gibi okyanusta sürükleniyor bu kelimeler.

Buharlaşıp havaya karışıyor.

37

Bunun ardından olanlar konusunda hiçbir fikrim yok. Sonrasına dair bildiğim tek şey, kendi kıyafetlerim içinde tekrar karaya çıkmış olduğum. Sonra, havaalanında, Jack'le Emily'ye hoşça kal diyorum; güneşlik sıkıca kapatılmış bir hâlde Sidney'e geri uçuyorum.

Kaldığımız yerin önünde bir taksiden iniyorum.

Kapıya doğru yürüyorum.

Ama nasıl olduğundan tam anlamıyla emin değilim, çünkü içimde bir şey sökülüyormuş gibime geliyor ve o şeyin nereye gitmeye çalıştığını bilmiyorum.

Ya da her şeyden önce, o şeyin neden ibaret olduğunu bilmiyorum.

"Selam," demeyi beceriyorum baygın bir şekilde, Yalıçap-kınının kapısını açarken. "Kimse..."

"Harriet!" diye ciyaklıyor Nat. Kollarını birden o kadar sıkı bir şekilde boynuma doluyor ki dengemi korumak için kapıya yaslanmak zorunda kalıyorum. "Aman Tanrım, geri döndün ve bugün olanlara asla *inanmayacaksın!*"

Nat haklı: Şu âna kadar olanlara inanamıyorum zaten.

"Ne?" diyorum zayıf bir sesle, Nat'ın kollarını açarken.

"Ne oldu?"

"Şu kız!" diye bağıyor Nat omuzlarımı tutarak. "Ajans-taki kız! Bir model değilmiş, moda blogu yazarıymış ve BENİ BULDU! İnternette bir Harriet'lık yapmış ve bir şekil-de beni *bulmuş*."

Tamam da buna *Bir Harriet'lık Yapma* denmez.

Bu, inanılmaz derecede iyi araştırma becerileri ortaya koymaktır.

"Harika!" diye mırıldanıyorum. "Yani, sen... lıı..."
Odaklan, Harriet. "Ona bir..." Ne *deniyordu* buna? "Elbi-se hazırlıyorsun?"

"Evet!" diyerek sırtıyor Nat ellerini cırparak. "Bu öğ-leden sonra malzeme alışverişine çıktım! Elbise pembe olacak; kırmızı bir astarı ve..." Susuyor Nat. "Harriet, ne oldu? Aman Tanrım, iyi misin sen?"

"Hı?" Çantamı yere düşürüyorum. "İyiyim."

Nat, kaygıyla bir elini alnıma koyuyor. "İyi değilsin. Alev alev yanıyorsun."

"İyiyim."

"İyi değilsin."

"İyiyim ben," diye ısrar ediyorum, sendeleyerek mut-fağa doğru dönerken. "Sanırım biraz güneş çarptı." Ama Nat'ın ardımdan hâlâ kaşlarını çatarak baktığını hissediyor ve ekliyorum: "Bronzlaşmaya neden olan fotonların on trilyonda birinin Samanyolu'nun ötesindeki galaksilerde

bulunan yıldızlardan geldiğini biliyor muydun?”

Anında tekrar rahatlıyor Nat.

Vay. Anlaşılan, *Dikkat Dağıtma Bilgileri* Natalie Grey üzerinde çok işe yarıyor.

“Eee, şu kız, ne oldu?” diyorum, su ısıtıcının düğmesi-ne basarken.

Bu ânın, Nat’in Büyük Ânı olduğuna karar verdim çoktan ve bunu mahvetmemin imkânı yok.

Hele de bunu son seferinde nefes keser bir şekilde yaptıktan sonra.

“Şey,” diyor Nat heyecanla, hemen ardımdan gelerek. “Adı Silva’yymış; a ile bitiyor, er’le değil. Senin ‘Daima Zirvede’ ile ilgili olarak söylediklerini hatırlayıp bunu Google’da aramış! Harriet, kocaman bir bloguyla bir YouTube kanalı var ve benden çoktan bahsetmiş bile! Anlaşılan, Sıradaki Büyük Yenilik’in ben olduğumu düşünüyor! Bak!”

Olduğu yerde gerçekten neşeyle zıplayarak telefonunu bana doğru uzatıyor Nat.

Gözlerimi kırptırarak bakıyorum telefona.

“Yedi bin beş yüz takipçin var?” Nat’in sosyal medya hesaplarını tarıyorum bir bir. “Bu *sabahtan* bu yana?”

“Evet!” diyor Nat mutlu bir şekilde. “Oldukça iyi, değil mi?”

Deliler gibi küçük kalpler, yıldızlar, konuşma baloncukları beliriyor ekranda ve takipçi sayısı anbean artıyor:

7.549... 7.553... 7.576...

"Nat," diyorum soluk soluğa. "Bu *harika*."

"Değil mi?!" diyor Nat neşeyle ve ardından da kaşlarını çatıyor. "Ama bu konuyla yine senin ilgilenmen gerekebilir Harriet, çünkü benim şu ana kadarki en güzel elbiseyi yapmam gerek ve herkese yanıt verecek zamanım yok. Olur mu?"

Nat haklı: Yorumlar yüzer yüzer beliriyor.

Müthiş! Silva çok ilgileniyor bu konuyla! AMAN TAN-RIM BAYILDIM bu cekete! Aman Tanrım BU İŞTE. Nereden bulabilirim bunu? AHBAP HARİKASIN! <3 <3

Ama henüz hiç kimse Sidney Kulesi'ndeki halatlarla ilgili daha fazla bilgi istememiş.

İnternette vakit geçiren insanlar için endişeleniyorum bazen.

"Elbette," diyorum usulca; Nat üzerine kumaş yayılmış olan bir sehpaye doğru koşturup, kendinden hoşnut bir şekilde oturarak mutlu bir hâlde kumaşı incelemeye başlarken. "Merak etme. Bu iş bende."

Sadece, bunu şu anda yapabileceğimden emin değilim.

Yanaklarım alev alev yanmaya, midem ağrımaya başlıyor; ağır ağır hafif bir ağrı kollarımla bacaklarıma yayılıyor; bir terleyip bir üşümeye başlıyorum ve tüm bedenime bir titreme yayılıyor: Sanki likit nitrojene batırılmışım gibi.

Gözlerimi kırıştıtarak duvara bakıyorum.

Yok: Bu benzetme olmaz. Likit nitrojen $-160,5^{\circ}\text{C}$ 'dir: Bedenimdeki tüm deri saniyeler içinde soyulup dökülür bu durumda. Hımm... Benzer ama bilimsel olarak daha doğru bir şey bulmalıyım.

Ama bunun tam olarak ne olabileceğini düşünemiyorum şu anda.

"Senin nasıl geçti?" diye soruyor Nat birden hatırlayarak, bir parça dantel üzerine minik dişler attığı iğnesine odaklanarak. "Muhteşem bir çekim miydi? Ne giydin?"

"Hı?" Tanrım, *yanıyorum*. "Ha, her zamanki gibi. Elbise. Kumsal. Poz. Ve benzeri."

"Harika," diyerek iç geçiriyor Nat, elindeki dikiş iğnesini dantele sokup çıkarırken. "*Çok şanslıyız*."

"Hııı," diye hafif bir ses çıkararak onaylıyorum Nat'i, bir taraftan elimde yelpaze sallarken. Eski güzel ahmak, istatistiksel olarak imkânsız olan *şans*. "Ben gidip..." *Nereye gidiyorum?* "Gidip biraz... Sosyal medya strateji çalışması yapacağım..." *Nerede?* "Yatak odasında."

Ve belki öncesinde biraz kestirim.

Beynim fırıl fırıl dönmeyi keserken, birkaç dakikalık bir karanlık ve sessizlik iyi gelecektir.

Nat, sonunda başını kaldırıp bana bakıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Zorla gülümsüyorum. "İyiyim!"

Titreyerek, çantamı yerden alıp ayaklarımı sürüyerek

yatak odama gidiyor ve kapıyı kapatıyorum.

Tam kıvrılıp yatmak üzereyken, tuğla yüksek sesle çalmaya başlıyor. Tuğlaya uzanmam altı saniyemi, çağrıyı yanıtlayıp yanıtlamamaya karar vermem yedi saniyemi ve çağrıyı yanıtlamak için düğmeye basmam da iki saniyemi alıyor.

İşte bu kadar bitkin hissediyorum kendimi ve bu görüşmeyi yapmayı bu kadar az istiyorum.

“Alo?” diyorum sonunda, sıkıca gözlerimi yumarken.

“Benim küçük yaban arım!” diyen sesi cınlıyor Wilbur’un. “Hayatımın ışığı, kalbimin çiçeği, bu sefer ne tür bir *hataliko* yaptın bakalım?”

Bugün kırmış olduğum efsanevi cevizin benimle gökyüzünün ve denizin arasında kalacağını ummuştum az çok.

Sanırım yanılmışım.

Yine.

38

Gerçekler kitaplarımda yazdığına göre, ortalama bir Britanyalı günde en az sekiz kere özür diler.

İzleyin bunu, çünkü tüm haklarımı bir seferde kullanıp bitirmek üzereyim ben.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, yatakta kıvrılıp bir top hâlini alırken.

"Bebek bonzai ağacım," diye konuşmaya neşeyle devam ediyor Wilbur. "Dün sabır ve benzeri şeyler hakkında konuşmuş olduğumuza parlak yeşil Louboutin ayakkabılarım üzerine yemin edebilirdim. Ama daha şimdi Eva'dan bir telefon aldım ve sanırım konuştuğumuzun hayalini kurmuşum ben, çünkü anlaşılan o ki *hiç* kafana girmemiş."

Titreyerek yorgamı kafama çekiyorum. "Çok özür dilerim."

"Ne oldu, tavşancığım?"

"Ben..." *Uzmanlara kulak asmadım, daha iyisini bildiğimi sandım, beklemeyi reddettim, kendi planlarımı yaptım, kendimi ait olmadığım bir duruma zorla soktum ve tam bir kargaşa yarattım.* "Bir Harriet'lık yaptım."

"Yapmışsın," diyerek beni nazikçe onaylıyor Wilbur.

"Tam Harriet'lık yapmışsın. Şimdi de bana bu saçmalığın niçin gerçekleştiği soruluyor. Bir fikrin var mı benim küçük tırtıklı cipsim?"

Bu çok, çok iyi bir soru.

Sadece şu anda yanıtını verebileceğim bir soru değil.

"Gerçekten özür dilerim."

"Oz'daki ilk gününde seni arayıp, sana normal ajans kurallarını hatırlatmayı *denedim*, haylaz canavarım," diyerek iç geçiriyor Wilbur. "Ama bunun kafanın tam üzerinden uçup gitmiş olduğunu *biliyordum*. Vınnn, parlak bir roket gibi."

Gözlerimi kırıştıtarak duvara bakıyorum uyuşmuş bir hâlde.

Aman Tanrım: Telefonum kırıldığında beni arayan Wilbur'muş demek? Yoğun bir ısı yanaklarımdan göğsüme doğru inerken boğazıma sarılıyor ve nefes alamıyorum.

"Özür dilerim."

"Sorun değil şapşalım. Ama senin başlarında bulunmadığın şu uzun, çok uzun model listesini biliyorsun, değil mi? Artık daha altlarındasın o listenin. Çok daha altlarında. Çok, çok, çok daha altlarında."

Bir duraksama oluyor.

"Şu şekilde ifade edelim hadi," diyerek düşünceli bir şekilde konuşmaya devam ediyor Wilbur. "Artık daha az Scrabble'a, daha çok Yılan ve Merdiven'e benziyor. Sen ta

en başa dönen büyük yeşil yılanı çarptın ve gerçekten o kadar da çok merdiven yok.”

“Gerçekten özür dilerim.”

Wilbur susturuyor beni. “Öfkeli değilim, benim küçük zencefilli çöreğim. Aşacaklardır bunu. Büyük resme bakacak olursak, bu küçük *felaketonun* zerre kadar bile önemi yok.”

Ama var.

Okulda dersler konusunda çok iyiyken, okul dışında ders alma konusunda bu kadar berbat olmamın ne kadar da ironik olduğunun farkına varmaya başlıyorum yavaş yavaş.

Ve özür dilemekten yoruldum.

İşin iyi yanı şu ki kimse Eva’ya ya da Wilbur’a hikâyenin tamamını anlatmamış. Yoksa, sanırım bu telefon anne babamdan ya da muhtemelen Annabel’in hukuk firmasından gelirdi bana.

“Wilbur,” diyorum boğuk bir sesle, yatağın içinde daha da çok büzülüp kollarımı karnıma dolayarak. “Bir daha asla böyle bir şey olmayacağına söz veririm.”

İyilik perim çınlar gibi gülüyor.

“Ah, tavşancığım,” diyor Wilbur sevgiyle. “Bence Harriet Manners hakkında bildiğimiz tek bir şey varsa, o da böyle bir şeyin *her zaman* tekrar olacağıdır.”

Kullanacak üç özürüm daha kaldı.

Temsilcime hoşça kal deyip bilgisayarımı çıkarıyor ve uyukulu bir hâlde, Emily'yle Jack'ten bolca özür dilediğim bir e-posta yazıyorum.

Ardından bir e-posta daha yazıp Eva'dan özür diliyorum.

Son olarak da ağır ağır mesajlarımı kaydırıp yaklaşık üç saat önce almış olduğum ama yanıtlamadığım mesaja geliyorum.

Yine bir randevu zamanı! Konuşmak ister misin? J

Şöyle yazıyorum:

Özr, pek ii hissetmiorm. Yrn knşrz Hx

Sonra telefonumu kapatıyorum.

Ardından da gözlerimi.

39

Sonraki üç günü yatakta geçiriyorum.

İlk günün akşamını tamamladığımda, suyla taşınan bir çeşit egzotik hastalığa yakalanmış olduğum gayet net bir şekilde ortada: Muhtemelen maceraperest bir vatozdan ya da mutsuz bir denizanasından kaptım bu hastalığı.

Belki chikungunya, belki de chagas hastalığı bu.

Ya da muhtemelen Batı Nil virüsü.

Gerçi, bu hastalıklardan hiçbirisi Avustralya'da sık görülmez ve bu hastalıkların hepsi de deniz yaratıkları tarafından değil sivrisinekler tarafından taşınır ama gerçekler benim için hiçbir şey ifade etmiyor artık.

Tek bildiğim şey, her yanımda ağrıdığı.

Ne uyuyabiliyor ne yemek yiyebiliyor ne konuşabiliyor ne okuyabiliyor ne de ders çalışabiliyorum.

Yataktan çıkma isteğim de yok.

Hem de hiç.

İkinci gün Nat, Bunty'yi bir doktor çağırması için zorluyor.

"Bu normal değil," diye fısıldadığını hissediyorum en iyi arkadaşımın odanın kapısında. "Krem şantili muzlu çikolata krep istemedi ve ağustos böcekleriyle ilgili bir belgesel

izleme teklifimi de reddetti.”

Çok, çok hasta olmalıyım.

Ne yazık ki gelen doktor neden bahsettiğini biliyor gibi görünmüyor.

“Gine kurdu hastalığının yok,” diyor doktor net bir şekilde, termometreyi ağzımdan çıkarıp termometreye bakarken. “Ne de Afrika tripanozomiyazın. Ve kesinlikle Kırım-Kongo ateşinin de yok.”

Doktora birkaç alternatif sunmuştum, sırf teşhisi çabuklaştırmak için.

“Emin misiniz?” diyor Nat endişeyle, tüm sabah boyunca pusuda beklediği kapı aralığından. “Nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü Kongo’da değiliz,” diye yanıtlıyor onu doktor. “Hem ateşi de 37.1. Saydığım hastalıklardan birine yakalanmış olsaydı, ateşi bir parça daha yüksek olurdu kanımcaca.”

Bir an için, vücut ısıımın bu kadar düşük olmasından dolayı son derece telaşlanıyorum ama ardından Avustralya’da fahrenheit değil santigrat kullanıldığını hatırlıyorum. Ama ateşim yine de ortalamanın 0.1 derece üzerinde: Bu doktor sağlığım konusunda çok laubali davranıyor.

“Naegleria fowleri var mı diye kontrol ettiniz mi?” diyorum hâlsizce. “Bu sıcak göllerde, kaynaklarda ve havuzlarda bulunan, beyin yiyen bir amiptir. Kendimi kafam çok

karışmış ve yönümü kaybetmiş *hissediyorum* kesinlikle.”

Avustralyalı doktor iştahla gülüyor. “Gözümüz üzerinde olacak ama bana basit bir yorgunluk gibi geliyor. Bu yakınlarda kendini fiziksel olarak normalden daha çok zorladın mı?”

Kolunu Nat’in omzuna atmış bir hâlde onun arkasında duran Bunty’ye bir bakış atıyorum.

Olur da anne babama söyler diye, Bunty’nin bu çekim hakkında söylediklerime kulak misafiri olmasını hiçbir şekilde göze alamam. Bu nedenle başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum kuvvetli bir şekilde.

“Elbette hayır,” diyorum kızgın bir şekilde.

“Pekâlâ,” diyor doktor gülümseyerek. “Biraz uyuyup bir şeyler yersen, bir ya da iki gün içinde turp gibi olursun.”

“Aslında,” diyorum, tekrar yastığıma yaslanırken. “Önemli ölçüsünde faydalanmadığımız sebzelerden biri de turptur. Gerek kökünden gerek yaprağından bol bol faydalanmak gerekir. Turp öncelikle karaciğer dostudur. Karaciğeri temizler; dolayısıyla kanı arındırır. Sarılığa iyi gelir. Akciğerlere de iyi gelir. Astım ve bronşite karşı etkilidir. Turp suyu balla birlikte alınırsa öksürüğü keser. İdrar söktürür, kabızlığı giderir. İçerdiği B vitamini dolayısıyla saçlara iyi gelir, cilde tazelik ve canlılık verir. Damar sertliğine karşı da etkilidir. Şeker hastalığında kullanılır. Diş etlerini kuvvetlendirir.”

"Hımm," diyor Nat alaycı bir şekilde kapıda dikilirken. "Kesinlikle daha iyi şu anda."

Dil çıkarıyorum Nat'e.

"Harriet'a dikkat ederiz," diyerek sıcak bir şekilde gülümsüyor büyükannem. "Teşekkür ederiz, doktor."

Ardından da başını hafifçe bir aşağı bir yukarı sallıyor ve Moonstone elinde tuhaf bir nedenle bana hiç cazip görünmeyen sandviç, kruvasan, kek ve kurabiye dolu bir tepsiyle içeriye giriyor.

Tekrar yorganımın altına yerleşiyorum.

"İstediğin kadar yatakta kal canım," diyor Bunty yumuşak bir şekilde. "Kendini hazır hissettiğinde, biz burada olacağız."

Dördüncü gün sabah altı olduğunda, gizemli hastalığım geçmiş oluyor.

Uyanır uyanmaz, bir kurabiye yiyip bir yudum çilekli milkshake içme isteği hissediyorum birden. Sonra yatay durumda olmaktan sıkıldığımdan yataktan çıkıp evde yalpalaya yalpalaya dolaşarak, okumak için bir kitap arıyorum.

Aynı zamanda da odamdan çıkmak için bir bahane arıyorum.

Perdeleri açmayı reddedip odamdaki banyoyu kullandığım üç günün ardından odam inanılmaz derecede tembel bir hamsterin kafesi gibi kokmaya başlıyor.

Işıkları açmadan, kocaman esneyip bir bardak su almak için parmak uçlarımda yürüyerek mutfığa gidiyorum. Suyumu kana kana içmeyi tam bitirdiğim anda, sol tarafımdaki dolaptan gelen bir konuşma duyuyorum.

Kaşlarımı çatıp ayaklarımı sürüyerek dolaba doğru gidiyor ve elimdeki boş bardağı dolabın tahta kapağına dayıyorum. Bu hareket, ses dalgalarını daha küçük bir alanda topladığından duymayı kolaylaştırır ve ayrıca size bir parça casus görüntüsü verir.

Böyle bir şey yapıyorum, çünkü ya dolap gerçekten benimle konuşuyor ya da gripten sersemlemiş olduğum için bir halüsinasyon görüyorum.

Ne olursa olsun, dinlemeliyim muhtemelen.

“Hayır canım,” diyor ses fısıltıyla. “Henüz değil.” Bir duraksama oluyor. “Doktor geldi; keyifsiz biraz. Onunla ilgileniyorum tatlım, endişelenme. Ama kesinlikle bunun sırası değil şimdi.”

Uykulu bir hâlde gözlerimi kırıştıyorum. Bu konuşan Bunty mi?

Bu arada, bilin diye söylüyorum, *keyif* sözcüğü Arapça *kyf* kökünden gelen ve “durum, ruh hâli, özellikle iyi ruh hâli, hoşnutluk” anlamındaki *kayf* kelimesinden alıntıdır.

Queensland’da olanlardan sonra, Bunty pek de haksız sayılmaz doğrusu.

“O konuda endişe etme,” diyerek sevgi dolu bir hâlde

konuşmaya devam ediyor büyükannem. "Bir boğa kadar güçlüyüm, hayatım. Bilirsin beni. Ama yine de birazcık daha beklememiz gerektiğini sanıyorum."

Yine bir sessizlik oluyor ve birden Bunty'nin telefonda konuştuğunun farkına varıyorum. Zihnim o kadar bulanık ki bir an için büyükannemin mobilyayla konuştuğunu sandım.

"Ama hâlâ Yuka'yı düşünüyorum, tatlım. On yıldır doğru dürüst konuşmamış olmamız çok *üzücü*. Bir zamanlar çok yakındık Yuka'yla." Bunty'nin sesi daha da alçalıyor. "Yaptığımız tartışma çok saçmaydı. Tavanı yakarak bir delik açmak o kadar da abartılacak bir şey *değil*."

Annabel'le konuşuyor olmalı Bunty. Sesinde bir samimiyet var, kız evladınız için sakladığınız türden bir samimiyet.

Annabel'in daima benim için sakladığı türden bir samimiyet.

"*Tamam*, evet, çatı çökmüştü," diyerek iç geçiriyor Bunty isteksiz bir hâlde. "*Tamam*, belki bütün ev alevler içinde kalmıştı ve kedi ortadan kaybolmuştu ama ona karavanımda *hoş* bir yatak teklif ettim *kesinlikle*. Hem bu yatağın küçük süsleme ışıkları da vardı."

Yuka'yı tanıdığımdan, bu hoş karşılanmamıştır elbette.

"Ayrıca," diyerek konuşmaya devam ediyor Bunty, "Birleriyle dargın ayrılmak iyi bir karma değildir. Evrenin hoşuna gitmez böyle bir şey."

Gözlerimi kırpttırıyorum. Ne?

Ayrılmak mı? Yuka bir yere mi gidiyor?

“Yakında söyleyeceğiz Harriet’a,” diyor Bunty daha da yavaşça. “Ama önce eski arkadaşımı görmek istiyorum. Aynı şehirdeyiz ve bana öyle geliyor ki kader bizi bir araya getirmeye çalışıyor... Şey, *yolun sonunda* demek bir parça acıklı olur, öyle değil mi? Geçici bir süreliğine yollar ayrılmak üzereyken.”

Gözlerim koskocaman açılmış bir hâlde, geriye doğru geniş bir adım atıyorum.

İnsan vücudunda yaklaşık olarak beş buçuk litre kan bulunur ama benim bedenimdeki kanın büyük kısmı az önce buharlaşmış gibime geliyor birden.

Yolun sonunda? Yolların ayrılması?

Yuka lto... *Hasta mı?*

Bir bir anılar canlanıyor gözümde birden. Yuka’yla ilgili anılar: Infinity ajansının karanlığında bir sandalyede oturmuş, çizgili takımım içinde kendi etrafımda dönmemi söylüyor bana. Yuka: Moskova’da karlar içinde durmuş, ben bir kedi yavrusunu kontrol etmeye çabalarken, ters ters bana bakıyor.

O televizyon programında, bir kulaklık aracılığıyla bana söyleyeceklerimi dikte ediyor; Tokyo’da taksinin arka koltuğunda oturuyor; göl kenarındaki çekimden çekip gidiyor; geri döndüğümde, tren garında beni işten kovuyor.

Paris katakomplarında tam karşımda duruyor.

Hep, hep aynı Yuka: Üzerinde siyah uzun bir elbise, başında minik bir tüllü şapka var; saçları siyah ve uzun; cildi kar beyazı; dudaklarına canlı renkte bir ruj sürmüştü; yüzünde buz gibi bir ifade var.

Hep, hep de ölümsüz.

Sanki hep bir Yuka Ito varmış ve hep de bir Yuka Ito olacakmış gibi; sanki dünyanın bir Yuka Ito'ya ihtiyacı varmış da o bu yüzden buradaymış gibi.

Ama hiç de ölümsüz değilmiş Yuka.

Bir çeşit duygusal bir Napoli dondurmasıymış gibi üç renkli bir sarmal hâlinde acı, üzüntü ve utancın göğsüme yayılmaya başladığını hissediyorum. Yuka hasta ama ben ondan *bir şeyler talep ettim*.

Aman Tanrım, *art arda yedi tane* e-posta gönderdim ona.

Hayatımı çoktan değiştirmiş olmasına rağmen, ona asla doğru dürüst bir teşekkür bile etmemiş olmam bir yana. Ona nasıl olduğunu sormayı bile akıl etmemiş olmam bir yana.

Merhaba, ben Harriet Manners ve daha çok şey istiyorum.

Yüzüm yanmaya başlarken, bardağı olabildiğince sessiz bir şekilde tekrar aldığım yere bırakıp parmak uçlarıma basarak sessizce odama gidiyorum. Ardından da tekrar yata-

ğa kıvrılıp gözlerimi kapatıyor ve soluğumu düzenlemeye çalışıyorum.

Bunty kapıdan başını uzatıp, "Harriet canım, kapının sesini mi duydum? Daha iyi misin?" diye fısıltıyla sorarken, kendimde değilmişim taklidi yapıyor ve küçük horultularla tamamlıyorum bu sahneyi.

Yavaşça, büyükanmem yatağımın yanına gelip yüzüme düşmüş olan birkaç saç tutamını alıyor yüzümden. "Küçük kız," diye mırıldanıyor yumuşak bir şekilde. "Ne oldu Queensland'de?"

Ardından eğilip alnımdan öpüyor beni.

Büyükanmem sessiz olmaya özen göstererek odadan geri çıkarken çiçekli parmak arası lastik terlikleri tahta döşemede gıcırıyor, beynimdeki son kan damlacığı da buharlaşıyor.

Kanın yerini öyle keskin ve canlı bir farkındalık alıyor ki birden doğrulup dimdik oturuyorum yatakta.

Nick.

Yuka onun teyzesi.

Bu yüzden bu kadar üzgün ve dalgın demek ki Nick. Bu yüzden onu okuyamamış olmalıyım. Aramızdaki yayı koparan şey *bu*.

Kalbim acıyor: Yuka için, Nick için, şu anda yaşadıkları her şey için. Bunu çok geç öğrendiğim için.

Biraz daha dik bir şekilde oturuyorum, dalgın dalgın du-

vara bakarak.

Gerçi... Çok geç değil, öyle değil mi?

Tanıştığım andan itibaren, Nick her zaman yanımda oldu.

Birmingham'da bir masanın altına sindiğimde; ajanstaki ilk randevumdan önce kaldırımın kenarına oturmuş, hızlı hızlı ve kesik kesik soluk alırken; ilk fotoğraf çekimimde paniklediğimde ve televizyondaki o sabah programında ne söyleyeceğimi bilemediğimde.

Oradaydı Nick, hayatımın ilk randevusunda benimle birlikte paten kayıyordu.

Yılbaşı ağacı altında beni öpüyordu; Tokyo'da kapımda duruyordu; sumo çekimi boyunca bana yardımcı oluyordu; Fuji Dağı'nın yanındaki göle girerken bana yol gösteriyordu; Shibuya'daki yaya geçidinde benimle birlikte oturuyordu.

Grip olduğumda evimizde belirivermişti.

Londra'da podyumdan göz kırpmıştı bana.

On altı mor balon ve on altı küçük kekle doğum günümde New York'a gelmişti; Gotham Hall'daki baloda benim için bir hediyeyle ortaya çıkmıştı; Brooklyn Köprüsü'nde yanımdaydı.

Kalabalığın arasına saklanıp gülümseyerek Paris'te modellik yaparken izlemişti beni.

Nick, her zaman yanımdaydı: Ona ihtiyacım olduğunu

bilsem de bilmesem de.

Yine yoğun bir utanç dalgası sarıyor bedenimi.

Peki, ben *onun* için ne yaptım?

Boş boş oturup kurtarılmayı bekledim. Prensimin gelip beni bulmasını bekledim tekrar tekrar. Kuleye tırmanmasını, ejderhayla dövüşmesini, cadıyı kılıçtan geçirmesini, cam kutuyu kırarak açıp beni çıkarmasını bekledim.

Şimdi sıra artık *onda* değil mi?

Yardım etmeliyim. Kız arkadaşı hatta eski kız arkadaşı olarak değil, *arkadaşı* olarak yardım etmeliyim.

Yataktan atlayıp çantamın gizli gözünü karıştırıyor ve gezegenler kolyemi çıkarıp şu ana kadar dilemiş olduğum en yüksek dozda iyi şans getirsin diye boynuma takıyorum.

Ardından bilgisayarımın bir defter ve bir tükenmez kalem kapıp yepyeni, hayat kurtarıcı bir plan hazırlamaya koyuluyorum. Çünkü son bir buçuk yıldır Nick'in bana göstermiş olduğu bunca nezaketten sonra, borcumu birazcık olsun ödemenin zamanı geldi diye düşünüyorum.

Kendisine ihtiyaç duyulduğunda, çağrılmadan ortaya çıkan kahraman olma sırası *bana* geldi.

Sonunda, Nick'i kurtarma zamanım geldi.

40

Şu anda sadece küçük bir lojistik sorunu var.

Bu nedenle sonraki iki saati madde işaretleri yaparak, zaman çizelgelerini tekrar tekrar kontrol ederek, bilet için rezervasyonlar yaparak ve haritaları tarayarak geçiriyorum.

Yapmam gereken şeyin ne olduğunu tam olarak biliyorum.

Tam bir Harriet'lık yapmam gerekecek.

"Günaydın, Nat!" diye bağıriyorum sabahın dokuzunda, birden perdeleri hızla açarak. Mutfakta, üzerinde kabarıklık pembe bir sabahlıkla oturmuş, elinde çiçekli bir kahve fincanı tutan Bunty'ye, "Günaydın!" diye sesleniyorum. "Gün, ııı... Boş ver," diyorum Moonstone'a, Moonstone köşedeki koltuktan sessizce ters ters bana bakarken.

Ardından da dışarıya hazırlanmış olan mükemmel sofrayı işaret ediyorum başımla.

"Havuz başına gelebilerseniz bir zahmet," diyorum ki-bar bir şekilde, "Sizi bekleyen hoş bir kahvaltı sofrası bulacaksınız, yeşil içeceklerle, avokadolarla ve karabuğday dolu kâselerle tamamlanmış bir sofradır. Ben hastayken benimle ilgilendiğiniz için sizlere teşekkür etmek istedim."

Tüm planlama tamamlandıktan sonra sadece yedi dakikam kalmıştı ve görünen o ki bu dairedeki mutfak dolapları iğrenç görünen sağlıklı yiyeceklerle dolu.

Nat bütün çikolatalı kruvasanları yiyip bitirmiş olmalı.

"Ooo, *nefis*," diyerek gülümsüyor Bunty, bir şezlonga rahat bir şekilde yerleşirken. "Mucizevi tahıllara bayılırım. Daha iyi hissediyorsun değil mi canım? Kesinlikle çok daha canlı *görünüyorsun*."

Nat yatak odasından çıkıyor gözlerini ovuşturarak.

"Neler oluyor?" diyor güneş ışığından dolayı gözlerini kırıştırarak. "İyyy, o milkshake ne renk öyle?"

"Bu senin için faydalı bir şey," diyorum çamur renkli bir tanesini Nat'e doğru iterken. Bir pakette bir çeşit bir karışım vardı; dolayısıyla ben su ekledim sadece. "İç de gör!"

Ardından bilgisayarımı açıp bir düğmeye basıyorum.

Anında devasa sinema ekranı aydınlanıyor. Evet, bir hayli süredir bunlardan bir tane hazırlamadığımı biliyorum ama kesinlikle becerimi kaybetmemişim: Bu PowerPoint sunumu şu ana kadar hazırladığım en iyi sunum olabilir.

İnteraktif görüntüler ve akla gelen *her şey* var bu sunumda.

"Aklım karıştı," diyor Nat gözlerini kırıştırarak hazırladığım sunuma bakarken. "Dün bu fani dünyadan göçüp gidiyordun ya da her ne diye adlandırıyorsan bunu işte. Ne ara bir okul dersi hazırladın sen ya?"

"Sadece geçici bir hastalıktı o," diyorum, Nat'i sert bir

şekilde armut koltuğa iterken. "Artık daha iyiyim. Dolayısıyla eğer yerleşirsen başlayacağım."

Ardından da bir elimle ekranı işaret ederken, diğeriyle de uzaktan kumandayı tutuyorum. "Avustralya'nın 35.877 km'lik bir sahil şeridi olduğunu biliyor muydunuz?"

Bir sürü güzel beyaz kumsal fotoğraflarıyla dolu bir sayfaya geçiyorum.

"Of Tanrım," diye homurdanıyor Nat. "Saat daha dokuz bile değil."

"Avustralya'da tamı tamı 10.685 sahil var," diye konuşmaya devam ediyorum fotoğrafları işaret ederek. "Bu da *yirmi dokuz yıl* boyunca her gün bir sahile de gitseniz, yine de bu sahillerin hepsini göremeyeceğiniz anlamına gelir."

Geniş bir şekilde gülümseyerek, bir *sonraki* slayt için düğmeye basıyorum.

Sevimlilik olsun diye koala fotoğraflarıyla tamamlanmış büyük bir Avustralya haritası beliriyor ekranda.

"Ülke nüfusunun *yüzde sekseninden* fazlası kıyılara en fazla 100 km mesafede yaşar ki bu da Avustralya'yı nüfusun çoğunun kıyı şeridine toplandığı en büyük ülkelerden biri yapar."

Elimi şöyle bir sallayıp düğmeye tekrar basıyorum.

"Ayy, bu *nefis*," diyerek mutlu bir şekilde iç geçiriyor Bunty, şezlongda arkasına yaslanıp bir kaşık karabuğday çorbası içerken. "Ne güzel bir ikram."

Nat çamur renkli smoothie'sinden bir yudum alıp, aldığı yudumu hemen yere tükürüyor.

"H," diye iç geçiriyor. "Sadede gel artık."

Evet: Sert oldu bu.

Bunun başka nereye varacağını sanıyor ki?

"*Yani,*" diyerek bağlıyorum son slayta geçerken, "Söylediğim şu ki Avustralya sahili *büyük*. Nüfusun yüzde seksen beşi *denizden* elli kilometre mesafede yaşıyor. Bence *onların bir kısmı da biz olmalıyız!*"

Ardından da Nat'in, Bunty'nin ve benim fotoğraflarımın üzerine yapıştırılmış olduğu bir Avustralya bayrağının bulunduğu bir sayfaya geçiyorum.

"*Zaten onların bir kısmıyız canım,*" diyor Bunty sevgiyle. "*Şu anda denizin tam karşısında oturuyoruz.*"

Ayvayı yedim. Mevcut konumumuzu hesaba katmamıştım.

"*Daha fazlasını,*" diyorum aceleyle. "*Daha fazlasını görmeliyiz. Niye keşfedilecek koskoca bir dünya varken sadece bir yere çakılıp kalalım?*"

Ardından da kollarımı iki yana açıp kendi etrafımda dönüyorum.

Bunty bir alkış tutturuyor. "Bundan daha iyi ifade edemedim bu durumu ben! *Harikaydı!* Bugün gidelim mi? Dur, çantamı alayım."

Tüm bedenimde memnuniyetin dolaştığını hissediyorum.

Güleyim bari. Bu, anne babamı herhangi bir şeye ikna etmeye çalışmaktan çok daha kolay oldu: Anne babam bir parça kritik olsa da mükemmel bir antrenman sahasıydılar benim için. Şimdi sadece bavulumu kapıp otogara gitmemizi sağlamam ve-

“Dur bir dakika,” diyor Nat gözlerini kısmış bir hâlde armut koltuğunda geri yaslanıp bana dikkatle bakarken. “Sidney’den ayrılmamızı istiyorsun, hemen şu anda, gidip *Avustralya’daki tüm sahilleri görmek için?*”

“Evet,” diyorum yere bakarak. “Temelde öyle.”

“Belirli bir sahili değil yani?”

“Ha-yırrr.” Bakışlarımı Nat’in arkasında bulunan ilginç bir ağaca kaydırıyorum “Sadece... Hangisi olursa. Sırasıyla neresi gelirse. Sahilden yukarı doğru çıkarken.”

“Tabii.” Nat’in gözleri bir çizgi hâlini alıyor. “Ve bu gelişigüzel kumsalların hiçbirisi B harfiyle başlamayacak değil mi? Sonra bir B daha gelmeyecek ardından?”

Hay aksi. Nat, son bir buçuk yıldır söylediklerime tahmin ettiğimden çok daha fazla dikkat ediyormuş.

“Şey, olabilir elbette,” diyorum, Nat sahil şeridine koymuş olduğum küçük kırmızı yıldızı görmeden sunumu hızlı bir şekilde kaparken. “Victoria’da Bells Beach var. Burleigh Heads Beach Gold Coast’ta...”

“Byron Bay, kuzeye doğru yapılacak on dört saatlik bir otobüs yolculuğu mesafesinde.”

Sadece ömür boyu yakın arkadaş olan kişilerin birbirlerine bakabilecekleri tarzda gözlerimizi dikip birbirimize bakıyoruz: Yeryüzündeki tüm kelimeleri kullanarak konuşuyoruz, bu kelimelerin hiçbirini seslendirmememize rağmen.

"Aman *Tanrım*," diye bağırarak ayağa fırlayıp, peçetesini masanın üzerine savuruyor Nat. "Nick'le konuştun, değil mi?! Ne oldu? Tekrar mı aradı? Harriet, sen aramadın *onu*, değil mi?"

Biliyor Nat.

Nasılını bilmiyorum ama gerçeği, hazırladığım sunumdan bir şekilde anladı Nat. Avustralya'da 10.685 sahil bulunabilir ama bunlardan sadece bir tanesine gitmeyi planlıyorum ben.

Byron Bay'e: Nick'in çocukluğunun geçtiği yere.

"İlı," diyorum alt dudağımı ısırarak. "Aslında, gördüm *onu*."

Uzun bir sessizlik oluyor.

Nat'in gözleri o kadar yuvarlak bir hâl alıyor ki bir çizgi film karakteri gibi görünüyor. Gözleri sanki *boing* diye bir ses çıkararak yüzünden yere düşecekmiş gibi. "*Onu gördün demek? NE ZAMAN, TAM OLARAK?*"

"Çekimde ortaya çıktı birden. Ve..." Bunt'y'e kaçamak bir bakış atıyorum. Elbette Yuka'yla ilgili olarak bildiğim şeyi açık edemem, çünkü o zaman özel telefon görüşme-

sini gizlice dinlemiş olduğumu anlar Bunty. "Onu tekrar görmem gerek. Mümkün olduğunca çabuk."

Nat, bir anlığına gözlerini kapatıyor.

Kaşları arasındaki kas kısa bir süreliğine seğiriyor ve alt dudağı geriliyor.

Ardından gözlerini tekrar açıp direkt bana bakıyor Nat.

"Hayır," diyor soğuk bir şekilde. "Kesinlikle olmaz."

41

E vrenin yüzde doksan beşinin ne olduğu bilinmiyor. Astrofizikçiler gökyüzünde bulabildikleri tüm yıldızları, kara delikleri ve galaksileri incelemişlerdir ve bunlar, evren denilen maddenin sadece yüzde beşini oluşturmaktadır. Bu da astrofizikçilerin izini sürmek için hayatlarını adanmış olmalarına rağmen henüz bulamamış oldukları kocaman bir "karanlık madde" ortaya çıkarmaktadır.

Söylemeye çalıştığım şey şu: Her şeyi bildiğimizi *düşünebiliriz* ama burnumuzun tam dibinde gizemler mevcuttur genellikle.

Bilinemeyen, pusuda bekler her zaman.

Nat, on yıldan fazla süredir en iyi arkadaşım ama asla ve asla bu karanlık maddenin geldiğini görmedim daha önce.

"Hayır mı?" diyorum, birden bir şezlonga otururken. "*Hayır* derken ne demek istiyorsun?"

"Hayır demek istiyorum," diyor Nat tanıdık bir kızarıklık boğazından yüzüne doğru tırmanırken. "Hayır, Nick'i tekrar görmeyeceksin. Hayır, Nick'i görmene *gerek yok. Kahretsin ki hayır*, seninle gelmeyeceğim ve bu fikri hiçbir açıdan, hiçbir şekilde ya da hiçbir surette desteklemiyorum."

Ağzım bir karış açık kalıyor.

Nat hiçbir zaman beni bu kadar yürekten desteklememezlik etmemişti: Fikirlerim aptalca olduğunda, başa bela açacak olduğunda ya da iyi düşünülmemiş olduğunda bile.

Esasında, beni desteklemek adına normalde ön saflarda yer alacak ilk kişidir Nat.

Kötü fikirler için feda edilecek bir asker gibi.

"Anladığımı sanmıyorum," diyerek çekingen bir şekilde konuşmaya başlıyorum, Nat yakınlardaki bir çalılıktan kırmızı bir çiçek koparıp çiçeğin yapraklarını bir bir yolmaya başlarken. "Bu, *benimle* ilgili bir şey değil..."

"*Hayır*," diye dişleri arasından tıslıyor Nat bir çiçek yaprağını daha yere atarken. "Ha-yır. Böyle bir şey olmayacak. Asla. Ölümü çiğnersin ancak."

Çiçeğin sapını yere atıp sapın üzerine üzerine basıyor.

"Nat," diyorum ağır ağır, ayağa kalkıp kovboyların vahşi bir atı sakinleştirmek istediklerinde yaptıkları şekilde ellerimi uzatarak. "Gelmek istemiyorsan ya da çok meşgulsen bunu anlarım ama..."

"Benim söylediğim bu *değil*," diye çıkışıyor. "Of *Tanrım*, Harriet. Daha kaç kez yapacaksın bunu? *Neyin var senin?*"

Doğrusu, tüm hayatım boyunca insanlar bana "*Neyin var senin?*" diye sorup durdular.

En iyi arkadaşımın bunu zaten bildiğini sanıyordum az çok.

“Neden bahsediyorsun?” diyorum, tekrar bir ateş basıp bir üşümeye başlarken. “Neyi yapacağım?”

“Kendini yine yaralayacaksın!” Öne doğru ilerleyip benimle bağırarak konuşmasına gerek kalmayacak kadar yakınıma gelen Nat yine de bağırarak konuşuyor. “Lanet olsun; bu, bir köpek yavrusunun defalarca dörtlüla koşup aynı duvara saldırmasını izlemek gibi bir şey ve bir noktada *birinin buna engel olması gerekiyor.*”

Hayretle gözlerimi dikip Nat’e bakıyorum. Ben bir *köpek yavrusu* değilim.

Nat biraz sakinleşse onu kenara çekip durumu açıklayabilirim: Yuka’nın hastalığından, kulak misafiri olduğum telefon görüşmesinden, Nick’in yakında yaşayacak olduğu kayıptan bahsedebilirim ona.

Ama Nat, rahatsız edici bir kaplan gibi masanını etrafında volta atmakla meşgul ve ben olur da beni ısırırsa diye Nat’in koluna dokunmaktan korkuyorum biraz.

“Nat,” diyorum tekrar, “Bir *nedenim* var...”

“Vardır tabii,” diye şiddetle parlıyor Nat kollarını havaya kaldırarak. “Bir şekilde bir *neden* bulacaksınız sen; bu neden, hiçbir gerçekliğe dayanmayan kocaman bir mantık kayması gerektirse bile. Bununla ilgili koca bir hikâye uydurman gerekse bile.”

Gözlerim daha da kocaman açılıyor. “Mantığım *kaymıyor.*”

“Evet, kayıyor, çünkü hep kayar senin mantığın. *Yaptığın* şey bu senin. Beynin kendi tuhaf, gelişigüzel yollarını oluşturuyor ve sen de kendini Nick’in *sana ihtiyacı olduğuna*, neye mal olursa olsun, *bir arkadaş olarak* onun yanında olacağına ikna edeceksin bir şekilde.”

Ağzımı açıyorum ama bir şey demeden kapatıyorum tekrar.

“Sadece arkadaş olarak *değilse*,” diye öfkeyle konuşmaya devam ediyor Nat. “Hâlâ o çocuğa âşıksın ve kendini onun yüzünden yeni baştan mahvedeceksin demektir. Üçüncü kez. *Titanik* bile bir kez battı, Harriet!”

İçimde hissettiğim soğukluk, birden buz gibi bir etkiyle çarpıyor bana.

Beklenmedik bir buzdağı gibi.

“Hâlâ âşık *değilim*,” diyorum çok soğuk bir şekilde. “*Kendimi mahvedeceğim* filan da yok. Üstelik, bu durumun ne kadar ciddi olduğu ya da niye onun yanında olmam gerektiği konusunda da bir fikrin yok.”

“Of *Tanrım*,” diyerek burnundan soluyor Nat. “Onu gördükten sonra niye üç gün boyunca yatağa düştün sanıyorsun? *Bedenin kelimenin gerçek anlamıyla kendini kapattı* çünkü.”

Gözlerimi kırptıştırıyorum. “Tanımlanamayan bir deniz *gribi* geçirdim ben.”

“Deniz gribiymiş, hadi oradan. *Gönül yaran* vardı. Şim-

di de gönüllü olarak biraz daha gönül yarası edineceksin.”

Hayretler içinde gözlerimi dikip Nat’e bakıyorum. “Her zaman her şeyi bilemezsin, Nat. Bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun. Bu önemli. Bunu yapmam *gerekıyor*.”

“*Gerekmiyor*,” diye çıkışıyor Nat, kırmızılık yüzüne yayılırken. “*Kendi hayatına devam etmen gerekiyor*. Siz bir çift değilsiniz. Üstelik, Nick *senin onun yanında olmanı istemiyor*; öyle olsa, bunu söylerdi sana.”

Şaşkın şaşkın, tekrar gözlerimi dikip Nat’e bakıyorum.

Nat’in Nick’i hiç tanımadığı açık. *Asla* yardım istemez Nick. Tüm dünyaya sırtını dönüp tamamen bir başına yaşar bunu.

Nat’in beni tanıyıp tanımadığını da merak etmeye başlıyorum.

“Senden izin istemiyorum Natalie,” diyorum, bulabildiğim tüm güçle çenemi havaya dikerek. “Gideceğim ve bana engel olmak için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

“Pekâlâ,” diyor Nat ayağa kalkıp smoothie’sini çalılıklara savururken. “Git, o zaman.”

“Gideceğim.” diyorum kollarımı kavuşturarak.

“İyi,” diyor Nat, öfkeli bir hâlde eve geri girmek için arkasını dönerken. “Ama bu sefer bensiz gideceksin.”

42

Kapı çarpma becerimle gurur duymuşumdur her zaman. Ama Nat'in kapı çarpma becerisi benimkini gölgede bırakıyor. Nat eve girerken, evdeki her bir cam, bir parça çatıyla beraber, unufak olup bahçeye düşecekmiş gibi görünüyor.

Yalpalayarak Bunty'ye dönüyorum.

Hava hâlâ Nat'in öfkesi nedeniyle titriyor gibi ama büyükannem şezlongunda sessizce uzanmış yatıyor.

Başka bir kavgaya hazırlıyorum kendimi.

Aslında, büyükannemle kavga etmek *istemiyorum*: Özellikle de büyükannem bu kadar tatlıken ve saçları, pembe bir *kawaii* ayı gibi, kabarık ve yumuşacıkken ama o otobüse binmek için kavga etmem gerekirse, yapacağım şey...

"Ben seninle gelirim," diyor büyükannem, yavaşça ayağa kalkarken. "Çantam hazır bile."

Hayretler içinde kalmış bir hâlde gözlerimi kırıştıtarak büyükanneme bakıyorum. "Cidden mi?"

"Çantam her zaman hazırdır benim hayatım. Her türlü maceraya hazır olmak iyidir."

"Demek istediğim, gerçekten benimle gelecek misin?"

“Elbette. Kalbin yapman gereken şeyin bu olduğunu söylüyorsa, bunu yapman gerekir. Kalplerimizin sesleri vardır ve *her zaman* bu sesleri dinlememiz gerekir.”

Yine bir hayal kırıklığı sarıyor bedenimi.

“Konusan *kalbim* değil,” diyorum kısaca. “Konusan...” Bu karar bedenimin hangi parçasından geliyor ki? Akciğerlerimden mi? Karaciğerimden mi? Böbreklerimden mi? “Konusan *beynim*; *gönüllü* eylemlerini kontrol eden motor korteksim.”

“O hâlde, *kesinlikle* onun sesini dinlemelisin.” Buntty, hafifçe masaya yaslanarak, gülümsüyor. “Yani, demem o ki beyinlerimiz olmasa neye benzerdik?”

“Mercanlara. Ya da denizanasına. Denizyıldızına, deniz kirpisine, yassı su kirpisine...”

“Kesinlikle!” Buntty kahkahalarla gülüyor. “Kim bir denizanasına benzemek ister ki?”

“Bir hayli insan muhtemelen,” diyorum, kendimi tekrar sakın hissetmeye başlarken. “Çoğu denizanasının karanlıkta ışıldayan biyoluminesan organları vardır ve bu, oldukça havalı bir şey.”

Sırıtarak, büyükannem öne doğru birkaç adım atıyor.

Ardından da Moonstone’a dönüyor. Büyükannemin arkadaşının hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim bile: Moonstone’un oturduğu ağaç gölgesi bu kadar karanlık işte.

Ve Moonstone da bu kadar gölge gibi biri işte.

"Moonie," diyor büyükannem düz bir şekilde. "Torunumla ben kıyı şeridi boyunca küçük bir seyahate çıkıyoruz. Gece otobüsüyle gidersek, sabah varırız ve geri dönmek için de ertesi günkü akşam otobüsünü yakalayabiliriz. Sen burada kalıp benim adıma Natalie'yle ilgilenebilir misin?"

Moonstone kaşlarını çatıyor. "Annabel ne der?"

"Annabel'in bilmesine gerek yok," diyor Bunty, bana sinsice bir göz kırparak. "Eğer bir büyükanne ara sıra torunuyla kaçamayacaksa, *bütün* bunların ne anlamı var ki?"

Elini sallayarak etrafı işaret ediyor ve bir sessizlik oluyor.

"Kesinlikle," diye konuşmaya devam ediyor Bunty zafer kazanmış bir edayla. "Neyse, ben gidip *Papatya* kitabımı alayım. Sen farkına bile varmadan dönmüş oluruz."

Moonstone, birkaç kez tepeden aşağıya süzüyor beni.

Bir şey bana Moonstone'un gördüğü şeyden hoşlanmadığını söylüyor. Gerçi, doğruyu söylemek gerekirse, yaklaşık dört gündür ne banyo yaptım ne yüzümü yıkadım ne de dişlerimi fırçaladım. Dolayısıyla az çok anlaşılabilir bir şey bu.

"Pekâlâ," diyor Moonstone, gözle görülebilir bir şekilde yumuşayarak. "Ama herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, bir uçağa atlayıp tam iki saatte orada olabilirim."

Büyükannem kendinden emin bir şekilde, "Hiçbir şeye

ihtiyacımız olmayacak," diyerek Moonstone'yu rahatlatıyor. "Sadece birazcık şansa ihtiyacımız olacak."

O akşam; yıkanmış ve çantamı hazırlamış bir hâlde, yanımda ısıltılı parıldayan büyükannemle birlikte Sidney otobüs terminalinde hazır bulunuyorum.

Nat'e hoşça kal demedim çünkü bunu yapmama gerek yoktu.

Nat'in aşırı öfke nöbetleri, neredeyse onda tik hâline gelmiş şeylerden sadece biri ve ben bunları her zaman onaylamasam da olduğu gibi kabul ediyorum onu: Nat'in tekrar sakinleşmesi için onu biraz yalnız bırakmam gerekiyor, hepsi bu.

Sonrasında, aramızdaki her şey yine yoluna girecek.

"Ayy," diyor Bunty, yan tarafına mavi bir takı çizilmiş olan kırmızı devasa otobüs motorunu çalıştırınca, hepimiz otobüsün yanında sıraya girerken. "Bu, *heyecan verici* bir şey. Bir macera için asla çok yaşlı değilsindir hayatım."

"Sen *hiçbir* şey için çok yaşlı değilsin," diyorum, birlikte öne doğru ilerleyip biletlerimizi uzatırken. "Sophokles'in *Oidipus Kolonos'ta'yı* yazdığına seksen dokuz yaşında olduğunu ve Yargıç Oliver Wendell Holmes'un seksen yaşında Yunanca öğrenmeye başladığını biliyor muydun?"

Otobüse binip birkaç adım ilerliyoruz.

Üzerinde kırmızı, sarı küçük geometrik şekiller bulunan

otuz tane küçük, canlı mavi renkte koltuk uzun, dar bir çizgi hâlinde otobüsün arkasına doğru uzanıyor. Arka tarafta bir yerlerde, daha şimdiden idrar kokan küçük bir tuvalet kabini var.

Tamam: Belki de yapmak için çok yaşlı olabileceğiniz bazı şeyler *vardır*.

Bu koltuklar, dört yaşındaki çocuklar için yapılmış gibi duruyor ama büyükannemle benim aramda seksen yaş fark var.

Hafif kaygılı bir hâlde, Bunty'ye dönüyorum.

“Çok eğlenceli,” diyor Bunty tek bir endişe emaresi bile göstermeden, yıpranmış yama işi çantasını başımızın üstündeki rafa koyup, onu sıcak tutacak bir battaniyeyle koltuklardan birine yerleşirken. “Bu, bana ergenlik yıllarımı anımsatıyor. Bir ülkeyi karadan seyahat ederek görmek gibisi yoktur canım!”

Zar zor sığıdığımız minicik, bir hayli yapışkan koltuklara bakıyorum şüpheyle. Çünkü büyükannem gözlerini kapatıp, geceyi geçirmek için koltuğuna rahatsız bir şekilde yerleşirken bunun gerçekten çok, çok uzun bir yolculuk olacağı kafama dank etmeye başlıyor.

On üç saat, elli üç dakikalık bir yolculuk, aslında.

Hem yolun sonunda bizi neyin beklediğine dair bir fikrim de yok.

43

Resmî olarak dünyanın en büyük beş şehrinin listesi şöyledir:

1. Tokyo, nüfusu 37.833.000
2. Delhi, nüfusu 24.953.000
3. Şangay, nüfusu 22.991.000
4. Mexico City, nüfusu 20.843.000
5. São Paulo, nüfusu 20.831.000

Söylemeye gerek yok elbette: Byron Bay bu listede yer almıyor.

Byron Bay, Doğu Avustralya'da bulunan sadece 4.959 nüfuslu, üç kilometre yarıçapında bir sahil kasabasıdır. Bu da burada geçireceğimiz sadece sekiz saatlik sınırlı zamanda bile Nick'i bulma olasılığımın oldukça umut verici olduğu anlamına geliyor.

Otobüs, iki yanında da yeşil ağaçlar, parklar ve pamuk gibi beyaz evler bulunan hoş bir caddeden aşağıya doğru giderken iyimserliğim artıyor.

Yani, Nick beni bulmuştu bir şekilde Tokyo'da: Yeryüzündeki en kalabalık şehirde.

Hem de *iki kere*.

Bu, *o kadar da* zor olmamalı, öyle değil mi?

"Oki doki canım," diyor Bunty, birlikte otobüsten inerken. Son on dört saattir uyuyordu Bunty: Başını titreyen cama koyduğu katlanmış eşarbına dayayıp kestirdi yol boyunca. "*Hemen* şu yolun aşağısında yaşayan bir iki arkadaşım var. Önce onlarla birlikte birer sakinleştirici papatya çayı içelim mi?"

Bir taraftan gezegen kolyemle oynarken, bir taraftan da etrafa bakınıyorum gergin bir şekilde.

Çünkü, Nick'i her an tekrar görebileceğim kafama dank etmeye başlıyor ve ben tam olarak ne diyeceğime karar vermedim henüz.

Ya da Nick'i nasıl bulacağıma ve...

Aaaa.

"Şey," diyorum, yanımdan uzun boylu, bronz tenli, koyu renk saçlı bir çocuk paten kayarak geçince, yüreğim hop ederken. "Seninle sonra buluşsam, bir sakıncası yoksa tabii? Aklıma bir fikir geldi de."

Bunty gülümsüyor. "Canım benim, hep fikirlerle *dolu-sun* sen, değil mi?"

Tekrar söyleyebilir bunu Bunty. Şu an kafam o kadar çok fikirle dolu ki beynim infilak edecek gibi hissediyorum.

"Hııı," diyorum kıpırdanarak.

"Bana ihtiyaç duyarsan mesaj at canım," diyor büyükannem yanağıma bir öpücük kondururken. "Ve kalbinin sesini dinlemeyi unutma."

"*Beynimin* sesini dinliyorum," diyerek hızlıca açıklama yapıyorum. "Sesini dinlediğim *beynim*."

"Elbette," diyerek gülüyor Bunty. "Ben yine de her ikisini de yanına almanı tavsiye ederim, her ihtimale karşı."

Büyükannem gider gitmez, çantamdan tuğlayı çıkartıyorum. Bu bir servete patlayacak bana ama istenirse mutlaka bir yol bulunur.

Ve *kesinlikle* bir istek var.

Bu isteğin göğsümün orta yerinde gümbür gümbür attığını, midemin bulanmasına ve başımın dönmesine neden olduğunu hissedebiliyorum. Ahtapotların   kalbi vardır ve kalbimin atış hızına bakılacak olursa, sanırım benimki de  lenmiş olabilir.

Yutkunarak telefonumu açıyorum.

Ardından da dört tam g m boyunca kapalı kaldıktan sonra birden telefonun ekranında beliren mesaj sağanağını hızla tarıyorum.

Selam! Son mesajımı aldın mı? Jx

İyi misin? Jx

Bir şeyler mi oluyor? Jx

Harriet, büyükannen hasta olduğunu söylüyor. Eve dönmen gerekiyor mu? Uçak biletlerini değiştirebilirim. Annabel

BEN endişelenmiyorum. Bahse girerim ki bir sürü reçelli tatlı çörek yemişsindir. ARMUT DİBİNE DÜŞER Dİ Mİ AMA? HAHA Baban. xxx

Yüzümü ekşiterek mesajları kapatıyorum. Daha sonra ilgilenirim bu mesajlarla.

Ardından, kişiler listemi aşağıya doğru kaydırıyorum sabırsızlıkla.

Beni beklemeyen birinin hayatının orta yerine atmak üzereyim kendimi. Nerelerde olduğunu belirtmemiş olan birini bulmaya çalışmak üzereyim: Yanında olmak için, benden böyle bir şey istenmemiş olmasına rağmen. Bunun nasıl yapılacağını herkesten daha iyi bilen sadece bir kişi var hayatımda.

İstikrarlı bir şekilde, bunun beş yıl pratiğini yapmış biri.

Telefon çalıyor ve ardından bir klik sesi duyuluyor.

Birden, evimizin dışındaki çalılığın içine girip çömeliyorum yine: Soğuktan donuyorum ve yeşil, bilge bir ışık aydınlatıyor yüzümü.

“Selamlar, dünyalı. Ben Toby Pilgrim.”

“Toby, Harriet ben. Birini nasıl sinsice takip edeceğimi öğretmen için ihtiyacım var sana.”

44

Tamam, *sinsice takip etmek* yanlış ifade oldu.

Ben sadece... Söz konusu kişinin bilgisi olmaksızın o kişinin yerini coğrafi olarak tayin edeceğim. Zaten, sadece Nick'i bulup niçin geldiğimi açıklamam gerekiyor ona. Sonrasında takip etmeyeceğim ki onu. Ben onun nasıl olduğu konusunda endişe eden, ilgili bir eski arkadaşım sadece.

Bu, sosyal açıdan çok daha az uygunsuz ve/veya daha az yasal olmayan bir şey.

"Bir saniye bekle," diyor Toby neşeli bir hâlde. "Hoparlöre alacağım seni." Ardından, bir Batman mendiline yüksek sesle, uzun uzun burnunu sümküren birinin çıkardığı ses duyuluyor.

Siz sormadan, ben söyleyeyim: Bunun bir Batman mendili olduğunu biliyorum, çünkü ben buraya gelmeden önce bu mendili göstermişti Toby bana.

Hem de bunu göstermemesi için ona yalvarmış olmama rağmen.

"Tamamdır," diye konuşmaya devam ediyor Toby, hafifçe burnunu çekip (muhtemelen) mendili kazağının koluna

geri sıkıştırırken. "Rin'le ben kulaklarımızı dört açtık, seni dinliyoruz."

"Merhaba, Harry-chan!" diye sesleniyor Rin, tatlı bir şekilde. Kulaklarımızı dört mü açtık? Kulak açılmaz ki Toby-kun. Göz açılır, öyle değil mi?"

"Sana aldığım deyimler kitabından bu," diyor Toby sevgi dolu bir sesle. "Hatırladın mı?"

"Ha, leyleği havada görmek gibi. Ya da avucu kaşınmak gibi."

"Oldukça yakın."

"Byron Bay'deyim ben," diyorum hızla, çünkü bu görüşmenin dakikası bana yaklaşık yedi yüz pound'a mal oluyor ve onu bulmak için sadece bir günüm var. "Ve birkaç... lıı." Bunu nasıl nazikçe ifade etsem ki? "İz sürme yönergesine ihtiyacım var."

İz sürme yönergesi. Bu, kulağa çok daha az ürpertici geliyor.

"Ha," diyor Toby bilge bir tavırla, sanki bir tür bir Sinsi-ce Takip Etme Konferansı'nın açılış konuşmacısı gibi. "Harriet Manners, Kutup Ayısı Avına çıkacaksın."

"Çok büyük bir tane yakalayacak sen!" diyerek kıkırdıyor Rin. "Aynı o çocuk şarkısında gibi!"

"Aynen," diyerek Rin'e katıldığını belirtiyor Toby. "Ama son derece insancıl ve metaforik bir anlamda sadece."

Evet: Bu görüşme, başta olacağını düşündüğümünden

çok daha az yardımcı olduğunu kanıtlıyor işte.

Çok daha pahalıya mal olacağına değinmiyorum bile.

“Ne?” diyerek iç çekiyorum sert bir şekilde.

“Bunu daha önce konuşmuştuk, Harriet,” diyerek sabırlı bir şekilde açıklıyor Toby. “İçindeki kutup ayısını kabullenmelisin. Yani, yapman gereken ilk şey, çevrene çok iyi bir şekilde uyum sağlamak. Bir sahil kasabasında olduğuna göre, kum gibi görünecek sarı bir şeyler var mı üzerinde?”

Başımı eğip kırmızı şortumla üzerinde çapraz bulmaca bulunan tişörtüme bakıyorum. “Hayır.”

“Ne yazık. Peki yanında, bir ihtimal, *yapıştırıcı* var mı? Çünkü varsa birkaç dakika yerde yuvarlanırsan, bu işimizi görür.”

Toby’yi aradığıma pişman olmaya başlıyorum.

“Diyelim ki kendi kıyafetlerimle kalacağım ve kumları aklını yitirmemiş bir insan gibi rahat bırakacağım. Başka?”

“Kutup ayılarının koku alma duyuları o kadar iyidir ki avlarının izini on yedi kilometre öteden sürebilirler,” diyor Toby bilirmiş gibi. “Hedefinin tanınabilir bir kokusu var mı?”

Yeşil limon kokulu duş jeli ve ıslak çimen kokusu.

“Yolumu etrafı koklayarak bulmuyorum burada Toby. Başka?”

“Kutup ayıları kızılötesi kamerasıyla görüntülenemez. Bu yüzden, kızılötesi gece görüş gözlüğüne ihtiyacın ola-

cak. Benimkini gönderirdim sana ama bir hayli ağır. Bu yüzden oraya ulaşması bayağı bir zaman alır.”

Başımı kaldırıp, üzerime vuran muhteşem Avustralya güneşine bakıyorum. “Hâlâ gündüz, Toby,” diyorum sıkılmış dişlerim arasından. “Dolayısıyla ona da ihtiyacım olmayacak.”

“Anladım,” diyor Toby hiç istifini bozmadan. “O hâlde, pençenle burnunu kapa. Bu, dikkati senin üzerinden başka yöne çekecek ve ısıyı korumaya da yardımcı olacaktır.”

Bir daha asla Toby’dan hiçbir konuda tavsiye istemeyeceğim, net.

“Toby, dikkati başka yöne çekmek *istemiyorum*. Gerçekten *görölmek* istiyorum ben, yoksa bütün bunların hiçbir anlamı yok.”

“Anladım,” diyor Toby lakayıt bir şekilde. “Ama unutma, avlanan bir kutup ayısı yedi yüz kilometreye kadar yüzebilir, hiç durmadan, tam dokuz gün boyunca. Birini sinsice takip etmek bazen bir hayli sıkıcı olabiliyor. Bu yüzden, yanına bir kitap alman gerek.”

“Manga,” diyerek Toby’yle aynı fikirde olduğunu belirtiyor Rin tatlı bir şekilde. “Bazı gözlemler gönderecek ben.”

Sabırsızlanmanın bir parça ötesine geçmeye başlıyorum.

Arkadaşlarımı çok seviyorum ama Sidney’e döneceğim otobüs bu akşam sekizde hareket edecek: Nick’i bulup

ona destek olmak ve onu rahatlatmak için sadece bu kadar zamanım var.

Sahiden bir parça gerçek yardıma ihtiyacım var.

"Toby," diyerek araya giriyorum. "Öğrenmem gereken tek şey, birini nasıl *bulabileceğim*. Yani, nerededir? Ne yapıyordur? Bunları nasıl tahmin ederim?"

Toby her zaman benim tam olarak nerede olduğumu bilirdi: Ne yaptığımı ve ne zaman orada olabileceğimi.

Ve ben bunu *nasıl* yaptığını hiçbir zaman anlayamadım.

"Ha," diyor Toby şaşırılmış bir hâlde. "Bu, kolay. Söz konusu kişiyi düşünürsen, bilirsin."

Gözlerimi kırptırıyorum. "Nasıl yani?"

"Kendini onun yerine koy, Harriet. Onun nelerden hoşlandığını, kendini nasıl hissettiğini ve onu nelerin mutlu ettiğini düşün. Sonra, sen de oraya git. Gerçekten o kadar karmaşık bir şey değil bu."

Nick'le yedi ay önce Brooklyn Köprüsü'nde yaptığımız sohbet canlanıyor zihnimde birden.

Üç yıldır on günden fazla kalmadım evimde.

Annemin bana bağırmasını özledim.

Arkadaşlarımı özledim.

Sörf yapmayı, güneşi, piyano çalmayı, nerede ve kim olduğumu bilerek uyanmayı özledim.

Tek bir yerde olmayı özledim.

Ben şu anda Nicholas Hidaka olsam, nerede olurdum?

“Bu, acayip faydalı oldu,” diyorum rahatlamış bir hâlde, duvardan yere atlarken. “Çok sağ olun çocuklar.”

“Bir şey değil.” Ardından, kısa bir duraksama oluyor Rin bir şeyler fısıldarken: *Sor ona, Toby-kun.* “Harriet? Jasper’a nerede olduğunu ya da ne yaptığını söylemeyeceğiz, değil mi?”

Beklenmedik bir utanç dalgası kaplıyor bedenimi.

Bu, o kadar yoğun ki parmak uçlarımdan omuzlarıma, oradan boynuma, oradan yüzüme doğru yayıldığını hissediyorum bunun. Çünkü aynen Nat gibi Toby’yle Rin de onlara söylememiş olmama rağmen kimi bulmaya çalıştığımı biliyorlar.

Ve anlaşılan o ki onlar da bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorlar.

“İlî,” diyorum üst dudağımı kemirerek. “Aramızda kalabilirse harika olur.”

Bunu istememin nedeni, bunu Jasper’a söylemeyecek olmam değil.

Sadece *şu anda* söylemeyeceğim bunu ona. Şu anda dünyanın öbür ucunda, eski erkek arkadaşımın izini sürdüğüm gibi bazı konular çok hassastır ve bunların açıklanması için biraz daha uzun bir zaman gerekir.

“Bu konuşmanın tüm kayıtları zihnimizden silindi,” diyor Toby sadık bir şekilde. “Böyle bir konuşma hiç olmadı, Harriet Manners.”

Birden, sevgi dolu bir yumru oturuyor boğazıma.
Kutup ayıları yeryüzündeki en güçlü hayvanlardır.
Sadık, azimli ve cesurdurlar.

Esasen, Eskimolar kutup ayılarının o kadar büyüğü ve bilge olduklarını düşünürler ki *arktik* kelimesi, "ayıların oluşturduğu topluluk" anlamına gelen Yunanca *arktikos* kelimesinden gelir.

Kutup ayıları o kadar muhteşem hayvanlardır ki bir *kıta*-ya onların adı verilmiştir.

Bir tanesi de benim izimi sürmüş ve hiç vazgeçmemiş olduğundan kendimi son derece şanslı hissediyorum.

"Teşekkür ederim, Toby Pilgrim," diyorum minnettar bir şekilde. "Sen gerçek bir dâhisin."

"Biliyorum, Harriet," diyor Tobes, tekrar sesli bir şekilde burnunu silerken. "Gidip bu testi yaptırdım."

Şu anda kendimi daha sakin hissediyorum ve tuğlayı çantama geri koyuyorum.

Ardından da özenle katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıyorum çantamdan. Bu sabah buldum bunu, geçen yıl yazılan bir e-postaya eklenmişti. Ön planda, Nick sırtıyor: Bukleleri karmakarışık, burnunu buruşturmuş ve elini güneşe siper etmiş.

Arka planda da küçük, kahverengi bir ev var.

Ne zaman kendimi üzgün ya da kaybolmuş hissetsem, mahallemizdeki çamaşırhaneye giderim ben. Ama oradan *sonra*, eve giderim: Annabel'e, babama, Tabby'ye, köpeğime, odama giderim. Bir şeyler bana Nick'in de böyle yapmış olabileceğini söylüyor.

İşte, Birinci Sinsice Takip Planı başlıyor.

45

Byron Bay'de 2.481 ev var.

Bu da elimde adres olmadan ve sınırlı zamanım kalmışken Nick'in büyüdüğü evi bulabilmek için saatte yüzden fazla ya da bir dakikada 1,7 evi ziyaret etmem gerekeceği anlamına geliyor.

Doğrusal zaman anlayışı da bana bunun neredeyse imkânsız olduğunu söylüyor.

Ama bereket versin ki son anda hatırlanan bir sohbet, Nick'in büyüdüğü evi bulma şansımı önemli ölçüde arttırdı.

Geçen yaz ayaklarımı Nick'in kucağına uzatmış yatar-ken, Nick bana nerede yaşadığını söylediğinde ona, "Ivanhoe Caddesi'nde mi yaşıyorsun?" diyerek kahkahalar atmıştım. "Ama evin Byron Bay'de: Bir Sir Walter Scott şiiri seçmeleri şart mıydı?"

"Evet," diyerek sırtıtmıştı Nick çorabımın parmaklarını çekiştirerek. "Maalesef, 'Yürüyor Güzellikte'¹⁶ şiiri çoktan alınmıştı."

Kıkırdamıştım. "Yine de 'Prometheus Avenue'den daha hoş geliyor kulağa bu."

"Ya da 'Childe Harolde'nin Hac Seyahati'nden."

¹⁶ Lord Byron şiiri. (ç. n.)

Ve elimde sıkıca tuttuğum fotoğrafla hızla yoldan aşağıya doğru yürürken kulaklarımda geçen yaz attığımız kahkahalar cınlıyor hâlâ.

Sonunda, Ivanhoe Caddesi'nde on bir evi inceledikten sonra görüyorum onu.

Önümde bir fotoğraf olmasa bile, bu evin onun evi olduğunu görür görmez anlardım gibime geliyor.

Bu, iki katlı, Avustralya standartlarına göre küçük bir ev.

Sivri bir çatısı ve güneşten solmuş havluların asılmış olduğu sevimli bir balkon var bu evin. Balkonun altında da şezlonglar, bir yemek masası ve bir hamak var. Kahverengi bu evin dış yüzeyi, panjur gibi ince çıtalarla kaplanmış. Büyük pencereleri var evin ve pencereler açık.

Eğrelti otlarıyla ve palmye ağaçlarıyla dolu bir bahçenin ortasında yer alıyor bu ev. Evin çevresini saran ağaçlar o kadar ince ve uzun ki sanki bir dev bu ağaçları çekerek köklerinden sökmeye çalışmış gibi görünüyor.

Bir duvara yaslanmış yıpranmış üç sörf tahtası var dışarıda. Bu sörf tahtalarının üzerinde DALGALAR İÇİN DUA ET, *Sadece Pozitif Enerji* ve ÇENENİ KAPA VE SÖRF YAP yazan sıyrılmış çıkartmalar var. Üzerinde yanmış bir sosis bulunan mavi bir mangal da sörf tahtalarının yanında duruyor.

Çimlerin üzerinde oturan kahverengi bir köpek nefes nefese soluyor.

Nick'e dair aşikâr izler gelişigüzel bir şekilde etrafa dağılmış. Konfeti gibi, sağda solda gözde çarpıyor bu izler.

Salonun penceresinden görebildiğim piyanoda; holün ortasında görünen çamaşır yığnında; dört saatlik destansı telefon görüşmelerimizi yaparken, Nick'in bazen atladığı verandaya uzanan döner merdivende ona dair izler var.

Sol tarafta, Nick'in on bir yaşındayken düşüp kolunu kırdığı ve ona havaalanlarındaki güvenlik kapılarının ötmesine neden olan iki metal çivi bırakmış olan içi oyulmuş, büyük ağaç var. Sağ tarafta ise Nick'in çatıya tırmanmak için duvara açtığı küçük delikler bulunuyor.

Yüzüm kızarmaya başlarken elimdeki fotoğrafı havaya kaldırıyorum ve Nick'i tekrar evin önünde dururken görebiliyorum neredeyse: Güneşten dolayı gözlerini kısarak bakıyor.

Çünkü tam şu anda o evde bir yerlerde muhtemelen...

En derin nefesimi alıyorum.

Bunu yapabilirsin, Harriet.

Yere çömelip kahverengi köpeği hızlıca okşuyorum. Aileye yeni katılmış olmalı bu köpek.

Ardından da tekrar kolyeme dokunuyor, ön kapıya yanaşıp zili çalıyorum. Evin içinde cınlıyor zil, zilin sesi duvarlardan geri yansıyor ve kapıdaki sineklikten sesler duyuyorum: Birbirlerine sesleniyorlar.

"Açtın mı?"

"Meşgulüm!"

"Sen aç."

"Of ya, kapıcı mıyım neyim ya?"

"Tamam."

Evin arka tarafından gelen ve gittikçe kapıya doğru yavaşan ayak seslerini dinlerken nefesimi tutmuş bekliyorum.

Sonunda, gölge gibi bir kadın beliriyor kapıda.

Ufak ve ince yapılı; uzun, düz, siyah saçlı bir kadın bu. Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış, şakakları hafif beyazlamış. Yuvarlak bir yüzü var ve badem gözlü. Teni de çok solgun.

Birkaç kez gözlerimi kırıştırmak zorunda kalıyorum: İşte bu kadar tanıdık geliyor bu kadın bana.

Sanki birileri Yuka Ito'yu kopyalayıp farklı bir belgeye yapıştırmış ve bir iki ufak değişiklik yapmış gibi. İki Kişi Arasındaki Farkları Bul bulmacası gibi bir şey bu. Bu kadının ağız ve göz kenarlarında gülmekten kaynaklanan çizgiler oluşmuş ama Yuka'nın yüzünde hiç yok bu çizgiler. Bu kadının yüzü sıcak ve samimi ama Yuka'nın yüzü asla böyle değildir.

Ayrıca bu kadın, ön tarafında kottan bir cep olan uzun, geniş, uçuk mavi bir elbise giymiş. Bence Yuka Ito, böyle bir şeyin olmasına müsaade etmeden önce kendi gözlerini kaşıkla oyardı.

Örümceklerin beyni o kadar büyüktür ki beyinleri bacaklarına doğru yayılır. Benim beynim de birden aynı şeyi yapıyormuş gibi geliyor: Kafamdan tamamen çıkıp ayaklarıma ve ayak parmaklarıma akıyormuş gibi beynim.

Beynini bir arada tut, Harriet.

Ve çok hızlı nefes alıp vermemeye çalış: Buraya sanki koşarak gelmişsin gibi görünüyorsun.

Nick'in annesi kaşlarını kırıştırarak sinekliği açıp aynen Nick'in elimde tuttuğum fotoğrafta yaptığı gibi bir elini güneşe doğru havaya kaldırıyor. İngilizcede sonsuz cümle vardır; düşüncelerinizi ifade etmenin sayısız yolu vardır.

Birden, bu cümlelerin bir tekini bile bulamıyorum ben.

"Mer-merhaba," demeyi beceriyorum sonunda, Nick'in annesi merakla beni tepeden tırnağa süzerken. "Ben..."

"Harriet Manners," diyerek benim yerime tamamlıyor cümlemi. "Biliyorum."

46

Farkındalık oranımız her zaman için sadece yüzde yirmi beştir.

Tamamen uyanık olsak bile, bedensel işlevlerimizin sadece çeyreğinin ne yaptığını biliriz. Kalp atışımız, akciğerlerimiz, gözlerimiz, parmaklarımız, dudaklarımız; bunların tamamı bizim müdahalemiz olmadan işler.

Ama Keiko Hidaka, Nick'in annesi ve Yuka'nın küçük kız kardeşi, gözlerini dikmiş, sessizce ve sabırla bana bakarken; varlığımdaki her bir titremeyi, her bir hareketi, her bir kası hissettiğime yemin ederim.

Üstelik, bedenimin normal işlemeye devam etmesini sağlamak için tüm dikkatimi bedenime vermem gerekiyor. Yoksa, bedenim kendini tamamıyla kapatabilirmiş gibime geliyor.

Nick'in annesi beni *tanıyor*? Nereden *tanıyor* ki beni?

Ayrıca, şuna da söylemek zorundayım: Çoraplarını toplamıyor diye oğluna bağırarak bir anne gibi *görünmüyor* Keiko. Aslına bakarsanız, herhangi bir şey için bağırarak bir anne gibi *görünmüyor*.

Ama belki de birçok anne öyle görünmez.

"Merhaba." Keiko nazikçe gülümsüyor, ben ağzımı de-

falarca açıp kapatırken. "Senin için ne yapabilirim, Harriet?"

Keiko'nun İngilizcesinde de Rin'in İngilizcesindeki aynı hafif şive ve hoş bir tonlama var: İkinci bir dili konuşurken gösterilen dikkatten kaynaklanıyor bu.

"Ben..." Boğazımı temizliyorum.

Buraya Nick için geldin, Harriet. Nick için burada olduğuna odaklan.

"Ben, ııı, buralardaydım da." Kendimi tamamen şans eseri tam bu noktada bulmuşum ve buna onun kadar ben de şaşırmışım gibi verandayı işaret ediyorum tuhaf bir şekilde. "Ve düşündüm ki... Nick'i görebilirim eğer... Buralardaysa."

Buralardaysa.

Kendine oyun arkadaşı arayan, bisikletli, yedi yaşında bir çocuk gibi bunu söylüyorum. Sanki buraya gelmek için iki uçağa binmek ve geceyi otobüste geçirmek zorunda kalmış, dünyanın öbür ucundan gelen, on altı yaşında eski bir kız arkadaş değilmişim gibi.

"Ha," diyor Keiko, kısa bir şekilde başını evet anlamında sallayarak.

Arka taraftan, "Kim geldi?" diye bağırان bir Avustralyalının yüksek sesi duyuluyor. "İyyy, Keiko, bütün sineklerin içeri..."

Çok kıvrıkcık saçları beyazlamış, uzun boylu, zayıf, bronz

tenli bir adam uzun adımlarla kapıya doğru gelip duruyor. Bu adam, Nick'in otuzlarındayken görüneceği gibi görünüyor aynen ve beynim artık ayakkabılarımdan sızıp yere akıyormuş gibime geliyor.

"Bu...?" diyor Nick'in babası, gözlerini kısarak bana bakarken.

"Evet," diyerek onaylıyor onu Keiko. "Bence o."

"O...?"

"Evet."

"Biz..."

"Henüz bilmiyorum."

Dünyanın kabuğunu kırıp geçtiğinizde saniyeler içinde yanıp küle dönüşmemeniz fiziksel olarak mümkün olsa, dünyanın bir ucundan merkezine doğru düşüp diğer ucundan çıkmak otuz sekiz dakika alırdı.

O kadar utanıyorum ki gidip bunu deneyebilirim.

Evet, belki yanarım ama en azından evime doğru gidiyor olurum.

"Kim geldi?" diye bağılıyor başka biri, kulaklarım alev alev yanmaya başlarken. "Herkes. Vayyyy."

Köşeden küçük bir yüz beliriyor.

Onun da tanıdık koyu renk bir cildi ve çekik gözleri var ama saçlar sıfıra yakın kesilmiş. Kısa biri bu ve yanaklarında da akne lekeleri var.

İrkiliyorum ama bu ifade de gayet net olan şeyi okumaya çalışıyorum.

“Korkarım Nick’in bugün nerede olduğunu bilmiyoruz,” diyor Keiko, kocasına sert bir bakış atarken ve bu, onun birden aynen kız kardeşi Yuka gibi görünmesine neden oluyor. “Ama seni göremediğine üzüleceğinden eminim.”

Keiko’nun sesinde bunun pekâlâ doğru olmayabileceğini söyleyen bir şey var ve ben bir iğneyle aniden patlatılmış bir balon gibi hissediyorum kendimi.

“Tabii,” diyorum olabildiğince şen bir şekilde. “Buralara tekrar geleceğimden eminim.” Anlarsınız ya: Tam olarak hiçbir yere gitmiyorken yapacağım seyahatlerde Doğu Avustralya’dan geçecek olursam. “Hoştu sizlerle tanışmak.”

“Seninle tanışmak da hoştu Harriet,” diyerek nazikçe gülümsüyor Keiko. “Sonunda.”

Nazik ama sert bir el hareketiyle sinekliği kapatıyor Keiko.

Ama tam oradan uzaklaşmak üzereyken, Nick’in babasının fısıldadığını duyuyorum: “Onun geldiğini söyleyecek miyiz Nick’e?”

“Hayır,” diye fısıldayarak yanıtlıyor onu Keiko. “Söylemesek daha iyi.”

47

Doğru, bu sahne tam planlandığı gibi gitmedi. Yani, demek istediğim şu: *Muhtemel olduğu şekilde* gerçekleşti bu sahne, enine boyuna düşünülecek olursa. Ama bu, aynı şey değil, öyle değil mi? İyi tarafı şu ki bu bana Nick'le karşılaştığımda yapacağım açılış konuşmam üzerinde çalışmak için fazladan zaman kazandırdı en azından.

Ayrıca, 800.000'den fazla Britanyalı sağırdır.

Yeteri kadar çaba harcarsam biraz önce işittiğim her şeyi tamamıyla aklımdan çıkarabilirim muhtemelen.

Omuzlarımı kaldırıp sırtımı dikleştiriyor ve bahçe yolundan sokağa doğru yürüyorum bir amacım varmış gibi sahte bir tavır takınarak, ardımdan merakla kıpırdatılan perdeleri fark etmemeye çalışıyorum.

Ardından da bir sonraki adımımı tekrar gözden geçiriyorum.

Elimi boynuma götürüp boynumdaki gezegenlerin zinciriyle endişeli bir hâlde oynuyorum. Yaklaşık olarak M.Ö. 264'te Eski Roma'da, *bestiarii* adı verilen gladyatörler aylarla, leoparlarla, kaplanlarla, aslanlarla, boğalarla ya da izleyenlere bekledikleri dramatik manzarayı sağlayabilecek

olan herhangi bir başka yırtıcı hayvanla dövüştürülürlermiş.

Bu dövüşün sonunda gladyatör genellikle paramparça olurmuş.

Derin derin nefes alarak haritamı çıkarıyor ve Byron Bay'in merkezine doğru yürümeye başlıyorum. Çünkü, Sinsice Takip Listemdeki bir sonraki maddenin ne olduğunu biliyorum ama bunu yapmak yerine, yüz ürkütücü hayvanla aynı anda dövüşmeyi tercih ederdim doğrusu.

Umalım da bu arenadan sağ salim çıkayım ben.

Tercihen yapmayı asla istemeyeceğim birkaç şey şu:

1. Hava dalışı
2. Bungee-jumping
3. Rafting ve/veya kaya tırmanışı
4. Tam olarak hazır olmadığım bir sınava girmek

Tam da baş döndürücü, kalabalık, gürültülü *Oo-ganik Ka-fe*'nin kapısını itip içeri girmek üzereyken, bunun yapmayı asla istemeyeceğim şeyler listemde beşinci sırada yer aldığına karar veriyorum.

Daha önce hiç bu kadar *havalı* bir yer görmemiştim.

Buradaki herkes istisnasız olarak bronz tenli ve hoş. Herkes kayıtsız, rahat ve çok sağlıklı görünüyor. Hepsinin

üzerinde ya badana bluzla tayt ya sörfçü şortu ve tişört ya da örgü veya batık, boyundan bağlı bluz var. Saçları ya aralarına gökkuşağı renginde ipler geçirilerek rasta yapılmış ya da bukle bukle dalgalı ve parlak. Kaş piercing'leri, yılan ya da ejderha dövmeleri ve saatler alan karmaşık yoga hareketleriyle açık hava aktivitelerini içeren bir yaşam tarzından dolayı kondisyonlu bedenleri var.

Kafenin zeminine gelişigüzel bir şekilde dağıtılmış olan büyük minderlerle armut koltuklara yayılmış, tembellik ediyorlar; alçak masalara dayanmış, bol bol sohbet ediyorlar, kâseler dolusu salata ve tezgâhın üzerindeki menüde yazdığına göre içinde peynir olmayan cheesecake'ler yiyorlar.

Burası çok havalı, sık, hoş, on numara bir yer.

Cıks bir yer.

Ve Nat'in, hoş olmadığı için asla tekrar toplum içinde kullanmamamı söylediği diğer bütün kelimelerle tarif edilebilecek bir yer. Ne kadar da ironik bir durum.

Hayatım boyunca kendimi bir yere hiç bu kadar ait değilmişim gibi hissetmemiştim daha önce.

Gerçi, en azından, *kendinden çizgili bir takım elbise* yok üzerimde bu sefer; *çünkü*, öyle olsaydı, kapıdan içeri girmeme bile izin vermezlerdi sanırım.

Boğazımı temizleyip üzerinde çapraz bulmaca bulunan turuncu tişörtümü düzeltiyor ve etrafa daha dikkatli bir şekilde göz atıyorum. Eskiden, nadiren Avustralya'da bu-

lunduğu zamanlarda, bu kafeden arardı Nick beni ve iki üç telefon görüşmesinden sonra en yakın arkadaşlarıyla tanışmıştım.

Jake: Sarışın, rasta saçlı, alt dudağında bir dudak çivisi ve uykulu gözleri olan çocuk. Tod: Uzun, kara tenli, sakın bir gülümsemesi ve "her an Nick'inkileri alt edebilir dostum," tarzında kocaman afro kıvrıkcık saçları olan çocuk. Noah ve Liam: Şaşırtıcı şekilde farklı görünen tek yumurta ikizleri.

Hepsi de ne zaman konuşsak *sosyetik İngiliz bir kız arkadaşı* olduğu için Nick'le acımasızca dalga geçmelerine rağmen, hoş ve samimi davranan çocuklardı ama aynı zamanda kolektif güvenleri açısından da son derece ürkütücüydüler.

Nick yanlarında bulunup bana rehberlik ederken bile ürkütücüydüler.

Ama bu kez... Burada olmayacak Nick.

Kafeye girdikten sonra üç buçuk saniye içinde Nick'in orada olmadığını anlıyorum; çünkü kafamdaki Nick alarmını harekete geçiren şey her ne ise o şeyin hiç sesi soluğu çıkmıyor.

Yutkunarak tekrar etrafa bakınıyorum.

Görüyorum onları: Köşede oturmuş, milkshake içiyor ve kahkahalarla gülüyorlar. Tod'un cep telefonu üzerine eğilmiş; benim için anlaşılmaz, son moda bir şeye bakıyorlar.

“Hahahaha,” diye kahkahayla gülüyor Jake, ben dikkatli bir şekilde arkasından ona doğru yaklaşıırken. “Bebek hapsirdiğinde, pandanın yüzünün aldığı hâle bak.”

“Tekrar açsana şunu,” diyerek kıkırdıyor Noah. “Dur dur, sesini aç.”

“Ses sonuna kadar açık. Hahahaha, işte, tekrar başlıyor.”

“Tilkili olanı bulsana,” diye lafa giriyor Jake. “O, çok komik.”

“Tilkiler hapsirir mi ya? Kanka, saçma bu.”

Şaşırmış bir hâlde, telefonun üzerine eğilmiş başlarının ardında gözlerimi kırıştırıyorum.

YouTube’da hayvan videoları mı izliyorlar sahiden? JR-NTH Takımı yapar bunu. Ha. Belki de Nick’le arkadaşları başta düşündüğüm kadar çok farklı değillerdir bizden.

Derin bir nefes alıp boğazımı temizliyorum.

“Tilkiler hapsirabilir,” diyorum cesur bir şekilde. “Ayrıca, köpek familyasının kedi gibi pençelerini açıp kapatabilen tek üyesi tilkilerdir.”

Jake gözlerini kırıştırıp videoyu durduruyor.

Ardından da teker teker, ağır bir şekilde, bana bakmak için arkalarına dönüyorlar.

Bir sessizlik oluyor.

“Tilkilerin hem yüzlerinde hem de bacaklarında yönlerini bulmasını sağlayan bıyıklar da vardır,” diye ekliyorum

gergin bir şekilde, yaklaşık on saniye kadar sonra.

Yine bir sessizlik oluyor.

"Ve tilki gruplarına *sürü* denilir," deyiveriyorum can havliyle.

"Mümkünatı yok," diyor Tod sonunda, kaşlarını havaya kaldırarak. "Hayatta *olmaz*."

"*Olur*," diyerek sırtıyor Liam. "*Öyle bir* olur ki."

Sanırım onlar da beni tanıyorlar.

"Selam," diyorum elimi olabildiğince kendimden emin bir hâlde havaya kaldırarak. "Ben Harriet Manners."

48

Bir sürü tuhaf an oldu hayatımda. Üçüncü sınıftaki dans resitalimin ortasında eteğim yere düştüğünde, elimde bir sihirbaz değneğini sallayarak otuz dakika boyunca atlet külot durmuştum sahnede: Oldukça küçük düşürücü bir andı.

John Lewis'te bir dolaplı saate yaslanıp bütün dolaplı saatlerin domino taşları gibi yuvarlanmasına neden olmuştum: Bu da bir çeşit gergin andı.

Parçası olduğum her netbol maçı da dâhil bu tuhaf anlara.

Ama bunların tamamı artık daha az önemli görünüyor.

Çünkü evden uzakta, dünyanın diğer ucunda bir kafede, bir grup erkeğin karşısında dururken birden kendimi *deli* gibi hissediyorum.

Çıldırılmış, aklını yitirmiş, zihinsel olarak sağlıksız hissediyorum.

Klişeleşmiş *kaçık eski sevgili* gibi hissediyorum kendimi; ne olursa olsun, bir kızın asla ve asla bu hâle gelmemesi konusunda uyarıldığı eski sevgili gibi hissediyorum.

Birden, acaba Nat'i mi dinlemeliydim diye geçiyor aklımdan: Genelde, sosyal dinamikleri benden çok daha iyi

kavrar Nat. Böyle düşünmemin nedeni; her ne kadar bir *takipçi* olmasam da şu anda kesinlikle bir takipçiymişim gibi *görünüyor* olmam.

"Hahahaha," diye yüksek sesle gülüyor Jake başını geriye doğru atarak. "Burada ne işin var, Harriet Manners? *Avustralya*'dasın, ha? İnanılmaz."

Yanaklarım giderek daha da kırmızılaşıyor.

Kırmızıyı geçip renk spektrumunun menekşe mavi-si-mor kısmına girmeye başlıyor yüzümün rengi.

"Ben... lıı... Geçiyordum da," diye söze başlıyorum ama sonra susuyorum. Bu kez sökmez bu. Son seferde de işe yaradığını sanmıyorum zaten. "Buraya Nick'i görmeye geldim," diye itiraf ediyorum. "Nerede olduğunu bilmiyorsunuzdur sanırım, değil mi?"

Nick'in tüm arkadaşları birbirlerine bakıyorlar ve ben, aralarında konuşmadan bir şeyler geçtiğini hissediyorum.

"Yok," diyor Noah beklediğimden daha nazik bir şekilde. "Korkarım bilmiyoruz. Son dalış seyahatinden beri onu ne gördük ne de bir haber aldık ondan. Belki evdedir?"

"Ben..." Kendimi rezil olmuş hissederek yutkunuyorum. "Eve baktım bile."

Yine muziplik dolu bir kahkaha fırtınası kopuyor. "Nick'in evine gitmiş bile çoktan," diyerek kıkırdıyor Tod. "Tabii gitmiştir."

"Aa, Keiko'nun yüzünü görmek *isterdim*."

“Ralph’inkini de tabii. *İ-nanılmaz.*”

Kısa bir süre önce, Hobbit olarak da adlandırılan cüce insan *Homo floresiensis*’in atalarının bir zamanlar Endonezya’nın Flores Adası’nda yaşadığı tespit edildi. Boyları doksan santimetrenin biraz üzerindeymiş ve bilim adamları, bunların muhtemelen çevrelerine uyum sağlamak için kısaldıklarına inanıyorlar.

Belki de burada çok uzun süre durmamalıyım: Her geçen saniye daha da küçülüyorum.

“Nick’i tekrar elde etmek için mi geldin, seni çılgın kız?” diyerek sırtıyor Jake. “Ne yani, gidip dizlerinin üzerine çökerek ona teklifte mi bulunacaksın?”

“Kemanlarımızı çıkaralım mı?”

“Bir *şapka* gerek bana, oğlum. Britanyalılar düğünlerde *şapka* takarlar, değil mi?”

Cidden, şu anda beni bir panterin önüne atsanız daha iyi.

“Onu *geri* kazanmaya çalışmıyorum,” diye açıklıyorum, bu konuşma esnasında üzerimde uzun, beyaz bir elbise olmadığına minnet duyuyor bir hâlde. “Ben sadece... İyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum, hepsi bu.”

Tekrar kahkahalarla gülmeye başlıyorlar.

Ve söylediklerimin kulağa ne kadar da komik geldiği yavaş yavaş kafama dank etmeye başlıyor.

İyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum.

Şuracıkta önümde oturan dört arkadaşı ve evde ona hayran oldukları gayet açık olan bir ailesi varken söylüyorum bunu.

İçinde benim olmadığım, dolu bir hayatı varken söylüyorum.

Aman Tanrım, ne halt olacağını düşünüyordum ki?

"Çok tatlısın," diyor Tod ayağa kalkıp gerinirken. "Ama bence düzelecektir Nick."

"Evet," diyerek başını bir aşağı bir yukarı sallıyor Jake, kaşlarını havaya kaldırmış bir hâlde. "Arkadaşımız yine bizimle."

"Her zaman."

"Her zaman bizimledir Nick."

Ardında da anlamlı bir şekilde bana bakıyorlar.

"İlil..." diyorum, geriye doğru gergin birkaç adım atarak. "Çok güzel bu..."

Bir kez daha dene, Harriet.

"Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz yoktur sanırım?"

"Yok," diyor Liam hafifçe omuz silkerek. "Hem de hiç."

Geriye doğru bir adım daha atıyorum, çünkü Liam'ın yalan söylediği çok belli. "Tamam."

"Dalışa gitmiştir belki de tekrar?" diyor Noah, son anda bana bakarak. "Çok mutlu orada."

"Evet. Çok uzun zamandır olduğundan *daha mutlu.*"

“Tekrar özüne döndü. Bunu görmek harika.”

Yanaklarımda hissettiğim sıcaklık, göğsümde sanki gürül gürül yanan küçük bir fırın varmış gibi gelene kadar yanaklarımdan göğsüme doğru kayıyor. Çünkü, bana söylemeye çalıştıkları şeyin tam olarak ne olduğunu biliyorum ve bunu duymak istemiyorum.

Düzelteyorum: Bunu duymaya *katlanamam*.

“Güzel,” diye fısıldıyorum geriye doğru birkaç adım daha atarak kafeden çıkmaya çalışırken.

Git, Harriet. Git git git...

“Teşekkürler.”

Ama *çekerek* değil, *iterek* açılan bir kapı bu ve ben asla açılmayacak olan bir kaçış yolu kapısına tüm gücümle asılmış durumdayım.

Çık dışarı çık dışarı çık dışarı çık dışarı...

“Doğrusunu istersen Harriet,” diye ekliyor Jake, tam ben kendimi can havliyle sokağa atarken. “Nick’in nerede olduğunu *bilsek bile*, bunu *sana* kesinlikle söylemeyiz.”

49

Ağlamaya başlamadan önce gözden kaybolmayı başarıyorum.

Bir koşuda yolu sendeleyerek geçiyor, köşeyi dönüyor, bir köşeyi daha döndükten sonra bir park buluyor ve gözlerimden yaşlar boşalmaya başlamadan mikro saniyeler önce bir ağacın altına kıvrılıyorum.

Ve kontrol edilemez ırmaklar gibi yaşlar boşanmaya başlıyor gözlerimden.

Birkaç yıl önce Rose-Lynn Fisher adında bir fotoğrafçı, *Gözyaşlarının Topoğrafyası* adını verdiği bir deney gerçekleştirmiş.

Farklı nedenlerden dolayı her ağladığında, gözyaşlarını toplayıp küçük cam plakalar üzerinde kurutmuş ve sonrasında da bunları mikroskop altında fotoğraflamış. Her gözyaşının farklı görüldüğünü bulmuş Fisher: Sevinç, kızgınlık, reddedilme, keder, utanç, hayal kırıklığı ve mutluktan dolayı dökülen gözyaşlarındaki kimyasalların ve tuz oranının, farklı nedenlerle dökülen bu gözyaşlarının her birine benzersiz bir görüntü verdiğini keşfetmiş.

İncelediği gözyaşlarının bazıları, kırık cam gibi parçalanmış görünüyormuş.

Bazıları, kar tanelerine ya da bitkilere benziyormuş; bazıları tel tel ve boş imiş; bazıları da geniş ve göl gibi benek hâlindeymiş bu gözyaşlarının. Ama her biri güzelmiş, her biri ona aitmiş ve hiçbirisi de kesinlikle tekrarlanamazmış.

Çünkü; eğer iki kar taneciği asla birbirinin tıpatıp aynısı değilse, mantıken iki gözyaşı da asla birbirinin gerçekten aynısı olamaz. Hepsinin nedeni farklıdır bu gözyaşlarının; hepsi farklı anılardan, farklı düşüncelerden, farklı duygulardan oluşur.

Hepsi farklı şekillerin ortaya çıkmasına neden olur.

Ve hepsinin içinde de farklı parçalarınız bulunur.

Ağacın altında oturmuş, bacaklarım ıslanıp parıl parıl parlayana kadar alnımı dizlerime yaslamış, sessizce hıçkırarak ağlarken döktüğüm bu gözyaşlarının neden yapılmış olduğunu tam olarak ayırt edemiyorum.

Bildiğim tek şey; bu yaşların sıcak olduğu, canımı yaktığı ve durmayacağı.

Birden, şu anda yapmam gereken her şeyden ve dünyada bulunmam gereken her yerden emin oluyorum: Eski erkek arkadaşımın çocukluğunun geçtiği evin civarlarındaki bir parkta oturmuş ağlamak kesinlikle bu şeyler arasında yer almıyor.

Dün, bu plan çok mantıklı geliyordu.

Dün, dünyayı kurtarmak için akın eden bir kahramandım.

Bir prenstim; parıldayan zırhı içinde bir şövalye.

Su anda hayal dünyasında yaşayan, duygusal, genç bir ergen gibi hissediyorum kendimi sadece; boş bir cips paketi, bir şişe bulanık su ve sürekli olarak eriyen sakızlı bir şekerin yanında yerde hıçkırıklara boğulan, takipçilik yapmaya yeltenmiş, çılgın bir eski sevgili gibi hissediyorum.

Nick'in arkadaşlarıyla ailesi, istenmediğimi gayet net bir şekilde ortaya koydular.

Ben etrafında olmadığım için artık *daha mutluymuş* Nick.

Ve ben bu saçma, sonuçsuz hareketi yapmak için en iyi arkadaşım ile kavga ettim, çok yaşlı olan büyükannemi on dört saatlik bir otobüs yolculuğuna sürükledim ve arkadaşlarımı benim için yalan söylemeye teşvik ettim.

Çünkü, Jasper'a gerçeği söylemiyorum sonuçta, öyle değil mi?

Ve bu hamle bir şekilde cesurca, sağlam ya da akıllıca gelmiyor artık bana: Kendimi bir kahraman ya da bir kutup ayısıymışım gibi *hissetmiyorum*.

Ben sadece... Üzgünüm.

Bu kelimenin mümkün olan her anlamıyla böyle hissediyorum kendimi.

Ağlamamı sağlayacak hiçbir şey kalmayınca kadar ağlıyorum. Kamuya açık bir yerde yoğun bir şekilde hıçkırıklara boğularak ağlamanın tek iyi yanı da bu zaten: İnsan

vücudunda ancak bu kadar çok sıvı mevcuttur ve bu sıvı bitti mi, başka bir seçenek kalmaz.

Üstelik, hava da gerçekten sıcak ve saatlerdir hiçbir şey içmedim. Dolayısıyla vücudumda ağlamaya ayıracak daha fazla sıvı olduğunu sanmıyorum.

Burnumu çeke çeke, hıçkırıkların geçmesi için birkaç dakika daha bekliyorum.

Ardından da ayağa kalkıp gözlerimi siliyorum.

Sidney'e geri dönmem gerek.

Nat'e üzgün olduğumu söylemeli, Bunty'den onu buraya sürüklediğim için özür dilemeli, Toby'yle Rin'e pişman olduğumu anlatan, pahalıya mal olacak bir mesaj atmalıyım telefonumdan. Anne babama durumu özetlemeli ve bir şekilde *-bir şekilde-* yaptığım şeyi Jasper'a söylemeyi denemeliyim.

Temel olarak, her zamanki özürlerimin tozunu alıp bu özürleri büyük, altın bir tepside sunmak için hazırlanmalıyım.

Gayet alışılmış olduğu gibi yani.

Ama çöpü, bir galah kuşu yemeden önce yerden alıp çöp kutusuna doğru götürürken aniden bir hatıra akın ediyor beynime.

Yine yabancı bir ülkede yere oturup ağladığım başka bir sefere dair bir hatıra.

Ve bu hatıra o kadar güçlü, o kadar yoğun, o kadar

sahici ki bir yaya geçidinde bana yeniden bir bisiklet çarpmış gibime geliyor. Sanki Shibuya'da kazağımın altında iki büküm olmuş gibiyim tekrar.

Tokyo'da hıçkırıklara boğuluyorum kırık bir kalple.

Ne kadar süre ağladığımı bilmiyorum.

Zaten insanlar normalde neyi ne kadar süre yaptıklarını ölçmek için saat tutmazlar. Sadece, yüzümün şişip garip bir şekil almasına neden olacak kadar uzun bir süredir ağladığımı ama niye ağladığımı unutacak kadar da uzun bir süredir ağlamadığımı biliyorum.

Yanımdan gelip geçen tek bir kişi bile iyi olup olmadığını ya da yardım edip edemeyeceğini sormak için durmuyor. Tek bir Allah'ın kulu bile durup bana bilgece ya da nezaketen bir kelime etmiyor ve-

"İyi misin?"

Burnumu çekip sonra da kazağıma siliyorum burnumu. Tamam, belki de tüm insan ırkını bu şekilde suçlamak için biraz aceleci davrandım. Evet anlamında başımı sallıyorum.

"Emin misin?"

Sesi boğuk ve pek anlaşılabilir değil. "Evet. Teşekkür ederim."

"Ama," diye konuşmasını sürdürüyor ses. "İyi olduğunu söyleyen biri için kaldırımlarda yuvarlanarak bir hayli çok

zaman geçiriyorsun."

Yavaşça kazağı başımdan çekip gözlerimi siliyorum.

"Selam," diyor Aslan Çocuk yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "İşte benim sevgilim buradaymış."

Eve gitmeyeceğimden emin oluyorum.

Çünkü şıeyi çöp kutusuna atıp, bileğimle gözlerimi ovuşturup, omuzlarımı dikleştirirken kahraman olmanın her zaman kolay olmayacağı birden dank ediyor kafama.

Her zaman eğlenceli, hoş ya da romantik bir şey olmayabilir kahraman olmak.

Belki de birini kurtarmak, kendinizi her zaman rahat ya da başarılı hissetmenize neden olmuyor, hatta pek hoş bile gelmiyordur. Belki de prenslerle şövalyeler de yoruluyorlardır ve kendilerini utanmış ya da küçük düşmüş hissediyorlardır. Belki de bazen, birini kurtarmak acı veriyordur, ürkütücü ve risklidir ve tek yapmak istediğiniz şey, vazgeçip eve dönmektir.

Özellikle de herkes tam olarak bunu yapmanızı söylüyor.

Ama Aslan Çocuk beni, onu orada yerde bırakamayacağı kadar çok kere yerden kaldırdı. Bir şekilde, onu yerden kaldıracak gücü bulmalıyım.

Ve Nick'in nereye gittiğini de biliyorum artık.

50

Geçen yıl, Haziran

"Gerçekten üzülmem ben hiç," demişti Nick gözlerini dikmiş tavana bakarken. "Ben her koşulda soğukkanlılığını koruyan şu havalı, soğuk tiplerden biriyimdir. Bilirsin bu tipleri. Her kurguda varızdır."

Altı ay olmuştu çıkmaya başlayalı ve yatağımın üzerine uzanmış, sohbet ediyorduk; kapı açıldı.

Ya da etmeye çalışıyorduk işte.

Babam her üç dakikada bir kafasını kapıdan içeri uzatıp yıkanacak çamaşırım olup olmadığını veya çay isteyip istemediğimi soruyor ya da yan komşuların yine çimlerini biçmeye başladıklarını söylüyordu bize ve bu yüzden de sohbetimize odaklanmak bir hayli güçleşiyordu.

Babamın ev işlerinden bahsetmeye bu kadar istekli olduğunu daha önce hiç görmemiştim.

Gülümseyip başımı Nick'in omzuna yerleştirmiştim.

"Ha, tabii," demiştim alaycı bir sırıtişla. "Bilim adamları her insanın yaşadığı sekiz temel duygu olduğunu buldular. Yaşamadığın başka duygular da var mı acaba?"

"En azından altı tane vardır," demişti Nick düşünceli bir

şekilde, gözlerini dikmiş tavana bakarak. "Belki de yedi. Neydi bu duygular? Hadi, hatırlat bana bunları, Manners."

"Üzüntü," diye tekrarlamıştım itaatkâr bir şekilde, sırasıyla iki parmağımı havaya kaldırarak. "Tiksinti."

"İnsanların toplu taşıma araçlarında burunlarını karıştırıp sonra da başkasının sümüğü üzerinde oturmak sanki bir seyahat bonusuymuş gibi parmaklarını koltuklara sürmelerinden gerçekten tiksiniyorum," diyerek itirafta bulunmuştu Nick.

"Tamam," diyerek gülümsemiştim. "Korku?"

"Martılar," demişti Nick anında. "*Cadılar* filmindeki baş cadının kuş versiyonu martılar. Ki onun da hayranı değilimdir." Kahkahayla gülmüştü Nick. "Lütfen o filmi tekrar izlemeye zorlama beni."

"İkisi daha gitti. Şaşkınlık?"

"Bir zamanlar altındayken emekleyerek bir kız gelmişti yanıma, hiç beklenmedik bir anda. Bir hayli afallatıcı bir şeydi bu."

Kahkahayla gülmüştüm. "*Afallatıcı? Bu* kelime de nereden çıktı?"

"Senden çalmış olabilirim bu kelimeyi."

"Ödünç olarak kalabilir sende."

"Sağ ol. Artık ihtiyacım kalmadığında geri veririm sana." Nick eğilip alnımı öpmüştü. "Başka? Belki başta düşündüğümden daha dinamiğimdir duygusal olarak."

Parmaklarımı tekrar havaya kaldırmıştım. "Öfke."

"Genellikle korktuğumda bağırırım sadece. Ha, bir de kardeşim Josh'a bağırırım. Ben yokken odama girip bir şeyleri *alır, kırar* ve sonra da *yerine koyar*. Sen mi yaptın diye sorduğumda da *hayır* der. İşte o zaman fiziksel olarak *bir şeyleri parçalamak* isterim..."

Derin bir nefes almıştı Nick. "Evet, öfke. Tamam. Sonraki?"

"Beklenti?"

Yan dönmüştü Nick, artık tavana bakmıyordu. Yüzünün tamamını görebiliyordum. Tuhaftı: Aslan Çocuk'u tanıdığım süre arttıkça, bariz bir şekilde daha az *yakışıklı* geliyordu bana Aslan Çocuk. Modellere özgü harika çıkık elmacık kemikleri, kavisli kayak pistini andıran hoş burnu, uzun kirpikleri, siyah badem gözleri yerli yerindeydi ama bunları gerçekten görmüyordum ben artık.

Artık Nick'e baktığımda gördüğüm tek şey... *Oydu*.

Sanki, yüzü camdandı ve ben yüzüne bakınca tam içini görebiliyordum.

"Bu çok karışık," demişti, yüzünde cilveli bir gülümsemeyle o da beni incelerken. "Seni görmek üzereyken hissediyorum bu... Kıpırdanmayı. Burada." Elimi midesinin üzerine koymuştu ve elim birden artık bir elmiş gibi gelmeye başlamıştı bana.

"Sanki içimde bir sürü küçücük böcek varmış gibi ama

hoş böcekler yani.”

“Evet, bu. Ben de... Tatlı bir sızı hissediyorum.”

Nick elini omzuma götürmüş ve parmakları parmaklarıma sımsıkı geçmiş bir hâlde elimi tutana kadar elini kolumdan aşağıya doğru kaydırmıştı.

“Sanki ateşle doluymuşsun gibi yani?”

Geriyeye yaslanıp gözlerini kapatmış ve birden bir kahkaha atmıştı: Kulağa bir bağırma gibi gelen bir kahkaha. “Bu gerçekten tehlikeli geliyor kulağa,” demişti. “Hey, Harriet. Senin için ortalıkta bir yangın söndürme tüpü bulundurmaya başlamamız gerekir mi?”

Ve mutlak bir katıyetle, anlamıştım onu sevdiğimi.

İlk defa, sadece... *Biliyordum* işte.

“Kapa çeneni,” diyerek sıırtmıştım, parmaklarını sıkarken. “Bu, sadece iki duygu kaldığı anlamına geliyor. Hazır mısın?”

“Hadi, şaşırt beni, Harriet Manners.”

“Sevinç.”

Nick, yüzüme bakarken bir sessizlik olmuştu. Tüm yüzümü beynine kazıdığını hissedebiliyordum: Her bir çili, her bir kırışıklığı, her bir gözeneği, burnumun ucundaki yağı ve kaşlarımın arasındaki çok kaş çatmaktan kaynaklanan çizgiyi.

“Evet,” demişti sonunda. “Sevinç.”

Bedenimizde yaklaşık beş litre kan bulunur ama ben,

o an için bedenimdeki kanın başka bir şeye dönüştüğüne yemin ederim: Berrak, parlak, altın sarısı bir şeye.

Sanki kan yerine ışık ve ısıyla dolmuş gibiydim.

Ya da, söyleyeceğim gitsin, ateşle.

“Ve sonuncusu,” demiştim, tekrar konuşmak için kendimi toparlayabildiğimde. “Kabullenme. Birini olduğu gibi, olmak istediği gibi ve o âna kadar olmuş olduğu her hâliyle kabul etme. Güçlü yönleriyle, şaşırtıcı yönleriyle ve parçalanmış yönleriyle.”

Nick sırtıp yüzünü yüzüme yaklaştırmıştı.

“Kabullenme,” demişti usulca. “Tamam.”

Ve Nick beni öpmek için öne doğru eğilirken, babamın holü elektrikli süpürgeyle süpürmeye başladığını duyarken, Nick’i sadece yakışıklı olduğu için sevmediğimi fark etmiştim. Onu kibar, soğukkanlı, düşünceli ve komik olduğu için sevmiyordum sadece. Kendisi her nerede olursa olsun, beni hep çok mutlu ettiği için bile sevmiyordum onu sadece.

Bu çocuğu bir bütün olarak seviyordum ben: İyi yönleriyle ve kötü yönleriyle seviyordum.

Ve biliyordum ki söz konusu olduğunda, üzüntüsünü de sevecektim.

51

Nick, sörf tahtasının üzerinde oturuyor. Bir köşeyi dönünce, karşımda nefes kesen güzel bir sahil uzanıyor. Parlak beyaz bir kumsal, turkuaz bir su, pal-miye ağaçları; aynen bir bilgisayar ekran koruyucusu gibi ve anında Nick'i görüyorum.

Nick koyu renk saçlı başını öne eğmiş; benden biraz uzakta, sırtı bana dönük bir şekilde sarı bir sörf tahtasının üzerine tünemiş; elinde tuttuğu, dalgaların kıyıya taşımış olduğu sopa sanki bir kılıçmış ve Nick dört milyar yıllık jeolojik evrimle tek başına dövüşüyormuş gibi bu sopayı tekrar tekrar kumlara saplayıp duruyor.

Nick Hidaka neredeyse on sekiz yaşında. Eski bir uluslararası süper model olan Nick, dünyayı dolaştı: Şu ana kadar tanıştığım herkesten daha çok partiye, daha çok defileye, daha çok sansasyonel fotoğraf çekimine katıldı; daha çok ülkede, daha çok havaalanında bulundu.

Ama tek görebildiğim şey, küçük bir çocuk oluveriyor birden.

Kayalara taş atan, ağaçları tekmeleyen, küçük bisikletini tehlikeli bir şekilde yoldan aşağıya doğru sürmeden önce bisikletinin üzerinde tepinerek martılara "Sizden

nefret ediyorum!” diye bağıran, sekiz yaşında, öfkeli bir erkek çocuğu görüyorum.

Aslında, yüreğimizin derinliklerinde hepimiz böyle değil miyiz?

Gerçi, benim içimdeki sekiz yaşında çocuk hiç bisiklete binmedi: Daha çok kitap okumaya meraklıydı ve kitapları okuyacak olanlara kitaptaki olayları anlatarak, kazara mahvederdi bu kitapları o insanlar için.

Sessizce, Nick’in çevresindeki manzaranın gerisini izliyorum. Güneş tam tepede ve kumsal insanlarla dolu: Voleybol oynuyor, kahkahalarla gülüyor, yüzüyor, bağılıyor, denize doğru koşuyor bu insanlar. Ama kocaman bukleleri keçeleşmiş ve kabarmış bir hâlde plastik adasının üzerinde oturan Nick, bunların hiçbirinin farkında değil gibi görünüyor.

Sadece kendisi, sörf tahtası ve elindeki sopa var Nick için.

Ve ben doğru şeyi yaptığımdan eminim, çünkü tüm hayatım boyunca Nick’ten daha üzgün görünen birini görmedim hiç.

Omuzlarımı dikleştirip parmak arası, mor, plastik terliklerimi çıkarıyorum. Terliklerimi dikkatli bir şekilde bir elime alıp ayaklarımı yumuşak, beyaz kumda tuhaf bir şekilde sürüyerek ilerlemeye başlıyorum.

Bir taraftan da Nick’i önceden harekete geçirmeden,

ona tam olarak nasıl yaklaşmam gerektiğini –belki de Victor’un bir serçe yakalamaya çalışırken yaptığı gibi kısa, sarsak hareketlerle yaklaşmalıyım ona– hesaplamaya çalışırken, tuğla çalmaya başlıyor.

Nick başını kaldırıp bakmadan önce, telefonumu çabucak elime alıyorum.

Bu telefonun inanılmaz derecede yüksek sesli ve analog olmasına rağmen, yine de uzayda kulakları sağır eden zır zır sesine tepki vermeyen uzaylılar olsa, buna şaşırırım doğrusu.

“Alo?” diye fısıldıyorum, hâlâ belirli bir mesafeden Nick’in başının arka tarafına bakarken.

“Benim,” diyor Nat hızlı bir şekilde.

“Selam s...” diye söze başlıyorum ama sözümü kesiyor Nat.

“Bırak da ben konuşayım, Harriet. Yaptığın şeyi onaylamayabilirim ama o otobüse atlayıp seninle gelmeliydim. Ben senin en iyi arkadaşınım; yapmam gereken tek iş vardı ama ben bunu yapmadım.”

Şaşırmış bir hâlde gözlerimi kırıştırıyorum. Nat’in özürleri benimkilere benzemez: Sayıca azdır ve seyrek özür diler Nat. Aslına bakarsanız, biz çocukken, Nat’in özürlerinin ne kadar dağınık bir dağılımı olduğunu kanıtlamak için Excel’de bir elektronik tablo tutuyordum.

Nat bundan pek hoşlanmadığından, bu tabloyu tut-

maktan vazgeçmiştim. (Ve özür dilemiştim.)

“Teşekkür e...”

“Daha bitirmedim,” diyerek konuşmaya devam ediyor Nat. “Sen küçük bir köpek yavrusu olabilirsin Harriet ve o duvara doğru koşup durabilirsin. Ama benim, yolunu kesmemem gerekir. Ne de önünden tamamen çekilmeliyim. Kaskın olmalıyım senin ki duvara tosladığında çok canın yanmasın.”

Arkamı dönüp bir kahkaha atıyorum. “Nat, sen *hiç* kask takan bir köpek yavrusu gördün mü?”

“Şey... Hayır. Ama eminim köpekler için kask yapıyorlardır. Bugünlerde yapmadıkları şey yok.”

“Minicik, pembe bir kask mı olurdun mesela?”

“Üzerinde yıldızlar olan mavi bir kask olmayı tercih ederim lütfen,” diyerek kahkahalarla gülüyor Nat. “Arka kısmında, karanlıkta parıldayan biraz ışıltı da olabilir belki.”

“Aman Tanrım, bayılır buna bir köpek yavrusu.”

“Harika olurdu,” diyor Nat. “Köpek Yavrusu Koruma Ltd. adında bir şirket kurmalıyız.”

“Tüm Duvara Toslama İhtiyaçlarınız İçin.”

Her ikimiz de kıs kıs gülmeye başlıyoruz. Tam yanınızda sizinle birlikte uçan biri varsa, uzay size hiç de çok büyük-müş gibi gelmez hiçbir zaman. Bu kişi zamanının çoğunu bağırarak geçirse bile.

“Eee, neredesin?” diyor Nat, nihayet gülmeyi ve *havla-*

mayı bıraktığımızda. "Yardım etmek için çok mu geç kaldım? Buldun mu onu?"

Nick'in olduğu yere doğru bakıyorum. Kıpırdamamış Nick ama dalgaların kıyıya sürüklediği daha büyük bir sopa bulmuş gibi görünüyor.

Bu hızla, benden önce İngiltere'ye dönmüş olur Nick.

"Tam şu anda ona bakıyorum," diye itiraf ediyorum. "İzini yeni buldum."

"Toby sana, eski erkek arkadaşına ulaşman için nerd bir mavi peri gibi rehberlik mi etti?"

"Evet."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Bu çocuğun delice takip becerileri var. Eee, plan ne?"

"Nick'le konuşacağım," diyorum kararlı bir şekilde. "Yuka'nın çok hasta olduğuna çok üzüldüğümü söyleyeceğim ona. Sonra da bu gece Sidney'e geri döneceğim."

"Dur dur," diyor Nat keskin bir nefes alarak. "Yuka... Ne?"

"Çok hasta Yuka," diyorum usulca. "Bunty'yi Annabel'le konuşurken duydum. Bunu sana dün söyleyemedim çünkü... Konuşmalarını gizlice dinlediğimi öğrenmelerini istemedim. Yine."

Hamlet'in burnunu her şeye sokan kayınpederi Polonius'un kafa dengim olduğu açık.

Belki ilaveten bir parça da Ophelia katılmış.

"Aman Tanrım," diyerek nefesini dışarı veriyor Nat. "Çok üzüldüm Harriet. Şimdi her şey çok daha anlamlı geliyor."

"Nick'le Yuka öyle görünmüyorlar ama aslında çok yakındırlar birbirlerine," diye açıklıyorum, Nick'e bir adım daha yaklaşıırken. "Ve düşündüm de belki Nick birine ihtiyaç duymuştur..." Gözlerimi kırıştırıyorum. "Dur bir dakika, *her şey* derken ne demek istiyorsun?"

Kısa bir sessizlik oluyor.

"Bir şey söyleyip söylememem gerektiğini bilemedim," diyor Nat. "Sen onu gizlice takip etmeyle filan bu kadar meşgulken."

"Ben onu..." Off, boş verin; vazgeçtim. "Ne oldu?"

"Silva'nın istediği elbiseyi hatırlıyorsun, değil mi? Katılacağı özel bir defile içinmiş bu elbise. Beni de götürmeyi teklif etti bu defileye! Hem de en ön sıra, Harriet."

Yüzüme kocaman bir sırıtış yerleşiyor: *Nat'in Nihai Moda Hedefine ulaşıldı.* "Vay canına, Nat. *En ön sıra*, ha? Bu, hari..."

"Harriet, Yuka'nın defilesi bu."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Yuka bir defile mi düzenliyor? Sidney'de?"

"Evet. Adı, *Tüm Defileleri Sonlandıracak Defile* ve anlaşılan, Yuka'nın son otuz yılda yaptığı tasarımları anmak için düzenlenen bir tür devasa bir kutlama bu. Bu sabah

Sydney Post'ta bununla ilgili bir yazı vardı."

Bunun üzerine, midemin ağrımaya başladığını hissediyorum.

Tüm Defileleri Sonlandıracak Defile.

Yuka, modaya kocaman bir elveda diyecek ama moda dünyasından hiç kimse bunun nedenini anlamamış.

"*Kahır bela!*" diye fısıldıyorum, tekrar Nick'e bakarak. "Nat, *berbat* bir şey bu. Zavallı, zavallı Yuka. Ne zaman bu defile? Nerede?"

"Yuka gerçekten çok kötü olmalı Harriet," diyor Nat yavaşça. "Çünkü, beş gün öne alındı defile."

Bir seri deprem gibi vurmaya başlıyor duygular beni: Başlangıçta hafif hafif ama her geçen saniyeyle birlikte şiddetleri giderek artıyor.

Evet, bir daha hiçbir etkinliğe davetsiz katılmayacağıma söz verdiğimi biliyorum ama bu sefer bir istisna yapmam gerekebilir.

"Çok yakın, öyle değil mi?" diyorum uyuşmuş bir hâlde.

"Evet," diyerek onaylıyor beni Nat. "Yarın gece."

52

Kaybedecek zaman yok.

Nat'e hoşça kal deyip tuğlayı çantama tıktıktan sonra yumuşak kumlar üzerinde aceleyle koşmaya başlarken ağırdan almanın artık sahip olmadığım bir lüks olduğunun farkına varıyorum.

Koş koş koş, Harriet.

"Heey!" diye bağıyor biri, ayağım plaj çantasına takılınca.

Yanımdan geçerken bir avuç dolusu kum yutmasına neden olduğum için, "Öff," diye homurdanıyor başka biri de.

"Offf!" diye bağıyor küçük bir çocuk, ben, yaptığı kumdan kalenin yarısını yanlışlıkla yerle bir edince.

"Özür dilerim!" diye sesleniyorum, ardıma dönüp hızlı adımlarla geri geri giderken. "Dönüp kaleni yeniden yapmana yardım ede..."

Tam o anda bir voleybol filesine çarpıp yere düşüyorum.

İstifimi bozmadan, ayağa kalkıp üzerimdeki kumları temizliyorum elimle.

Ardından da koşmaya devam ediyorum: Ayaklar üzerinden atlıyor, güneş şemsiyelerinin etrafından dolanıyor, arkadaş grupları arasından geçiyorum koşarak.

Bir ejderha gibi burnumdan solur bir hâlde Nick'in yanına varana kadar koşuyorum. Nick beni ona doğru yaklaşırken izliyordu. Bunun nedeninin, benim kafamda bir Nick radarı olduğu gibi onun kafasında da bir Harriet radarı olduğunun aşikâr olması olduğunu söylemek isterim doğrusu.

Ama Nick'in bir radara ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

İspanya'daki firari boğaların benden daha az karmaşaya neden olduğu videolar izledim.

"Nick," diyorum soluk soluğa, kayarak aniden dururken. "Buradayım."

Bu konuşmaya başlamanın daha etkili bir sürü başka yolu vardı ama bunların hiçbirisi için vaktim yok. Ne de utangaçlık etmeye vaktim var.

Bazı şeyler daha önemli.

"Selam," diyor Nick düz bir şekilde. "Müthiş bir geliş oldu, Manners. Senin için bile."

Bir şeyler bana Nick'in geleceğini bildiğini söylüyor.

Buraya gelmeden önce, arsız bir telefon satıcısı gibi kapılarına dayanıp harekete geçirmiş olduğum yedi kişiden biri, bunun nedeni muhtemelen.

"Nick," diyorum hızlı bir şekilde, küt diye Nick'in yanına oturuverirken. "Görmek istediğin en son kişinin ben olduğumu biliyorum. Ayrılmış çok zaman olduğunu ve bunun artık bana düşmediğini de biliyorum. Ama buradayım işte,

anlıyorum, dinlememe ihtiyacın varsa seni dinleyebilirim ve her şey için çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum.”

Aslan Çocuk dikkatle bana bakıyor.

Temkinli ve donuk bir ifade var yüzünde: O güzel yüzünün ardını göremiyorum artık.

“Tamam,” diyor Nick başını bir aşağı bir yukarı sallayarak.

“Ben... Fark etmemiştim,” diye yumuşakça konuşmaya devam ediyorum, bir taraftan bir parmağımla gelişigüzel bir şekilde Nick’in sörf tahtasına vururken. “*Bilmiyordum* şeyi... Bunun seni ne kadar etkileyeceğini tahmin edemedim.”

Nick kaşlarını çatıyor. “İyiym ben, Harriet. Yine de sağ ol.”

“Yani herhangi bir şeye ihtiyacın varsa...” diyerek konuşmaya devam ediyorum. “Ya da sadece konuşmak istersen. Ya da ne bileyim, yarın Yuka’yı görmek için benimle gelmek istersen...”

Nick, hızlı bir hareketle ayağa kalkıp bacaklarını sallayarak bacaklarındaki kumları temizliyor. “*Şimdi* neden bahsediyorsun?”

Oturduğum yerden, gözlerimi dikip Nick’e bakıyorum.

Hatırladığımdan daha kahverengi Nick: Kavrulmuş kestane rengini almış. Son altı ayda sahilde çok zaman geçirmiş olmalı, çünkü bakmamak için gerçekten çok ama çok,

uğraştığım ince, soluk bir çizgi var mavi sörfçü şortunun tam üzerinde.

Şimdi kelimesini kullanmasına da aldırış etmeyeceğim.

"Yuka'yı görmek için," diye tekrar ediyorum aklım karışmış bir hâlde. "Yuka, Sidney'de ve..."

"Geçen yazdan beri teyzemle konuşmuyorum," diyerek sözümü kesiyor Nick. "Onunla olan sözleşmemi bozunca, fena kavga ettik. Ailemden hiç kimse neredeyse bir yıldır onunla konuşmuyor."

"Ama..." Einstein'ın otopsisini yapan patolog, onun beynini çalıp yirmi yıl bir kavanozda saklamış. Biri aynı şeyi bana da yapmış gibime geliyor birden. "Sanmıştım ki..."

Bir saniye.

Eğer Nick bir senedir Yuka'yla konuşmuyorsa, eğer neden bahsettiğimi bilmiyorsa, eğer niçin buraya geldiğimi anlamıyorsa...

Bu, *bilmediği* anlamına mı gelir?

Gözlerimi dikmiş aval aval Nick'e bakarken, bunun Yuka Ito'nun *tam da* kendine saklayacağı türden bir haber olduğu dank ediyor kafama.

"Bak," diyor Nick kafasını kaşıyarak denize doğru dalgın dalgın bakarken. "Harriet, beni görmek için yüzlerce kilometre yol gelmeni takdir ediyorum..."

"Yedi yüz yetmiş yedi," diyorum kendime engel olamadan. "Nokta üç kilometre."

Kısa bir sessizlik oluyor. Nick'in ağzının kenarında, çok kısa bir anlığına, minicik bir kıpırdanma gördüğüme yemin ederim.

"Evet," diyor Nick, dudağının kenarındaki bu kıpırdanma kaybolurken. "Nokta üç. Ama haklısın. Ayrıldık ve ben yoluma devam ettim. Bence artık senin de böyle yapman gerekir."

Allak bullak olup sessizliğe gömülmüş bir hâlde gözlerimi dikip Nick'e bakıyorum, Nick uzun sörf tahtasını yerden alırken.

"Sörf yapacağım," diyor Nick, sörf tahtasını rahatça kolunun altına alırken. "Planlanmış olduğu gibi. Sonra da eve gideceğim."

Yüzünde nasıl okuyacağımı bilemediğim bir ifadeyle bana bakıyor Nick.

"Belki de Harriet, sen de öyle yapmalısın."

53

A rtık oldukça çok şey biliyorum sörf hakkında. Sörf adı 1778’de Kaptan James Cook’un verdiğini ve sörfün yeryüzündeki en eski sporlardan biri olduğunu biliyorum: Sörfün kökenleri, 5.000 yıllık prehistorik taş oymalara kadar uzanıyor.

“Modern Sörfün Babası”nın Waikiki Beach, Hawaii’de bir sörf kulübü açmış olan Duke Kahanamoku olduğunu ve sörfün geleneksel olarak elit ve kutsal bir aktivite olarak algılandığını biliyorum.

İlk büyük sörf yarışmasının, 1928’de Corona del Mar, Kaliforniya’da yapıldığını ve araştırmalara göre sörfçülerin yüzde altmış altısının bir dalga üzerinde sürüklenirken köpek balıklarını düşündüğünü biliyorum.

Hatta sörfün dünya genelinde yirmi milyardan çok katılımcısı olan, on milyar dolarlık küresel bir endüstri olduğunu biliyorum.

Bunların tamamı, Nick’le çıkarken öğrenmiş olduğum bilgiler.

Ama, şu kadarını söyleyeyim, *sörf yapmayı bilmiyorum*.

Doğrusunu söylemek gerekirse, internette detaylı bir araştırma yaptığım için, sörfün benim bedenimde bulun-

mayan kas, güç ve kondisyon gerektirdiğinden oldukça eminim.

Ama bunlardan hiçbirisi şu anda bana engel olamayacak.

"Pardon," diyorum çabucak, eski erkek arkadaşım kelime-nin gerçek anlamıyla benden okyanusa kaçarken zıplayıp ayağa kalkarak. "Bunu şu anda kullanacak mısınız?"

Yirmi metre kadar ötede sarışın hoş bir kadın, işaret ettiğim mavi sörf tahtasının yanında oturmuş, sandviç yiyor.

"Ha," diyor akıllı karışmış bir hâlde. "Yok, şu an..."

"Ödünç alabilir miyim rica etsem?" diyorum, eğilip cırt cırt bandı ayak bileğime takarken. "Hemen geri getireceğim. Yapmam gereken bir şey var sadece."

Ağzı hâlâ dolu bir hâlde, gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor kadın.

Bense onun akıl süzgecinden geçirdiği şeyleri yüzünden okuyabiliyorum gerçekten: *Sörf tahtamı çalsa önce konuşur muydu ki? Pek olası değil gibi. Ayrıca, çok büyük ve ağır sörf tahtası: Çok uzaklaşamaz.*

"Elbette," diyor omuz silkerek. "Dalğan bol olsun. Britanyalısın, değil mi?"

Tamam: Britanyalılar benim hiç farkında olmadığım ama yine de mükemmel bir şekilde tekrar tekrar sergilediğim bir şeyle uluslararası bir üne mi sahipler?

Ayrıca dalğan bol olsun, su sporu yapacak biri için bulu-

nulacak en güvenli temenni de değil muhtemelen.

“Evet,” diyorum, şaşırtıcı derecede ağır olan ve bedenimde hiçbir yere rahat bir şekilde yerleştiremediğim uzun sörf tahtasını almak için çabalarken. “Hemen döneceğim. Iı, ne tarafı düzü bunun?”

Kadın, tekrar gözlerini kırıştırıyor. “Bir sörf tahtasının hangi yüzünün düzü olduğunu bilmiyorsun demek?”

“Hangi tarafının düzü olduğunu bulurum, eminim,” diyorum sörf tahtasını önümde tutmuş, kendinden daha büyük ve daha düz bir pengueni taşıyan bir penguen gibi paytak paytak yürümeye başlarken. “Ne de olsa sadece iki seçenek var, öyle değil mi? Tekrar teşekkürler!”

Elimdeki sörf tahtasının sahibi inanamayan gözlerle bakıyor bana.

Ardından derin bir nefes alıp büyük bir su kütlesine doğru ilerlemeye başlıyorum.

Sanki, tüm hayatım boyunca, hayattan hiç dersimi almamışım gibi.

54

Bir sürü dalga türü vardır.

Kılcal dalga, rüzgâr dalgası, çalkantı dalgası, sismik dalga, kırılan dalga, kıyı dalgası, kelvin dalgası, kırılım dalgası. Üstelik, A-level fizik dersinde gördüğünüz dalgalar da dâhil değil bunlara: Enine dalga, boyuna dalga, P dalgası ve S dalgası.

Su anda, bu dalga türlerinden hangisine doğru gittiğime dair hiçbir fikrim yok.

Bildiğim tek şey, bu dalgaların kıyıda göründüklerinden daha büyük oldukları. Ilık suya doğru yalpalayarak ilerlerken, bu dalgaların türünü belirlemenin de bana gerçekten yardımcı olacağından emin değilim.

Bu yüzden, dalgaların türünü belirlemeye çalışmak yerine, herkesin yaptığı şeyin aynısını yapacağım.

Yan tarafa doğru bakarak, berrak, turkuaz rengi su belime gelene kadar kendimden emin bir şekilde suda ilerleyip sörf tahtasını suyun yüzüne atıyor ve ardından da kendimi tahtanın üzerine atmayı deniyorum.

Tahta anında ters dönüp beni okyanusa düşürüyor.

Bu kez biraz daha dikkatli bir şekilde kendimi tahtanın üzerine almayı deniyorum: Karnım üzerinde, santim san-

tim, tahtanın üzerinde kayıyorum sportif ve atletik bir su yılanı gibi.

Ya da anlarsınız işte: Bunty'nin bize bahsetmiş olduğu sefil alpaka gibi.

"Nick!" diye bağıriyorum yüksek sesle, ayaklarımı deli gibi çırpıp kollarımı tahtanın her iki yanında kürek gibi kullanırken. "Bekle!"

Uzakta Nick'in suyun üzerinde süzülerek ilerlediğini görebiliyorum.

Dengeli, zarif ve güçlü: Başını eğip bir dalganın altında kayboluyor, sonra bir su samuru gibi yumuşak bir şekilde tekrar ortaya çıkıyor. Daha önce hiç okyanusta görmemiştim Nick'i ve onun okyanustayken kendini nasıl da *evinde* hissettiğini fark etmemiştim: Sanki su, Nick'in doğal yaşam alanıydı da arada ortaya çıkan kara parçalarına katlanıyordu Nick.

Üzerime doğru bir dalga geliyor. Ben de Nick'in yaptığı'nın aynısını yapmayı deneyeceğim.

Nefesimi tutup sörf tahtasının uç kısmını kavırıyor ve tahtayı öne doğru bastırarak kabaran suyun içinden geçmeyi deniyorum.

Hiç de görüldüğü kadar kolay bir şey değil bu.

"Nick!" diye sesleniyorum tekrar ağızımdan tükürükler saçarak, saçlarım gözlerime yapışmış bir hâlde, akan bir burunla diğer taraftan birden çıkıverirken. "Dur bir dakika!"

Nick, başka bir dalganın yükselip tam suratıma çarparak beni suya düşürdüğünü görmesine yetecek kadar erken dönüyor bana doğru. Kısa bir duraksama yaşıyor ama ardından sörf tahtasını çevirip hızla bana doğru geri gelmeye başlıyor.

“Harriet?” diye sesleniyor turkuaz rengi suyun diğer tarafından. “Bu sefer ne *halt* ediyorsun?”

Ne yaptığımın gayet net olduğunu düşünmüştüm oysa: *Gizlice takip ediyordum* ama bu sefer suda. Aynen bir kutup ayısı gibi.

Toby görse gurur duyar benimle.

“Sörf yapıyorum,” diyorum; yine kocaman bir dalga gelip, sörf tahtamı kırk beş derecelik bir açıyla havaya kaldırarak, kısa bir an için kendi ekseninde döndürdükten sonra beni yüzüstü denize doğru atarken. Yine ağızımdan tükürükler saçarak su üstüne çıkıyorum. “Ya da... Yapmayı deniyorum.”

Bu sefer yanılmama imkân yok: Nick’in yanağının hafifçe seğirdiğini görebilecek kadar yakınındayım. “Elbette,” diyor, hızla bana doğru ilerlerken. “Benim hatam. Kelly Slater’sın sen zaten.”

“Banzai Pipeline’in 1992, 1994, 1995, 1996 ve 1999 şampiyonu,” diyorum Nick’e, çalkantıdan dolayı yuvarlanırken. “2011’e kadar dünyadaki tüm pro sörf rekorlarını kırmıştı.”

“Evet, Slater’ın arkasını kollaması gerekecek.”

“Asla bilemezsin. Ortaya çıkacağını hiç kimsenin görmediği gizli bir spor yeteneğim olabilir.”

“Gerçi buz pateni *yapabiliyorsun*,” diyor Nick, çok hafif bir şekilde gülümseyerek.

“Kesinlikle. Temelde aynı eğlence aktivitesi buz pateniyle sörf. Bunda su erimiş durumda sadece.”

Nick’in sörf tahtası benimkinin yanında artık ve tahtalarımız birbirine çarparken, Nick’in eli yanlışlıkla elime geçiyor bir anlığına ve bir elektrik akımı geçiyor elinden elime.

Her ikimiz de aynı anda ellerimizi çekiyoruz.

“Ne oluyor, Harriet?” diyor Nick daha yumuşak bir şekilde. “Ne hissettiğimi oldukça net bir şekilde söyledığımı sanıyordum.”

Şu anda daha sakin bir noktadayız: Dalgalar daha sakin ve Nick yumuşak tek bir hareketle tahtasının üzerinde dimdik oturup bacaklarını tahtanın iki yanından sallandırıyor.

Nick kadar zarif bir şekilde olmasa da ben de sörf tahtamın üzerine oturabilmek için mücadele veriyorum.

Ve anında tekrar okyanusa yuvarlanıyorum.

Size bir şey diyeyim mi? Belki de sadece iki kolumla birden tahtama sarılıp ılık su, plastikteki hava kabarcıkları ve kanıtlanmış olan yer değiştirme teorisi için bilimeve sanayiye teşekkür ederim.

“Kesinlikle net ifade ettin,” diyorum tahtaya sımsıkı sarılmış bir hâlde, bir taraftan da burnumdan damlayan sümüğü Nick fark etmeden önce silmeye çalışırken. “Ama... Sana söylemem gereken başka bir şey var.”

“Hiç tarzın değil oysa,” diyerek iç geçiriyor Nick yüzündeki su damlacıklarını silerken. “Ayrıca, ölmek gibi bir isteğin mi var Manners? Öyleyse boğulmaktan daha kolay yollar var da.”

“Boğulmaların yüzde doksanı tatlı suda gerçekleşir,” diyorum, Nick’in iğnelemesini anlamazdan gelerek. “Tatlı su, kimyasal bileşim açısından kana daha benzerdir. Bu nedenle de osmoz yoluyla ciğerlerden damarlara geçer ve iki üç dakika içinde organ yetmezliğine neden olur.”

Birkaç saniye sessizce suya bir batıp bir çıkıyorum.

“Okyanus suyunda daha çok tuz vardır,” diyerek konuşmaya devam ediyorum. “Ve bu da kanın damarlardan çıkıp akciğerlere dolmasına neden olur ve boğulma daha uzun zaman alır. Sekiz on dakika arasında. Bu da kurtarılma için daha çok zaman olduğu anlamına gelir.”

Ve yine oluyor işte: Nick’in yanağı seğiriyor.

“Her ikimiz de biliyoruz bunu,” diyor Nick bir kaşını havaya kaldırarak. “Son birkaç gün içinde bunu senin için yapmış olduğumdan dolayı. Seni yine kurtarabileyim diye mi geldin buraya?”

Sırılsıklam bir hâldeyken bile, alev alev yanıp kızardığımı

hissedebiliyorum. Kurtarılmayı beklediğim yok. Esasında, benim kurtarmam gerekiyor.

Ve Nick, Yuka'yla arasını düzeltmeden önce Yuka'ya bir şey olursa yardım etmek için bir şey yapabilirdim diye hissedeceğim hep.

Ama bu, Pasifik Okyanusu'nun orta yerinde suya batıp çıkarken birine verebileceğiniz türden bir haber *değil* ki.

Bu yüzden, tam bir Harriet'lık yapmam gerekecek *yine*.

"Durum şu," diyorum Nat'in öğüdünü dinleyip olabildiğince kararlı bir şekilde Nick'e bakarak. "Dün Yuka'ya rastgeldim."

Nick, gözlerini kırıştırıp tahtası üzerinde kıpırdanıyor. "Evet?"

"İl. Yuka..." *Yuka ne yapıyordu? "Kendi doğum günü pastasından bir dilim yedi diye bir modele bağıırıyordu." Aferin, Harriet. İnanılır bir şey bu. "Ama... Senden söz etti."*

Kaşlarını çatıp dikkatle yüzümü inceliyor Nick. "Öyle mi?"

"Öyle. Yuka gerçekten üzgün, Nick. Kavga ettiğiniz için. Yarın Sidney'deki defilene gelmeni istiyor. Aranızı düzeltmek için." *Tamam, bu kulağa hiç Yuka gibi gelmiyor artık. "Ayrıca, o korkunç mavi çorapları giymediğinden emin olmanı rica ediyor, çünkü söz konusu olan modaymış, Nicholas ve o çoraplar utanç vericiymiş."*

Bu daha iyi, Harriet. Çok daha gerçekçi.

Nick başını geri atıyor ve işte: O kahkaha.

Bir daha duyacağımdan emin olamadığım yüksek sesle atılan, o muhteşem bağırıtı gibi şey.

“O çoraplar utanç verici, evet,” diyerek aynı fikirde olduğunu belirtiyor Nick, gözle görülebilir bir şekilde rahatlamış bir hâlde. “Gerçi, o çorapları sizin evde bıraktığımdan bir hayli eminim; dolayısıyla Yuka’nın bu konuda endişe etmesine gerek yok.”

Tekrar kızarıyorum. Hem sizin hem de benim bildiğim gibi, o çorapların bir teki hâlâ yatağımın altında bir kutunun içinde duruyor.

Bunu Nick’e söylemeden önce öleceğim.

“Eee... Gelecek misin?” diyorum tereddütle. “Sidney’e gelip... Yuka’yla aranı düzeltecek misin?”

Birlikte suyun yüzünde bir alçalıp bir yükselirken bir sessizlik oluyor.

Birkaç saniyede bir Nick’in sörf tahtası benimkine çarpıyor ve neyin neden olduğunu bilmediğim bir sarsıntı hissediyorum.

Bir defalığına bunun ne olduğunu analiz etmeyeceğim.

“Tamam,” diyor Nick, ilk defa kocaman gülümseyerek. “Biliyorsun değil mi Manners, bu bir mesaj iletmek için inanılmaz derecede uç bir tarzdı. Arayabilirdin beni. Ya da bir kartpostal yollayabilirdin.”

Birden, geçen yaz posta kutusuna kadar yarişmamız geliyor aklıma: Mutluydum, kıkırdıyordum, dönergeten dolayı başım dönüyordu, güneş vardı, öpüşmüştük.

“Evet,” diyerek ben de ona gülümsüyorum. “Sanırım bu sefer buraya ilk ulaşan ben olmak istedim.”

55

Ortalama bir Britanyalı hayatı boyunca ortalama 396 arkadaş edinir.

Ben, şimdiye kadar yedi arkadaş edindim ve bunların üç tanesini kaybettim.

Ama Nick evinden bir çanta alıp, anne babasına benim duyamadığım bir şey söyleyip, benimle birlikte yoldan aşağıya doğru yürümeye başlarken bir arkadaş daha edinmiş olabileceğimi fark ediyorum.

Aynen aşk gibi, dostluğun da ne zaman karşınıza çıkacağını bilemezsiniz her zaman.

"Ardından da seçmelerin içine *düştüm*," diyerek kıkırdıyorum, yoldan aldığımız naneli dondurmaları yalayıp yürümeye devam ederken. "Tam yere. Sanırım sahiden 'ayyy' dedim."

"Ha!" diyerek sırtıyor Nick. "Benim ilk randevumuzdaki hâlime benzemişsin biraz o hâlde."

Nick'in hâlini hatırlayıp kahkahalarla gülüyorum: Doğa Tarihi Müzesi'nin önündeki buz pistinde, sanki dünyanın en hantal denizyıldızıymış gibi yerde sere serpe uzanmıştı.

"Toby'nin test sorularını doğru yanıtlamayı becerdiğine

inanamıyorum hâlâ,” diyerek gülümsüyorum. “Şimdiye kadar yaklaşık on dört kez kaldım ben o testten.”

“Indiana Jones bir efsanedir. *Kutsal Hazine Avcıları*’nda Indy’yi kovalayan büyük kaya parçasının sesini, gerçekten bir arabayı çakıl bir yoldan yuvarlayarak yaptıklarını biliyor muydun? Bu konuda test edilmedim diye çok hayal kırıklığına uğradım doğrusu.”

“En azından Tobes sana Wolverine’in pençe sesini nasıl yaptıklarını sormadı. Kısa bir süre önce bunu da ekledi teste.”

“Bir hindiyi tutup çekerek ikiye ayırdılar,” diyor Nick hemen. “Bunun sorulmamış olması ne büyük bir talihsizlik.”

Tekrar kahkahalarla gülüyorum: Jasper bunu yanlış yanıtlamış ve küplere binmişti.

Jasper. Gerçekten aramam gerekiyor onu.

Yutkunarak tuğlayı çantamdan çıkarıp, birkaç kocaman düğmeye basıyorum ama garip bir biçimde dayanıklı olan pil sonunda bitmiş gibi görünüyor.

Sidney’e *döner dönmez* Jasper’ı aramalıyım.

“Eee, dalgıç hocalığı yapmak nasıldı?” diyorum, tuğlayı çantama geri atıp midemdeki yoğun rahatlatma hissine aldır-mamaya çalışarak. “Okyanusun ne kadarını görebildin?”

“Tamamını göremedim, ne yazık ki.” Nick bir kahkaha atıp dondurmasını yalıyor. “Bir kambur balinayla yavrusu vardı ve su altında birbirleriyle konuşmalarını duyabiliyor-

duk. Birkaç tane de dugong vardı; sanki deniz dünyasının dadılarıymış gibi oradan oraya koşuşturuyorlardı.”

“Denizcilerin dugongların denizkızı olduğunu düşündüklerini biliyor muydun? Kristof Kolomb dugongların ‘söylendikleri kadar güzel olmadıklarını’ söylemiş?”

“Tam bir ahmak,” diyerek gülüyor Nick. “Yani, üzerinde zaten yaşayan insanların olduğu ülkeleri sözüm ona ‘keşfetmiş’ olması yetmiyormuş gibi bir de deniz inekleri hakkında ahkâm mı kesmiş?”

“Kesinlikle! *Keşfettim.*” Güneşli yoldan karşı karşıya geçen, zencefil rengi bir kediye işaret ediyorum. “Bir kedi keşfettim! Artık benim o.”

“Şu ev?” Nick büyük bir evi işaret ediyor. “Keşfettim. *Benim.*”

“Güneş? Şimdi karşıma çıktı. Benimdir.”

“Yıldızlar? Hepsi benim.”

“Bir dakika ya,” diyerek surat asıyorum. “*Bütün* yıldızları alamazsın, Nick. Bu, açgözlülük etmek demek. En azından kuzey yarım küreyi ben alabilir miyim?”

“Tamam,” diyerek razı geliyor Nick. “Sanırım gökyüzünü paylaşabiliriz.”

Her ikimiz de gülümsüyoruz ve birlikteyken paylaşmaya karar verdiğimiz üç yıldız, hem kuzey yarım küreden hem de güney yarım küreden görebileceğiniz üç yıldız, üstümüzde havada sessizce ve görünmeden asılı duruyor bir

anlığına.

Ardından yolun ilerisine bakıyorum.

Bunty, otobüs terminalinin dışında oturuyor: Kabarık tüyleri olan pembe bir muhabbet kuşu gibi bir duvara yaslanmış, *Papatya* kitabını okuyor. Pırıltılı şeylerle süslü kıyafetinin bazı kısımlarına güneş ışığı vuruyor ve Bunty'nin etrafındaki yüzeylerde gökkuşakları oluşturuyor.

Bunty, yorgun görünüyor ve bir suçluluk duygusu kaplıyor beni.

Olur da bir daha birini gizlice takip etmeye karar verirsem bunu yalnız başıma yapacağım.

"Canlarım!" diyor Bunty, biz ona doğru yaklaşırken yüzünde neşeli bir gülümsemeyle başını kitabından kaldırıp bize bakarak. "Harriet, bi'tanem, sırlısıklam olmuşsun! Merak etme, çantamda kuru giysiler var." Ardından da Nick'e gülümsüyor. "Tekrar merhaba."

"Selam, Bunty," diyor Nick de sıcak bir şekilde Bunty'ye gülümseyerek. "Nasılsın?"

"Papatya çayıyla yulaf kurabiyesi doluyum," diyerek gülümsüyor Bunty ve ardından bana dönüyor. "Minnoşum, birkaç saat sonrası için Sidney'e uçak bileti ayırttım bizim için. Tekrar yollara düşmeyeceğiz diye çok hayal kırıklığına uğradın mı?"

Ardımızdan, üzerinde tazı resmi olan kocaman otobüs yaklaşıyor.

Avustralya otobanlarında Sudoku çözerek ve tüylü kol-tuğumdan dolayı statik şoklar geçirmemeye çalışarak yap-lacak on dört saatlik rahatsız bir yolculuğu daha kaçırmak mı? Sekiz temel duygu olabilir ama şu anda benim hisset-tiğim duygulardan biri değil *hayal kırıklığı*.

“Önünde sonunda atlatırım,” diyerek sırtıyorum. “Sağ ol. Ama...”

Endişeli bir şekilde Nick’e bakıyorum: Buraya geldiği-mizde, ona da bir bilet aliveririz diye düşünmüştüm.

“Sorun değil,” diyor Nick, omuz silkip çantasını omzu-na atarken. “Otobüse atlarım ve yarın defilede görüşürüz. Sidney’de kalabileceğim arkadaşlarım var.”

“Nicholas,” diyor Bunty sevgi dolu bir şekilde, bir tak-si yanımızda durup kapısı açılırken. “Sana da uçak bileti aldım. Bir şeyler, bana üç bilete ihtiyacımız olabileceğini söyledi.”

Hem Nick hem de ben gözlerimi dikip büyükanneme bakıyoruz hayretler içinde.

Nasıl?

Nasıl oluyor da her zaman biliyor? Belli ki Annabel’in sahip olduğu o sihirli her şeyi bilme yetisi, genetik ola-rak anneden kıza geçiyor. Onlarla kan bağı olmaması *ne* kötü.

Çok teşekkür ederim, sihirli olmayan babam.

“Siz yolun başında sohbet ederken aldım bileti,” diye-

rek gülüyor Bunty, akıllı telefonunu havada sallayarak. "Ne yazık ki kristal kürem seyahat çantama sığmayacak kadar ağır."

Ha. Tamam: Muhtemelen Annabel de böyle yapıyor bunu.

Gözlem ve internet.

Nick'le ben taksinin arka koltuğuna oturuyoruz ve ben, Nick emniyet kemerini takmak için uzanırken elinin bir anlığına benim elime değmesini önemsememeye çalışıyorum.

Ya da hemen bunun ardından kolumda dolaşan ateşi.

"Canlarım, her şeyi yaptık mı?" diyor Bunty arkaya doğru uzanıp dikkatle bize bakarak. "Evrende her şey yerli yerinde mi?"

Nick yana doğru bakıp gülümsüyor.

Hâlâ biraz mesafe var aramızda ama plan işe yarıyor ve olabileceğim en iyi arkadaş olduğumdan eminim.

Bunu yapmak için bir milyar sosyal görgü kuralını çiğnemek zorunda kalmış olsam bile.

"Evet," diyerek mutlu bir şekilde başımı bir aşağı bir yukarı sallıyorum. "Her şey yerli yerinde."

"Mükemmel," diyerek iç geçiriyor Bunty, yüzünde minicik bir gülümsemeyle taksinin camından dışarı bakarken. "O hâlde biz de öyleyiz."

56

Hepimizin bildiği gibi, bir sürü ilginç bilgiler kitabım var. Bu kitapların birinde, yayıncısı tarafından tuvalette okunması amaçlanmış olan ama benim yatağımın yanındaki ilginç bilgiler kitaplarını koyduğum bir rafta duran kitapta, insan akciğerlerinin çok elastik olduğu ve bunları şişirmenin bir balonu şişirmekten daha kolay olduğu yazıyor.

Bu, biraz komik.

Çünkü; Bunty'yle ben Yalıçapkını Barakası'nın kapısını açarken, sanki birileri tam bunu Nat'e yapmış da şu anda boğazından hava yavaşça boşaltılıyormuş gibi görünüyor.

Nat, evin içinde o kadar hızlı bir şekilde oraya buraya koşuşturuyor ki gerçekten *vinnnn* diye bir ses çıkarıyor ve duvarlara çarpıyor.

"Erken döndünüz!" diye bir çığlık atıyor Nat, kapıya doğru koşuştururken. "Nasıl gitti?" Üzerinde bir metre yüksekliğinde bir kumaş yığını olan sehpaye doğru seğirtiyor. "Bunty, bir yerlerde başka bir makasımız var mı? Bu makas kör." Tekrar ayağa fırlayıp dolaba doğru koşuyor Nat. "Bu elbiseyi sökmeli miyim sizce? Hiçbir yerde güzel bir dantel bulamadım ama *yazık* olacak gibi görünüyor."

Başının etrafında karışık, kıvrır kıvrır bir hale şeklini almış

saçlarıyla soluk soluğa bir hâlde pembe bir elbiseyi parçalamaya başlıyor Nat.

Ardından, başını kaldırıp bana bakıyor. "Harriet, ne var üzerinde senin?"

Çünkü Natalie Grey, kıyafetimi fark etmeyecek kadar meşgul değildir asla.

Bilginiz olsun diye söylüyorum: Üzerimde diz boyu, çiçekli bir kemeri olan, yama işi bir elbise var ve yanaklarıma mor ışıltılar bulaşmış. Ayrıca, boynumda kehribar rengi düş kapanı bir kolye ve bileğimde de yedi halka bilezik var.

"Tam Bunty oldum," diyorum, büyükanneme hafifçe gülümseyerek.

Sonra da çantamı yere bırakıp odanın köşesinde duran sarj aletine bir bakıyorum suçlu bir şekilde.

Belki önce bir fincan çay içerim.

"Makas," diyor Bunty etkili bir biçimde, Mary Poppins gibi çantasından ufacık bir makas çıkarırken. Bu makası nasıl olup da havaalanı güvenliğinden geçirmeyi becerdiği hep bir gizem olarak kalacak. "Dileğin benim için emirdir, canım."

"Harika, sağ ol!" Nat, canhıraş bir şekilde elbiseyi parçalamaya ara verip Bunty'yle benim ardıma doğru bakıyor. "Eee, Malum Kişi nerede?"

Sanki Nick, Voldemort ya da belki de Lord Sauron'muş gibi.

“Arkadaşına gitti,” diyorum; Bunty, Moonstone’u ‘bilgilendirmek’ için yanımızdan uzaklaşırken. “Yarın defilede göreceğiz onu.”

Ardından, gözlerim yine şarj aletine kayıyor.

“Güzel,” diyerek başını bir aşağı bir yukarı sallıyor Nat, hafif zoraki bir neşeyle. “Yapılacak çok şey var Harriet.” Otoriter bir şekilde eliyle yere vurarak yanını işaret ediyor. “Silva’nın bir elbiseye ihtiyacı var ve artık *benim* de bir elbiseye ihtiyacım var. *Ön sıra*, Harriet. *Bildiğin en ön sıra.*”

Sırıtip yere, kumaş dağlarının yanına ilişiyorum.

Gerçi, doğrusunu isterseniz, Nat’in ona tam olarak ne tür bir yardım sağlayabileceğimi düşündüğünden emin değilim: Yedinci Sınıf tekstil dersinde pantolonumu yanlışlıkla Jessica’nın pantolonuna dikmeyi becermiştim.

Üstelik, bahsettiğim pantolonlar o sırada her ikimizin de üzerindeydi.

“Ayy,” diyerek soluyor Nat ve tekrar ayağa fırlayıp büfeye koşuyor. “Bunu sana gelir gelmez vermediğime inanmıyorum. *Çok önemli* bir davet aldın Harriet.”

Sonra da tekrar koşarak yanıma geliyor ve Elbette-Çoktan-Okudum-Bunu der gibi göz kırparak bir kart uzatıyor bana.

Küçük ve krem rengi bir kart bu.

Ön tarafında resmî bir şekilde, çok kıvrımlı olduğu için nereden okunamaz olan altın rengi harflerle *Harriet Manners* yazıyor.

Arka tarafında da şöyle yazıyor:

İlgili kişiye,

Defileimde yer alacaksınız.

Makyajsız bir hâlde, temiz saçlar ve ten rengi iç çamaşırlarıyla TAM 18.30'da Millers Point'te hazır bulununuz.

Benimle önceden çalışmış bir model olduğunuz için ücretiniz ödenmiş bulunmaktadır.

Yuka Ito

Şaşkınlıktan gözlerimi kırıştıtararak karta bakıyorum.

İşin iyi tarafı, aslında davetli olmadığım bir moda etkinliğine bir kez daha davetsiz katılmak zorunda kalmayacağım en azından. Artı -Sidney'deki her modellik ajansı tarafından kara listeye alındıktan sonra- Avustralya'ya öncelikle ne için geldiysem onu yapacağım.

Ama... Bu, Yuka için son kez modellik yapışım olabilir.

Birden bir hüznün dalgası kaplıyor içimi.

Aynı zamanda da minnettarlık: Bu davetle yine bir şekilde bana yardımcı olmayı başardı Yuka.

"Eeee..." diyerek yüzünüzce sırıtıyor Nat, ben kartı okurken. "Bu, *sonunda* seni podyumda kendi gözlerimle görebileceğim anlamına mı geliyor yani?"

Kartı dikkatli bir şekilde cebime koyuyorum. "Bana gelen postaları en azından benden önce okumamışsın gibi yapmayı *deneyebilirdin*, Natalie."

"Özür dilerim. Öhö öhö. Yuka'dan gelen o defile davetiyesi de neyin nesi, Harriet? Ve bu, *sonunda* senin bir podyumdan düştüğünü, bir podyumda yere oturduğunu ya da podyumun altında emeklediğini kendi gözlerimle görebileceğim anlamına mı geliyor?"

Nat'e dil çıkarıyorum. "Çok komik."

"Ha," diye ekliyor Nat, siyah bir ipliği dikiş iğnesine geçirip ipi dişile koparıırken. "Jasper bir süredir mesaj atıyor bana."

Kalp atışlarınız, dinlediğiniz müziğin ritmini taklit ederek ona göre değişir ama bu biraz tuhaf bir şey, çünkü şu anda tam bir sessizlik olmasına rağmen benim kalp atışlarım tamamıyla durdu.

"Hııı?" diyorum dudaklarımı yalayıp şarj aletine tekrar bir bakış atarken. "Nasılmış... İıı... O?"

Ben bir parça dantele son derece dikkatli bir şekilde bakıp beynime zarif helezon şekillerle çiçekler kazırken Nat bana bakıyor.

"Harriet," diyor Nat sonunda. "Aklının karıştığını biliyorum ama Jasper'ı yok saymaya devam edemezsin. Her şeyden önce, arkadaşındı o senin. Aptallık etme."

Kızgın bir şekilde ağzımı açıyorum. "Ben..."

*Aptal*¹⁷ kelimesi ilk kez 1590'larda kayda geçmiş ve "budala" anlamına geliyormuş; muhtemelen de "bebek ya da çocuk" anlamına gelen İtalyanca *ninno* kelimesinden gelmiş.

Evet, Nat haklı.

"Kızgın mı bana?" diyorum gergin bir şekilde danteli çekelerken. "Onu *gerçekten* aramak istedim ama tuğlanın pili bitti ve..."

Nat, danteli elimden alıyor. "Buna ihtiyacım var. Şu danteli mahvetmeyi kes. Jasper kızgın değil, Harriet. Ama onunla konuşmalısın."

"Konuşacağım," diyerek başımı evet anlamında bir aşağı bir yukarı sallıyorum, kırmızı bir kurdeleyi elime alırken.

"Yakında."

"Konuşacağım." Kurdeleyi dikkatli bir şekilde parmağıma doluyorum.

"Mesela, *hemen*."

Başımı kaldırıp Nat'e bakınca, Nat -müdürümüze Genel Ortaöğretim Sertifikası izlencemizin "yeterince kapsamlı" olduğunu düşünmediğimi söylediğimde müdürümüzün yaptığı gibi- çenesini alçaltıp kaşlarının altından dik dik bakıyor bana.

"Tamam ama önce telefonumu şarj etmem.."

"*Hemen*," diyor Nat tekrar, cep telefonunu bana uzatarak.

İç geçirip telefonu alıyor ve ayağa kalkıyorum.

17 (İng.) *Ninny*. (ç. n.)

Nat haklı: On altı buçuk yaşımdayım, (kendi ülkemde olmasa bile) birçok ülkede yasal olarak bir yetişkin sayılıyorum ve artık çocuk olmak gibi bir bahanem yok.

Ama *ahmak*, oldukça yerinde bir kelime gibi geliyor kulağa.

“Ona ne söylemem gerektiğinden emin değilim,” diyorum usulca, kırmızı kurdeleyi kedi beşiği oyununda olduğu gibi elime sararken. “Daha önce hiç... Böyle bir durumda olmadım ben.”

Doğrusunu isterseniz, bu durumun ne *olduğunu* bile bilmiyorum: Bir üçgen hâlini alan şeyler konusunda işte böyle tamamıyla tecrübesizim ben.

Daha çok, doğrusal hatların kıızıyım ben gerçekten de.

“Hep bir gerçek vardır Harriet,” diyor Nat, yüzünde hafif bir gülümsemeyle bakışlarını tekrar elindeki kumaşa çevirerek. “Belki bununla başlayabilirsin.”

57

Buyurun size yalan söylemekle ilgili birkaç istatistik:

1. Yüzde doksanimiz dört yaşıma kadar yalan söylemiş olunuz.
2. İnsanların yüzde altmışı gerçeği abartmadan on dakika duramazlar.
3. Yetişkinlerin yüzde onu "sık sık" yalan söylediklerini kabul etmektedir.
4. Kadınların yüzde sekseni "zaman zaman zararsız yalanlar" söylediklerini kabul etmektedir.
5. Her yedi yalandan bir tanesi önünde sonunda ortaya çıkar.

Bu sonüncüsü bana pek de doğru gelmiyor.

Doğrusu, şimdiye kadar ortaya çıkmamış bir yalan söylemiş olduğumdan emin değilim. Dolayısıyla ya bu istatistik yanlış ya da ben berbat bir yalancıyım.

Ama yalan söylemenin kendimde en az sevdiğim yönlerden biri olduğunu *çok iyi* biliyorum.

Yunan mitolojisinde, kahramanın sonuna neden olan kendinden beklenmeyecek hatasına *hamartia* denilir. Örneğin, *Hamlet*'te, Hamlet'in kararsızlığıdır bu; *Frankenstein*'de Victor kendi gururuna yenik düşer; *Romeo ve Juliet*,

sevginin her şeyi yendiğine inanırlar ve onları da kapsar bu.

Ve söz konusu yalan söylemek olduğunda, eğer üstüme geliniyorsa, eğer bir köşeye sıkıştırılmışsam, eğer endişeliysem, eğer insanların benden hoşlanmasını istiyorsam, eğer birini hayal kırıklığına uğratmak istemiyorsam, eğer stresliysem, umutsuzsam ya da aklım karışıksa ya da tuhaf bir durumdan çıkmam gerekiyorsa, yalan söyleme konusunda kendime hâkim olur gibi görünmüyorum.

Özellikle de yalan söylediğim kişiyi incitmek istemiyorsam.

Ya da yalan söylediğim kişi kendimsen.

"Selam," diyorum, telefon nihayet bağlanınca.

Odamda kapıyı kilitlemiş, yatağımın üzerinde sırtüstü uzanıyorum: Şaşkınlık içinde, başımın tam üzerinde tavan-
dan sarkan kesme kristale bakıyorum boş boş.

Bu da nereden çıktı ya?

"Selam," diye yanıtıyor Jasper beni. "Aradığına göre, sanırım hâlâ hayattasın. Bunu öğrenmek güzel."

Jasper'ı görüntülü aramamaya karar verdim; çünkü bu şekilde, söyleyeceğim kelimelere odaklanabilirim, bu kelimeleri söylerken yüzümün ne hâl aldığına odaklanmak yerine. Nat, Jasper'ın kızgın olmadığını söylemişti bana ama Jasper'ın sesi kesinlikle kızgın geliyor.

Ama, doğrusunu isterseniz, bunun için suçlayamam onu.

Jasper'la konuşmayalı, ona mesaj göndermeyeli ya da onu bir şekilde bilgilendirmeyeli altı gün oldu.

"Bağlantıyı kopardığım için özür dilerim," diyorum gözlerimi sımsıkı kapatarak. *Gerçeği söyle gitsin, Harriet.* "Bu bir bahane değil ama başım... Bana Tate'de gösterdiğin şu ressam kimdi?"

"Picasso."

"Yok." Gerçi, Picasso bir hayli iki yüzlü kadın resmi yaptığından, gayet yerinde bir tahmin bu. "Yere serdiği kanvaslar üzerinde yürüyüp, bu kanvaslara gelişigüzel bir şekilde boya serpen vardı ya?"

"Jackson Pollock."

"Evet. Bu son bir haftadır kafamın içinin görüntüsü bu işte: Karmaşık helezonlar oluşturan büyük bir boya kütlesi gibi. Tek fark, yüz kırk milyon dolar etmemesi."

"Ve hiç kimse seninkini duvarına asmak istemez."

"Kesinlikle." Kederli bir biçimde gülümsüyorum. "Ben... Oluşturduğum lekeleri senin duvarına nasıl asacağımı bilemedim, Jasper. Bu nedenle de seni yok saydım. Çok özür dilerim."

Uzun bir sessizlik oluyor: Dünyanın bir ucundan diğer ucuna uzanıp oradan da gerisin geriye dönüyormuş gibi gelen 34.279 km'lik bir sessizlik bu.

"Ne oldu?" diyor Jasper sonunda.

"Hayatımı tehlikeye attım," diyorum alçak sesle, çünkü

yaptığım şeyin tam olarak bu olduğu kafama dank etmeye başlıyor. "Ve çok önemseydiğim biri çok hasta ve ben..." Yutkunuyorum. "Nick'i gördüm ben."

Sessizlik uzayıp durmaya devam ediyor: Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi dolanıp duruyor.

Devam et, Harriet. Her şeyi söyle.

"Sonrasında da... Kısa bir süreliğine kontrolü kaybettim."

Çünkü gerçek şu: Tüm hayatımı her şeyi ayarlamakla, her şeyi yönetmekle, her şeyi düzenlemekle geçirdim; her şeyi kutulara, klasörlere, dosyalara koyup kilitledim.

Her şeyi sıraya koydum, listeledim, madde işaretleri koydum ve tablolar yaptım.

Birkaç gündür bunu düşünüyorum: Artık hiçbir şeyi düzgün tutamıyorum ve her şey dağılıyor.

"Nick'le öpüştün mü?" diyor Jasper uzunca bir duraksamadan sonra. "Bana söylemeye çalıştığın şey bu mu, Harriet?"

Tamam, bir ses okuma uzmanı olmayabilirim ama bunun şüphe götürür bir tarafı yok: Jasper kesinlikle *kızgın*.

"Hayır," diyorum şaşkınlıkla. "Bunu sana yapmam."

"Öyle mi?" diye çıkışıyor Jasper. "Çünkü, bana söylemeye çalıştığın şey buymuş gibi geliyor kulağa."

"Sana anlatmaya çalıştığım şey bu *değil*."

“O zaman...” Yine kısa bir duraksama oluyor. “Anlayamıyorum.”

Kaşlarımı çatıp tavandan sarkan kristale gözlerimi kırıştıracak bakıyorum.

Işık, saf kristale çarpınca ışınlar düz bir şekilde karşı tarafa geçiyor; dolayısıyla şeffaf kristal. Ama ışık kesilmiş kristale çarptığında, ışınlar kesilmiş kenarlardan yansıyıp odanın dört bir tarafına gökkuşakları saçıyor. Yani, kesilmiş bir kristal şeffaf gibi *görünse de* kesilmiş bir kristali havaya kaldırıp ışığa tutarsanız, diğer tarafında bir şey görmemiz zordur.

Birden, Jasper’la tanıştığımız gün geliyor aklıma.

Ben: New York’tan dönüp taşındıktan sonra edindiğim yepyeni sınıf arkadaşlarım benden hoşlansınlar diye, o aptal tuvalet kâğıdı yarışmasını kazanmaya çalışıyorum olanca gücümle.

O: Kendini beğenmiş bir ahmak olduğumu düşünüyor.

Ona göstermek için çok uğraştığım zamanlarda bile ne yaptığımı, bunu niye yaptığımı, kendimi nasıl hissettiğimi, kim olduğumu ya da ne kastettiğimi anlama konusunda ne kadar da yetersizdi Jasper.

Ben de onu anlamayı hep zor bulmuşumdur zaten.

Bazı insanlar sizi anlayamazlar işte. Ya da siz onları anlayamazsınız.

Her yerde güzel renklerle gökkuşakları olsa ve siz ger-

çekten ama gerçekten karşınızdaki kişiyi anlamayı istesene-
niz bile.

Söyle, Harriet.

“Seninle tekrar sadece arkadaş olmak istiyorum,” diyor-
rum alçak sesle. “Üzgünüm Jasper ama bu iş yürümeye-
cek. Yürütmeye çalışırsak arkadaşlığımızı da kaybedece-
ğiz. Bunun olmasını istemiyorum ben.”

Sanki birden *vınnn* diye bir ses oluyor ve kafenin önün-
deki o ilk öpüşmeden beri bana sıkıntı veren, parmağımda
batmış duran ama bir büyüteç olmadan görülemeyecek
kadar minik kıymığı çekip çıkarmışım gibime geliyor.

Çünkü eğer Jasper’a karşı hissetmem gerektiği şekilde
hissetsem, bana onu hatırlatacak zaman çizelgelerine, lis-
telere ya da programlara zaten ihtiyaç duymayacağımı ta-
en başından beri biliyordum sanırım.

Bunlar olmaksızın da hep olurdu zaten... *Aklımda.*

“Nick’le tekrar bir araya mı geleceksin?” diye soruyor
Jasper kısacık bir süre sonra. “Bana gerçeği söyle, Harriet.”

Gözlerimi dikip kristale bakıyorum birkaç saniye.

“Sanmam,” diyorum dürüstçe. “O işin bittiğinden ol-
dukça eminim. Ama olayın çirkinleşmesini istemiyorum,
Jasper. Sanırım öyle olacak ama.”

Yine bir sessizlik oluyor aramızda.

Sonra: “Evet, haklısın.”

Vayyy.

Gerçekten ilk kez söylüyor Jasper bunu bana ama hadi

canım, kimi kandırıyoruz, muhtemelen herhangi birine ilk kez söylüyor bunu. "Haklıyım demek?"

"Senden hoşlanıyorum Harriet. Zekisin, komiksin, sevimlisin ve bir parça kaçıksın. Ama aynı zamanda *inanılmaz derecede* zorsun. Yani, *cidden* sürekli ilgilenmek gerekiyor seninle."

Birden bir kahkaha çıkıveriyor ağızımdan.

Cidden öyleyim.

"Neden bahsediyorsun sen?" diyorum olabildiğince kızgın bir şekilde, tavana sırtarak bakarken. "Normalde çıktığın kızlar onlara romantik davranman için zaman çizelgesi vermezler mi sana?"

"Her türlü çizelge noksanlığı mevcuttur genellikle."

"Yanlış anlaşılmalara mahal vermemek için ilk öpüşmeden sonraki gün takvimlerinizi birleştirmezler mi?"

"Neredeyse hiç."

"Ve âşık olmaya hazırlık olsun diye imzalaman için bir sözleşme hazırlamazlar mı?"

"Kesinlikle hayır."

"Ne türden çılgın, rahat, kendini olayların akışına bırakan, bırak oluversin diyen insanlar bu kızlar?"

Her ikimiz de kahkahalarla gülüyoruz ve ben arkadaşlığımızın, sanki ta en başta ait olduğu yerden çıkarılmaması gereken, güzel bir yapboz resminin gerçekten önemli bir parçasıymış gibi tekrar yerine yerleştiğini hissedebiliyorum.

"Önümüzdeki hafta döndüğümde seni göreceğim

yani?" diyorum ikimiz birden kıkırdamayı bırakırken. "Kafede? Her zamanki koltuğumda? *Harrietuccino*'larla?"

"Aslında onlara sıcak çikolata denir," diyor Jasper alaycı bir şekilde. "Kaçık seni."

"Mızımız seni. Benim için yanmış bir kurabiye de ayırır mısın?"

"Elbette ama korkarım ki annemle babam, kafeye geldiğin her seferde kurabiyeleri niye yaktığımı çözmeye başlayacaklar." Kısacık bir duraksama oluyor. "Harriet, sensiz JRNTH Takımı aynı değil."

"Biliyorum," diyorum, sırtarak tavana bakarken. "Çünkü ben olmayınca sadece JRNT Takımı olur ve *hiç kimse* bir tişörtün üzerine yazmaz bunu."

Jasper bir kahkaha atıyor. "Memlekette görüşürüz, kaçık seni."

Hoşça kal deyip telefonu kapatıyor ve gözlerimi dikip, başımın üstünde asılı duran odanın dört bir tarafına parlak kırmızılar, yeşiller, maviler ve sarılardan oluşan gökkuşakları saçan kristale bakarken, içim birden mutlulukla doluyor ve daha önce yaptığınız hataları telafi etmek için asla çok geç olmadığının farkına varıyorum.

Kendi hikâyenizin gidişatını değiştirmek için asla çok geç değildir.

Çünkü ne de olsa, sizinle başlar bu hikâye.

58

Bir sonraki yirmi dört saat tam bir kaos. Bir parça ironik bir şey bu, çünkü *kaos* kelimesinin kökeni Latinceymiş ve *ağzı dev gibi açık, geniş, boş uçurum* anlamına geliyormuş ama 1600'lerde *düzensizliğin yol açtığı kargaşa* anlamında kullanılmaya başlamış bu kelime.

Şu anda bu kelimenin ikinci anlamını yaşıyoruz kesinlikle.

Tüm boş zamanlar ve her bir milimetrekaire bir meşga-
leyle dolu.

Ya dikiş dikiliyor ya bir şey kesiliyor ya bir şey ütüleniyor ya ten rengi iç çamaşırı bulunmaya çalışılıyor ya saçımı ve yüzümü yıkıyorum ya da en iyi arkadaşım aşırı mükemmeliyetçi bir modda olduğundan kudurmuşçasına patronluk taslıyor bana. Oturacak hiç zamanımız yok neredeyse.

Gerçi, normalde patronluk taslayan benim. Bu nedenle bıraktım Nat, patronluk taslasın bu sefer.

"Bunu buna yapıştır," diyor Nat elime iki parça kumaşla yapıştırıcı sprey tutuştururken. "Şunu buharda açılсын diye banyoya assan? Şu fotoyu yükle. Dur, fotoğrafın altına yazılacakları yazdıracağım sana."

Bunların tamamını memnuniyetle ve bu sefer ek bilgiler

vermeden yapıyorum.

1896'da, dokuzuncu bulut tipini *-kümülonimbus-* on kilometreye kadar yükseldiği için muhtemelen en yüksek bulut olarak tanımlayan *Uluslararası Bulut Atlası* adında bir kitap varmış: Muhtemelen *kendini bulutların üzerinde hissetmek* söylemi de buradan geliyor.

En iyi arkadaşım bir şekilde mutluluk için onuncu bir bulut buldu ve ben onu bu bulutun üzerinde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu, Sosyal Medya Baş Denetçi Başkanı™ pozisyonumdan vazgeçmek anlamına gelse bile yapacağım bunu, çünkü Nat bu konuda benim olduğumdan önemli ölçüde çok daha gibi görünüyor zaten.

Ben Byron Bay'deyken tüm hesaplarının kontrolünü Nat ele aldı.

Ve benim saatler süren araştırmalarla tam bir haftalık uygulama sonucunda anlamayı başaramadığım şeyi dakikalar içinde çözdü Nat: Şu hamster peruğu satan firma aslında Rin'in gerçek hesabı; Rin'in paylaştığı manga kostümleri ve sevimli kıyafetler içindeki hayvanlarla kafayı bozmuş 300 bin Japon takipçisi var Rin'in ve ta en başından beri o takipçilerini Nat'e yönlendiriyor.

Şu anda, tamamı en iyi arkadaşımın tasarımlarının muhteşem, büyüleyici ve ileriye dönük olduğunu düşünen 15.845 coşkulu takipçimiz var.

Bu işin bir yerinde alınması gereken bir ders var muh-

temelen ama ben bu dersin ne olduğundan tam olarak emin değilim.

Öğleden sonra saat beş olduğunda, bugün yapılacaklar listemi hızla işaretlemeye devam ediyorum. Yuka'nın davetini dikkatli bir şekilde okudum ve yüzümde makyaj yok (tik), saçlarım temiz (tik), üzerimde denim bir pantolon etekle en sevdiğim diplodocus tişörtüm ve içimde de üzerimde olmalarına rağmen sanki hiç iç çamaşırı giymiyormuşum gibi görünen ten rengi iç çamaşırları var (tik).

Nat'in üzerinde de "Peter Pan" yakalı dediği kırmızı bir elbise var.

Gerçi, Peter Pan'ın çoğunlukla yapraklardan yapılmış yeşil bir tunik giydiğini ve bu nedenle de Nat'in bu yakaya verdiği ismin hiçbir anlam ifade etmediğini açıklamıştım ona.

"Silva geldi!" diye fısıldıyor Nat telaş içinde, kapının zili çalarken. "Aman Tanrım, ya elbisesini beğenmezse? Ya nefret ederse elbiseden? Ya elbiseyi suratıma fırlatıp..."

"Nat," diyorum onu kendime doğru çekip kucaklarken. "Bayılacak elbiseye."

Ve Nat'in içindeki tüm havanın bir balondan çıkar gibi vınlarak çıktığını hissedebiliyorum yine: Ama bu sefer Nat'i sımsıkı tutup oradan buraya savrulmasını önlüyorum.

"Haklısın," diyerek kahkahayla gülüyor Nat. "Ben mükemmel bir *terzilik dehasıyım* ve o çok şaşıracak."

Mini bir Heyecan Dansı yapıp odanın içinde sessizce zıplayarak dönüyor, kalçalarımızı birbirine vuruyor ve ardından da kapıyı açıyoruz.

“Selam kızlar,” diyor Silva soğukkanlı bir şekilde, içeri girip etrafa bakınırken. “Güzel mekân. İçerlerden ne haber?”

Silva’nın ilk sözleri biraz kaba görünse de elimi uzatıyorum.

“Adım Harriet,” diyorum nazik bir şekilde. “Aslına bakarsan, artık B beden çamaşır giyiyorum: Geçenlerde John Lewis’te ölçümü aldılar.”

Nat kahkahalarla gülüyor. “Silva *ne var ne yok* demek istiyor, H.”

“Ha,” deyip kızarıyorum. “Ayyy.”

Silva, bu arada, duvarda asılı duran elbiseye doğru yönelmişti direkt olarak. Benim Paris’te yaptığım gibi, bunun bir sanat eseri olduğunu düşünme salaklığına düşmemiş olduğu gayet net.

“Vay, evet,” diyor Silva başını bir aşağı bir yukarı sallayarak. “Bu, *tam olarak* istediğim şey işte, Natalie. Acayip yeteneklisin sen kızım.”

Çok uçuk pembe, kare yakalı bir elbise bu.

Uzaktan aldatıcı bir şekilde basitmiş gibi görünüyor bu elbise ama yakından bakınca belin yukarisına, sırtın alt kısmına doğru kıvrılan uçuk pembe bir iş var ve önü kısa, ar-

kası uzun olan etek kısmının astarında da yürüdüğünüzde parıldayan, ilk bakışta göze çarpmayan kırmızı bir parlıltı var.

İçimde yine bir gurur dalgası hissederek, Nat'ın her ikisinin kıyafetlerini de ön sıra için ayarlamış olduğunu daha yeni fark ediyorum. Bu da her geek'in gözlük takmadığını, trigonometriden hoşlanmadığını ve hesap makinesi kullanmadığını bir kez daha kanıtlıyor.

En iyi arkadaşım bu gezegendeki en klas geek.

Keyifli bir şekilde Nat'e göz kırpyorum ve o da bana göz kırparak karşılık veriyor.

"Elbiseyi yavaş..." diye söze başlıyor Nat ama Silva çoktan üzerini çıkarıp iç çamaşırlarıyla kalmış durumda.

"Olabilirdiğin çabuk orada olmam gerek," diyor Silva elbiseyi üzerine geçirip fermuarını çekerek. "Bu gece Yuka'nın emekli olacağına dair bir söylenti dolaşüyor ortada ve bu haberi ilk ben blogumda verirsem *muazzam* bir şey olabilir bu."

Nat'le birbirimize birer bakış atıyoruz.

Her ikimiz de Yuka'nın çok daha az golf oynamayı, kahve sabahları düzenlemeyi ve uzun Akdeniz gemi seyahatlerine çıkmayı içeren bir şey yaptığını biliyoruz.

"Harriet bu defilede yer alacak," diyor Nat, vefakâr bir şekilde konuyu değiştirerek. "Yuka'nın eski modellerinden biri. Aslına bakarsan, Yuka'nın 'Yüz'üydü."

Silva, ilk defa doğru dürüst bakıyor bana.

"Yuka'nın hakiki yüzü değil," diye çabucak bir açıklama getiriyorum. "Kendi yüzü var onun. Ben onun markası için modellik yaptım sadece."

"Evet?" Nat tekrar kahkahayla gülerken, Silva kaşlarını çatıyor. "Bir şey biliyor musunuz?"

Bir daha asla yalan söylemeyeceğime söz vermiştim. Ama bu benim gerçeğim değil ki söyleyeyim.

Bu nedenle başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum.

"Emekli olsa da olmasa da *mega* bir şey olacak bu," diyerek sırtıyor Silva çantasını alırken. "Yuka Ito, bir efsanedir. Daha sadece altı takipçim varken bana ilk defile davetiyemi veren oydu."

Yuka hakkında daha çok şey duydukça, Yuka'nın belki de aslında tam olarak kendini göstermek istediği gibi umursamaz Buzdan Kraliçe olmadığıнын o kadar çok farkına varıyorum.

"Şekerler!" diye sesleniyor Bunty, gökkuşağı rengindeki tiril tiril elbisesi ve dışarıda hava hâlâ yirmi beş derece olmasına rağmen üzerinde olan canlı mavi renkteki yün pançosu hışırdarak odaya girerken. "Bahçedeki *en hoş* çiçekleri buldum. Çiçek sapları üzerinde duran mutluluk gözyaşları gibiler. Bakın!"

Minik papatyalar uzatıyor Bunty bize doğru.

"Hem dolunay da var. Dolayısıyla bu gece havada bir si-

hir kokusu hissedebiliyorum,” diyerek gülümsüyor Bunty, saçlarımıza birer papatya kondururken. “O kadar ki gerçekten *uçarak* gidebiliriz oraya.”

“Biz?” Şaşkınlık içinde gözlerimi dikip Bunty’ye bakıyorum. “Sen de mi geliyorsun?”

“Elbette geliyorum hayatım,” diyerek göz kırıyor Bunty. “Sanki torunumun kadınsı bir tavrıyla dudak bükmesini kaçırmışım gibi. Artı, bu gece şaşırtmayı çok istediğim eski bir arkadaş da var.”

Görünen o ki Bunty de davetsiz olduğu moda etkinliklerine katılmaktan çekinmiyor.

Belki de bazı özellikler genetik olarak geçmiyordur netice itibarıyla.

İçimi bir heyecan dalgası sarıyor ve bunun karşımda duran parıldayan, umutlu üç yüze yansıdığını görebiliyorum. Çünkü, eğer ben Yuka Ito’yu tanıyorsam bu gece gerçekten çok özel olacaktır.

Büyülü, dramatik, sıra dışı bir şey olacaktır bu gece.

Beklemeye değer bir son olacaktır.

59

Sidney Gözlemevi, bir tepenin üstünde yer almaktadır. Şehrin tam merkezinde bulunan on dokuzuncu yüzyılın başlarından kalma astronomik gözlem noktası olan bu yer, bugün ziyaretçilerin, yıldızları hem kırk santimetrelik modern bir Schmidt-Cassegrain teleskobuyla hem de yirmi dokuz santimetrelik tarihî bir kırılmalı teleskopla görebildiği işleyen bir müzeye dönüştürülmüş.

Yuka defilesinin yapılacağı yeri bir gizem havasına sokarak saklamaya çalışmış olsa da tüm araştırmamı çoktan yaptım ben.

Sırf yanlış bir şey yapma olasılığımı en aza indirmek için yaptım bu araştırmayı.

Giderek artan bir keyifle adresi araştırdım, internet sitesini inceledim ve evden çıkmadan önce ezberleyebildiğim kadar çok bilgiyi ezberledim.

Ama buranın bu kadar güzel olabileceğini öngöremedim.

Dik yokuşu hep birlikte ağır ağır tırmanırken, kare kare açılan devasa bir şehir haritası gibi önümüze seriliyor Sidney.

Hava ılık ve yumuşak; pembemsi bir renk var.

Solan gün ışığının aydınlattığı liman ağır ağır ortaya çıkıyor: Parıl parıl parılıyor ve düdüklerini hafifçe öttüren, minik tekneler saçılmış etrafa yer yer. Uzakta çelik köprü beliriyor ve nehrin kenarına tünemiş devasa balıkçılar gibi duran merkezdeki belli başlı gökdelen kümeleri suyun karşı tarafında sessizce yükseliyor.

Sidney Kulesi'nin altın sarısı döner kulesi ışıdayıp göz kamaştırıyor.

Suyun kenarına küçük, zarif turuncu-krem renginde Viktoria dönemi binaları sıralanmış; ağaçlar, adını hâlâ bilmediğim canlı renkte çiçekler ve dolambaçlı patika yollar tepeyi kaplamış: Bu resme mükemmel bir çerçeve oluşturuyor.

Tepenin ardında boyanmış bir sahne arkası perdesi gibi canlı, unutma beni çiçeği mavisi bir renk almış gökyüzünde ara ara uçuk pembe ve turuncu çizgiler var.

Keyifle derin bir nefes alarak bunların tamamını içime çekmeye çalışıyorum.

Yuka, tüm Sidney'de buradan daha güzel ya da daha uygun bir ortam seçemezdi ve *el/bette* buradan daha eğitici bir yer de seçemezdi. Aslında, vaktim olursa, kaçıp şöyle bir etrafa...

Hayır, Harriet.

Modellik yapmak için geldim buraya; 1874'te yapılmış, Avustralya'daki çalışan en eski teleskoptan gökyüzüne

bakmak için *değil*. Ayrıca, saatin öğleden sonra bir olduğunu aşağıdaki limana bildirmek için her gün bir çubuğun tepesinden dibine düşürülen topun bulunduğu eski zaman-topu kulesinin keyfini sürmek için de burada değilim.

Ne de dijital planetaryumla üç boyutlu uzay tiyatrosunun.

Ve *kesinlikle* ne olur ne olmaz diye, müze haritasının bir çıktısını alıp çantamın içine yapıştırmadım.

Profesyonel olmak çok zor, bazen.

"Çok erken gelmiş olmalıyız," diyerek somurtuyor Nat başka bir engellemeyle daha karşılaştığımızda. "Güvenlik görevlisinden başka kimse yok burada."

Haklı Nat: Garip bir şekilde boş ortalık.

Tepenin alt kısmında, ÖZEL BİR ETKİNLİK NEDENİYLE KAPALI yazan bir levhanın etrafından dolaşmak zorunda kaldık ve bahçenin etrafına çekilmiş o kadar çok ip var ki biri insanları itaatkâr koyunlarmışçasına gütmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Ki bence, Yuka'nın planı tam olarak bu.

"İsimleriniz?" diyor tepeye çıkan yolun yarısında, elinde sanki eski Roma'da bir yüzbaşının zırhıymış gibi tuttuğu altıtlıklı bir not defteriyle duran, fosforlu sarı bir ceket giymiş, upuzun bir adam.

"Silva Collins," diyor Silva, davetiyesini adama uzatır-

ken. "Blog yazarıyım. Natalie Grey benim misafirim."

"Ön sıradayız!" diye ekliyor Nat kontrolsüz bir heyecan patlaması yaşayarak. "Bunlar en iyi yerlerdir, olur da bilmiyorsunuzdur diye söylüyorum."

Adam elindeki kâğıda bakıp ardından başını bir aşağı bir yukarı sallıyor.

"Harriet Manners," diyorum olabildiğince keskin bir şekilde, sanki sesimdeki herhangi bir tereddüt davetiyemi geçersiz kılacakmış gibi. "Bu gece modellik yapacağım."

Güvenlik görevlisi başka bir sayfayı tarayıp ardından başını bir aşağı bir yukarı sallıyor tekrar.

Sonra hepimiz birden Bunty'ye dönüp bakıyoruz merakla.

"Jadis," diyor Bunty yumuşak bir şekilde, pançosunu düzeltirken. "Narnia'dan, tatlım. Altlarda bir yerlerde olmalı adım."

Nat'le ben kahkahalara boğuluyoruz ama görünen o ki güvenlik görevlisi bir C. S. Lewis hayranı değil, çünkü gözünü bile kırpmıyor. "Evet," diyor adam, sayfaya bir çizgi çekip bariyeri açarken. "Giriyorsunuz, o hâlde."

Gülmeyi kesip gözlerimizi kırıştıtarak büyükanneme bakıyoruz.

"Yuka, yaptığı etkinliklerin davetli listesine her zaman Beyaz Cadı'yı ekler," diyerek göz kırpmıyor Bunty. "Küçük, özel bir espri bu ve aynı zamanda son dakikada ortaya çıkan misafir-

leri bir kod adıyla içeri alabileceği anlamına gelir.”

Ardından da yüksek sesle kıkırdıyor Bunt. “Bunun ben olduğumu görünce *çılına* dönecek. Gerçi, bu zaten benim *fikrimdi* en başında.”

Silva, cep telefonunu çoktan çıkardı bile. “Defile başlamadan önce iki saatimiz var. Bu, etrafta dolanıp ne bulabileceğimi görecektir zaman verir bana. Nat, gelmek ister misin?”

“İl.” Nat sadakatle bir bakış atıyor bana. “Sanırım belki...”

“Git,” diyorum, kolumla Nat’i ön tarafa doğru iterek. “Zaten kulise gelemeyeceksiniz. Ben de ne bulabileceğime bakarım.”

Ki bu, doğrusu, *zaten bilmediğim bir şey* olmayacak.

Çünkü görünen o ki hayatımda ilk kez ne olduğunu herkes öğrenmeden önce ben *tam olarak* biliyorum.

Keşke bu ender durumun keyfini daha çok çıkarabilseydim.

“Tamam,” diyerek sırtıyor Nat. “Şovdan sonra görüşürüz değil mi?”

“Hadi, volayanların peşine düşelim,” diyor Silva, Nat’in koluna girerek. “Yuka’nın ikramları en iyisidir ama asla *hiçbirinden* yemez o.”

“*Bayılırım* volavana,” diyerek kahkahayla gülüyor Nat. “Bunun, küçük ve hafif olduklarından dolayı, aslında *rüz-*

gârda uçmanın Fransızcası olduğunu biliyor muydun?"

"Hadi canım! Çok hoş. Nereden biliyorsun bunu?!"

Nat, başını hafifçe geri çevirerek omzu üzerinden bana göz kırptıyor ve ardından da Silva'yla birlikte tepenin yan tarafına doğru ilerleyip uzaklaşıyorlar.

Bunty'ye dönüyorum. "Benimle gelmek ister misin?"

"Ha?" Bunty püsküllü çantasını karıştırıyor. "Ha, sorun değil hayatım. Bu bankta oturup güneşin batışını izleyeceğim ben. Ne de olsa, günde sadece bir kez batıyor güneş."

Bir an için Bunty'yle kalmayı düşünüyorum.

Ardından saatime göz atıp davetiyede büyük harflerle yazılmış olan TAM kelimesinin muhtemelen "büyükannenle gün batımını izledikten sonra canın ne zaman isterse gel" anlamında bir örtmece olarak kullanılmadığına karar veriyorum.

Saat 18.38 ve bu da hâlihazırda sekiz dakika geç kalmış olduğum anlamına geliyor.

Üstelik oldukça büyük bir tepe bu ve ben tam olarak tepelere hızlı tırmanma maharetimle ünlü değilim.

"Defileden sonra görüşürüz o hâlde," Gökyüzü şeker pembesi bir renk almakta ve Bunty'nin saçıyla mükemmel bir uyum sağlamakta. "Yoksa izleyiciler arasında mı olursun?"

"Orada olacağım benim tatlı kızım," diyor Bunty yüzünde bir gülümsemeyle, banka oturup gökkuşağı ren-

gindeki elbisesinin geniş eteğini yayarken. "Söz veriyorum sana. Beni göremesen bile orada olacağım."

"Harika," diyorum, bu son derece şüpheli olmasına rağmen: Evrende sonsuz renk var ve Bunty bu renklerin tamamını üzerinde taşıyor gibi görünüyor. "Bu arada, gün batımını gördüğünde, güneşin çoktan batmış olduğunu biliyor muydun?"

Bunty gülümsüyor bana. "Doğru mu bu, canım?"

"Evet, çünkü ışığın hareket etmesi çok uzun sürer ve dünyanın atmosferi çok yoğun olduğundan ışınları eğer. Bu da güneş ufka ulaştığında, aslında artık orada olmayan bir şeyi gördüğümüz anlamına gelir."

Tekrar saatime göz atıyorum: 18.41.

Ayvayı yedim.

Başımı kaldırıp baktığımda, Bunty'nin hâlâ bana gülümsediğini görüyorum. "Ama bu onu hiç de daha az değerli yapmaz," diyor Bunty yumuşak bir şekilde.

"Aslında," diyorum tepeye doğru tekrar bir bakış atarak, "Bu onu *daha da değerli* yapar, çünkü dünyanın atmosferi olmasa, gökyüzünün de rengi değişmezdi."

"Değişmez miydi?"

"Bu renk değişiminin bir kısmı maalesef kirlilikten kaynaklansa da değişmezdi."

Bunty gülüyor. "Hakikaten de öyle."

Gitmek için dönüyorum ama ardından duraksayıp eği-

lerek büyükanneemin yanağına hızla bir öpücük konduruyorum. Kadife gibi yumuşacık ve tatlı bir şey kokuyor büyükanne: İsli bir şey gibi kokuyor ve ot gibi bir şey.

“Görüşmek üzere,” diyorum sevgiyle. “Keyfini çıkar.”

“Ah canım,” diyerek iç geçiriyor Bunty, gözlerini kapatıp yüzünü turuncu ışığa doğru çevirirken. “Hep, hep öyle yapıyorum.”

Bir yıl öncesine kadar o kadar da iyi tanımadığımı bir büyükanneenin parıldayan yüzüne bakıyorum sevgiyle. Beklenmedik bir şekilde kapımızda belirivermişti bir gün ve o günden beridir de asla gerçekten gitmedi.

İçimde birden yükselen bir sevgi dalgasıyla, Bunty’nin hiç gitmemesine ansızın çok memnun oluyorum.

Başta gitmesini istemiş olsam bile.

Bunty olmasaydı, hikâyelerimin hiçbirisi aynı olmazdı.

Ardından da derin bir nefes alıyor, çantamı sırtıma geçiriyor ve tepeyi tırmanmaya başlıyorum.

60

Elbette, dün gece yaptığım araştırmalar sayesinde, gözlemevinin nasıl görüldüğünü daha şimdiden biliyorum.

Bu defile çok önemli; bu nedenle *hiçbir sürpriz* olmasın diye yapabileceğim her şeyi yaptım esasen.

Bunu kazara mahvetmeyeyim diye yapabileceğim her şeyi yaptım.

Nihayet (dizlerimin arkası yapış yapış ve terli bir hâlde) tepenin zirvesine ulaştığımda, gözlemevinin aynen beklediğim gibi olduğunu görünce rahatlıyorum.

Büyük, kumtaşından, İtalyan stili bir yapı bu: Soluk, farklı tonlarda gri lekelerle göze çarpan tuğlalar ve bombeli, dar pencereler var binanın yüzeyinde. Bu binadan daha yüksek, dört katlı, tepesinde küçük bir sarı direk bulunan dikdörtgen bir kuleyle daha alçak birkaç yapı ve yuvarlak, soluk yeşil çatısı olan iki tane sekizgen kubbe var.

Asil, sade ve Brontëvari bir havası var: *Uğultulu Tepeler*'i ya da belki *Jane Eyre*'deki yatılı okulu anımsatıyor bana bu yapı.

Şu ana kadar, aynı internette anlatıldığı gibi her şey.

Bir istisna, oldukça büyük bir istisna haricinde.

Çünkü, baktığım fotoğrafların *hiçbirinde* kilitli bir kapı-

nın önünde, bir deri bir kemik imparator penguenleri gibi birbirlerine yakın duran, çok uzun boylu kızların oluşturduğu bir yığın yoktu. Yaptığım araştırmaların *hiçbirinde* yüksek sesle homurdanan bu zayıf, hoş kızlardan bahsedilmiyordu.

Ve bu kızların üç tanesini zaten tanıdığımı bir an için bile düşünmemiştim.

"Yani, demem o ki," diye öfkeli bir Britanyalı en yüksek sesiyle eleştiride bulunuyor. "Davetiyede altı otuz yazıyor. Saat *altı elli beş*. Sonsuza kadar burada dikilip durmamız mı bekleniyor? Yuka, yapacak daha iyi bir şeyimiz olmadığını mı sanıyor?"

"*Ben* burada böylece dikilip durmayacağım," diyerek kızgın bir şekilde söze karışıyor Rus aksanlı bir kız. "Saatim yirmi bin dolar benim. Bu da dakikada dokuz yüz dolar filan eder."

"Öyle," diyerek kızı onaylıyor başka bir Rus aksanlı kız. "Bu çok doğru."

"*Üstelik* güneş kremi bile getirmedim," diye sinirli bir şekilde ekliyor ilk konuşan kız. "Batan güneş hassas cildi-me zarar veriyor. *Çillerim çıkacak.*"

"Böyle bir şey olursa dava edebilirsin."

"*Yapabilirim*, biliyorsun. Yeni güzellik kontratım *her an* yapılabilir ama yüzümü çirkin kahverengi lekeler basarsa, bundan vazgeçeceklerdir."

Ağır ağır, gruba doğru yaklaşıyorum.

Davetiyede yazan her şeyi yerine getirip işaretlemeye çok odaklandığımdan davetiyede *başka* ne yazdığına dikkat etmeyi unuttuğuma inanamıyorum.

Benimle önceden çalışmış bir model olduğunuz için.

Bu defilede, önceden tanıdığım insanların olacağını idrak etmeliydim. Bu üç kızı hayatım boyunca bir daha asla görmeyeceğimi düşünmüştüm oysa sadece.

Yok, *ummuştum* daha iyi bir kelime.

“Üç yüz otuz üç dolar otuz üç sent,” diyorum grubun arka tarafına ulaştığımda. “Yuvarlanmış hâliyle elbette.”

Bana bakmak için arkasına dönüyor kızlar bir bir.

Daha önce hiç görmemiş bir düzineden fazla kızla, maalesef daha önce gördüğüm üç kız. Bu üç kızdan biri; uzun, kemikli ve kısa kesilmiş parlak siyah saçlarıyla kalın kaşları var. Diğeri, daha ufak tefek ve bal renginde.

Üçüncüsü de çok güzel; uzun boylu; kıvrımlı hatlara sahip; altın sarısı uzun dalgalı saçları, kremalı şeftali gibi bir cildi ve iri mavi gözleri olan sarışın bir kız. Peri masallarındaki prenseslere benziyor ama bilge sincaplarla mavi kuşların yanına bile yaklaşmak istemedikleri bir prensese.

“Dakikada bu kadar kazanıyor olmalısın,” diyorum Shola, Rose ve Poppy gözlerini dikmiş boş boş bana bakarken. “Gerçi, bu defile için ücret almayacağız sanırım. Davetiyede öyle diyor.”

nın önünde, bir deri bir kemik imparator penguenleri gibi birbirlerine yakın duran, çok uzun boylu kızların oluşturduğu bir yığın yoktu. Yaptığım araştırmaların *hiçbirinde* yüksek sesle homurdanan bu zayıf, hoş kızlardan bahsedilmiyordu.

Ve bu kızların üç tanesini zaten tanıdığımı bir an için bile düşünmemiştim.

"Yani, demem o ki," diye öfkeli bir Britanyalı en yüksek sesiyle eleştiride bulunuyor. "Davetiyede altı otuz yazıyor. Saat *altı elli beş*. Sonsuza kadar burada dikilip durmamız mı bekleniyor? Yuka, yapacak daha iyi bir şeyimiz olmadığını mı sanıyor?"

"*Ben* burada böylece dikilip durmayacağım," diyerek kızgın bir şekilde söze karışıyor Rus aksanlı bir kız. "Saatim yirmi bin dolar benim. Bu da dakikada dokuz yüz dolar filan eder."

"Öyle," diyerek kızı onaylıyor başka bir Rus aksanlı kız. "Bu çok doğru."

"*Üstelik* güneş kremi bile getirmedim," diye sinirli bir şekilde ekliyor ilk konuşan kız. "Batan güneş hassas cildi-me zarar veriyor. *Çillerim çıkacak.*"

"Böyle bir şey olursa dava edebilirsin."

"*Yapabilirim*, biliyorsun. Yeni güzellik kontratım *her an* yapılabilir ama yüzümü çirkin kahverengi lekeler basarsa, bundan vazgeçeceklerdir."

Ağır ağır, gruba doğru yaklaşıyorum.

Davetiyede yazan her şeyi yerine getirip işaretlemeye çok odaklandığımdan davetiyede *başka* ne yazdığına dikkat etmeyi unuttuğuma inanamıyorum.

Benimle önceden çalışmış bir model olduğunuz için.

Bu defilede, önceden tanıdığım insanların olacağını idrak etmeliydim. Bu üç kızı hayatım boyunca bir daha asla görmeyeceğimi düşünmüştüm oysa sadece.

Yok, *ummuştum* daha iyi bir kelime.

“Üç yüz otuz üç dolar otuz üç sent,” diyorum grubun arka tarafına ulaştığımda. “Yuvarlanmış hâliyle elbette.”

Bana bakmak için arkasına dönüyor kızlar bir bir.

Daha önce hiç görmemiş bir düzineden fazla kızla, maalesef daha önce gördüğüm üç kız. Bu üç kızdan biri; uzun, kemikli ve kısa kesilmiş parlak siyah saçlarıyla kalın kaşları var. Diğeri, daha ufak tefek ve bal renginde.

Üçüncüsü de çok güzel; uzun boylu; kıvrımlı hatlara sahip; altın sarısı uzun dalgalı saçları, kremalı şeftali gibi bir cildi ve iri mavi gözleri olan sarışın bir kız. Peri masallarındaki prenseslere benziyor ama bilge sincaplarla mavi kuşların yanına bile yaklaşmak istemedikleri bir prensese.

“Dakikada bu kadar kazanıyor olmalısın,” diyorum Shola, Rose ve Poppy gözlerini dikmiş boş boş bana bakarken. “Gerçi, bu defile için ücret almayacağız sanırım. Davetiyede öyle diyor.”

"Of, Tanrı *aşkına...*" diyerek iç geçiriyor Poppy, görülebilir bir nefretle beni tepeden tırnağa süzerken. "Sen, ha? *Yine?*"

Evet anlamında başımı sallıyorum. "Ben. *Yine.*"

"Bak, Moskova'daki küçük erkek çocuğu bu," diyerek alay ediyor Shola, bir taraftan da gözlerini deviriyor. "Hâlâ gerçek bir model olmaya çalışıyor. Tabii, küçük bir domuzcuk gibi yerlerde yuvarlanmadığı zamanlarda. Ahahaha."

"*Da, ona sovsem malaya dlya etoi raboty!*" diyor Rose, Rusça ve kahkahalarla gülüyor.

"*Eshe i zhirnaya!*"

Sakin bir şekilde, bu üç güzel kıزدan oluşan gruba bakıyorum.

Bir tanesi; Tokyo'da benimle arkadaş oldu, bana yalan söyledi, defalarca modellik kariyerimi sabote etti, erkek arkadaşımı çalmaya çalıştı ve ardından da sırf eğlence olsun diye beni kasten kovdurttu. Diğer ikisi ise bana hakaret edip ardından da ilk podyum performansımı mahvetmeye kalkıştılar.

Nihayet mükemmel sözler etmek için fırsat yakaladım ben de.

Yüzümde pırlıl pırlıl bir gülümsemeyle öne doğru bir adım atıyorum.

"Merhaba Poppy," diyorum önce Poppy'nin, ardından da sırayla diğer ikisinin elini sıkarak. "Her zamanki gibi

güzelsin ve her zamanki gibi güzel ve etkili konuşuyorsun. Ve size de merhaba, Shola ve Rose. Görüyorum ki sizler de hiç değişmemişsiniz.”

Çünkü ben değiştim ve ne zaman şüpheye düşseniz, *her zaman* nezaket, sevecenlik ve bağışlamayla öcünüzü alabilirsiniz.

Ve birazcık da öz güvenle tabii.

“Bana dokundu mu o?” diyor Shola, dehşet içinde eli-ne bakarak. “Gerçekten uzanıp bana değdi mi?”

Bir anlığına, başka bir ses duyuyorum kafamın içinde.

Çok uzun bir süre önce, bir otobüsteki bir sesi duyuyorum.

Böğ. Sizce bir şey kapmış mıyım? Hayırrrrr! Bulaştı işte! Ben... Ben... Ben bir geeeeeeeeeeeeeek'im!

Ve ağızımdan küçük bir kahkaha kaçveriyor.

“Evet,” diyorum mutlu bir şekilde. “Kesinlikle dokundum sana. Asla bilemezsin, belki bir mucize olmuştur ve sen de doğru matematik hesapları yapabiliyorsundur artık.”

Shola, tekrar gözlerini kırıştırarak bakıyor bana. “Ha?”

“Oh, *şükürler* olsun,” diyor arka taraftan gelen dördüncü bir ses. “*Harriet. Saatlerce* bu geri zekâlılarla olmak zorunda kalacağım sanmıştım.”

Uzun boylu, kıvrıkcık saçlı, açık yeşil gözlü bir kız, kalabalığı yararak bana doğru ilerlerken, gözlerimi kırıştırarak

bakakalıyorum.

Ve tam o esnada, önümüzdeki kilitli kapı tık diye açılıyor.

“Gecikme için pardon,” diyor kapının ağzından siyahlar içinde bir kadın, homurdanan grubumuza bakarak. “Programın gerisinde kalıyoruz. Lütfen içeri girin, sizin için hazırız.”

Söylenenlere göre ortalama olarak, insanlar, ayda bir saati kucaklaşarak geçirirler.

Uzun, sert kollar beni sımsıkı sarmışken görünen o ki payıma düşeni tek seferde alacağım.

Çünkü, şu anda beni hayatımda gördüğüm en sıkı şekilde kucaklayan kişi, bir daha asla görmeyeceğimi düşündüğüm *diğer* model. On yedi ay önce, Rusya’da, podyumun tam ortasında yere düşürmüş olduğum kız.

Fleur bu.

61

Daha önce söylemiş olduğum bir şeyi düzelteceğim. Ortalama bir Britanyalı hayatı boyunca ortalama 396 arkadaş edinir. Ben şimdiye kadar yedi arkadaş edindim ve bunların sadece *iki* tanesini kaybettim.

Çünkü Fleur'le ben aynalar, ışıklar, makyaj malzemeleri ve stilistlerle dolu geniş, taş bir odaya girerken konuşmadan edemiyoruz.

Birbirimizi en son sekiz ay önce gördüğümüzden bu yana neler olup bittiğinden; New York'ta Gotham Hall'da yapılan partiden; maymunlar, yılanlar, yüzme havuzları, tavşan kafaları, katakomplar, filler ve festivallerden; egzotik yerlerden, insanlardan ve maceralardan bahsediyoruz.

Fleur'un anlatacak bir sürü şeyi var. Çünkü Amerika'da bıraktığım zayıf, mutsuz, sessiz kız -Kenderall'in çok kaba bir şekilde *Blurgh* dediği kız- gitmiş.

Onun yerinde mutlu biri var artık.

Canlı, parıldayan, sağlıklı biri; konuşma konusunda beni tamamen bastırabilecek kapasitede biri var. .

İstatistiklere göre, kızlar günde ortalama 20.000 kelime kullanırlar ama Fleur daha makyaj masalarımıza oturmadan bile bu limiti doldurmak üzere.

"Seni bulmak istedim," diye konuşmaya devam ediyor Fleur, biz küt diye parlak ışıklarla aynaların karşısına oturtulurken. "New York'taki partiden sonra. Ama aniden koşup gittin. Hiçbir sosyal medyada da bulamadım seni. İmkânsız bir şey gibiydi yani bu."

Sosyal medyanın *diğer* amacının ne olduğunu şimdi kavradım.

"Hâlâ Amerika'da mı yaşıyorsun?" diye soruyorum, bir makyöz açık renk bir fondöten şişesini yanağıma tutup ardından da gözle görülebilen bir öfke havası içinde daha da açık renk bir fondöten bulmaya çalışırken.

"Londra'ya geri döndüm," diye coşuyor Fleur, makyajlarımız yapılmaya başlarken. "Takas yoluyla kendime UCL'de bir yer ayarlamayı becerdim, Mimarlık okuyorum. Şimdiye kadar vermiş olduğum en iyi karar bu."

"Caleb'i terk etmekten de daha iyi, ha?" diyerek sırtıtıyorum.

"Ondan bile daha iyi," diyerek gülüyor Fleur. "Gerçi, bir model avcısına kalbimi kırdırmam her açıdan çok düşük bir puandı benim için."

"En azından alt tarafta birlikte takılmaya başladık."

Her ikimiz de gülüyor ve birer beşlik çıkıyoruz birbirimize.

"Kızlar," diyerek iç geçiriyor makyözlerimizden biri. "Bunca zaman sonra birbirinizi tekrar bulmuş olmanız fi-

lan çok dokunaklı olsa da çenelerinize göz farı bulaştırmayalım diye susabilir misiniz rica etsem?"

Eyvah.

Bir kez daha, niye burada olduğumuzu bir an için unuttum.

"*Odaklan, Harriet,*" diye fısıldıyor Fleur. "*Modeliz* biz, unuttun mu?"

"1600'lerdeki Fransızca *mode* kelimesinden gelir," diye ben de ona fısıldıyorum. "*Moda ya da stil* anlamına gelir bu da."

"Aslında, *görgü* anlamına gelen ve İngilizcesi *manners* olan Latince *modus* kelimesinden gelir."

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırıştırarak Fleur'a bakıyorum.

Bir dakika, bir dakika: Fleur'un etimolojik bilgisi benimkini aştı mı şimdi?

Daha da inanılmaz olanı, hayatımın son bir buçuk yılını ironik bir şekilde adıma uygun şekilde yaşayarak mı geçirdim ben?

Nasıl oldu da bu âna kadar fark etmedim bunu ben?

"Gidip Yuka'yı çağırmamı ister misiniz?" diye çıkışıyor makyöz, Fleur'la ben tekrar kıkırdamaya başlarken. "Çünkü öyle yapacağım."

Uygun şekilde gözümüz korkutulduğundan, her ikimiz de gülmeyi kesiyoruz.

Ama yüzlerimiz makyaj bazı, yoğun fondöten, pudra, allık, kontur, aydınlatıcı, ısıltılı göz farı, göz kalemi, kaş kalemi, dudak kalemi ve rujla yavaş yavaş tanınmaz hâle getirilirken kendimi yan tarafa bakar buluyorum.

Fleur'un bu kadar farklı görünmesi sürreal bir şey.

Fleur'un yanakları dolgunlaştırılmış, yanaklarında minik gamzecikler belirmiş, gözleri de ıslıl ıslıl ve belirgin. Rusya'daki Baylee defilesinin kulisinde bana göz kırpan kız geri dönmüş.

Çoktan, F harfini JRNTH'in neresine ekleyebilirim acaba diye düşünmeye başladığımı ark ediyorum. JRNTH'in sonuna sıkıştırabilirim F harfini belki -JRNTHF- belki de harfleri yeniden dizip FRNTHJ yapabilir ve yeni şapkalarla rozetler yaptırabilirim: Yapılan yatırıma değecektir bu.

Aaaa, belki de Fleur mükemmel kız olacaktır Jasp...

Hayır, Harriet.

Son seferinde dersimizi aldık, unuttun mu? Arkadaşlarına *çöpçatanlık* yapmak yok artık.

Fleur'u kafeye davet edip olayların nasıl geliştiğini izleyeceğim sadece.

Gerçi, *birkaç* madde işaretinin, çizelgenin, belki önceden hazırlanmış bir takdimin katkısı olabilir. Bilirsiniz işte, sırf şans getirsin diye.

"Tamamdır," diyor bir makyöz, sonunda her ikimiz de dönüşüme uğratılıp saçlarımız sıkı balerin topuzları şeklin-

de toplandığında. "Soldaki kapıdan çıkarsanız, kıyafetlerinizi bulursunuz. Üzerlerine isim etiketleri ilâştirilmiş olmalı. *Sıradakiler?"*

Kalktığımız koltuklara iki güzel kız oturuyor.

Fleur'la ben de odanın yan tarafında bulunan büyük, ahşap bir kapıya doğru ilerlemeye başlıyoruz birlikte: Yüzümüzde pırıl pırıl parlayan sahne makyajı ve üzerimizde kot ve tişörtle oldukça komik görünüyoruz.

Gerçi, Fleur'un üzerinde V yakalı, sade, beyaz bir tişört var; tişörtünün üzerinde bir diplodocus ya da herhangi başka bir şey yok.

Aaa: Fleur için yeni bir tişört ayarlayabilirim belki de.

"Düşündüm de," diye konuşmaya başlıyorum, ağır kapıyı açmak için iki elimle birden iterken. "Resim ve mimarlık oldukça benzer, öyle değil mi? Yani, her ikisinde de R harfi var." Biraz daha zorluyorum. "Her ikisi de kalem gerektiriyor." Bir parça daha zorluyorum. "Her ikisinde de III... Çizgi ve... Silgi... Ve..."

Kapı sonunda bir gıcırtyla açılıyor.

Ve hem kapıyı açmak hem de Jasper'la Fleur'u bir araya getirmek için gösterdiğim çok da ince olmayan hamlelerim *puf* diye sona eriveriyor.

Prefrontal korteksim, kapak şeklinde bir kapıymışçasına birden açılmış gibime geliyor: Sanki temporal lobuma devasa bir çubuk dayanmış da o şekilde açık duruyormuş

gibi hissediyorum.

Sanki tüm zihinsel hediyelik eşyalarımı sakladığım yerin anahtarı yüksek bir tık sesiyle yuvasına oturup dönmüş gibime geliyor.

Her tarafa anılar saçılıp yuvarlanıyor.

62

Önümüzde küçük, yuvarlak, taş bir oda beliriyor. Ve odanın etrafına mükemmel şekilde yerleştirilmiş bir sürü elbise var: Büyük, çok düzenli kelebekler gibi ışıdayıp parıldıyor bu elbiseler.

Gözlerimi kırıştırarak odanın ortasına yürüyorum.

Sol tarafımda; ince askılı, balık pulu gibi pullarla bezenmiş, etek ucunda birden beliren bir sarı tüy kümesinin uzunca bir kuyruk oluşturduğu zarif, daracık bir sütun gibi inen, altın sarısı bir elbise var. *İşte benim kızım* diye bağıyor babam, ben Rusya'da kadife kaplı bir sahnede yere otururken.

Bu elbisenin hemen yanında göz kamaştırıcı bir tütü var.

Birden, zıncı diye, elle yazılmış, yapışkan ders notları kaplayıveriyor bedenimi: Endişeyle eğilip bükülerek çılgınca şekillere sokuyorum kendimi yerde.

Yutkunup dönerek bir çember çizmeye devam ediyorum.

Şeker pembesi, yoğun dantelli, fırfırlı, boncuklarla süslenmiş bir elbise var. Birden kendimi çevrem aynı benim gibi görünen bir sürü küçük, ürpertici oyuncak bebekle

çevrelenmiş bir hâlde cam bir kutunun içinde büzüşmüş gibi hissediyorum.

Sanki iri bir hamam böceği bacağımdan yukarıya doğru tırmanıyor ağır ağır.

Alınşunu üzerimden alınşunu üzerimden alınşunu üzerimden...

Tekrar dönüyorum ve hoş, sarı bir elbiseyle kısa, kırmızı parlak bir elbiseyi gözlerimle tarayarak alt tarafına yıldız şeklinde delikler açılmış olan, uzun, ipeksi, lacivert bir gece elbisesine ulaştığımda duruyorum.

Ve birden Tokyo'da bir sumo ringinin ortasında duruyormuşum gibi geliyor: Binlerce kişiden oluşan bir kalabalığa bakıyorum gözlerimi kırpıştırarak.

Beni taklit et.

Boğazımda bir yumruyla bir kez daha dönüyorum.

Siyah, mini bir elbisenin üzerine geçirilmiş, leopar desenli, sahte bir kürkle bir ipte asılı duran, baş döndürücü, kırmızı topuklu ayakkabıları görüyorum ve birden karlı Kızıl Meydan'da buluyorum kendimi: İlk moda çekimimin üstesinden gelmeye uğraşıyorum.

Bir yuh çek. Bu zırt çekmek bile değildi.

Dönmeye devam ediyorum.

Bunların hemen yanında incelikle işlenmiş dokunaçlarla bezeli, uçuk turuncu, kısa, kabarık bir elbise duruyor ve kendimi mavi ahtapot mürekkebiyle utanç içinde buluyo-

rum yeniden.

Sanırım bunu kuru temizleme yaparak kurtarmayı becermişler.

Yüzümde hafif bir gülümsemeyle dönmeye devam ediyorum.

Bilmediğim nefis, inanılmaz elbiseler görüyorum dönerken: siyah, lila, turkuaz, fildişi; dantelli, pullu, tüylü, işli; kolalanmış, tiril tiril, dökümlü ve belli bir şekil verilmiş bir sürü elbise.

Gözlerim uzun, beyaz, yerlere kadar uzanan bir elbiseye takılıp kalana kadar dönmeye devam edip çemberi tamamliyorum sonunda.

Ve birdenbire ay ışığının aydınlattığı bir gölde su üzerinde süzölmeye başlıyorum.

Işıklar ve yıldızlar içindeyim.

"Evetttt," diyor Fleur mutlu bir şekilde, Moskova'da giymiş olduğu enfes yeşil elbiseye doğru koşarken. "Sağ ol, Yuka! İşte bu!"

Nat, modanın tarih olduğunu söyler: Kıyafetlerin sadece giydiğimiz materyaller olmadığını; şu anda olduğumuz kişinin, şu âna kadar olduğumuz kişinin ve gelecekte olacağımız kişinin bir parçası hâline geldiklerini söyler.

Ki bu hep bir abartma gibi gelirdi bana.

Demek istediğim; *tarih*, Amerikan İç Savaşı'nda 750.000 kişinin öldüğünü, Küba Füze Krizi'nin 1962'de olduğunu

ve Joseph Stalin'in 1929'la 1953 yılları arasında Rusya'nın diktatörü olduğunu bilmektir. Ardından da tutarlı bir tarih şeridi çizdiğin için yüksek not almaktır.

Ama ağır ağır Göl Elbisem'e doğru yürürken, belki de en iyi arkadaşımın ne demek istediğini anlamaya başlıyorumdur diye düşünüyorum.

Çünkü bunlar sadece *elbise* değil.

Portal bunlar: Hareket etmeden zamanda yolculuk yapmanın yolu bunlar. Her birinde küçük bir parçam var benim ve orada duran bir hayalet gibi, her birinin içinde görebiliyorum kendimi sanki. Sanki o zamanlar yaşadığım her bir duygu, her bir düşünce, her bir umut, her bir anı duman gibi gözle görülebilir bir şekilde hâlâ bu elbiselerin içinden geçiyor.

Bunların tamamı şu anda olduğum kişinin, öncesinde olduğum kişinin ve aynı zamanda gelecekte de olacağım kişinin birer parçası.

Kendi öz tarih şeridim bu.

Yutkunup beyaz elbiseye uzanıyor, nefesimi tutuyor ve gözlerimi kapatıyorum: *Lütfen lütfen lütfen lütfen*. Sonra da gözlerimi açıp etiketi ters çeviriyorum hızla.

Harriet Manners

Bunun en sevdiğim parça olduğunu Yuka nasıl bildi, bir

fikrim yok ama bir şekilde bilmiş işte. (Ya da bir moda dünyası Harry Potter'ı gibi, yok etmeyi henüz başaramadığım tek hortkuluk budur belki de.)

Hemen ardında üç modelle odaya giren bir kadın, "Pekâlâ kızlar," diyor. "Elbiselerinizi *dikkatli bir şekilde* giyin bakalım. Burası Topshop'un deneme kabini değil."

Koyu tenli, iri gözleri olan güzel bir kız Ahtapot Elbisesi'ni duvardan indirip üzerine tutarken ve mavi saçlı, hoş bir kız sevinç dolu küçük bir çığlıkla Sumo Elbisesi'ni alırken hafif bir kıskançlıkla onları izliyorum.

Ardından Poppy, pembe Manga Kızı elbisesini askıdan indirip zafer kazanmış bir edayla bana sert bir bakış atarken pişmiş kelle gibi sırtıtmamaya çalışıyorum.

Bu elbiselerin içinde en rahatsız olanı, Poppy'nin aldığı elbise çünkü.

Kesinlikle garip bir şekilde ve bazen de insanda kaşıntı ve döküntü verecek şekilde işliyor karma.

Dikkatli bir şekilde elbiselerimizi giyiyoruz.

Ardından işlerine konsantre olmuş, sert görünümlü stilistler etrafımızda dolanmaya başlıyorlar: Elbiseleri üzerimize göre ayarlıyor, yeniden iğneliyor ve dikiyorlar.

"Ayyy," diyerek kahkahayla gülüyor Fleur, stilist *Rüzgâr Gibi Geçti* filmindeki sahnede olduğu gibi Fleur'u artık-ona-bir-hayli-dar-gelen yeşil elbisenin içine sığdırmaya çalışırken. "Artık modellik yapmıyorum. Bu nedenle ölçülerimi

korumayı unutmuş *olabilirim*."

"Hıııı," diye homurdanıyor stilist. "Bunu görebiliyorum."

"Bir süredir *bir sürü* kek yiyorum," yiyorum diyor Fleur gururla. "Bir *sürü*. Kutu, kutu."

"Evet," diyerek çıkışıyor stilist, elbiseyi üçüncü kez çekiştirirken. "Bunu da görebiliyorum."

Fleur, fesatça göz kırpmıyor bana ve ben de ona sırtarak karşılık veriyorum.

Beş Numaralı Yeni Yakın Arkadaş: *Tik*.

"Yirmi dakikanız kaldı, kızlar!" diye bağılıyor bir kadın kapıdan içeriye doğru. "Herkesin hazır olması, mükemmel olması ve saat tam sekizde ana salonda olması gerekiyor. TAM sekizde."

Hızla saatime bakıyorum.

Tamamıyla hazır olan tek model benim: Ana salonda hâlâ diğer kızların tadilatlarıyla uğraşılıyor ya da makyajları yapılıyor.

Bu da kendime ayırabilecek yirmi dakikam olduğu anlamına geliyor.

Eğer Sidney Gözlemevi'nin zihnimdeki iç planı doğruysa ki kesinlikle doğru, bu bir *sürü* zaman demektir.

Doğru değilse de zaten çantamda hep taşıdığım bir çıkıtısı da var.

"Pekâlâââ..." diyorum, yan tarafa doğru tuhaf bir

adım atarken. "Bir Britanyalı çocuk on yedi yaşına ulaşana kadar, çoğu çocuğa, ebeveynleri tarafından arabayla 128.747 km yol yaptırılmış olacağını biliyor muydunuz?"

Çevreme bakıyorum: Herkes, benden yana bakmaksızın, ya sohbet ediyor ya dikiş dikiyor ya da pozlarını prova ediyor.

Bunun üzerine temkinli bir adım daha atıyorum.

"Ya bir bahçe salyangozunun İngiltere'den İskoçya'ya ulaşmasının üç yıl iki ay alacağını biliyor muydunuz?"

Herkes dikkatli bir şekilde yaptığı işe odaklanmış durumda.

Küçücük bir adım daha atıyorum. "Peki, çiğ bir havucu yediğinizde o havucun hâlâ canlı olduğunu biliyor muydunuz? İnanabiliyor musunuz buna?"

Benden tarafa atılan tek bir bakış bile yok.

Üstelik, oldukça ilginç üç bilgi bu: Herhangi biri beni dinlese *kesinlikle* etkilenirdi bunlardan.

Bu bilgilerden ilkini annemle babama söylediğimde, kesinlikle etkilenmişlerdi.

İçimde bir heyecan dalgasıyla, Bunty'nin bana verdiği papatyayı dikkatli bir şekilde topumuzun arkasına ilıştırıyorum.

Sonra da odanın yan tarafındaki küçük kapıya doğru son adımımı atıyorum. Kapının üzerine ilştirilmiş olan kâğıtta şöyle yazıyor:

YILDIZ TELESKOPU- GİRMİYİZ.

Gülümseyip *Güzel* ve *Çirkin*'de Belle'nin yaptığı gibi elbisemin eteğini tutup havaya kaldırıyorum.

Ardından da kapıyı itip diğer tarafa geçiyorum hızla.

63

Biliyorum, biliyorum: Beni yargıladığınızı *duyabiliyorum* neredeyse.

Çünkü, hadi dürüst olalım, bir modelin büyük bir defileden önce yapması gereken profesyonelce şeylerden üç tanesi:

- a) paha biçilemez bir elbise üzerindeyken kaçması
- b) geçmesi yasak bir kapıdan sıvışması
- c) dar koridorları ayaklarını sürüyerek geçip dünyaca ünlü bir teleskoba doğru ilerlemesi

... değildir.

Sorunum ne benim? Niye hep belamı *arıyorum*? Daha öncesinde de çok benzer hatalar yapmadım mı?

Gerçekten *hiçbir* şey öğrenmedim mi?

Öğrendim elbette.

Bir masanın altına büzülüp orada öylece durarak hayatın gelip sizi bulmasını bekleyemeyeceğinizi öğrendim.

Hayatı kendiniz yakalamalısınız.

Resmî olarak kabul gören seksen sekiz takımyıldızı bulunur ve bu takımyıldızlarının her birinin kendi hikâyesi mevcuttur:

- Cassiopeia: Kibirli davrandığı için cezalandırılmak üzere Poseidon tarafından tepetaklak döndürülen Yunan Tanrıçası.
- Ursa Majör: Bir ayra dönüşüp yedi erkek kardeşini öldüren genç bir kız. Öldürülen kardeşler gökyüzüne uçup Büyük Ayı olarak bilinen takımyıldızının yedi yıldızı olmuşlardır.
- Corona Borealis, Theseus'u Minotaur'dan kurtaran Ariadne'nin tacıdır.
- Cygnus, boğulan arkadaşını kurtarmak için kendini kuğuya dönüştürmüş ve Zeus tarafından gökyüzüne takımyıldızı olarak alınarak ödüllendirilmiştir.
- Delphinus, şair Arion'u kurtaran yunusları yüceltir.
- Draco, Zeus'u ve hazinelerini korumak üzere kuzey yarım kürenin göğüne bir ejderha olarak yerleştirilmiştir.
- Leo, Herakles tarafından yenilgiye uğratılan bir aslandır.

Gece göğünün tamamı, bizim tarafımızdan yazılmış bir hikâyedir.

Dolayısıyla eğer hikâyelerimizin devamını sağlayan şey başımıza gelen olaylar değil de kim *olduğumuz* ve ne *yaptığımız*sa, bu aynı zamanda kendi maceralarımızı seçme şansımız olduğu anlamına da gelir.

Kendi kaderimizi kendimiz belirleriz.

Ve *kendi* şansımızı kendimiz yaratırız.

Beyaz elbisem toz olmasın diye elbisemin eteğini yukarı kaldırmış bir hâlde parmak uçlarıma basarak sessizce koridorları geçiyorum.

Her yer karanlık ama kapalı bir gözlemesinin tüm ışıklarını açarak dikkat çekmek istemiyorum. Birden gelen bir ilhamla elimi sırtıma götürüyorum.

Gülümseyerek bir düğmeye basıyorum.

Ve birden *hop* diye tüm elbisem bir mum gibi ışımaya başlıyor, aynen gölde olduğu gibi: Birkaç metre ötemi görmeme yetecek kadar ışık sağlıyor.

Pırıl pırıl parıldar bir hâlde, bir döner merdivenin alt tarafına ulaşıyorum.

Hızla, saati kontrol ediyorum: Güney yarım küreyi detaylı bir şekilde inceleyip kimse ortadan kaybolduğumu fark etmeden geri dönmek için on yedi dakikam kalmış.

Eteklerimi toplayıp basamakları koşarak çıkıyorum.

Nefes nefese bir hâlde, kapıdan geçip kendimi küçük, kubbeli bir odada buluyorum.

Bilim adamları kısa bir süre önce, bir mum ışığının yandığı her saniyede 1,5 milyon gözle görülemeyecek ufaklıkta elmas parçacığı ortaya çıkardığını buldular. Ancak parıldayarak kapının ağzında durmuşken, acaba ben de mi yanıyorum diye merak etmek zorunda kalıyorum.

Ortalık zifiri karanlık ama teleskoptan gökyüzüne ba-

kan bir erkeğin gölge gibi silüetini görebiliyorum.

Ve ansızın, şu ufacık elmas parçacıklarının nereden geldiğinden emin olamıyorum artık.

Elbisemden mi geliyorlar, benden mi?

64

Size hayalet kelimelerle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musunuz?

Resmî olarak İngilizcede yer alan ama aslında hiçbir anlam taşımayan kelimeleri?

Bunun tam zıttı da mevcut.

Dünyada yaklaşık 6.500 farklı dil vardır ve bu dillerin çoğunda, bizim İngilizcede adlandırmayı unuttuğumuz duyguları, deneyimleri, nesneleri ve hisleri ifade etmenin yolları mevcuttur.

Hawaii dilinde *akihi* vardır mesela: Bir adres tarifini dinledikten hemen sonra unutma hâlini açıklar.

Japoncada *tsundoku* kitap satın alıp bu kitabı okumama ve Almandada *Kabelsalat* vardır: Karışmış kabloların yarattığı düzensizlik ya da "kablo salatası" anlamına gelir. Malay dilindeki *pisan zapra* bir muz yemeye için gereken zaman, Felemenkçedeki *struisvogelpolitiek* de sorunları görmezden gelme sanatı (kelimesi kelimesine "deve kuşu politikası") demektir.

Bir de *pochemuchka* vardır: Benim en sevdiğim kelimelerden biridir ve "gereğinden fazla soru soran kişi"nin Rusçasıdır.

Zaten ben de böyle biliyorum bu kelimeleri.

Ama önümde duran çocuğa gözlerimi dikmiş bakarken ve gece seması gibi tepeden tırnağa parıldarken hiçbir dilde tam olarak ifade edilemeyecek bazı deneyimler olduğunun farkına varıyorum.

Ve bu ânın onlardan biri olduğunun.

“Nick?” diyorum öne doğru bir adım atarak.

Odadaki tek ışık kaynağı benim: Üzerimde *başka bir* beyaz elbiseyle devasa, biyolüminesan bir böceğin parlak, ürkütücü ışığıyla dolduruyorum odayı.

Doğrusunu isterseniz, kendimi genç bir Bayan Havis-ham¹⁸ gibi hissetmeye başlıyorum.

“Harriet?” diyor Nick arkasına dönerek.

Karanlıkta bile Nick’in gözlerinin badem şeklini, siyah buklelerinin oluşturduğu haleyı, geniş dudaklarının kenarındaki kıvrımı belli belirsiz seçebiliyorum. Sol yanağındaki küçük benle sivri köpek dişlerinin hafif parıltısını, omuzlarının eğimini görebiliyorum ve...

Aman Tanrım.

Tagalog dilindeki *kilig* kelimesi, “midenizde kelebeklerin uçuşması” anlamına gelir.

Ama benim midemdeki kelebekler bir şekilde kaçmış olmalı, çünkü ansızın bedenimin her yanında kanat çırpıklarını hissediyorum: göğsümde, boğazımda, omuzlarım-

¹⁸ Charles Dickens’in *Büyük Umutlar* kitabındaki, hayatının bir ânını sonsuza dek yaşamaya niyetli, zamanı durdurmaya çalışan karakter. (ç. n.)

da, kollarımda, bacaklarımda ve parmak uçlarımda.

Ve bunu tanımlayacak doğru kelimeyi bilmiyorum.

Doğrusu, bu keleklerin tamamının uzun süre önce uyuyakaldıklarını ya da en azından uzun bir tatile çıktıklarını düşünüyordum.

Siz arkadaşsınız siz arkadaşsınız siz...

"Katadioptrik teleskobu görmeye geldim," deyiveriyorum birden gergin bir şekilde. "Bu teleskoplar, Cassegrain teleskoplarındaki gibi birincil ve ikincil ayna aracılığıyla büyütme sağlayan, bazı sorunları gidermek içinse ışığı Schmidt teleskoplarındaki gibi önce bir mercekten geçirerek kıran, böylelikle hem aynalı teleskopların hem de mercekli teleskopların en iyi yanlarını buluşturan kompakt bir optik teleskop türüdür."

Bu, kelimesi kelimesine, bir internet sayfasından edindiğim bir bilgi.

"Biliyorum," diyor Nick yüzünde bir gülümsemeyle. "Şuradaki küçük tabelada yazıyor."

Hay aksi.

"Bu prensibi kullanan ilk büyük teleskobun, 1962'de St Andrews Üniversitesi'nde yapılan James Gregory Teleskobu olduğu da yazıyor mu?"

Nick'in burnu seğiriyor. "Yok."

"Ha, iyi. Çünkü, bu teleskop hakkında bildiğim her şeyi tükettim ve bu tuhaf olur."

Nick, yüksek sesle gülüyor ve oda bir anlığına çok hafif bir şekilde daha aydınlık bir hâl alıyor.

“Bakmak ister misin?” diyor Nick bir adım geri çekilerek. “Güney yarım küreyi oldukça iyi biliyorum ben zaten. Dolayısıyla...”

Temkinli bir şekilde, öne doğru bir adım atıyorum.

İnsanlar bir trilyon farklı kokuyu ayırt edebilirler ama gözümlü teleskoba dayadığımda benim duyduğum tek koku, yeşil kokusu: yeşil limon, ıslak çimen, sakızlı şeker kokusu.

Birden, *vın* diye, bir masanın altında buluyorum kendimi tekrar.

“Eee...” diyorum, nazik bir şekilde ağızmdan solumaya çalışarak. “Tam olarak neye bakacağım?”

“Sen söyle,” diyor Nick sırtarak, bir düğmeye basıp çok kısa bir anlığına elini omzuma koyarken. “Genellikle yıldız uzmanı olanımız sensindir.”

Bir uğultuyla birlikte, çatı ağır ağır dönmeye başlayınca gökyüzü de onunla birlikte dönmeye başlıyor: Baş döndürücü bir şekilde yanıp sönen bir sürü titrek ışık görülüyor.

Şu anda o kadar çok parıldıyorum ve başım o kadar hızlı dönüyor ki bir meteor gibi gökyüzüne fırlamamam bir mucize.

Odaklan, Harriet. Siz arkadaşsınız siz arkadaşsınız siz...

Kaşlarımı çatarak teleskoptan bakıyorum.

“Şu Mars,” diyorum, teleskop odaklanırken boğazımı

temizleyerek. "Ve onun tam yanındaki de Satürn."

"Darılmaca gücenmece yok Manners ama bir yıldız uzmanı için yeteri kadar yıldıza dikkat çekmiyorsun."

Gülüyorum. "Sanırım şu Gemini Takımyıldızı," diye devam ediyorum konuşmaya, garip bir şekilde gökyüzüne işaret ederek. "Görüyor musun? En parlak iki yıldız Castor'la Pollux. Onları takip ederek aşağıya doğru bakarsan ikizler şeklini görebilirsin. Ki bu da onun tam yanında..."

Birden susuyorum.

Mamihlapinatapaj, Yaghan dilinde, aynı anda aynı şeyi düşünen iki kişi arasındaki sessiz kavrayış anlamına gelen bir kelimedir ve ben, muhtemelen ilk kez şu an yaşıyorum bunu.

İyice belgelenmiş olduğu üzere, kendimden başka hiç kimsenin ne düşündüğünü normalde bilmem.

Ama şu anda biliyorum.

Çünkü, teleskop direkt olarak Orion Kuşağı'na dönük: Alnitak, Alnilam ve Mintaka. Hem kuzey hem de güney yarım küreden görülebilen üç yıldız: Nick'le ben farklı yerlerdeyken, bizi bir arada tutan üç yıldız.

"V-ve ş-şu da ay," ay diye kekeliyorum hızlıca, teleskopu döndürürken. "Bir gezegen ya da bir yıldız değil, bir uydudur. Güneşin sağladığı parlaklığa eşit bir parlaklık elde etmek için gökyüzünde 398.110 tane ay bulunması gerektiğini biliyor muydun?"

Nick, hiçbir şey demiyor.

“Ya da yüzde doksan beş oranında aydınlanmış bir ayın, kraterlerin neden olduğu gölgelerden dolayı, bir dolunayın sadece yarısı kadar parlak olduğunu biliyor muydun?”

Hâlâ sessizliğini koruyor Nick.

“Ki bu... Hımm... Kraterlerin tamamına bilginlerin, sanatçıların, bilim adamlarının ve kaşiflerin adı verilmiştir?” diyerek yutkunuyorum, zor bir şekilde. “Mesela; Kopernik Krateri, Aristo Krateri, Arşimed Krateri, Kalipus Krateri, Dekart Krateri...”

“Harriet.” diyor Nick sonunda.

“Edison Krateri, Earhart Krateri, Michael Jackson Krateri...”

“Harriet.”

“Newton Krateri, Marco Polo...”

“Harriet, bir şey söylemem gerekiyor.”

Kızarak, ağır ağır başımı teleskoptan kaldırıyor ve karanlıkta Nick’le yüz yüze gelmek için dönüyorum. Ayda 300.000 krater bulunur ve doğrusu şu anda o kadar gerginim ki büyük ihtimalle bütün gece boyunca diğer kraterlerin adlarını saymaya devam edip duracaktım.

Hayır, Harriet. Hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır...

Çünkü *forelsket*, âşık olmaya başladığınızda duyduğunuz keyif anlamına gelen Norveççe kelimedir. Bunun başlamak üzere olduğunu hissedebiliyorum şu anda: İçimde

taklalar atıyor, dikine düşüyor, çağlayarak dökülüyor bu his.

Gerçi bu, aslında başlangıç değil, öyle değil mi?

Yapmış olduğumuz tek şey, *duraklatma* düğmesine basmaktı.

“Harriet,” diyor ağır ağır Nick tekrar ve...

Bir masanın altında uyumasını izliyorum Nick’in;

Bir kaldırımda oturuyorum;

karda koşuyoruz,

Manhattan’ı geçiyoruz baştan başa,

daire çizerek dönüyoruz bir dönergeçte;

pencereme nane şekerleri atıyor;

yatak odamda kahkahalarla gülüyoruz,

çorabım ıslak;

bir köprü’nün üzerinde duruyoruz;

öpüşüyoruz

öpüşüyoruz

öpüşüyoruz...

Güm diye bir ses oluyor.

Ve oda birden ışıkla doluyor.

65

İkimiz de donup kalıyoruz.

Odayı dolduran aydınlık bir an için o kadar kör edici, o kadar akıl karıştırıcı ki bu ışığın benden geldiğine kanaat getiriyorum.

Elektrikle ilgili yeteneklerimi yoğun şekilde abartmak gibi bir alışkanlığım olabilir.

"Harriet," diyor sert bir ses, Nick'le ben doğruca ışığın geldiği yere doğru dönerken. "Ne zaman *sana söylenildiği gibi yapacaksın.*"

Bu bir soru ama kesinlikle bir soru işareti yok bu sorunun sonunda.

Ve her ikimizin de burada bulunmasının asıl nedeni, kapıda karanlık bir silüet hâlinde karşımızda duruyor.

Yuka.

66

Shlimazel.

Bu, şanssızlığı süreklilik kazanmış biri için kullanılan Eski İbranice bir kelimedir. Daha önce de bahsettiğimiz gibi, ben şanssızlığımı neredeyse hep üzerimde taşıyım, gerçi.

Bizim dilimizde de benim durumuma özel bir kelime var. Bu kelime, *ahmak*.

Yuka Ito, küçücük bir hareketle duvara dokunuyor ve tepemizde bir neon lambası yanıyor. Aynen geçen yılki gibi görünüyor Yuka: Mermer gibi beyaz bir yüz; uzun, siyah, dantel bir elbise; uzun, siyah, düz saçlar; tüllü bir gözün üzerine düşen küçücük, tüllü bir şapka.

İnanılmaz derecede şık, ürkütücü bir örümceğe benziyor Yuka.

Bir kez daha, kendimi sinek gibi hissediyorum.

"Nicholas," diyor Yuka, soğuk bir şekilde. "Bu etkinlikte olduğunun farkında değildim. İçeri nasıl girdiğini sorardım ama bir pencereden girdiğini tahmin ediyorum."

Tüm bedenimi bir korku kaplıyor birden; tüm gerçek, olası en kötü anda, ortaya çıkıverecek şimdi ama Nick sadece sırtıyor.

“Kapılara gereğinden fazla değer veriliyor,” diyerek omuz silkiyor.

“Görünen o ki,” diyor Yuka kesik kesik konuşarak. “Daha iyi bir güvenliğe para yatırmak zorunda kalabiliyim.”

Ardından da sanki bir milin üzerinde duruyormuş gibi ağır ağır bana doğru dönüyor.

Kalp burunlu Afrika yarasaları, kumda yürüyen bir böceğin ayak seslerini iki metre önceden duyabilirlermiş. Benzer bir işitme becerim olmasını dilerdim *gerçekten*.

En azından *bir parça* uyarı işe yarardı doğrusu.

“Ve Harriet Manners dışında tüm modellerimin saat sekizde toplanmasına dair talimat verdiğimi de hatırlamıyorum,” diye ekliyor Yuka soğuk bir tavırla. “Belki de yanlış duymuşsundur.”

Başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum. Gerçi, saatime gizlice bir bakış attım: Sekize dokuz dakika var daha. Dolayısıyla henüz geç kalmış değilim aslında.

Bu gözlemimi yüksek sesle dile getirmeyeceğim ama.

“Hayır,” diyerek itirafta bulunuyorum alçak bir sesle. “Yanlış duymadım.”

“O hâlde, niye elbisemdeki pili tüketir bir hâlde burada bulunduğunu açıklayabilirsin muhtemelen.”

Eyyvah. Hızla elimi sırtıma götürüp elbisemdeki ışıkları söndürecek olan düğmeye basıyorum. “Ben...”

“Benim hatam,” diyor Nick, ben olası her anlamda parıldamayı keserken. “Harriet’in burada benimle buluşmasına ben neden oldum. Ona göstermek istediğim bir iki yıldız vardı.”

Gözlerimi kırıştıtararak, Nick’e bakakalıyorum. “Olan bu...”

“Beni umursayan biriyle karıştırıyorsun,” diyerek sözümü kesiyor Yuka. “Bildiğim tek şey, bir defilenin başlamasını bekleyen beş yüz kişi olduğu ve benim buna hazırlanmak yerine, tüm binada kayıp modelimi aradığım.”

İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. “Özür dilerim,” diyorum uysalca. “Ve... Sadece teşekkür etmek istiyorum sana. Bir parçası olmama... Müsaade ettiğin için bu...” Nick’e kaçamak bir bakış atıyorum. “Özel olayın. Seninle birlikte. Şu anda.”

Her şeyi ele vermeden, bundan daha fazlasını söyleyemem.

“Senin için para ödemem gerekmiyordu,” diyor Yuka patavatsızca. “Paramı, doğru dürüst çalışacağına güvenebileceğim şeylere harcamayı tercih ederim ben.”

Ardından da sert bir şekilde merdivenlere doğru dönüyor.

“Kırk beş saniye sonra aşağıda yerini almış olmanı bekliyorum Harriet,” diyor Yuka, başını omzu üzerinden hafifçe geri çevirerek. “Bir dahaki seferi olmayacak bunun.”

Ardından da başlarımız üzerindeki ışığı *tık* diye kapatıp, merdivenlerden aşağıya inerek gözden kayboluyor Yuka.

Sırf eski zamanların hatrına, sanırım.

Nick'le ben karanlıkta öylece dururken bir sessizlik oluyor.

Bir dahaki seferi olmayacak bunun.

"Nick," demeyi başarabiliyorum sonunda, karanlığa doğru. "Bunu yapmana gerek yoktu. Benim için yalan söylemene, yani."

"Yalan söylemedim," diyor Nick. "Aşağıdaki kapının üzerindeki notu kim yazdı sanıyorsun?"

Ardından, yüzünde küçük bir gülümsemeyle, Nick de karanlık merdivenlerden inip gözden kayboluyor.

Beni, bir kristal gibi parlak bir hâlde, ardında bırakıyor.

67

Evet, odaklanmamın vaktidir artık. Çünkü, bir hayli defileye çıktım ve bu defileler şu ana kadar şundan ibaret oldu hep: Yürü, yürü, yürü, yürü, bir hata yap, sana bağırılınsın, ta en başta modellik yapmayı denediğin için pişman ol.

Bu sefer, kusursuz bir performans sergilemeye kendimi adanmış durumdayım.

Nedeni; bunun şimdiye kadar yaptığım açık ara en önemli moda işi olması kısmen. Kısmen de insanlar iki ayak üzerinde yürümeye başlayalı 3,7 milyon yıl olduğundan, aslında benden çok da fazla bir şey istenmemesi.

Ama asıl neden; *yürümeyi* elinize yüzünüze bulaştırmanın bir sürü yolu olmasına rağmen, benim bunların tamamını zaten yapmış olmam.

Başka her şey için de olduğu gibi...

Sanırım bir süre daha bekleyebiliriz.

Mümkün olduğunca sakın bir hâlde, ana salona geri dönüyorum.

Ardından, ortamdaki değişikliğe bakıyorum gözlerimi kırptıştırarak.

Sadece on beş dakika önce salon gürültü, kaos ve düzensizlik doluydu: Saç kurutma makineleri, makyaj malzemeleri, saç fırçaları, bigudiler vardı her yanda; modeller sohbet ediyor, stilistler bağıırıyor, Poppy'yle Shola köşede duran temsilcilerinden şikâyet ediyorlardı yüksek sesle.

Ama şu anda tamamıyla sessiz salon.

Masaların tamamı kaldırılıp toplanmış, modeller odanın yan tarafında sıraya girmişler. Hepsi muhteşem, hepsi güzel; hepsi ıslıl ıslıl parlıyor ve heyecanlılar.

Ve hepsi de, bunu söylemek zorundayım, *mükemmel* davranıyorlar.

"Harriet!" diye tıslayarak sesleniyor Fleur odanın karşı tarafından, deli gibi önündeki boşluğa işaret ederek. "Geliyor! Acele et! Sıraya gir!"

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yerimi alıyorum.

"Ayakkabılarımız yok mu?" diye fısıldıyorum, birden salondaki her modelin yalın ayak olduğunu fark edince.

"Bu sefer yok," diyor Fleur yüzünde buruk bir gülümsemeyle. "Gerçi, Yuka'yı tanıdığımdan, bunun nedeni yanan korlar üzerinde yürüyecek olmamız olabilir."

Oh, şükürler olsun.

Yuvarlanıp düşme olasılığım yüzde beş bin azaldı işte. Herhangi bir gün yüksek topuklu ayakkabılar giymek yerine üçüncü derece yanık sahibi olmayı güle oynaya tercih ederim.

Poppy, önümdeki dört kızın oradan buz gibi bir bakış atıyor bana; ben de sevimli bir şekilde gülümsüyorum ona.

“Artık hepimiz *buradaysak*,” diyor sert bir ses, ön kapı açılırken. “Tüm dikkatinizi vermenizi istiyorum.”

İtaatkâr bir şekilde hepimiz öne dönüyoruz.

Yuka, kapının ağzında duruyor. Canlı pembe renkte bir ruj sürmüş ama hâlâ solgun ve yorgun görünüyor; yoğun makyaj altında bile kırılğan ve narin.

“Bu defile çok önemli,” diyor Yuka, ben içimde yine bir üzüntü dalgası hissederken. “Otuz yıl süren ve moda endüstrisini bildiğimiz hâline dönüştüren bir kariyerin zirvesi olacak bu.”

Bunu başka biri söylese, kulağa inanılmaz derecede kibirli, hatta biraz da kuruntu gibi gelir.

Söyleyen Yuka olunca, kulağa doğru geliyor işte.

“Önümde en iyi tasarımlarımdan on dokuzu duruyor,” diye konuşmaya devam ediyor Yuka. “Bu, işimin özeti ve hiçbir hata kabul *etmem*. Elbiselerimi giymek için burada değilsiniz. Elbiselerim sizi giysin diye buradasınız.”

Bu gecenin benim kişisel hikâyemin küçük bir parçası olabileceğinin farkına varıyorum birden ama Yuka’nın *tüm* hayatını temsil ediyor bu gece.

Tüm hayatı Yuka’nın önünde duruyor şu anda.

Boğazıma oturan bir yumruyu yutkunup Yuka’nın arındaki kapıya bakıyorum: Hafif bir davul sesi duyulmaya

başlıyor ve bu sesi kemanların, klarnetlerin, obuaların yumuşak bir şekilde yükselen sesi bastırıyor.

Vay canına: Bir *piyano* mu o?

“İşaret verildiğinde kapıdan geçip dar yolu sonuna kadar yürüyecek ve sonuna geldiğinizde dönüp on saniye poz vereceksiniz,” diyor Yuka kati bir şekilde. “Sonrasında sahnede bekleyeceksiniz ki ben orada...”

Birden konuşmayı kesiyor.

Bir an, Yuka’nın yüzünde bir ifadenin yanıp söndüğünü görüyorum: Yuka’nın yüzünde görmüş olduğum ilk gerçek duygu bu.

“Ki ben orada...” diye sözlerini tekrarlıyor.

Herkes kocaman açılmış gözlerle Yuka’ya bakıyor: Akli karışmış bir hâlde kaşlarını çatarak bana bakan Fleur haricinde.

Kaşlarıyla, “*Neler oluyor?*” diye işaret ediyor Fleur.

Ben de en iyi “şaşırmış” ifademi takınıp omuz silkiyor ve içimi saran başka bir üzüntü dalgasıyla öne geri dönüyorum.

“Ki ben orada size katılacağım,” diye net bir sesle cümlesini tamamlıyor Yuka. “O anda yüksek sesle ve içtenlikle, size durmanızı söyleyene kadar, beni alkışlayacaksınız.”

Salonda bir dalga gibi yükselip alçalan kahkahalar duyuluyor ama ben bunun şaka olmadığından kesinlikle eminim.

“En iyisi haricinde hiçbir şey beklemiyorum,” diyor Yuka net bir şekilde, parmaklarını kapının koluna koyarken. “Hepinizi belirli bir nedenden ötürü seçtim.”

Kısa bir süreliğine duraksıyor Yuka ve tekrar görüyorum onu: Yüzünde bir şey titreşiyor ve ardından, su altındaki bir balık gibi, tekrar kayboluyor bu şey.

Salona bir ciddiyet çökmüş durumda.

Hiç de Yuka’ya özgü olmayan bu alışılmadık açık sözlülüğü Poppy, Shola ve Rose’u bile gözle görülebilir bir şekilde uysallaştırmış durumda. Benden başka hiç kimse bunun nereden çıkmış olduğunu ya da buna karşı nasıl tepki vereceğini biliyor gibi görünmüyor.

Keşke ben de bilmiyor olsaydım.

Başını selam verir gibi çok hafifçe eğip kapıyı açıyor Yuka.

“Modeller, harekete geçin,” diyor sert bir şekilde, tekrar hepimize bakmak için ardına dönerken. “Podyumun sonunda görüşeceğiz.”

68

Bir bir, tek sıra hâlinde, dışarı çıkıyoruz.

Önce Ahtapot Elbisesi'ni giymiş olan kuzguni siyah saçlı kız, ardından siyah pullu bir elbise giymiş olan esmer bir kız, onun ardından turkuaz rengi dantel bir elbise giymiş olan Shola, Sumo Elbisesi'ni giymiş olan gök mavisi saçlı kız, onun ardından da mor tüyler içindeki Rose...

Ağır ağır, iki sıra giderek kısalıyor.

Yutkunarak, Poppy'nin, pembe Manga Kızı Elbisesi'ni düzelttikten sonra çenesini havaya kaldırmasını, başını hızla geriye atmasını ve kapıdan hışırdayarak süzülmesini izliyorum. Poppy'nin ardından yumuşak bir şekilde kapanıyor kapı.

"Yere oturmak yok," diye hatırlatıyor bana Fleur, birlikte öne doğru gitgide yaklaşıırken. "Bu sefer bunun onları etkileyeceğini sanmam."

Gülümseyip başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum.

Ardından, lilalar içindeki kemikli bir kızla onun ardından sarı bir elbise giymiş esmer bir kızın ve yeşil bir elbise giymiş sarışın bir kızın kapıdan çıkıp gözden kaybolmasını izliyoruz birlikte.

Birden sıranın en önünde buluyorum kendimi.

Bir yerlerde, kırmızı karınlı ağaçkakanın çok uzun bir dili olduğunu ve dilini içeri çektiğinde dilinin boğaz kısmında çatallanarak kafatasının içini çevrelediğini okumuştum.

Ben de şu anda aynen böyle hissediyorum.

Sanki ne konuşabiliyorum ne de yutkunabiliyorum; yapabildiğim tek şey, yerden birkaç metre yükselip başımı defalarca bir şeye sertçe vurma isteğine karşı koymaya çalışmak.

Sonsuz bir yavaşlıkla, kapı açılmaya başlıyor ve bir anlığına Nat'i görebiliyorum: Silva'nın yanında oturmuş; güzel yüzünde mest olmuş, büyülenmiş bir ifadeyle öne doğru eğiliyor.

Nat'in arkasındaki -ikinci sıradaki- pembe saçlarla gülümsemeler çarpıyor gözüme.

Ardından da kalbim hop ederek, Nick'i görüyorum.

Arkada oturmuş, koyu renk gözlerini benim çıkmak üzere olduğum kapıya çevirmiş dikkatli bir şekilde.

Titreyerek, öne doğru bir adım atıyorum.

Bir el nazik bir şekilde geriye doğru çekiyor beni.

"Harriet," diye fısıldıyor Fleur. "Elbisenin ışıklarını yak! Yoksa Yuka asla bağışlamaz seni." Hızlı bir şekilde, sırtımdaki düğmeyi bulup düğmeye basıyor Fleur. "Oldu işte."

Ve bir tık sesiyle yine binlerce parıldayan yıldız içinde buluyorum kendimi. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum minnetle; çünkü, az kalsın ayvayı yiyordum *gerçekten*.

Sanırım yapmadığım tek bir hata kalmıştı zaten.

Ardından kapı sonuna kadar açılıyor.

Ve kapının hem önünde hem de arkasında bulunan her şey ve herkes tamamıyla kayboluyor.

69

Önümde bir bahçe var.

Tam solumda tepesinden vakur, yeşil yaprakların fışkırdığı budaklı, çok yaşlı bir meşe ağacı duruyor. Ağacın her bir dalının etrafına, altın sarısı tellere geçirilmiş binlerce küçük beyaz lamba sarılmış.

Ağacın altında, altın sarısı müzik aletleriyle kuyruklu bir piyanodan oluşan bir orkestra var: Nefis, hareketli, zafer sevinci uyandıran bir müzikle dolduruyorlar havayı.

Bahçenin çevresindeki diğer ağaçlar da benzer şekilde aydınlatılmış ve dört bir yana sarı ve beyaz çiçekler serpiştirilmiş: Bu çiçekler altın sarısı, büyük, ayaklı vazolardan sarkıyor; altın sarısı kafeslerden sallanıyor ve altın sarısı olukların içinde filizleniyor.

Tepemizde başka bir ışık ağı daha var: Yıldız ve gezegenlerle bezenmiş koyu renk bir gökyüzünde parıldayan bir örümcek ağı gibi duruyor sıra sıra dizilmiş bu ışıklar. Bahçenin ardında da Sidney'in tamamı duruyor: Sağa doğru bir kemer oluşturuyor parıldayan köprü ve ay ışığının aydınlattığı liman faal, ışıldayan teknelerle dolu.

Bahçenin ortasında, Yuka'nın saygın konuklarının yüzlerinde mest olmuş bir ifadeyle oturdukları yüzlerce göste-

rişli, altın sarısı, metal sandalye var.

Tam önümde de yumuşak, çimden dar bir yol uzanıyor.

Sarı çiçek yapraklarının serpilmiş olduğu bu yolun her iki yanına titreyerek yanan altın sarısı mumlar dizilmiş. Bu yol, ışıklarla bezenmiş ve üstü altın sarısı bir şifonla kapatılmış olan, şimdiye kadar görmüş olduğum en güzel beyaz platforma uzanıyor: Benden önce çıkmış olan modeller sessizce bu platformun üzerinde duruyorlar.

Demek istediğim, Yuka'nın hakkını vermek lazım.

Yuka kendini bir şeye verdiğinde, gerçekten sonuna kadar gider o işin. Tüm dünyada yaklaşık olarak altı milyar ampul bulunur ve bir şey bana Yuka'nın *bunların çoğunu* satın almış olduğunu söylüyor.

Ve harcadığı her kuruşa değmiş doğrusu.

Altın küpünden bahsetmeyeceğim bile: Bir gökkuşağının sonundaki altın küpü de *aynen* böyle görünüyordur işte.

Derin bir nefes alıyorum ve öndeki kız pozunu tamamladıktan sonra diğerlerine katılmak üzere platformun merdivenlerini dikkatli ve zarif bir şekilde çıkarken olduğum yerde bekliyorum.

Ardından, kapının ağzına oldukça yakın duran bir kadın, "Çık," diye fısıldıyor.

Ve birden, önemli ânın gelip çatıldığını anlıyorum.

Modellik kariyerimin, başladığı ilk saniyeden itibaren,

zeminini hazırladığı her şey bu işte. Çünkü belki de yapmış olduğum her hatanın, her tökezlemenin, her yuvarlanmanın, her çarpmanın, her rezil olmanın bir nedeni vardı.

Bu nedenle kariyerimi başlatan kadın, kendi kariyerini bitirirken mükemmel olabilirim.

“Çık,” diyor arkamda duran kadın ikinci defa ve ben derin bir nefes alıp başımı evet anlamında sallıyor ve çenemi havaya kaldırıyorum.

Rahat bir yüz ifadesiyle tam karşıya bakıyorum.

Ardından da yürümeye başlıyorum.

Attığım her adımda her şeyi görebiliyor, hissedebiliyor ve duyabiliyorum: Ayaklarımın altındaki yumuşak çimi; orkestranın giderek yükselen giriş müziğini; elbisemin hafifçe parıldayan ışıklarını; ben yanlarından geçerken Nat, Bunty ve Nick’in yüzlerindeki gururu.

Çünkü her zaman planlara ya da stratejilere ihtiyacım yok.

Şu anda madde işaretlerine ve haritalara ihtiyacım yok; nereye gittiğimi ya da nerede olduğumu bilmeme gerek yok. Ne olacağını anlamaya çalışmak için geleceğe ya da ne olmuş olduğunu anlamak için geçmişe bakmama gerek yok; hiçbir şeyi hesaplamama, analiz etmeme, kuramsallaştırmama, araştırmama ya da parçalara ayırarak incelememe gerek yok.

Tam şu anda tek ihtiyaç duyduğum şey, *şu an*.

Tek ihtiyaç duyduğum şey, *kendim*.

Sakin bir yüz ifadesiyle yolun sonundaki noktaya ulaşıyorum.

Daha önce hissettiğimden daha büyük bir zarafetle, hiç kıpırdamadan durup başımı çeviriyorum: Elimi belime koyuyor, havanın ılıkliğini hissediyor, sayısız zarif çiçeğin kokusunu içime çekiyor ve bulunduğum noktaya çevrilmiş yüzlerce gözü hissediyorum.

Kapıdan, Fleur'un ağır ağır çıktığını görebiliyorum sadece: Yeşil yeşil ışıltıyor Fleur.

On, dokuz, sekiz...

Ve birden, içimden çağıl çağıl bir ferahlığın dışarıya doğru yayıldığını hissediyorum.

Göğsümden çıkıp etrafımı sarıyormuş gibi görünen sıcak bir ışıktaki sıçrayıp duruyor bu ferahlık: Beni olduğum yerde sıkıca ve emniyetli bir şekilde tutuyor.

Yedi, altı...

Bilim adamları, vücudumuzda çoğunluğunu oksijen, karbon, hidrojen, nitrojen, kalsiyum ve fosforun oluşturduğu yaklaşık olarak $7 \cdot 10^{27}$ -bu, yedinin ardına eklenmiş yirmi yedi sıfır eder- atom bulunduğunu söylemektedirler.

Bu elementler, evren yaratılırken oluşmuştur: Büyük Patlama'nın neden olduğu ısı ve basınç, yeni atomlar oluşturmak üzere atomların bir araya gelmesine neden olduğunda. Oluşan bu yeni atomlar da yavaş yavaş milyarlarca

yıl boyunca evrimleşerek biz olmuştur.

Beş...

Üzerine gerçekten düşünüldüğünde, inanılmaz bir şeydir bu.

Çünkü bu, her birimizin yüzde doksan üçünün daha önce hiç bu şekilde bir araya gelmemiş olan yıldız tozlarından oluştuğu anlamına gelmektedir: Daha önce hiç biz olmamış ve asla tekrar biz olmayacak bir şekilde bir araya gelmiş yıldız tozlarından.

Ama hep buralarda bir yerlerde olacaktır bu yıldız tozları.

Bu da *hepimizin* sonsuz olduğu anlamına gelmektedir.

Dört, üç...

Hepimizin eşsiz olduğu anlamına.

İki...

Yüzümde neşeli bir gülümsemeyle, elimi belimden indiriyorum.

Bir.

Ve sakın bir şekilde, platformun merdivenlerini tırmanıp diğer yıldızlar arasındaki yerimi alıyorum.

70

Platform öyle geniş bir yer değil.

Kalan modeller de çim yolu yürüyüp aramıza katılırken platformda santimi santimine sadece on dokuz kişiye yetecek kadar yer olduğu yavaş yavaş netlik kazanıyor.

Bu, büyük bir tesadüf olabilir.

Ama bunun -Yuka'yı tanıdığımdan- bir mezura ve bizlerin tam olarak alınmış basen ölçüleriyle stratejik bir şekilde planlanmış olma olasılığı çok daha yüksek.

Fleur bana göz kırparak platforma yanıma sıkışıp elimi sıkıyor.

Ardından, izleyicilere doğru bir bakış atıyorum.

Nick'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzüne kocaman, mutlu bir gülümseme yerleşiyor yavaş yavaş.

Gururla ben de ona gülümsüyorum.

Ardından da önüme dönüp Yuka'nın sert bir şekilde çim yoldan aşağıya doğru yürümesini izliyorum.

Tek tek ayağa kalkıyor oturan konuklar.

Ve önce temkinli bir şekilde, ardından daha büyük bir coşkuyla yükselen alkış sesleriyle dolmaya başlıyor bahçe: ,Alkış sesleri, yağmur tanecikleri gibi gökyüzünde dalgalanıyor.

Yavaş yavaş, yolun sonuna ulaşır dönüyor Yuka.

Ardından, sanki Narnia'ya özgü bir sihirle, alkışlar ağır ağır kesiliyor ve orkestra susuyor.

Geriye kalan sadece limandaki teknelerin uzaktan gelen sesleriyle beş yüz yirmi kalbin atışı.

Hepsi aynı anda atıyor bu kalplerin.

"Moda," diyor sessizliğe doğru Yuka nihayet. "Bu gece burada bulunan herkes hayatını moda uğruna adamıştır."

Gözlerimi iki kez kırıştırıyorum. *Herkes değil*, Yuka.

Ardımızda kalan soyunma odasında bir yerlerde bu söylemi güçlü bir şekilde çürütecek bir diplodocus tişörtü var.

"Ancak moda farklılık gösterir. Bazıları, anlamsız ve boş bir şey olarak görür modayı: Dünyayı nesneleştirip sahip olanlar ve olmayanlar diye ikiye bölen elit bir endüstri olarak görür."

Kalabalıkta bir mırıldanma oluyor.

"Bazıları, genellikle çirkin olan bir dünyayı daha etkiyici, daha yaratıcı, daha güzel yapmanın bir yolu olarak algılar modayı."

Şimdi de hararetle başlarını sallayarak Yuka'nın sözlerini onaylıyorlar.

"Bazıları da modanın..." Yuka çok hafifçe gülümsüyor. "*Sadece kıyafetlerden ibaret olduğunu düşünür.*"

Birden, kıpkırmızı kesiliveriyorum.

"Hepsi de doğrudur bunların, ancak şüphesiz ki mo-

danın değiştirme, birleştirme ve ilham verme gücü vardır. Evet, bu gece iki duyurum var sizlere.”

Gerçekten de beş yüz yirmi nefesin kesildiğini duyabiliyorum.

Ya da iki bin altı yüz litre havanın tutulduğunu.

”İlki,” diye konuşmayı sürdürüyor Yuka. ”Bu elbiseler satılıktır. Elde edilen gelir, tasarım kariyeri yapan tüm gençleri, hem *Haute couture* hem de yüksek sokak modası alanından gençleri, destekleyecek bir vakfa fon sağlamak için kullanılacaktır.”

Mırıldanmalar tekrar başlıyor.

”Bu vakfın adı, Yuka Ito Vakfı olacak,” diye ekliyor. ”şüphesiz.”

Bir kahkaha ve alkış tufanı kopuyor şimdi de.

”Ve ikincisi de...”

Burada duraksıyor Yuka ve bir panik dalgası boğazımı dğmlyor. *Lütfen daha sonra, Yuka. Gerçeği bu şekilde söyleme onlara. Nick öğrenmeden önce söyleme.* Telaşla, Nick’in gözlerini yakalamak için kalabalığı tarıyorum ama Nick, teyzesine odaklanmış durumda.

”Bu benim son defilem olacak,” diyerek sözlerini tamamlıyor Yuka. ”Moda endüstrisini bırakıyorum.”

Mırıldanmalar artarak heyecanlı bir koroya dönüşüyor , ama ben içimde yoğun bir rahatlık hissediyorum.

En azından hâlâ vakit var.

Yuka, onda daha önce hiç görmediğim bir sabırla, bahçe tekrar sessizleşene kadar bekliyor.

“Bu defile, muazzam yeteneğimi,” diye konuşmaya devam ediyor Yuka sonunda. “Ve modanın kendisini kutlamak için hazırlanmış bir tören. O ya da bu şekilde, hayatlarımızı değiştirdi moda.”

Birdenbire, gözlerim yaşlarla doluyor.

Çünkü, son bir hayalet görebiliyorum şu anda.

Bu hayalet; kendi kıyafetlerinde kusmuk olduğu için polyester, yeşil bir futbol forması giymiş bir hâlde, bir sürü ezilmiş şapkanın arasında yerde yatıyor: Başka biri olsaydım keşke diye geçiriyor içinden.

Herhangi biri, kendisi haricinde biri.

Ama bu kız yok artık.

Çünkü, anlaşılıyor ki hiç de *sadece kıyafet değil* onlar; hiçbir zaman da aslında sadece kıyafet değıllermiş.

Yuka, yana doğru bir bakış atarak bir elini havaya kaldırıyor ve başıyla orkestraya işaret ediyor.

Sonra dönüp modellerine bakıyor ve hafifçe eğilerek selam veriyor.

Ardından da parmaklarını şıklatıyor ve gökyüzü müzik, bahçenin üstünde metalik çiçekler gibi patlayan havai fişekler ve altın sarısı konfetilerle doluyor: Yanımızdan yörenizden hızla havaya doğru yükselip ardından da parıl parıl üstümüze yağıyor konfetiler.

Ve tezahüratlar tekrar başlayıp izleyiciler bir kez daha ayağa kalkarken, Yuka ağır ağır dönüp, parıltılarla karmaşanın arasından dimdik bir şekilde geçerek gözlemesine geri giriyor.

Ve kapıyı kapatıyor.

71

Altın hakkında çok şey biliyorum artık. Dünya üzerindeki altının çoğunun, çekirdek oluşumundan 200 milyon yıl sonrasında yağan meteorlardan geldiğini biliyorum.

Güneşin on milyonda altısının saf altın olduğunu ve dünyadaki en değerli yasal paranın kırk beş milyon dolar değerinde altından yapılan 1000 kg'lık Avustralya madeni parası olduğunu biliyorum.

Avustralya okaliptus ağaçlarının yapraklarında altın bulunduğunu ve kanımızda yaklaşık olarak 0.2 miligram ağırlığında altın dolaştığını biliyorum.

Ve altının kimyasal simgesinin *Au* olduğunu biliyorum.

Ama Avustralya'daki bir yıldız gözlemevinin, gerçekten de İngilizcede adı altınla *başlayan* bir ülkede¹⁹, yıldızla süslenmiş, altınla kaplanmış, altın gibi insanlarla dolu bahçesine gözlerimi dikmiş bakarken, Yuka da tüm bunları biliyordur diye düşünüyorum birden.

Çünkü, Yuka'nın yaptığı *hiçbir* şey asla tesadüfi değildir.

19 (İng.) Australia. (ç. n.)

“Vayyy,” diye fısıldıyor Fleur, birlikte çim yoldan kulise doğru geri yürürken. “Böyle olacağını tahmin etmiş miydin? *Bırakıyormuş*? Yuka sonsuza kadar bu işe devam edecek sanıyordum ben. Yani, olsa olsa ne bileyim, en fazla kırk beştir?”

“Kırk yedi,” diyorum usulca.

Biliyorum, çünkü ilişkimizin ilk başlarında Nick’e tüm aile şeceresini anlattırmıştım. Sonra da soyağacıyla ilgili bilgileri resimli bir şema hâline getirip bunu yılbaşı hediyesi olarak vermiştim ona.

Bunun Nick’in hoşuna gittiğinden *oldukça* eminim.

Havai fişeklerden dolayı kulaklarım hafifçe çınlar bir hâlde, ana salonun kapısını itip açıyorum. Çoktan yine dar-madağın olmuş bile salon: Tüm modeller, ben dâhil, hızlı bir şekilde soyunup değerli elbiselerini bizden alır almaz ipeklere sararak tehlikeden uzaklaştıran stilistlere uzatıyor.

“İyi ki bu sefer ayakkabı yoktu, Çilli,” diyor sevimli bir şekilde, üzerinde çizgi film karakteri bulunmayan sütyen ve külotu içindeki Poppy yanımdan süzülüp geçerken. Göğüs kafesi boyunca uzanan berbat bir kızarıklık var bedeninde. “Topuklu ayakkabılarla *ne kadar da başarılı* olduğunu hatırlar gibiyim.”

Dolayısıyla dil çıkarıyorum Poppy’ye.

Bunun pek olgunca bir davranış olmadığını biliyorum ama on yedi olmama daha beş ay var ve bu, *çok güzel*.

"Gitmem gerek," diyor Fleur, dikkatli bir şekilde elbisesinin fermuarını açıp elbisesini stiliste verdikten sonra ve kotuyla tişörtünü tekrar üzerine geçiriyor. "Pazartesi günkü derslere yetişebilmek için bir sonraki Londra uçuşunu yakalamam gerekiyor."

Kısa ama sıkı bir şekilde kucaklıyor beni.

"İiii," diyorum gergin bir hâlde, çantamı kurcalarken. "İster misin iii."

Çünkü telefon numaramı isteyip istemediğini sordüğüm son seferde koşarak karşı yöne kaçmıştı Fleur gerçekten de.

Bu deneyimi tekrar yaşamak istediğimden emin değilim.

"O da ne öyle?" diyor Fleur, gri gözlerini kocaman açarak elimdeki tuğlaya bakarken. "Hangi yıldan? O şeyle zamanda yolculuk yapabiliyor musun?"

Gülüyorum. "Bu canavarı Alexander Graham Bell'e gösterebilelim diye 1876'ya geri gitmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Çileden çıkar kesinlikle."

"İğrenir."

"Belki de ona bırakıverirsen bu şeyi."

İkimiz de gülüyoruz. Sonra, Fleur numarasını telefonu ma kayd ediyor ve ben oh çekme isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. Araştırmalar, her birimizin sosyal ağlarda

ortalama 155 arkadaşı olabileceğini ama başımız sıkışırsa bunların sadece *dört* tanesinden yardım istediğimizi göstermiştir.

Ama artık böyle beş arkadaşım var benim; *alın* bakalım, bilim adamları.

Hayatımda ilk kez, dostlukla ilgili bir zoru başardım.

FRJNTH Takımı, *geliyoruz işte*.

Ama partiye katılmadan önce yapmam gereken bir şey daha var.

Ve bunu yapmak için bir parça mahremiyete ihtiyacım var. Bu nedenle Fleur'a el sallayıp güle güle dedikten sonra, stilistlerden ve curcunadan sessizce uzaklaşıyorum.

Ardından çantamdan bir fizik kitabı çıkarıp köşede bir sandalyeye oturuyor ve benden başka herkes dışarıda yapılan partiye katılmak için dışarı çıkana kadar sessizce radyoaktif bozunma bölümünü okuyorum.

Salon tamamen boşalınca, bir masaya gidip aynanın karşısına oturuyorum.

Ağır ağır; ıslak, sabunlu bir mendil çıkarıp yüzümü silmeye başlıyorum.

Yüzümdeki boyalar, katman katman, çıkmaya başlıyor.

Fondöten, makyaj bazı, pudra, allık, ruj, aydınlatıcı, kontur, göz farı, rimel, göz kalemi: Beyaz mendil, çamur gibi bulanık renkli yoğun bir tortuyla kaplanıyor. Yeni bir ıslak mendille, aynı şeyi defalarca yapıyorum: Yüzüm ta-

mamen temizleninceye kadar, yumuşak ve nazik bir şekilde siliyorum yüzümü.

Ardından da mendili bırakıp gözlerimi dikip aynada yüzüme bakıyorum.

Yüzüm çok solgun ve her tarafı, bir kuş yumurtası gibi, yoğun şekilde çillerle kaplı. Yanaklarım yuvarlak, çenem sivri ve burnum yüzüme göre bir hayli ufak: Ucu da yukarıya doğru kalkık. Kenarları yukarıya doğru kıvrılan bir ağzım ve neredeyse hiç kirpiksiz, açık yosun yeşili büyük gözlerim var. Gözlerim, bir keresinde Wilbur'un da söylemiş olduğu gibi, aynen bir kurbağanınki ya da bir uzaylınıniki gibi birbirinden çok uzak.

Ön dişlerimden bir tanesi hafifçe çarpık, kaşlarım açık renk ve seyrek, kaşlarım arasında da ders çalışırken alınımı buruşturmaktan dolayı oluşmuş hafif bir çizgi var.

(Düşündüm de son birkaç haftadır pek yapmadım bunu. Açığı kapamak için mümkün olduğunca çabuk bir ders çalışma programı hazırlasam iyi olacak.)

Alnımı ovuşturduğum nokta kızarmış ve parlıyor; çenemde büyük, iltihaplı bir sivilce çıkıyor ve yanaklarımda da birkaç sivilce patlak vermek üzere: Hepsinin nedeni de o yoğun makyaj işte.

Dikkatli bir şekilde topumuzu açıyorum ve saçlarım kıvrır, kıvrır, kızıl lüleler hâlinde omuzlarıma dökülüyor. Yüzümde küçük bir gülümsemeye Bunty'nin hafifçe solmuş papat-

yasını takılı kalmış olduğu bukleden çekip alıyor ve cebime koyuyorum.

Bahçeden hafif bir müzik ve kahkaha sesi geliyor ama bulunduğum salon tamamıyla sessiz.

Ama birden, paldır küldür bir hâlde, bu âna kadar bana söylenmiş olan her bir acımasız kelimeyi işitiyorum salon-da.

Havada başımın üzerinde öfkeli sinekler gibi daireler çizerek dönüyorlar: Sanki ümitsizce konacak bir yer arıyorlarmış gibi vızlayıp duruyorlar.

Çirkin. Çilli. Hiç. Sıkıcı. Ezik. Sivilceli. Havuç.

GEEK.

Ama ilk defa, üzerime konabilecek ya da yapışabilecek gibi görünmüyorlar.

Gidebilecekleri hiçbir yer yok.

Hâlâ gülümser bir hâlde, bir elimi havaya kaldırıp bu kelimelere vurmaya başlıyorum: Bir bir yere düşüp ölene kadar vuruyorum bu kelimelere. Hiçbir anlamı, hiçbir faydası, hiçbir amacı olmayan, içlerinde hiçbir gerçeklik barındırmayan boş, hayalet kelimeler bunlar.

Artık sözlüğümde yer almayan tanımlar.

Çünkü şu andan itibaren, kendim için kullanacağım kelimeleri *benden* başka hiç kimse seçemeyecek.

Gülümseyerek öne doğru eğilip aynadaki güzel, kusurlu ve eşsiz yüzüme bir öpücük konduruyorum hızlıca. Ne

de olsa, sosyal ağlarla ilgili şu istatistiklerin hiçbirisi en yakın altıncı arkadaşımın kendim olamayacağını söylemedi.

Hiç de hile yapmak değil bu.

Ardından ayağa kalkıyor ve derin, cesur bir nefes alıyorum.

Çünkü hepimizin bildiği gibi normalde hikâyemde her şeyin çözülmeye başladığı nokta burası: Yalanlarımın ortaya çıkıp başıma dert olduğu nokta.

Ama bu sefer sadece bir yalan söyledim.

Bu yalanım ortaya çıktığında orada bulunsam iyi olur sanırım.

72

Bir semender, derisi üzerinden nefes alabilir. Benim böyle yapamamam çok kötü, çünkü bahçeye adımımı atar atmaz o kadar sıkı bir şekilde kucaklanıyorum ki akciğerlerimin bir daha işe yarayacağından emin değilim.

“Harriet!” diye ciyaklıyor Nat, beni biraz daha sıkarken. “Neredeydin? Asırlardır burada dışarıda bekliyorum seni! Tanrım; en büyülü, en şahane, en nefes kesici...”

Susup kendinden bir kol boyu uzaklaştırıyor beni.

“Ayy,” diyor hayal kırıklığıyla, beni tepeden tırnağa süzerek. “O elbisenin sende kalmasına müsaade etmediler mi, en azından parti için? Bana söylemeliydin, yanımda bir kıyafet getirirdim senin için.”

Bahçede boş boş dolanan, delicesine sık kıyafetler içindeki beş yüz kişiye bakıyorum: Elllerinde şampanya kadehleri tutuyorlar ve harika görünüyorlar. Sanki bir milyon Avustralya doları değerinde hepsinin üzerindeki kıyafetler.

Ardından başımı eğip eski, kırışmış tişörtümle uzun, çuval gibi duran şortuma ve sadık mor parmak arası terliklerime bakıyorum.

Hepsi etse etse yaklaşık on dört nokta elli dolar eder.

"Yok," diyorum, gülümseyip Nat'in koluna girerken. "Bu hâlimle esasen çok daha rahat hissediyorum kendimi."

"Gerçi, diplodocus yanlış pozisyonda *duruyor*," diyor Nat. "Çünkü boynunun yere paralel olması gerekir, bir zürafanın gibi dik *değil*, öyle değil mi?"

"Öyle," diyerek gülüyorum. "Canavarlık bu. Şirket, mektuplarına yanıt bile vermedi."

"Toplamda kaç mektup yazdın?"

"Beş. İngiliz Kraliyet Postası 2000 yılında Postacı Pat'i²⁰ isten atmıştı; sonuçta, onlara güvenemem artık."

İkimiz de kıkırdayıp Viktoria dönemi nekahet merkezindeki iyileşmekte olan kadınlar gibi, bahçede ağır ağır dolasmaya başlıyoruz. Fark ettirmeden, Yuka ve/veya Nick'e bakınıyorum ama parıldayan kalabalık içinde hiçbir yerde göremiyorum onları ve izlerini nasıl süreceğimden de tam olarak emin değilim.

Ya da *eminim* ama son birkaç günde yeteri kadar yaptım bu işi.

Doğrusunu isterseniz, on yıllık takip etme hakkımın tamamını kullandım son birkaç günde.

"Silva nerede?" diye soruyorum bunun yerine, altın sarısı bir yelek giymiş bir garsonun elinde tuttuğu altın sarısı bir servis tabağından lezzetli görünen küçük, kabarık bir börek parçacığı alırken.

"Blogunu yazmak için gitti," diyor Nat, yanımdan ge-

²⁰ İngiliz TV kanallarında 1981-2013 yılları arasında yayımlanan aynı adlı çizgi filmin kahramanı. (ç. n.)

çen garsonun taşıdığı servis tabağından kokteyl çubuklarına takılmış üç parça peynir ve yine yanımızdan geçen başka bir garsonun taşıdığı servis tabağından da birkaç zeytin alıp bunların hepsini birden ağzına atarken. "Nöysegöceningörökkısmānasēnlögeçürmehistourum."

Gülüp elimle yüzümü siliyorum. "Bunu, beni süt ürünleri tadında tükürük içinde bırakmadan tekrar söylemeyi denemek isteyebilirsin, Natalie."

En iyi arkadaşım yüzünü ekşiterek yutkunuyor. "Şöyle dedim: Neyse bu gecenin geri kalan kısmını seninle geçirmek istiyorum. Gerçi, böyle hoppalık edip duracaksan fikrimi değiştirebilirim."

"Muhtemelen bu ifadenin kökeni, 'hoplama sesi' ses yansımali sözcüğü. Dolayısıyla belki de öyle *yaparım*, Natalie. Sonuçta, bu bir *parti*."

"Yañıldıđımı kabul ediyorum," diyerek sırtıyor Nat. "Her zaman olduğu gibi."

Gülümseyerek bir tane daha *rüzgârda uçma* böreği almak için elimi uzatıyorum ama birden elim havada duruyorum.

"Ne oldu?" diyor Nat, gözlerim yusuvarlak olurken. "Nereye bakıyoruz?"

"Şuraya," diye fısıldıyorum, başımla kocaman meşe ağacının altını işaret ederek. Bunty'yle Yuka, ağacın diğeri tarafında birbirlerine yakın bir şekilde durmuş, sessizce

ama ciddiyetle konuşuyorlar. Yuka, siyah dantel elbisesinin içinde kaskatı duruyor; büyükanmemse batık boyalı koton elbisesinin içinde kımıldanıp duruyor.

Orkestranın yaptığı müzik harika ama bir an için susmalarını dilerdim doğrusu: Kuyruklu bir piyano ve ona eşlik eden onca müzik aletinin sesi arasında konuşulanlara doğru dürüst kulak misafiri olmak çok zor.

Olabildiğince fark edilmeyecek bir şekilde, Nat'le ben, yapışık ikiz kediler gibi, Yuka'yla Bunty'ye doğru milim milim yaklaşıyoruz sessizce.

"Sence barışıyorlar mı?" diye fısıldıyor Nat.

"Bunu anlamak zor," diyerek kaşlarımı çatıyorum, onlara doğru daha da yaklaşarak. Yuka'nın yüzü her zamanki gibi ifadesiz: Mükemmel şekilde işlenmiş bir parça beyaz granit gibi. Bunty, her zamanki gibi gülümsüyor ve saçında birkaç yaprak var.

İşin iyi tarafı, en azından Nick, hâlâ ortalarda görünmüyor.

Bu da ona itirafta bulunmak için hâlâ zaman olduğu anlamına geliyor.

"O... Bir papatya mı veriyor ona?" diyor Nat kuşkuyla, Bunty küçük, beyaz bir çiçek uzatırken.

"Bunun çok işe yarayacağını sanmam," diyorum, Yuka papatyaya aynen kedim Victor'un kerevize baktığı gibi bakarken. "Yani, Yuka pek..."

"Vayyyy," diyoruz ikimiz de aynı anda.

Çünkü tek bir sert hareketle Yuka, çiçeği alıp öne doğru eğildi ve büyükannemi yanağından öptü.

"Vay canına," diyorum, Bunty Yuka'ya samimi bir şekilde sarılıp yanından ayrılırken. "Bir an onu ısıracığını san..."

Ardından, birden susuyorum, cümlemi tamamlamadan.

Aman Tanrım.

Hayır. Hayır. Hayır hayır hayır hayır hayır hayır...

Çünkü Nick, ansızın ortaya çıkıp kaşlarını çatmış bir hâlde çimleri geniş adımlarla geçerek Yuka'ya doğru yürüyor.

Ayvayı ayvayı ayvayı ayvayı ayvayı ayvayı...

"Çabuk," diyorum Nat'e, çevreme bakınırken. "Saklan."

Ve daha en iyi arkadaşım tepki veremedi, onu kolundan tutup ağacın arkasına çekiyorum.

73

Ne diyebilirim ki?

Adım gibi, tabiatım da bir kaplumbağaninkine benziyor.

New Scientist dergisindeki bir makaleye göre, esasen herkesin düşündüğünden daha zekiymiş kaplumbağalar: Bir labirent testinde farelere galip gelmişler ve daha önce kimsenin sahip olduklarını düşünmediği bilişsel sosyal beceriler göstermişler.

Sanırım benden bile daha zeki olabilirler.

Herhangi bir acil durumda yüzey alanımı mümkün olduğunca küçültmeye çalışıp kimsenin beni görmeyeceğini ummama bakılacak olursa durum bu.

“Harriet?” diye fısıldıyor Nat, ben çömelip başımı kollarımın arasına alırken. “Yine mi yalan söyledin?”

Evet anlamında başımı sallıyorum, dirseğim altından dışarıya doğru bakarken.

“Of, *Harriet*,” diye iç geçiriyor Nat, birlikte ağacın arkasından öne doğru sarkıp, Nick’in yaklaşmasını izlerken. Nick’in kaş çatışı giderek daha da çok yoğunlaşıyor. “Ne yapacağız biz seninle?”

"Bilmiyorum," diye fısıldayarak dürüstçe yanıtlıyorum Nat'i ama bir şeyler bunun yanıtını bulmak üzere olduğumuzu söylüyor bana.

"Yuka," diyor Nick alelacele, bizden birkaç metre uzakta durarak. "Neler oluyor? Hiçbirimizin haberi yoktu. Ailenin, yani. Annem bilmiyor. Erken emekli oluyorsun? Niye? Her şey yolunda mı?"

Panikle Nat'in elini yakalayıp sıkıca tutuyorum.

Nick'in her zamanki rahat, soğukkanlı tavrı yok olmuş ve yanakları da kıpkırmızı: Bedenindeki her çizgi gergin, ileri atılmaya hazır durumda.

"İyiym, Nicholas," diye yanıt veriyor Yuka, kaşlarını havaya kaldırarak. "Aşırı duygusal davranıyorsun şu anda. Olay yaratma."

Nick'in gözleri kocaman oluyor. "*Ben* mi olay yaratıyorum? *Ben*?" Çevresindeki ışıklara, altın sarısı konfetilere ve yüzlerce insana bakınıyor Nick.

Hakkı var, doğrusu.

"Burası ne yeri ne de zamanı," diyor Yuka kati bir şekilde. "Lütfen sesini alçalt; bu durumu daha sonra konuşuruz."

İnsanlar Yuka'yla Nick'in bulundukları yöne doğru bakmaya başlıyorlar.

Tekrar Nat'in elini sıkıyorum ve o da En İyi Arkadaş Telepatisi sayesinde beni anlayıp hiçbir şey demeden benim elimi sıkıyor.

“Yuka,” diyor Nick çok daha alçak bir sesle. “Eğer bir sorun varsa... Eğer iyi... Biz senin *aileniniz*. *Bilmemiz* gerekir. Bu...” Duraksıyor Nick. “Bu nedenle mi bu gece burada olmamı istedin benden?”

Aman Tanrım. Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım...

“Pardon?”

“Harriet’la gönderdiğin özür mesajı. Bu olup bitenle mi ilgiliydi? Bana söylemen gereken bir şey mi var? Annemi arayayım mı?”

Kısa bir sessizlik oluyor. Ardından, çıkmak çıkmak gözlerle bahçeye bakınıyor Yuka: Beni aradığı açık.

Nat’le ben başlarımızı hızla ağacın arkasına çekiyoruz tekrar.

Hay aksi.

“Harriet?” diyor Yuka sonsuz bir yavaşlıkla. “Manners?”

Bir an için Yuka’nın beni gördüğünü sanıyorum ama ardından, Yuka’nın sadece bitmek tükenmek bilmeyen uydurmalarından bu seferkinin derinliklerini kafasında netleştirdiğini fark ediyorum.

“Evet,” diyerek kaşlarını çatıyor Nick. “Harriet, ta Byron Bay’e kadar gelip bana seni gördüğünü, senin ettiğimiz kavga için özür dilediğini, bu gece buraya gelmemi istediğini, bunun önemli olduğunu ve...”

Aklı karışmış bir hâlde konuşmayı kesiyor Nick ve ben, her şeyin artık bittiğini anlıyorum.

Bir saniye sonra, ona yalan söylediğimi anlayacak Nick. Ben yine çılgın takipçi olacağım ve Nick'le aramızda kalan son bağ da yanıp kül olacak.

Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım aman...

"Ha," diyor Yuka, sonunda. "Hiçbir şey söylememesini rica etmişim o kızıdan ama bunun doğası itibarıyla imkânsız bir rica olduğunu kavramalıyım. Ama evet." Duraklıyor. "Özür dilerim, Nicholas. Senin mutluluğunu, bana olan sözleşme yükümlülüğünün üstünde tutmalıyım. Üzgünüm."

Gözlerimi üç kez kırptırıyorum. Ne?

Kuşkusuz, aylardan beri görmedim Yuka'yı. Ne birbiri-mizle karşılaştık ne de konuştuk; benimle bir haber ya da bir özür göndermedi. Aslına bakarsanız, Yuka'nın birinden özür dilediğini ilk duyuşum bu.

O hâlde, *niye benim için yalan söyledi ki şimdi Yuka?*

Bu ya tuhaf bir tür sadakat ya da biz gerçekten konuştuk Yuka'yla ama ben bu konuşmayı tamamıyla silip attım beynimden: Şu anda o kadar afallamış durumdayım ki iki seçenek de son derece mümkün görünüyor.

Nick de şu anda neredeyse benim kadar akli karışmış görünüyor.

Kaşlarını çatıp uzunca ve dikkatlice teyzesine bakıyor

Nick. Parçaları bir araya getirmeye çalıştığı açık. Sonra, birden rahatlıyor yüzü.

“Ben de üzgünüm,” diyor yüzünde kocaman bir sırı-tışla.

Daha ben ne olup bittiğini kavrayamadan, Nick eğilip güçlü kollarını ufak tefek, solgun, kırılğan Yuka’ya doluyor ve onu öyle büyük bir coşkuyla kucaklıyor ki Yuka’nın ayakları gerçekten fiziksel olarak yerden kesiliyor.

Yuka acıyla yüzünü buruşturunca, dehşet içinde ayağa fırlıyorum.

İnsanların kafasından saniyede 0.9 düşünce geçer ve şu anda benim kafamdan geçen tam-da-tamamlanmamış-olan düşüncenin tam olarak ne olduğunu söyleyebilirim size.

Ve Nat’in kolumu tutan eli bile mani olamayacak buna.

“Dur!” diye bağırlıyorum, ağacın arkasından fırlayıp olabildiğince hızlı bir şekilde Nick’le Yuka’ya doğru koşarken. “İndir onu! Ona *zarar vereceksin!* Nick, *hasta o!*”

74

Tamam: Bunu günler önce yapabilirdim.

Eğer Büyük Planım bu hassas, yıkıcı haberi Nick'e ağzına kadar dolu bir bahçede karşıdan karşıya bağırarak vermek olsaydı, bir *sürü* müdahaleden, sörften, tuhaf konuşmadan ve rahatsız otobüs yolculuklarından kurtarabilirdim kendimi.

Ama... Elbette, bu değildi planım.

Gözlerini kırıştıtararak, hızla Yuka'yı yere indirip bana dönüyor Nick. "Ne?"

Çimlerin üzerinde duruyorum, soluk soluğa bir hâlde.

Henüz yaptığım bu şey, şu anda dank ediyor kafama.

"O... İııı." Nick'le Yuka kocaman olmuş gözlerle beni izlerken yutkunuyorum. "Yuka pek... Kulak misafiri oldum o konuşmaya... Bu oldukça..."

Yok: Anlaşılan o ki hassas bir bilgiyi gerçekten aktarmamın tek yolu bağırmak benim.

Bunun yerine, kocaman olmuş gözlerle Yuka'ya dönüyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, Nat ağacın arkasından ortaya çıkıp sessizce yanımda dururken. "Lütfen anlat ona.

Bunu yapmamam gerekirdi biliyorum ve bu bana düşmezdi ama bilmesi gerek ve yanında olup sana bakacak birine ihtiyacın var.”

Nick, üzgün bir hâlde teyzesine bakıyor. “Neler oluyor? Yuka?”

Ama Yuka, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle gözlerini dikmiş direkt olarak bana bakıyor hâlâ: Sanki mermer bir parça yumuşamış gibi.

Ki bu, kalsiyum karbonatın erime noktası 825 °C olduğundan teknik olarak imkânsız bir şey ama belki de gereken ısı benim yüzümden yayılıyordur.

“Ben hasta değilim Harriet,” diyor Yuka usulca.

“Hastasın,” diye ısrar ediyorum, yanaklarım zirkonyumu eritmeye (1.852 derece) yetecek kadar yanarken. “Bunt’yı seni görmesi gerektiğini söylerken duydum...” Yutkunuyorum. “Anlarsın işte, sen...”

“Ben hasta değilim Harriet,” diyor Yuka tekrar kati bir şekilde.

Ne?

Şu anda, ne olup bittiğini anlamaya çalışarak, gözlerimi hızlı bir şekilde kırıştırıyorum.

Çünkü bir kez daha yanlış duymuş, *yine* kafamda doğru olmayan bir hikâye oluşturmuş, *yine* konuyu yeterince bilmeden kendimce saçma sapan sonuçlara varmış olmalıyım, *yine*.

Tamamen yanlış olan sonuçlara.

“Harriet,” diyor Nick, ben afallamış bir hâlde gözlerimi dikmiş onlara bakarken. “*Bu* yüzden mi deli gibi tüm Byron Bay’de beni aradın? Teyzemin hasta olduğunu düşün-
düğün için mi?”

Daha da çok kızarak, başımı evet anlamında sallıyorum.

Erime noktası en yüksek olan element 3.422°C ile tungstendir ve bu element ampul telleri, roket memeleri ve reaktör kaplamalarında kullanılır. Şu anda yanaklarımdan yayılan ısıya bakılacak olursa, yüz metre öteden *bile* tahrip edebilirim ben bu elementi.

“Be-Ben sırf üzülürsen diye yanında olmak istemiştım.”

Nick ağzını açıyor ama sonra bir şey demeden tekrar kapatıyor.

Uzun bir sessizlik oluyor: Eğer sessizlikten bir kara delik yapmak mümkün olsa içine girip kaybolabileceğiniz türden sessizlik.

Sonra, Nat uzanıp sessizce elimi tutuyor.

Çünkü Yuka gözlerini dikmiş hâlâ bana bakıyor, yüzü hâlâ erimeye devam ediyor, gözleri yumuşak, dudakları gergin değil ve benim bedenimdeki tüm ısı dışarıya yayılmaya başlıyor. Ağır ağır yanaklarımdan, ardından midemden; kollarımdan, omuzlarımdan, bacaklarımdan ve ayaklarımdan; el ve ayak parmaklarımdan çıkıyor.

Vücut ısım tekrar otuz yedi derece -canlı bir insanın vücut ısısı- oluyor ve ardından büyük bir hızla düşmeye

devam ediyor. Sezyuma düşüyor: Donma noktasında yirmi dokuz derece.

Kriptona (-157), sonra argona (-189).

Oksijene (-218), peşinden flora (-220) ve sonra neona (-249). Helyumdan yapılmış olsam donup katılaşacak kadar üşüylene dek düşüyor vücut ısım: -272 derece oluyor.

"Ben hasta değilim," diyor Yuka üçüncü kez, yumuşak bir şekilde ve sonunda bunu işitiyorum.

Ben hasta değilim.

Ben hasta değilim.

Ben hasta değilim.

"Hayır," diyorum, bir adım geri atarak. "Hayır."

"Çok üzgünüm Harriet," diyor Yuka yumuşak bir şekilde. "Sana söylemeye hazır değildi."

"Hayır," diyorum tekrar, Nat bana doğru uzanırken. Uzaklaşıp bahçede yalpalayarak ilerliyorum körlemesine.

Ama ne kadar dikkatli bakarsam bakayım, bir şey değişmiyor: Ne pembe saç ne ışıltılar ne çiçekler ne uçuşan gökkuşağı renginde elbiseler ne sıcak bir gülümseme ne de papatyalarla ilgili küçük sohbetler var.

Sadece yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklar var: Köşe başında.

Çünkü, sonunda bir şeyi doğru anlamışım gibi görünüyor.

Doğru anladığım şey Yuka'yla ilgili değilmiş.

Bunty'yle ilgiliymiş.

75

İnsanlar cam gibidirler.

Kimileri saydamdır, baktığınızda direkt karşı tarafı görebilirsiniz; kimileriye gittikleri her yere parlak ışıklar ve yanardöner renkler saçarlar. Bazılarına bakar ve sizden parçaların yansımaları görürsünüz onlarda ama bazılarını baktığınızda da karanlıktan başka hiçbir şey göremezsiniz.

Bazı insanlar büyüteç gibi olduklarından etraflarındaki her şey daha büyük ve daha güzel görünürken, bazıları da en büyük şeylerin bile son derece küçük görünmesine neden olur.

İnsanlar çatlamış, pürüzlenmiş, zayıf ya da çizilmiş olabilirler ama yine de tek parça hâlinde kalırlar: Hatta bütün bu bozuk parçalarından ötürü daha değerlidirler ve daha çok sevilirler.

Ama bazen... Paramparça olur insanlar.

Bunty, iki gün sonra Sidney Hastanesi'nden taburcu oluyor.

Direkt memlekete uçuyoruz.

"Özür dilerim canım," diyor Bunty pek net olmayan bir şekilde. Nat'le ben onu dikkatle üç kat battaniyenin altına yerleştirirken, havaalanı personeli onu tekerlekli sandal-

yeyile uçağa götürüyor. "Güzel gecenin sonunu mahvettim." Hafifçe bir gülümseme belirliyor yüzünde. "Yuka çok öfkeli olmalı."

"Yuka öfkeli değil," diyorum usulca, büyükanneimin yumuşak yanağını öperek. "Hiç aldırmadı."

Tam bir yalan bu.

Ambulansı göremesin diye birden bir banka çöküvermesine bakılacak olursa, gerçekten çok aldırıldı Yuka İto.

Önemsediği şey parti değildi sadece.

"Haylaz hücreler," diyor Bunty uykulu bir hâlde, ilaçlar etkisini tekrar göstermeye başlarken bir elini nazikçe omzuma koyarak. "Ne kadar da kötü bir zamanlama canım. Onlara *tatilde* olduğumu anlatmaya çalıştım ama dinlemediler beni."

Bu "haylaz hücreler"ın bilimsel bir adı var.

Bunlar, hücrelerin kontrol edilemez bir hızla büyüyüp çoğalmasına neden olan zarar görmüş onkojenlerdir: Hâlihazırda ömrü boyunca her iki insandan birini etkileyen bir durumdur bu.

Nam-ı diğer kanser.

Son kırk sekiz saatte, hâlâ elimi tutan Nat'le birlikte hastanenin bekleme salonunda otururken, olup bitenleri düşünecek bir sürü zamanım oldu.

Bunty'nin hayatıma aniden tekrar girmesini, iki hafta önce bize taşınmasını; Annabel'in stresini, bitkinliğini,

unutkanlığını, sulu gözlülüğünü ve basit bir mutfak musluğunu kapatma ya da belli başlı bir tarihi hatırlama konusundaki acizliğini; asla hiç kimsenin daha iyi görünmesini ya da kendini daha iyi hissetmesini sağlamayan gelişigüzel ani "spa" seyahatlerini ve "mum alışverişi" kaçamaklarını düşündüm.

Tüm o battaniyeleri hapları; doğal besinleri ve kristalleri; Annabel'in sahiden yemek yapmaya çalışmasını; babamın tuhaf yardımseverliğini ve benim yarattığım olayları örtbas etme konusundaki istekliliğini düşündüm.

Ve Moonstone'un, Bunty'nin arkadaşı olmadığını fark ettim.

Bunty'nin hemşiresiydi o.

Bunty uykuya dalıp uçak bir sarsıntıyla havalanırken, Annabel'in bana vermiş olduğu sıkı sıkı katlanmış HER ZAMAN YANINDA BULUNDUR kâğıdını çantamdan çıkarıp partiden sonra milyarınca kez gözlerimi dikip bu kâğıda bakıyorum sessizce.

Birleşik Krallık'taki doktorlar, hastaneler, sigorta ve pasaportla ilgili detayların aşağısında, Annabel'in ve babamın numaralarının altında, baksaydım her şeyin çok daha anlamlı gelmesine neden olacak olan üç kelime var.

Sidney Onkoloji Bölümü.

Ama ben bakmadım, öyle değil mi? Bakmayı düşünmedim bile.

Ve eğer baksaydım, iki hafta önce Wilbur, Annabel,

Bunty ve babamın mutfak masasının etrafına oturmuş, bir plan yaptıklarını anlardım.

Bunun hiçbir zaman asla sahiden modellikle ilgili bir seyahat olmadığını anlardım.

Baştan beri Bunty'yle zaman geçirmek içinmiş.

Babamla Annabel havaalanında bekliyorlar.

Büyükannem gözlerini açıp onlara sıcak bir şekilde gülümseyip, "Merhaba canlarım, reçeteli ilaçları *şiddetle* öneririm, göz açıp kapayıncaya kadar geçti," demeye yetecek kadar süre uyanık kalıyor ve ardından tekrar uykuya dalıyor.

Anne babamın kolları birden, sevgi dolu bir ahtapot tarafından hedef alınmış bir kavanoz kapağı gibi sarıyor beni.

"Ah, benim küçük kızım," diye fısıldıyor Annabel saçlarıma doğru, babam alnımı öperken. "Çok, çok üzgünüz. Her şeyi çok dikkatli bir şekilde planladığımızı düşünmüştük ama..."

"Bazen planlar işe yaramaz," diyorum başım Annabel'in ponponlu kazağına gömülmüş durumdayken.

Ardından da gözlerimi kırıştırıyorum. Bir saniye, bir saniye: Annabel'in üzerinde bir *kazak* mı var?

Ve *kot*?

Bunlar da nereden çıktı?

“Tatlım,” diyor üvey annem geriye doğru çekilip, yüzümü elleri arasına alırken. Gözlerinin çevresinde daha önce görmediğim çizgiler var ve çok ağlamış olduğu belli. “Annem bu tatili yapmaya çok kararlıydı, hiçbir şey söylememiz için yalvardı bize. Ama biz sandık ki daha...”

“Çikolatası var,” diye tamamlıyor babam Annabel’in cümlesini, vakur bir şekilde başını sallayarak. “Daha çok çikolatası var sandık. Ama çantalarını ve arabasının bagajını karıştırınca gördük ki her şey kenevir tohumu ve avokadodan yapılmış. Koca bir hayal kırıklığı tabii. Büyükkannen uyandığında, bu konudaki şikâyetlerimizi dile getireceğiz.”

Bir sümük baloncuğu çıkıveriyor burnumdan.

Annabel gülümseyip Nat’i de kucaklıyor. “Yanımızda olduğun için teşekkürler canım.”

Nat, sessizce başını sallıyor. Son iki gündür birbirimize tek kelime etmedik neredeyse ama buna ihtiyacımız yoktu. Düşünüp hissettiğim her şeyi en yakın arkadaşım da duyup hissetti.

Bilim adamları geçenlerde, deniz salyangozlarının dışlerinin götit isimli sert bir mineral içeren çok ince ve sıkı liflerden oluştuğunu keşfettiler. Dünyanın en güçlü doğal mineralidir götit: O kadar güçlüdür ki bu mineral bir spaghetti boyunda olsa yetişkin bir su aygırını havada tutabilir.

İşte, Nat’le aramızdaki bağ da bu mineralden yapılmış.

İstediğimiz kadar asılıp çekestirebiliriz bu bağı: Gerçek-

ten de hiç kimse ya da hiçbir şey asla koparamayacak bu bağı.

"Tabby nerede?" diyorum, birlikte Bunty'nin tekerlekli sandalyesini iterek otoparka doğru ilerlemeye başlarken.

"*Tabitha!*" diyor babam kafasına eliyle vurarak. "Bir şey unuttuğumuzu *biliyordum* işte!"

"Toby ve Rin'le birlikte," diyerek gülümsüyor Annabel arabanın kapılarını açarken. "Bir tekboynuz gibi giydirilip, kafasına da ışıklı bir boynuz takılmıştır, tahminimce."

"Ben de isterim ondan," diyor Bunty bir anlığına uyanarak. "Fazla bir tane var mı?"

"Buluruz bir tane," diyor babam. "Herkese tekboynuz boynuzu."

Yumuşak ve nazik bir şekilde Bunty'yi arabaya yerleştiriyor ve Bunty, tekrar uykuya dalana kadar sabırla bekliyoruz.

Ardından, öne doğru eğiliyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi," diyor Annabel yumuşak bir şekilde. "Eve gideceğiz."

76

Odamı Bunty'ye veriyorum. Yatağımın, dinozor posterlerimin, ödevlerimin ya da zaman çizelgelerimin etrafımda olmasına hiç de öncesinde sandığım kadar gerek yokmuş.

Kanepede yatmak sorun değil benim için.

Hugo, beni gördüğünde yaşadığı ilk heyecan dalgasından sonra sessizce büyükannemin ayak ucuna yerleşiyor ve sonraki beş gün boyunca da ayrılmıyor oradan.

Geçenlerde Londra Goldsmiths Üniversitesi'nde iki araştırmacı, on sekiz köpeklerle bir deney gerçekleştirmiş ve bu köpeklerden on beş tanesinin zorda olan bir insana karşı, bu kişi yabancı olsa da şefkatle tepki gösterdiğini bulmuştur.

Oysa Victor, Bunty'nin göğsünde iki dakika oturup mama vermesi için ona miyavlıyor ve sonra da sıkılıp pencereden dışarıya kaçıyor.

Tam da bir kediden bekleyeceğiniz bir davranış bu.

Victor'un üzerinde o anda pembe, tül bir tütü ve küçücük pembe bir papyon olmasına seviniyorum: Daha önce de söylediğim gibi, karma.

Rin, Nat'lerde kalmaya başlıyor ve Jasper ve Toby'yle birlikte düzenli olarak bize uğruyorlar: Sıcak çikolata, yanmış kurabiye ve flamingoların dizlerini nasıl geriye doğru bükebildiklerine dair bilgiler (sağ ol, Toby) getiriyorlar.

Ve ailecek ayakkabı giymeden parmak uçlarımıza basarak dolaşıyoruz evin içinde. Fısıldaşarak konuşuyor, yeşil içecekler hazırlıyor ve olabildiğince sakın ve neşeli kalmaya çalışıyoruz. Çünkü, bu konuda hiç konuşmasak da biliyoruz ki Bunty böyle ister.

Bunun dışında da pencerelere asılmış daha çok kristal ister.

"Her yer gökkuşağı," diyor Bunty yüzünde hafif bir gülümsemeyle arkasındaki yastıklara yaslanarak. Ben perdeleri açıp evde bulabildiğim her şarap kadehini iplere asıyorum. "Canım, hadi bu odayı olabildiğince çok güzel renkle dolduralım."

Ama ben Bunty'ye sadece orada bulunarak bile odayı zaten bir sürü güzel renkle doldurmuş olduğunu söylemiyorum.

Söylemek yerine, bunu gösteriyorum ona.

Her sabah Bunty'ye ne öğrenmek istediğini sorup bütün şiir kitaplarını, ders kitaplarını, yardımcı ders kitaplarını, gerçekler kitaplarını indiriyorum.

Ve dünyayı yavaş yavaş parçalara bölüp Bunty'ye veriyorum.

“Harriet?” diyor Bunty pazar günü, ben komodinin üzerine bir bardak su bırakıp sessizce odadan çıkmaya çalışırken. “Canım?”

Dönüp Bunty’ye bakıyorum.

Bir sürü renkli yastığa dayanmış, dik bir şekilde yatıyor Bunty: En sevdiğim geek gözlüğü desenli yorganım çenesine kadar çekilmiş ve omuzlarında da yumuşak, sarı, kaşmir bir battaniye var. Yüzü yorgun ve soluk, dişleri çok büyükmüş gibi görünüyor biraz ama pembe saçları hâlâ pamuk şekeri gibi canlı bir renkte ve yüzünde de o yumuşak gülümseme var: Ağzının kenarındaki gamzesi ortaya çıkarıyor.

Ömrümüz boyunca ortalama 229.961 saat uyuruz ama Bunty, bunca saati kısa süreli parçalara bölüyor gibi görünüyor artık.

“Hıı?” diyorum yumuşak bir şekilde, küçük bir lambayı yakarak.

Bizimle birlikte kısa bir süreliğine memlekete gelmiş olan Avustralya güneşi kayboldu; koyu renk ve ağır bulutlar var dışarıda: Sanki gökyüzüne bir parça ağır geliyormuş gibi duruyor bu bulutlar.

Bunty, gözlerini açıp eliyle yatağa hafifçe vurarak yanına oturmamı işaret ediyor.

“Bana biraz daha gün doğumundan bahset,” diyor, ben yanına ilişirken Hugo kımıldanıp başını dizime koyar-

ken. "Çok merak ediyorum."

Boğazımda bir yumruyla oldu der gibi başımı sallıyorum.

Toby, Nat, Jasper ve Rin'in aşağıda *Kung Fu Panda*'yı yedinci kez izlediklerini *işitiyorum hafifçe*: JRNTH Takımı uzun süredir mesken tuttu bizim evi.

Gerçi, oldukça şiddetli bir yağmur da yağıyor. Dolayısıyla dışarı çıkıp iliklerine kadar ıslanmak istemeyebilirler de sadece.

"Tipik güneş ışığı, dalga boyları mor ışık için .47 mikrometre ile kırmızı ışık için .64 mikrometre arasında değişen bir renk yelpazesinden oluşur," diyorum, büyükannem tekrar gözlerini açıyor ve yağmur camı dövmeye devam ediyor. "Hava moleküllerinin büyüklüğü, mor ışığın dalga boyuna daha yakındır. Bu da gökyüzünün normalde mavi görünmesine neden olur."

Pencereden dışarıya doğru bir bakıyorum. Hiç de mavi değil gökyüzü: Kapkaranlık, neredeyse metalik gri renkte ve geçen her saniyeyle birlikte daha da kararıyor ve yağmur daha da şiddetleniyor.

"Gerçi," diye ekliyorum tekrar Bunty'ye bakarak. "İnsan gözü daha hassas olsa, aslında mor görünürdü gökyüzü bize."

"Mor bir gökyüzü," diyerek gülümsüyor Bunty. "Hoş. Başka?"

Tekrar pencereden dışarıya bakıyorum ama şu anda bir güneş hayal etmek zor: Batması ya da doğması şöyle dursun.

“Gün doğumunda, ışık atmosferde daha uzun bir yol kat eder ve bu da mavi ve mor ışıkların daha çok saçılmasına neden olur. Dolayısıyla da bize ulaşan ışık pembe ya da kırmızı olur.”

Bir sessizlik oluyor ve bir an için Bunty’nin tekrar uykuya daldığını düşünüyorum. Doğrusunu isterseniz, bilimsel monologlarımdan biri esnasında ilk kez olan bir şey değil bu.

Birkaç dakika, bahçeden derecikler hâlinde akan yağmur suyunu izliyorum sessizce: Tüm evreni suyla dolduruyor yağmur.

Ve benim de gözlerimi dolduruyormuş gibi hissetmeye çalışıyorum.

Sonunda Bunty iç çekip hafifçe kıpırdıyor yatakta. “Ama yine de başka yerlerde gökyüzü mavidir değil mi?”

“Evet,” diyerek onaylıyorum, Hugo yumuşak bir şekilde Bunty’nin elini yalarken. “Aynı ışık bize pembe görünebilirken, başkalarına mavi görünür. Bu, dünyanın hangi bölümünde durduğuna bağlı bir şeydir sadece.”

“Aaa. Dünya sürekli olarak döndüğünden yani?”

“Aynen.” Boğazımdaki yumru o kadar büyüyor ki sesim nasıl çıkabiliyor bilmiyorum ama bir şekilde çıkıyor işte.

“Bazılarımız için gün doğumuyken, bazılarımız için gün batımı olacaktır ve bazılarımızın da tam tepesinde duracaktır güneş.”

Gülümsüyor Bunty. “Yani hep vardır güneş.”

Tekrar pencereden yağmura bakıyorum ve şu ana kadar hissettiğim her sevgi zerresi, parlak altın bir top gibi, göğsümün tam ortasında ılık ılık yanıyormuş gibi hissediyorum birden.

“Evet, güneş hep vardır.”

Büyükannem, açık mavi gözlerini aralıyor: Mutluluktan başka hiçbir şey yok gözlerinde; huzurdan, sevgiden, memnuniyetten, bunlar arasında neşe saçarak mükemmel bir şekilde yaşamış bir hayattan başka bir şey yok.

“O hâlde, her şeyi oluruna bırakabilirsin hayatım,” diyor büyükannem hafifçe gülümseyerek. “Ve güneşin her zaman orada olacağını bilebilirsin.”

Ertesi gün ölüyor Bunty.

77

On dört gün sonra

Daha önce hiç, ormanda yapılan bir gece yürüyüşüne katılmamıştım.

Muhtemelen şu üç iyi sebepten ötürü:

1. Yorucu fiziksel aktivitelerden hoşlanmıyorum.
2. Pek koordinasyon sahibi değilimdir, gündüzleri bile.
3. Çok ağaç var.

"Biliyor musun," diyor babam, kafa feneriyle beni geçici bir süreliğine kör ederek. O sırada ben bir kez daha büyük bir ağaç gövdesine toslayınca ağızımdan on üçüncü *ah* çıkıyor. "Günlük kullanım için bunlardan bir tane alabilirim kendime. Çok fiyakalı sayılır."

Fener balığı, deniz diplerinde yaşayan bir canlıdır. Yetişkin bir fener balığının sırtındaki dikensi yapılardan bir tanesi diğerlerinden daha uzundur ve ağzının önüne kadar sarkabilir. Bu dikenin uç kısmında bulunan ve balıkla simbiyoz bir yaşam süren bakteriler ışık üretip fener balığının

başının ön tarafının parlak bir şekilde parlamasına neden olurlar.

Şu anda bu orman fener balıklarıyla doluymuş gibi görünüyor.

Söylenildiği üzere, her birimizin elinde renkli bir fener var ve başlarımıza da elimizdeki fenere uygun renkte, elastik bir banda geçirilmiş kamp feneri takmış durumdayız: Görebileceğiniz tek şey; biz yüksek sesle homurdanarak sendeleyip ağaç köklerine takılıp çalılıkların içine girerken, kıpraşan renkli ışıklar.

Bir tek Annabel'le Nat'in bahsettiğim türden kafa fenerleri yok.

Üvey annem, "Madenci miyim ben yahu," diyerek bir kafa feneri takmayı reddetti ve Nat de kırmızı fenerini kırmızı bir fulara ilâştirerek özelleştirdi.

"Bence Buntı beğenirdi bunu," diyor en iyi arkadaşım milyonuncu kez, eşarbını dikkatli bir şekilde yeniden boğazına yerleştirip kırmızı paltosunu düzeltirken.

"Beğenirdi eminim," diyerek sırtıyorum, önce yaprak yeşili yeni paltoma ve fenerime, ardından da herkese bakarken: Tabby beyazlar içinde, babam mavi, Annabel sarı, Jasper mor, Rin pembe ve Toby de turuncu.

Buntı'nın ardında bıraktığı liste çok kesindi.

En tepesinde de Buntı'nın her zamanki o güzel, kıvrımlı el yazısıyla şöyle yazıyordu:

1. RESİMİLE SİYAH YOK. :)

Hatta altı da çizilmişti, hem de iki kez.

Annabel'le ben, şu an bile, bizimle çok inceden inceye alay edildiğinden şüpheleniyoruz.

"Biliyor muydunuz," diyor Toby bisiklet kaskının lambasını yakıp söndürürken. "Fener balıklarından sadece *dişilerinin* ışığı vardır aslında. Dişi fener balığı kendinden çok küçük olan erkek fener balığını bu ışıkla etkiler ve sonra da erkek fener balığı dişiyi *füzyona* girip yavaş yavaş eriyerek yok olur."

"Ne kadar da uygun bir hikâye," diyerek iç geçiriyor Jasper, mor feneri üzerinden gözlerini yuvarlayarak. "Bu an için sakladığın başka hikâyelerin de var mı Tobes?"

"Aa, tabii," diyor Toby, turuncu ışığı bir aşağı bir yukarı sallanırken. "Manakin kuşu, dişisini etkilemek için ay yürüyüşü dansı yapar."

"Michael Jackson gibi!" diyerek başını bir aşağı bir yukarı sallıyor Rin ve pembe pembe ışıltıyor.

"Bunu bir parça yaptığım bilinir benim de," diyor babam, mavi ışığıyla direkt olarak bir çotuğa doğru geri yürürken. "Ne dersin, Annabel? Ters yöne doğru giderken daha ateşli miyim sence?"

Annabel dikkatle baktığı pusuladan ayırmıyor gözlerini.

"Katbekat öylesin," diyor, sarı ışıktaki gözlerini kısarak. "Çok da karanlık, dolayısıyla işe yarıyor."

Babam, Tabitha'ya ciddiyetsiz bir şekilde, "Yan," diyor. "Bebeğim, yan."

Kardeşim minicik beyaz ışığının altından gülümseyip, babamın burnuna hafifçe bir şaplak indiriyor.

"Anasının kızı," diyor babam gururla ve iç geçiriyor.

"Pekâlâ," diyor Annabel, pusulayı bir kez daha çevirip nihayet gözlerini pusuladan ayırarak. "Burada. Annem niye sadece koordinatları bırakmadı ki sanki, bilmiyorum doğrusu. Böylelikle telefonumdaki GPS'yi kullanabilirdim."

Doğrusunu isterseniz, bence hepimiz biliyoruz bunun nedenini.

Bu belirli noktayı baykuş ötüşleri, ay ışığı ve kömürle çizilmiş belli belirsiz yaprak işaretleri aracılığıyla bulmamız istenmediği için şanslıyız. Yön tarifi, harita ve pusula aslında herhangi birimizin umduğundan çok daha teknolojikti doğrusu.

Gözlerimizi kırıştırtarak, fenerlerimizi karanlığa tutuyoruz.

"Listede şimdi ne var, Harriet?" diyor Nat, kırmızı kafa feneriyle öne doğru eğilerek. "Yüksek sesle oku."

Bunty'nin listesinden benim sorumlu olduğumu söylemeye gerek yok.

Yani, demem o ki tüm hayatım boyunca kendimi yeti-

tirdiğim her şeyin, ta en başında geliyor zaten başkasının yaptığı listelerin sorumluluğunu almak.

Dikkatli bir şekilde, Bunty'nin listesini sırt çantamdan çıkarıyorum.

"Ağaçlık güzel bir alana gireceksiniz diyor," diye ağır ağır okuyorum yeşil fenerimi kâğıda tutarak. "Bu ağaçlardan bir tanesi diğerlerinden çok daha güzel."

"Daha güzel?" diyor Annabel öfkeyle. "Nasıl olacak da nesnel ve bilimsel bir şekilde değerlendirip hangi ağacın..."

"Bu işte," diyor babam, bir ağaca işaret ederek. "Bakın."

Gerçekten de öyle: Fenerlerimizi havaya kaldırırken, şimdiye kadar görmüş olduğum en güzel ağaç, karanlıkta karşımda beliriveriyor. Devasa, budaklı, kıvrımlı, çok yaşlı bir ağaç bu. Kökleri, yere yayılmış bir dantel gibi karışık bir desen oluşturuyor ve dalları da göğe uzanan bir sürü kola benziyor.

Gece olduğu için yapraklarını kapatmış olan bir sürü papatya, ağacın çevresinde bir örtü oluşturuyor.

Kısa bir sessizlik oluyor.

"Evet," diyor Annabel yüzünde küçücük bir gülümsemeyle. "En güzel ağaç, anne. Tamamdır. Sonra?"

Listeye bakıyorum. *"Beni çıkarın. Düşürmemeye çalışın beni, canlarım. Fena derecede saçılmaya müsaittim bu*

aralar."

Şu anda gülmememiz gerektiğini biliyorum ama gülüyoruz.

Bir şey bana, amacın zaten biraz da bu olduğunu söylüyor.

Dikkatli bir şekilde, sık bir teneke kutu çıkarıyor Annabel çantasından: Bunty'nin Hindistan'dan geçerek yaptığı bir sürü seyahatin birinde almış olduğu; üzerine çiçekler, helezon desenler ve filler işlenmiş olan bir kutu bu.

Ardından çömelip kutuyu papatyaların arasına bırakıyor Annabel.

"Oldu," diyor babam, bir koluyla Annabel'e sarılıp Annabel'in tekrar ayağa kalkmasına yardımcı olurken. "Şimdi?"

Kâğıda bakıp kâğıdın arkasını, ardından da tekrar önünü çeviriyorum. "Bekleyin diyor."

Gökkuşağı rengindeki fenerlerimiz elimizde, alınlarımızı kırıştırarak birbirimize bakıyoruz.

Uzun bir sessizlik oluyor.

"Aşağı yukarı ne kadar bekleyeceğimiz yazıyor mu?" diye soruyor babam çekinerek. "Çünkü, karanlık bir ormanda gecenin bir yarısı ve ben bir ödleğ değilim ama..."

Sol tarafımızdan, uzaktan, bir dal çıtırtısı geliyor.

Hepimiz sıçrayıp sesin geldiği yöne doğru dönüyoruz.

Karanlığın içinden beliren hafif, mavi bir ışık var.

“Bu da...” ne diyor Annabel soluğunu dışarı vererek.

Ardından, sağ tarafımızdan başka bir çıtırtı geliyor ve yine sıcıyoruz: Hışırdayan ağaçların sesine ve gittikçe bize doğru yaklaşan yeşil bir ışığa doğru dönüyoruz.

Karanlığın içinden bir gölge belirirken gözlerimizi kırpıştırarak bakıyoruz.

Sonra, arka tarafımızda, çalılıklar ayrılıyor ve bir gölgenin havada tuttuğu sarı bir ışık beliriyor. Önce mor bir ışık, ardından başka bir mavi ışık, sonra beyaz bir ışık, sarı bir ışık, iki kırmızı ışık, bir turuncu ışık, üç pembe ışık ve bir turkuaz ışık bunu takip ediyor.

Ağır ağır, ağaçlar arasından daha çok ışık beliriyor.

Ellerinde bir pusula ve farklı renklerde fenerler taşıyan insanlar karanlıkta yürüyorlar.

Akla gelebilecek her çeşit kadın ve erkek var: Sarımtırak turuncu bir tunikle turuncu renk bir pantolon giymiş beyaz saçlı, yaşlı bir adam; uzun, tiril tiril, mavi bir elbise giymiş koyu renk tenli, genç bir kadın; uzun, yeşil bir eşarbyla kucağında küçük bir çocuk olan kel bir bayan.

Her biri tek tek ağaçların arasından çıkıyor.

“Annabel,” diye fısıldıyor babam, kalabalık giderek artarken. “*Daha çok sandviçe ihtiyacımız olacak.*”

Ağaçlık alan, yavaş yavaş karanlıkta gürültüsüzce duran düzinelerce canlı renkte ışık ve insanla dolarken hayretle izliyoruz. Yeşil fenerimle karanlığa doğru dikkatle bakınca

Wilbur'un pembe bir takım elbise içinde iki ağacın arasından çıktığını görüyorum. Bana el sallayıp gümüş rengi yağmur çizmelerine işaret ediyor Wilbur iftiharla.

Ardından, tepeden tırnağa beyazlar içinde, Yuka da çıkıyor ağaçların arasından.

Hafifçe gülümseyerek başıyla selamlıyor beni.

Tekrar listeye bakıyorum, son bir şey kalmış.

Veda edin.

78

*A*lasmarladık.

Her gün söylüyoruz bunu ama bunun aslında "Allah'a ısmarladık"ın günlük dildeki karşılığı olduğunu bilmiyoruz hepimiz... *Allasmarladık*.

Allah'a inanmıyorum ama sevgiye inanıyorum kesinlikle.

Ve bunun bir anlamda aynı şeyi söylemek olduğunu düşünüyorum. Çünkü bir insan bizden ayrıldığında, içgüdüsel olarak tüm sevgimizi de beraberinde götürmesini isteriz ondan.

Ve ayrılan biz olduğumuzda da sevgimizin olabildiğince çoğunu ardımızda bırakırız.

Bunty'nin bunu nasıl yaptığını bilmiyorum.

Büyü, posta güvercini ya da (daha büyük olasılıkla) e-posta aracılığıyla yapmıştır.

Ama sonun yaklaştığını uzun süredir biliyordu muhtemelen Bunty, çünkü orman veda etmek için dünyanın dört bir tarafından gelen insanlarla dolu: Hindistan'dan, Boliviya'dan, Gürcistan'dan, Rusya'dan, Litvanya'dan, Moğolistan'dan, Portekiz'den, Nijerya'dan, Romanya'dan,

Slovenya'dan, Tayvan'dan, Filipinler'den, Vietnam'dan, Tayland'dan, Malezya'dan, Meksika'dan, Tibet'ten, Peru'dan, Japonya'dan ve Zimbabve'den gelen insanlarla.

Hepsi de bir adım öne çıkıp Bunty'nin hayatlarına nasıl dokunduğuna dair farklı bir hikâye anlatıyorlar.

Yorgun olduklarında onlara teklif edilen bir kanepeden; kaybolduklarında onlara uzatılan bir elden bahsediyorlar.

Bir gülümseme ya da bir şakanın, bilgece bir söz ya da bir yol tarifinin, yoğun ishal geçirirken verilen Hindistan cevizi suyunun hikâyesini anlatıyorlar.

Onlar konuştuğça, bir insanın değerinin ne kadar da büyük olabileceğinin farkına varıyorum.

Sahne ışıkları altında olmadan, ünlü olmadan, varlıklı olmadan da gürültü çıkarmadan ve herkesin dikkatini çekmeden de çok büyük bir şöhret sahibi olunabiliyormuş.

Bir hayat, sessizce ve nazik bir şekilde, çok etkileyici olabiliyormuş.

En son yaşlı bir adam bir adım öne çıkıyor. On beş yıl önce Hebridler'de yapılan üç haftalık bir seyahatten tanıyormuş Bunty'yi.

Ve bu, onun buraya gelmesine yetmiş.

"Sanırım," diyor adam elinde turuncu feneriyle büyük ağacın altında durarak. "Bunty Brown'la ilgili bir şey söylemek istiyorum."

Hepimiz sabırla bir konuşma bekliyoruz.

Hepimizi dağıtacak uzun, trajik bir monolog bekliyoruz.

"İyiliksever," diyor adam ve bir adım geri atarak yerine geçiyor.

"Cömert," diyor maviler içinde gri saçlı bir kadın, başını bir aşağı bir yukarı sallayarak.

"Neşeli," diye ekliyor usulca, yeşiller içinde bir adam.

"Dürüst."

"Nazik."

Orada bulunan herkes sırayla bir şey söylüyor: *sevecen, müşfik, sıra dışı, maceracı, göçebe ruhlu, enerjik, son derece güvenilirmez* (gülüşmeler oluyor), *fevri, ilham verici, cana yakın, bilge, hippy* (daha da çok gülüşme oluyor)... Kelimeler, ağaçların tepelerine doğru yükseliyor.

Sonunda sıra bizlere geliyor.

Hepimiz kendimize özgü bir şekilde nasıl veda edeceğimizi düşünüürken samimi bir sessizlik oluyor.

"Sadık," diyor Nat, kırmızı fenerini havaya kaldırarak.

"İlginc," diyor ve gülümsüyor Jasper.

"Parıltılı," diye ekliyor Rin, gayretli bir şekilde başını bir aşağı bir yukarı sallayarak.

"Kaçık," diyor Toby, gerçekçi bir tavırla ve yine gülüşmeler oluyor.

"Başına buyruk," diyor babam yüzünde kocaman bir sırırtıyla, üvey anneme biraz daha sıkıca sarılırken. Bir sessizlik oluyor. Ardından, Annabel, Tabitha'yı nazikçe alnından

öpüp direkt bana bakıyor.

“Anne,” diyor yüzünde küçük bir gülümsemeyle.

Ve o an, anlıyorum işte.

Bunlar sadece havada dolaşan kelimeler değil artık: Bu bizim anlatımız; bunlar, yıldızlar gibi gökyüzüne yazılan, ardımızda bıraktığımız hikâyeler. Farklı dillerde, farklı ülkelerde, farklı ilişkilerde, farklı yıllarda yazdığımız hikâyeler. Bunlar, sonunda konacak bir yer bulan kelimeler.

Ve her şey bittiğinde, bu şekilde okunuyoruz işte.

Önemi olan kelimeler *bunlar*.

Yutkunarak, karanlığa doğru yükselip kemer şeklini alan devasa ağaca bakıyor ve büyükannemi düşünüyorum. Şefkatini, korkusuzluğunu, meraklılığını, cesaretini, zekâsını düşünüyorum; kendi dışında herhangi bir şey olmayı hep reddedişini düşünüyorum.

Ve içimdeki altın sarısı güneş tekrar ısıldamaya başlarken Bunty’nin bana öğrettiği tüm o dersleri düşünüyorum: Notlar, sınavlar, kırmızı keçeli kalem ya da yaldızlı çıkartmalar olmadan öğrettiği bütün dersleri.

Öğrendiğimin hiç farkına varmadığım dersleri.

Gülümseyerek, palõtoma iğnelemiş olduğum küçük, kurumuş papatyaya dokunuyorum.

Ardından da yeşil fenerimi havaya kaldırıyorum.

“Cesur,” diyorum net bir şekilde.

Tek tek, herkes fenerini ağacın yanına yere bırakıyor ve

gökkuşağının renkleriyle kaplanıyor ağaç.

Ardından, elimdeki listeye bakıyorum. Başka yazan bir şey yok listede: Eskiden Bunty yazılan yerde bir boşluk var sadece.

Dolayısıyla başımı listeden kaldırıyorum.

Ve listenin sonundaki o boşluğa bakmak yerine, Bunty'nin artık bulunduğu her yere bakıyorum.

79

Sonunda herkese yetecek kadar sandviç olduğu anlaşılıyor.

Durup dururken her yerden yiyecekler çıkmaya başlıyor: Baget ekmekler, kekler, tencereler dolusu güveç, kızarmış tavuklar ve balıklar, cipsler, şişe şişe zencefilli gazoz ve bira çıkıyor dört bir yandan.

Çantalardan gitarlar, sitarlar, banjolar, üçgen ziller, flütler, blok flütler, yastıklar ve battaniyeler çıkıyor.

Birisi küçük ve açıkça söylemek gerekirse tehlikeli bir ateş yakıyor.

Ve ormandaki bu ağaçlık alanda, insanlar sohbet etmeye, ardından kahkahalarla gülmeye, ardından şarkılar söyleyip dans etmeye başlıyorlar.

Ta ki orman ses ve renklerle dolana kadar.

“Merhaba, benim bebek pandacığım,” diyor Wilbur, yanımdaki bir ağaç kütüğünün üzerine beceriksizce tünerken.

Yumuşak bir battaniyeyle oturacak sessiz bir yer buldum kendime ve şu anda çevremde olup bitenleri izliyorum.

Toby’yle Rin, Tibet’ten bir kızla robot gibi dans ediyorlar.

Jasper, Meksika’dan bir adamla İspanyol öncesi dönemi

Mezoamerikan sanatı hakkında sohbet ediyor. Nat, fazlaca mücevher takan bir kadına güzel sarisinin kumaşını nereden aldığını soruyor.

Annabel'le babam ateşin başında oturmuş, usulca Yuka'yla sohbet ediyorlar.

Kardeşim, babamın kucağında derin bir uykuya dalmış.

"Selam Wilbur," diyorum gülümseyerek, temsilcim yüzünde belli belirsiz şaşkın bir ifadeyle parlak takım elbisesinin üzerindeki ince bir dal parçacığını eliyle temizlerken: Wilbur'un açık havada pek vakit geçirdiğini sanmıyorum. "Gelmene çok memnun oldum."

"Canımcığım," diyor Wilbur sırtarak. "*Dünyada* kaçırmazdım bunu. Özellikle de dünyanın büyük kısmı zaten buradaymış gibi görünürken."

Dans eden kalabalığa bakıyoruz ve Wilbur'un ne demek istediğini anlıyorum.

"Daha önce sana doğru dürüst teşekkür ettiğimden emin değilim," diyorum kısa bir duraksamadan sonra, tekrar Wilbur'a dönerek. "Her şey için."

"Buna gerek yok minnoşum," diyerek gülüyor Wilbur. "Senin iyilik meleğin olmaktan hep çok zevk aldım ben. Benim için hep bir *memnuniyet kaynağı* oldu bu. Ve bu bağlamda..."

Duraksayıp ona neredeyse fark edilmez bir şekilde başını sallayan Yuka'ya bakıyor Wilbur.

“Şu an doğru zaman olmayabilir minnoşum ama Sidney defilesinden beri *muazzam* miktarda telefon aldığımı bilmen gerekir. *Galonlarca* telefon aldım. Bu istekleri askıda tutuyorum, sen hazır oluncaya kadar.”

Çantamın sapıyla oynuyorum. “Teşekkür ederim.”

“Şu Yılan ve Merdiven oyununu bilirsin, değil mi” diyor Wilbur, hızlı bir şekilde kıkırdayarak. “Bunu nasıl yaptın bilmiyorum ama *kesinlikle* doğru merdivendi, küçük lamacık. Büyük olan, ta en tepeye kadar uzanan merdivendi.”

“Scrabble’da boş taş gelmesi gibi bir şey, değil mi?”

“O ne işe yarıyor ki yarasacığım?” diyerek kaşlarını çatıyor Wilbur, ayna kaplı gümüş rengi yağmur çizmelerini sallayarak. “Masa üstü oyunları kesinlikle *demode* ama ben bile Scrabble oynamak için harflere ihtiyaç olduğunu biliyorum.”

Gülümsüyor, ardından da tekrar kalabalığa bakıyorum. “Bunu düşünebilir miyim?”

“*Muhakkakkine,*” diyerek başını evet anlamında sallıyor Wilbur. “Ama sadece bil diye söylüyorum, ben hep senin iyilik meleğin olacağım, kesme şekerim. Böylesine muhteşem kanatları *hiçbir şeye değişmem.*”

Naz, sizi dünyanın sonuna kadar kollayacak insanlar tarafından koşulsuz sevildiğinizi bildiğiniz için hissettiğiniz o sıcak duyguyu tanımlayan Urduca bir kelimedir.

Wilbur’la birbirimize gülümserken, ben ateşin önünde

parıldayan arkadaşlarımla aileme bakarken birden anlıyorum ki şu anda hissettiğim duygu hiç kuşkusuz *naz*.

Çünkü nereye bakmam gerektiğini bilseydim aslında hep oradaydı bu.

“Düşünmen gereken minicik *bir* şey daha var, sincapçığim,” diye ekliyor Wilbur ayağa kalkıp, aynalı yağmur çizmelerini sallayarak. “Doğrusu, o kadar da minicik değil. Yaklaşık 1.90 boyunda aslında.”

Gözlerimi kırıştırarak Wilbur’a bakıyorum.

“Gerçi, *bir* şey bana zaten onu düşündüğünü söylüyor,” diyerek omzum üzerinden ileriye doğru göz kırıyor.

Arkamdaki ağaçlardan yüksek bir çatırtı sesi geliyor.

Hızla arkama dönüyorum.

Karanlığın içinden siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve siyah kravatıyla elinde büyük, beyaz bir fener tutan Nick, bana doğru yürüyor.

80

Bazen, dünyada yeterince kelime yokmuş gibi gelir. Ama diğer zamanlarda, dünyada yeterince kelime vardır aslında.

"Nick, geç kaldın."

Nick şöyle bir partiye bakıyor ve ardından gülümseyip fenerini söndürüyor. "Görünüşe göre epey çok. Üzgünüm. Gerçi, *tam olarak* beklediğim bu değildi." Cenaze töreni için giydiği takım elbisesine bakıyor. "Şüphesiz."

Ardından, kravatıyla ceketini çıkarıyor ve battaniyenin üzerine yanına oturuyor Nick.

"Al," diyorum, kol dalgalandırma dansı yaparken birilerinin bıraktığı limon yeşili, uzun, yumuşacık eşarbları Nick'e uzatırken. "Kıyafet kuralları ve renk kodları var ormanda ve bunlara uyulması gerekiyor."

Başını bir yana eğik bir şekilde gülümseyerek eşarbları boynuna doluyor Nick. "Daha iyi, değil mi?"

"Son derece."

"Görünen o ki talimatları doğru dürüst takip edemiyorum ben," diyor Nick alaycı bir şekilde. "Ve pusula kullanma konusunda hiç becerim yok. Ayrıca, karanlıkta orman-

da yönümü bulma konusunda da çok iyi değilim ama iki kilometre kadar ötede gayet iyi bildiğim sığ bir gölet var.”

Kaşlarını havaya kaldırıp, pantolonunun paçalarındaki çamuru işaret ediyor Nick.

“Sertifikalı bir Kız İzci olmanın hayat becerileri açısından faydalı olduğunu söylemiştim sana.”

“Biliyorum,” diyerek sırtıyor Nick. “Ama beni aralarına almazlar.”

İkimiz de gülüyoruz.

Ardından, ateşin turuncu ışığı yüzlerimizde dans ederken, birkaç dakika boyunca sessizce oturuyoruz. Sessizlik tarafından avutulma ihtiyacı duyacak olsanız, altına büzülüp kendinizi sarabileceğiniz türden bir sessizlik bu.

Sonunda Nick boğazını temizliyor.

“Harriet,” diyor usulca. “Kalbimi kırdın sen.”

Ateşin ışığı altında gözlerimi kırıştıtararak ona dönüyorum.

“Söylemek istediğim buydu,” diye konuşmaya devam ediyor Nick, ben gözlerimi dikmiş ona bakarken. “Brooklyn Köprüsü’ndeki o gece eve dönmem gerektiğini düşünüyordum ama eve döndüğümde düşünebildiğim tek şey sendin. Ve sen sana yazdığım mektuba cevap vermeyince...” Duraksıyor. “Bunun üstesinden gelemedim pek.”

Ağzımı açıyorum. “Ama...”

"Yani, hiç. Arkadaşlarımı ve ailemi delirttim. Tam altı ay boyunca.

Aa. Aaaaa. "O nedenle mi onlar..."

"Şu dalış işi beni bunlardan tamamıyla uzaklaştıracaktı," diye hızlıca devam ediyor konuşmaya. "Ama sen çıktın ortaya. Suyun altında disko figürleri yapıyordun ve gözümün önünde neredeyse boğuluyordun."

Kıpkırmızı oluyorum. Görmüş mü bunu? "Yapmı..."

"Yapıyordun," diyor Nick yüzünde alaycı bir sırıtışla. "Bir Harriet dansı görünce tanırım bunu. Ve korktum ve bu, beni sinirlendirdi. Sonrasında da acı çektim ve aklım karıştı. Ama sonra bana Jasper'dan bahsettin ve her şey anlam kazandı. Zaten sen yoluna devam ettiğin için geçen yaz bana neden yanıt vermediğini anladım."

Başımı hafifçe kaldırıp ateşin diğer tarafındaki Jasper'a şöyle bir bakıyorum: Hâlâ Meksikalı adamla konuşuyor.

Ve birden hatırlıyorum...

Altı ay boyunca içinde Nick'in olduğu bir kutu taşıdığımı; onu unutmak için yapabildiğim her şeyi yaptığımı; kalıp ağladığımı; yatıp ağladığımı; beni artık kırmaması diye onunla ilgili her düşüncüyü aklımdan yapabildiğim kadar, olabildiğince sert bir şekilde uzaklaştırdığımı hatırlıyorum.

Nick'in de kırıldığı aklımın ucundan geçmemişi hiç.

"Olan bu değil," diyorum, Jasper bize doğru şöyle bir bakıp konuşmasına geri dönerken. "Jasper'la ben..."

“Biliyorum,” diyerek sözümü kesiyor Nick. “Nat, Yu-ka’nın defilesinden hemen önce mesaj attı bana. Seni tekrar incitirsem, kafamı koparacağını da söyledi.”

En iyi arkadaşımın, hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde bizi izlemiyor gibi yaparak saklandığı kocaman bir meşe ağacının oraya doğru bakıyorum kocaman açılmış gözlerle.

Seni düzenbaz maymun.

“Ama Nat nereden bulmuş senin...”

“Wilbur,” diyerek gülümsüyor Nick. “İflah olmaz ebedi romantik.”

Rin’le Toby’nin yanında duran temsilcimi görebiliyorum şu anda. Toby, başparmağını havaya kaldırarak bir onay işareti yapıyor, Wilbur hayali bir şapka çıkarıyor ve Rin de parmaklarıyla bir kalp yapıyor.

“Söylemeye çalıştığım,” diyerek konuşmaya devam ediyor Nick usulca. “Şu ki sana ihtiyacım olduğunu düşündüğünde, benim yanımdaydın. Ve şimdi de... Ben senin yanımdayım.”

Boğazımda o kadar büyük bir yumru var ki nefes alamıyorum.

Bunca zamandan sonra, gerçekler dökülüyor içimden.

“Nick,” diyorum. “Mektubunu görmezden gelmedim. Sana yazdım. Defalarca yazdım sana. Ama gönderemedim o mektupları. Seni rahat bırakmama ihtiyacın olduğunu düşündüm. Bu yüzden de o mektupları Bunty sakladı be-

nim için.”

Ağzının kenarında küçük bir çekilmeyele elini cebine sokuyor Nick.

Ardından da bir tomar zarf çıkarıyor cebinden.

İşte buradalar: Nick’e yazdığım her mektup burada. Beraberimde posta kutusuna koştüğüm ama Nick’e postalamak yerine başka bir yere postaladığım her kelime burada.

Onu incitemeyecek bir yere postaladığım her kelime.

“Biliyorum,” diyor Nick sadece. “Partide okudum. Bunty hepsini verdi bana.”

81

| 1972'de *Apollo 17* görevi sonlandırıldı.

NASA'nın düşen harcamaları sayesinde, Eugene Cernan, Ay'a son ayak basan insan olarak tarihe geçti ve ekibiyle birlikte Ay'a en uzun ayak basma, en uzun Ay yürüyüşü, Ay'dan getirilen en fazla örnek ve Ay yörüngesinde geçirilen en uzun zaman rekorlarını da içeren birkaç rekor kırdı.

Esasen, uzun bir süre ayda kaldı Eugene Cernan.

Dolayısıyla da Eugene, dünyaya dönmeyi beklerken bunun tadını çıkarmaya karar verdi ve parmağıyla kızının adının baş harflerini (TDC) yazdı Ay'ın yüzeyine.

Uzayda yer çekimi, rüzgâr ya da atmosfer olmadığından, bu harflerin milyarlarca yıl orada kalacağını biliyordu Eugene: hareket etmeden, hiç değişmeden.

Dolayısıyla başımızı kaldırıp Ay'a baktığımızda aslında gördüğümüz şey, bir sevgi işaretidir.

Sonsuza kadar gökyüzüne kazınmış olan bir sevgi işareti.

"Nick," diyorum ağır ağır, göğsümdeki altın top tekrar

yanmaya başlarken. "Hiçbir şey değişmedi. Ayrılmamıza neden olan şeyler hâlâ olduğu gibi duruyor. Hâlâ farklı ülkelerde yaşıyoruz."

"Uzun bir süreliğine değil, Harriet. Deniz Biyolojisi okumak üzere Plymouth Üniversitesi'ne kabul edildim. Teknede de bunun için antrenman yapıyordum: Planktonları incelemek istediğinde dalma becerileri işe yarıyor."

Şaşkınlık içinde gözlerimi dikip Nick'e bakıyorum. "*Plankton* mu?"

"Şey, diğer şeylerin yanı sıra," diyerek sırtıyor Nick. "Muhtemelen henüz uzmanlaşmayacağım."

"*Plankton*'un aslında *gezgin* anlamına gelen Yunanca bir kelime olduğunu biliyor musun?" diyorum, birden Brooklyn Köprüsü'ndeki gezginci doğanı düşünerek. "Sana uyuyor sayılır."

"Sağ ol, Manners. Sen de okyanusun yüzeyine yakın yaşayan yosunlara benziyorsun bir parça."

Gülüyoruz. Ardından, bakışlarımı kaçırıyorum: Çünkü son iki haftadır kafamda bir şey netleşiyor ve bu haber bunu değiştirmeyecek.

"Ben... Sana, okul bittikten sonra muhtemelen İngiltere'de olmayacağımı söylemem gerekir," diyorum hızlıca, yine sırt çantamın saplarıyla oynarken. "Seyahate çıkmaya karar verdim. Bir yıllığına, Cambridge'e gitmeden önce, dünyayı göreyim diye."

Aynen Buntý gibi diye eklemek üzereyken ağacın altındaki papatyalara şöyle bir bakıyorum ve bir şey bana bunu yapmama gerek olmadığını söylüyor.

Nick'in gözleri hayretle kocaman açılıyor. Ardından başını bir aşağı bir yukarı sallıyor Nick.

"Tamam," diyor, bunu gözle görülür bir şekilde kafasında evirip çevirirken. "Bunun olmasına daha bir yıldan fazla var ve o zaman belki ben de İngiltere dışında buluşurum seninle, olmaz mı? Birlikte Vietnam'ı, Kamboçya'yı ya da Peru'yu gözden geçirebiliriz."

"Halong Bay'de 1.960 kireç taşı ada bulunur," diyorum, içimde heyecan yükselirken. "Geleneksel bir Çin yelkenli teknesi olan ve *junk* denilen şu otantik Çinhindi teknelelerinden birinde kalabiliriz."

"Deniz ortamında zengin bir biyoçeşitlilik," diyerek başını bir aşağı bir yukarı sallıyor Nick. "Esasen bir araştırma olur bu."

"Dört yüz elli tür yumuşakça ve iki yüz tür balık. Hem de okyanuslara özgü bir biyosistem, kıyılara özgü bir biyosistem ve her zaman yeşil olan tropikal bir biyosistem."

"Anlaşıldı," diyerek gülüyor Nick. "Benim yerime okumak ister misin?"

"Yok, sağ ol," diyerek sırtıyorum. "Ben kazı yapıp dinazor kemiği çıkaracağım, çok teşekkür ederim. Sonunda anlaşıldı ki suda pek yetenekli değilim." Kaşlarımı

çatıyorum. "Ama, Nick..."

Tekrar kısa bir bakış atıyorum Jasper'a.

Ardından da derin bir nefes alıyorum.

"Sürekli olarak ilgilenilmesi gerekiyor benimle. Telaşlanıp kendimi güvensiz hissediyorum, endişeleniyorum, herkesi ve her şeyi kontrol etmeye çalışıyorum..."

"Dur, dur," diyor Nick kocaman açılmış gözlerle. "Bu yepyeni bir bil..."

"İnsanların sözlerini kesiyorum, çok fazla konuşuyorum, insanlara ilgi duymadıkları konularda bilgiler aktarıyorum. Çok bilmişin biriyim ben, rekabetçiyim, kolayca dikkatim dağılıyor, her şeyi analiz ediyorum..."

"Sadece..."

"Her şeyi, Nick. Abartısız her şeyi. Planlardan, listelerden, çizelgelerden hoşlanıyorum. Söylemem gerekenden daha fazla yalan söylüyorum. Ne olacağını bilmek hoşuma gidiyor ve şen şakrak biri değilim. Hayatım boyunca hiç rahat ve geniş biri olmadım..."

"Harriet."

"Gereğinden fazla aldırıyorum, her şeye, her zaman. Sabırsızım ve çok zorluyorum. Hükmetmeyi seven biriyim. Bir sürü şeyi kırıyor ve düşünüyorum. Çokça. Dinlemiyorum..."

"Harriet."

"Şu anda bile dinlemiyorum."

"Harriet."

"Ben *zorum*, Nick. Benim için sorun değil bu ama senin için de sorun olmamalı bu çünkü ben değişmeyeceğim."

Nihayet, soluk soluğa susuyorum.

"Bütün mesele de bu ya," diyor Nick ağır ağır, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle. "Değişmeni istemiyorum, Harriet. Zor değilsin *benim* için."

Ve o anda anlıyorum işte.

Nick parmaklarını parmaklarıma geçirip, göğsümdeki altın güneş sanki patlayacak gibi parlak bir şekilde ısıltmaya başlarken, bizim üç yıldızımıza odaklandığımız onca zaman boyunca aslında ayın da hep orada olduğunun farkına varıyorum.

Bir görünüp bir kayboluyormuş, bir büyüyüp bir küçülüyormuş ama asla gerçekten gitmiyormuş.

Hep oradaymış; hep paylaşıyormuşuz ayı da.

Hep sevgi ve ışığı geri yansıtıyormuş bana.

"Kabullenme," diyor Aslan Çocuk, beni nazikçe öperken.

"*Tamam.*"

82

Her hikâyenin bir sonu vardır.

Ama gökkuşağı renginde fenerlerle aydınlanmış bir ormanda, bir battaniyenin üzerinde Nick'le öpüşürken, bu hikâyenin henüz bitmediğini fark ediyorum: Daha değil.

Hâlâ yapmam gereken iki şey daha var.

"Nick," diyorum, yanaklarım kızarmış ve dudaklarım karıncalanır bir hâlde kendimi geri çekerken. "Sorun olur mu ben..."

"Elbette hayır." Ayağa kalkıyor Nick. "Tam şu anda benim için *biçilmiş* kaftan olan bir Toby Pilgrim sohbeti döndüğünü sanıyorum."

Nick'in biraz yalnız kalmak istediğini nasıl bildiğini bilmiyorum.

Ama biliyor işte.

"Tobes'un sana Batman mendilini göstermesine müsaade etme," diyorum çabucak. "Gerçekten uzun bir süredir o kazağın kolunda duruyor o mendil."

"Kaydedildi," diyerek yüksek sesle gülüyor Nick, elini cebine sokarken.

"Al," diye ekliyor, cebinden gezegen kolyemi çıkarırken.

“Sahilde düşürmüşsün. İyi ki ben buldum.”

Ohh, *milyon kere şükürler olsun.*

Ardından da bu dünyada sevdiğim herkesin -Nat, Toby, Jasper, Rin, Wilbur, Yuka, Annabel, babam, Tabby- *iç rahatlatıcı bir halka oluşturduğu yere ilerliyor yavaş yavaş.*

Nick’le Jasper arasında, kısa bir süreliğine, dile getirilmeyen bir şey geçtiğini görüyorum. Ardından da Jasper, başını bir aşağı bir yukarı sallayıp Nick oturabilsin diye kenara kayıyor.

Ve Nick onların arasında hak ettiği yeri alıyor.

Hâlâ ışıldar bir hâlde, değerli kolyemi boynuma tekrar takıp ayağa kalkıyor ve Bunty’nin bana verdiği şeker pembesi sırt çantasını sırtıma geçiriyorum. Doğrusunu isterse-
niz, okul çantamdan *önemli ölçüde* daha ağır bu çanta: Seyahat planım başlamadan önce ciddi bir ağırlık çalışması yapmam gerekebilir gelecek yıl.

Sırtta yetmiş yedi kas olması beklenir ama benim sırtımda sadece üç ya da dört kas var gibi geliyor.

İşin iyi yanı şu ki kendimi daha önce hiç bu kadar gerçek bir kaplumbağa gibi hissetmemiştim.

Usulca, Bunty’nin en güzel ağacının diğer tarafına doğru ilerliyorum.

Ardından da ağacın gövdesindeki eskiden oyulmuş çukurları dikkatli bir şekilde kullanarak, dallar arasına saklanmış olan ağaç eve tehlikeli bir biçimde tırmanıyorum.

Ağaç evin içi küçük, nemli, karanlık ve tahtadan.

Ama bağdaş kurarak yere oturup değerli sırt çantasını dikkatli bir şekilde önüme alırken, tahta duvara kıvrımlı bir papatya resmiyle birlikte oyulmuş olan 'BB' harflerini görüyorum.

Tam da olacağını beklediğim yerde.

Ardından, tuğlayı çıkarıyorum.

Ve derin bir nefes alıp hayatımı bir kez daha değiştireceğini bildiğim telefon görüşmesini yapmak için tuşlara basıyorum.

"Selam, eriştiniz Wilbur'a!" diyor telesekreter neşeli bir şekilde. "*Bur*'la bitiyor, *iam*'la değil. Sesinizi bırakın sayılarıma. Sesiniz yeterince müthiş gelirse bana, sizi geri cınlatırım. Şimdilik bay-bay!"

Bir *bip* sesi duyuluyor.

Ve, o kısacık anda, her şey gözümün önünden geçiyor...

Yüzüm gözüm ruj ve talk pudrası içinde yatakta yatıyorum; otobüsün koridorunda düşünüyorum; bir şapka tezgâhına çarpıyorum; bir masanın altına giriyorum; havaya kalkmış otuz el; bir spot ışığı altında kendi etrafımda dönüyorum; karda zıplıyorum; atkuyruğu şeklinde bir saç, kesilmiş; bir podyumda yerde oturuyorum; bir kapının ağzında duruyorum; ilk öpüşmem, bir televizyon setinde.

Bir Japon balık pazarıyla bir ahtapot, bir sumo ringi, cam bir kutu ve yüz oyuncak bebek, parıldayan bir göl, bir

yaya geçidi, yeni doğmuş bir kız kardeş görüyorum.

Ardından şunları görüyorum: New York ve bir özel öğretmen, bir lunapark oyuncağı, bir planetaryum, bir parti, Brooklyn Köprüsü, tuvalet kâğıdı ve Ikarus, dinazor şeklinde kurabiyeler, posterler, Marakeş ve bir maymun, yıldız grupları, piknikler ve kahve, bir reklam ajansı, bir görsel ikiz, bir Hint fili ve havai fişek gibi boya bulutları, pembeye bezenmiş bir kafe. Sidney’i görüyorum; dalışla altın sarısı ılık saçan bir defile görüyorum.

Özetle, ardımda uzanıp giden koca bir dünya görüyorum.

Ve yeni bir dünya görüyorum, önümde uzanıp gidiyor.

Mükemmel uyum sağladığım bir dünya.

“Selam Wilbur,” diyorum telesekretere. “Tekrar teşekkür ederim. Sen bir kutup ayısının isteyebileceği en iyi iyilik meleğisin ve son bir buçuk yıl bir peri masalıydı. Ama artık modellik işi almayacağım. Sanırım bir sonraki büyük macerama hazırım.”

Gülümseyerek telefonu elimden bırakıyor ve cebimden kırmızı bir kalem çıkarıyorum. Çünkü hepimiz sonsuz ve eşsizsek mantıken kendimiz için yazdığımız hikâyeler de öyledir.

Her birimizin kendine has bir sesi ve dünyaya bakış tarzı var.

Her birimiz bir kahramanız.

Ve her birimiz kendi olay örgüsünü yaratıyor, kendi kelimelerini seçiyor ve bunları sadece bize özgü olan benzersiz bir sıraya koyuyoruz.

Ardından da teker teker bunları yıldızların arasına yerleştiriyoruz.

Dikkatli bir şekilde, sırt çantamın ön yüzüne büyük harflerle şöyle yazıyorum:

GEEK

Ardından da kalemimi bir kenara koyuyorum.

Çünkü, bunlar benim kelimelerim ve bu, benim hikâyem.

Şimdi kendi kelimelerinizi ve kendi hikâyenizi seçme şanssı sizin.